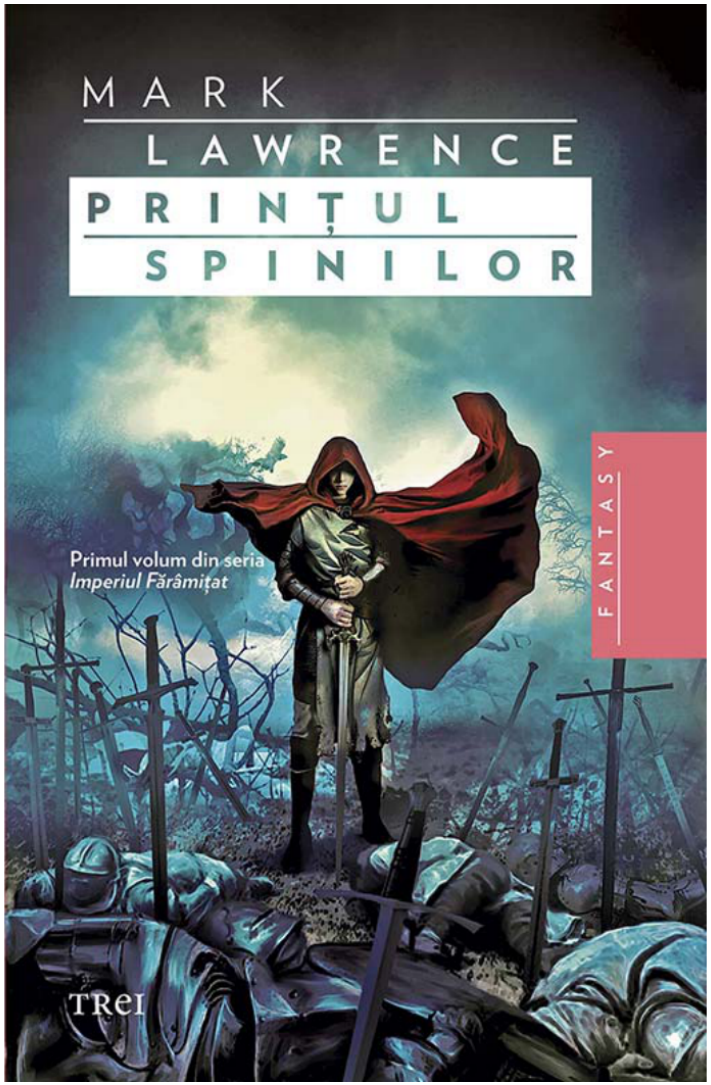
MARK
LAWRENCE
PRINȚUL
SPINILOR
Primul volum din seria
Imperiul Fărâmițat
FANTASY
TREI

Mark Lawrence

Prințul spinilor

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
IMPERIUL FĂRÂMIȚAT

Traducere din engleză de
Roxana Gamarț

TREI
2014

FANTASY

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Mihai Dan Pavelescu

PRINCE OF THORNS
Mark Lawrence

Copyright © Mark Lawrence 2011

© Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-267-4
ISBN PDF: 978-606-719-268-1
ISBN Print: 978-973-707-831-5

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Bogdan Perdivară
Design: Faber Studio
Ilustrație copertă: © Andrei Gamarț
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Corina Rezai
Corectură: Ana-Maria Tamaș, Lorina Chițan

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice

formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Aș dori să le mulțumesc lui Helen Mazarakis și
lui Sharon Mack pentru ajutor și sprijin

Lui Celyn, părțile cele mai bune
n-au fost niciodată stricate

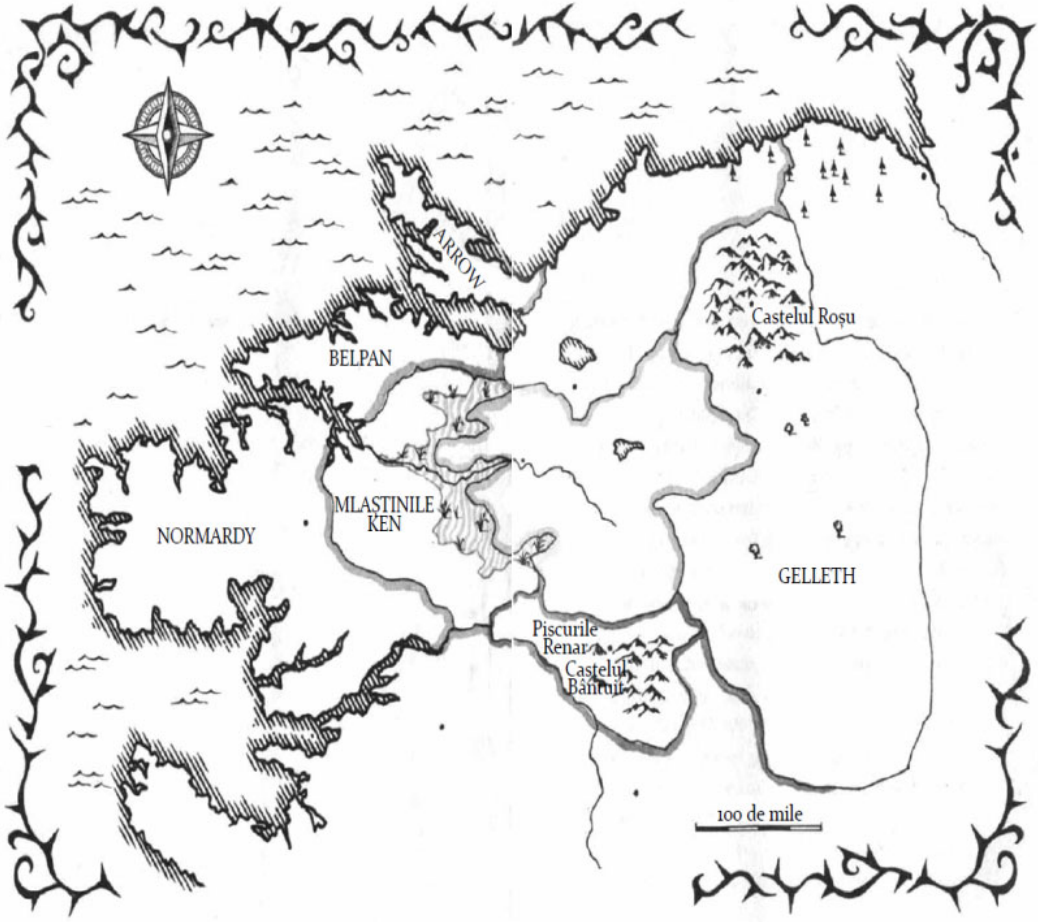
ARROW
Castelul Roșu
BELPAN
MLAȘTINILE KEN
NORMARDY
GELLETH
Piscurile Renar
Castelul Bănuții
100 de mile

1

Corbii! Întotdeauna corbii… Au coborât pe frontoanele bisericii înainte ca răniții să devină cadavre. Înainte chiar ca Rike să fi terminat cu tăiatul degetelor de la mâini și cu smulsul inelelor de pe degete. M-am lăsat pe spate, proptindu-mă în stâlpul spânzurătorii, și am clătinat din cap spre păsări — erau pe puțin o duzină, aliniate într-un singur șir negru, cu priviri fixe și atotștiutoare.

Piața din mijlocul orășelului se înroșise. Sânge în canalele de scurgere, sânge pe lespezile de piatră de sub picioare, sânge în fântână. Leșurile zăceau expuse cum fac leșurile de obicei. Unele păreau chiar hazlii, cu mâinile lipsite de degete întinse spre cer, altele erau cuprinse de pace, ghemuite protector în jurul propriilor răni. Muștele roiau deasupra răniților ce încă se zvârcoleau. Unul într-o parte, altul în cealaltă, unii orbi, alții încercând să scape, trădați toți de anturajul lor bâzâitor.

„Apă! Apă!“

Muribunzii ăștia! Mereu cer apă. Ciudat lucru, la mine e de-a-ndoaselea când ucid, mi se face sete.

Bun, deci ăsta a fost Mabberton. Două sute de fermieri morți, zăcând fără suflare, cu coasele și topoarele împrăștiate pe lângă ei. Acum, na, ce să zic, eu i-am avertizat că noi din asta trăim. I-am zis asta lui Bovid Tor, conducătorul lor. Le-am dat șansa asta, eu întotdeauna le dau o șansă. Dar au vrut sânge și măcel. Și asta au căpătat.

Războiul, prieteni, e un lucru frumos. Ăia de zic altfel bat câmpii, nu știu ce vorbesc. Dacă ar fi să mă mișc de aici și să merg pân’ la bătrânul Bovid, căzut lângă fântână, cu mațele întinse-n poală, probabil că el ar avea alt punct de vedere. Dar vedeți și voi unde l-a adus obiceiul de-a se contrazice cu alții.

— Viermi sărăntoci ce sunteți!

Rike a aruncat un pumn întreg de degete peste burdihanul spintecat al lui Bovid. A pornit apoi spre mine, cu mâna întinsă, arătându-mi prada pe care o strânsese, de parcă eu aș fi avut vreo vină.

— Uite și tu! Un inel de aur. Unul singur! Un sat întreg și-un singur inel de aur, să fiu al dracu’. Îmi vine să-i învii pe toți la loc și să-i mai tai o dată. Ai dracu’ fermieri de căcat!

Chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi putut: era un nenorocit capabil de orice, lacom să facă rău. L-am privit drept în ochi, fără să clipesc.

— Stai ușor, frate Rike. Sunt mai multe feluri de aur în Mabberton.

I-am aruncat o privire de avertizare. Înjurăturile lui spulberaseră

toată magia momentului; în plus, trebuia să fiu dur cu el. Întotdeauna era pe punctul de-a o lua razna când se încheia o bătălie, mereu însetat după mai mult. M-am uitat la el, dându-i de-nțeles că sunt gata să-i dau mai mult. Mai mult decât ar fi putut duce. A mârâit, a strâns inelul însângerat în pumn și și-a vârât cuțitul înapoi în teaca de la cingătoare.

Apoi a apărut Makin, care a întins brațele, cuprinzându-ne pe amândoi pe după umeri și bătându-ne peste armuri cu mâinile înmănușate. Dacă Makin se pricepea la ceva, apăi asta era — știa cum să potolească lucrurile.

— Fratele Jorg are dreptate, Micule Rikey. Avem o ditamai comoara de găsit.

Își câștigase dreptul de a-l striga pe Rike „Micul Rikey“ pentru că era mai înalt cu un cap decât oricare dintre noi și cam de două ori mai solid. Makin era un izvor nesecat de glume. Le spunea celor pe care îi ucidea, dacă avea destul timp să o facă. Îi plăcea să-i vadă dând ortul popii cu zâmbetul pe buze.

— Ce comoară? s-a interesat Rike, încă ursuz.

— Când dai de fermieri, peste ce altceva mai dai, Micule Rikey?

Makin a ridicat sugestiv sprâncenele.

Rickey și-a ridicat viziera, delectându-ne pe amândoi cu mutra lui pocită. Mă rog, să zicem că era mai degrabă brutală decât pocită. Eu, unul, cred că cicatricele îl făceau să arate mai bine.

— Vaci?

Makin a strâns din buze. Nu îmi plăceau buzele lui, prea groase și prea cărnoase, dar îi iertam neajunsul ăsta pentru poantele pe care le făcea și pentru omorul pe care-l semăna cu buzduganul ăla al lui.

— Păi, bine, atunci poți să rămâi cu vacile, Rikey, Micuțule! Eu, unul, mă car să caut o fată de fermier, sau trei, până nu le termină ăștialalți pe toate.

Au luat-o, deci, din loc. Rike se hăhăia în stilul lui inconfundabil — un fel de „hâr, hâr, hâr“, de parcă ar fi încercat să scuipe din gât un os de pește.

I-am privit cum dărâmă ușa casei lui Bovid, aflată de cealaltă parte a bisericii, o casă bună, cu acoperiș înalt, cu lespezi de piatră și o grădiniță de flori în față. Bovid i-a urmărit și el cu privirea, dar fără să-și poată întoarce capul după ei.

Am ridicat ochii spre stolul de corbi, m-am uitat apoi la Gemt și la frate-său, Maical, un tip pe jumătate debil, cum tăiau căpățâni — Maical le aduna în cotigă, iar Gemt le reteza cu toporul. Un lucru frumos, vă spun eu. Cel puțin să privești așa ceva. Sunt de acord că războiul pute rău. Dar

în scurt timp urma să dăm foc locului și putoarea avea să se transforme în fum. Inele de aur? Nu-mi mai trebuia altă plată.

— Băiete! a strigat Bovid, cu vocea stinsă, ca unei fantome.

M-am apropiat de el și m-am sprijinit în sabie. Mă cuprinsese brusc o moleșeală ce-mi înmuia brațele și picioarele.

— Ai face bine să ciripești repejor ce-ai de ciripit, fermierule. Fratele Gemt se apropie cu toporul. Harșt-harșt!

Nu părea prea îngrijorat. E greu să sperii un om aflat atât de aproape de ospățul viermilor. Cu toate astea, mă rodea faptul că mă luase așa, nerespectuos, și mă strigase „băiete“.

— Ai fete, fermierule? Nu cumva stau ascunse prin beci? Las' că bătrânul Rike o să le dea de urmă.

La cuvintele astea, Bovid și-a ridicat ochii spre mine — o privire aspră și încărcată de durere.

— Câți ani ai, băiete?

Iarăși „băiete“ ăsta.

— Destui cât să te despic ca pe un sac înțesat ce ești, i-am răspuns, simțind cum, de data asta, mă cuprinde furia.

Nu-mi place să mă înfurii. Mă scoate din minți senzația asta. Dar cred că nici măcar nu-și dădea seama. Cred că nici nu mai știa că-l despicasem în două cu nici juma' de oră în urmă.

— Cincisprezece primăveri, nu mai mult. Nu poate fi mai mult…

Cuvintele i-au ieșit lent dintre buzele albăstrii, care contrastau puternic cu fața lui lividă.

Ai ratat cu vreo două, i-aș fi zis, dar deja nu mă mai auzea. Cotiga a scos un scârțâit chiar în spatele meu; Gemt se apropia cu toporul picurând.

— Luați-i capul, le-am ordonat. Lăsați-i burdihanul ospăț corbilor.

Auzi la el, cincisprezece! Să am cinșpe ani și să pârjolesc sate!

Când oi ajunge la cinșpe, o să fiu deja Rege!

Unii oameni sunt născuți să te scoată din pepeni. Fratele Gemt era născut să scoată din pepeni o lume întreagă.

2

Mabberton a ars bine. Toate satele ardeau bine în vara aia. Makin zicea că-i o vară blestemată, prea afurisită ca să sloboadă vreun strop de ploaie — și nu greșea. Când intram în vreun sat, călare pe cai, valuri de praf se ridicau în urma noastră; când ieșeam de acolo, lăsam în spate vălătuci de fum.

— Cine ar fi fermier pe aici?

Lui Makin îi plăcea să pună întrebări.

— Cine o fi fată de fermier?

Am dat din cap spre Rike, care se legăna în șa, de-ajuns de obosit cât mai să cadă de pe cal, cu zâmbetul lui tâmp uitat pe buze și o bucată groasă de mătase agățată de armură. Habar n-am unde putuse găsi mătase în Mabberton.

— Fratele Rike chiar se bucură de micile plăceri ale vieții, a zis Makin.

Și chiar o făcea. Rike avea în el o foame pentru plăcere. Era mistuit de foamea asta ca de un pârjol.

Bâlciul flăcărilor a cuprins repede sătucul Mabberton. Am intrat cu făclia în hanul cu acoperiș de paie, apoi focul ne-a gonit repede afară. Încă o zi sângeroasă din anii lungi de chin în ghearele morții care a cuprins imperiul nostru fărâmițat.

Makin s-a șters de sudoare, mânjindu-se peste tot cu funingine. Avea un adevărat talent la murdărie, Makin al nostru.

— Ei, frate Jorg, las' că nici tu nu te-ai dat în lături de la plăcerile vieții.

La asta n-aveam ce zice. „Câți ani ai?“ voise să știe fermierul ăla umflat. Destui cât să le-o trag fetelor lui. Aia mai grasă avea o grămadă de comentat, la fel ca taică-său. Cârâia ca o bufniță în hambar: mă dureau urechile de la țipetele ei. Ailaltă, mai mare, mi-a plăcut mai mult. A fost destul de tăcută. Atât de tăcută încât a trebuit s-o înghiontesc de câteva ori, să văd dacă nu cumva a murit de frică. Dar nu cred să fi fost vreuna dintre ele tăcută când flăcările le-au ajuns…

Gemt mă ajungea călare din urmă, întrerupându-mă din visare.

— Oamenii Baronului or să vadă fumul de la douăj' de kilometri. Nu trebuia să-i dai foc.

A clătinat din cap, scuturându-și idioțenia de coamă blondă într-o parte și-n alta.

— Nu trebuia! I s-a alăturat și cretinul de frate-său, strigând în

urma noastră de pe murgul lui bătrân.

Îl lăsam să călărească murgul, cu cotiga prinsă la spate. Calul nu părăsea niciodată poteca. Murgul era mai inteligent decât Maical.

Lui Gemt îi plăcea să pună lucrurile în evidență. „Nu trebuia să arunci leșurile în fântână, acu' o să ni se facă sete." „Nu trebuia să-l omori pe popă, acu' o să avem ghinion." „Dacă o luam mai ușurel, acu' am fi luat o recompensă de la Baronul Kennick." Aveam așa o poftă să înfig cuțitul în beregata lui, că abia mă mai abțineam. Acolo, pe loc. Să mă aplec doar puțin și să-l vâr în gâtul lui. „Cum? Ce-ai zis, frate Gemt? Gâl, gâl? Nu trebuia să-ți tai gușa?"

— Oh, nu! am răcnit deodată, ca un apucat. Repede, Frate Rikey, mergi de te pișă pe Mabberton. Tre' să stingem focul ăla repejor.

— Oamenii Baronului or să-l vadă, a repetat Gemt cu încăpățânare, roșu tot la față.

Se făcea roșu ca sfecla dacă îl înfruntai. Iar fața aia roșie mă făcea să vreau și mai mult să-l căsăpesc. Cu toate astea, n-o făceam. Când ești conducător, ai responsabilități. Altfel pe cine-ai mai conduce?

Coloana se înghesuia în jurul nostru, așa cum se întâmpla de obicei când ceva nu era în regulă. Am tras de frâie și Gerrod s-a oprit tropăind și fornăind. M-am chiorât la Gemt și-am așteptat. Am așteptat ca toți cei treizeci și opt de frați ai mei să se apropie, iar Gemt s-a înroșit atât de tare încât ai fi zis că urechile or să-nceapă să-i sângereze.

— Unde mergem noi, fraților? am întrebat și m-am ridicat în scările de la șa, ca să le văd mai bine fețele pocite.

Am rostit întrebarea fără să ridic vocea și toți din jurul meu au tăcut ca să m-audă.

— Unde? am întrebat din nou. Sunt sigur că nu sunt singurul care știe. Fraților, țin eu secrete ascunse de voi?

Rike a părut puțin derutat de întrebarea mea și și-a încruntat sprâncenele. Grăsanul de Burlow s-a oprit în dreapta mea, iar în stânga îl aveam pe Nubanez, rânjindu-și dinții albi ce contrastau puternic cu fața neagră ca funinginea. Liniște.

— Fratele Gemt ne poate spune. Știe cum ar trebui să stea lucrurile și cum sunt în realitate.

Am zâmbit, deși mâna mă durea încă, tânjind să-i înfigă pumnalul în beregată.

— Unde mergem, Frate Gemt?

— La Wennith, pe Coasta Calului, a zis cu reticență în glas, de parcă el, unul, n-ar fi vrut să fie de acord cu așa ceva.

— Că bine zici. Și cum o să ajungem acolo? Toți aproape patruzeci,

câți suntem, pe caii noștri cei făloși și furați?

Gemt își încorda falca. Acum se prinsese unde băteam.

— Cum o să ajungem acolo, dacă vrem o bucățică din plăcintă, cât e încă bună și fierbinte? am întrebat.

— Pe Drumul Moroilor! a răcnit Rike, peste poate de mulțumit că știe răspunsul. Pe unde dacă nu pe-acolo, am putea merge?

M-am întors spre Nubanez, cercetându-i privirea întunecată. Nu-i puteam citi expresia, dar l-am lăsat pe el să vadă ce se ascundea în spatele privirii mele.

— Nu-i altă cale.

Rike s-a pornit, m-am gândit, nu știe ce joc se joacă acum, dar îi place rolul lui.

— Oamenii Baronului știu spre ce ne îndreptăm? l-am întrebat pe Burlow Grasul.

— Câinii războiului urmează linia frontului, a zis.

Burlow Grasul nu-i prost. Gușa îi tremură de fiecare dată când deschide gura să vorbească, dar nu-i prost deloc.

— Deci...

M-am rotit să mă uit la ei toți, pe îndelete.

— Deci Baronul știe unde merg bandiții ca noi, și știe și pe ce cale.

Le-am dat timp să-mi înțeleagă vorbele.

— Și eu tocmai ce-am aprins un nenorocit de foc care să-l avertizeze pe el și pe-ai lui că nu-i o idee prea bună să ne urmeze.

Atunci, deodată, am înfipt pumnalul în Gemt. Nu era nevoie, dar chiar aveam chef s-o fac. Plus că a dansat destul de bine, gâl-gâl pe sângele lui, înainte să cadă de pe cal. Fața lui roșie s-a albit destul de repede.

— Maical, am ordonat eu. Ia-i capul.

Și a făcut-o.

Pur și simplu s-a întâmplat ca Gemt să-și aleagă un moment prost.

Indiferent ce îl pălise pe Fratele Maical, pe dinafară rămânea neschimbat. Arăta la fel de solid, la fel de dur și de acru ca toți ceilalți. Dar asta numai până când i se punea o întrebare.

3

— Doi morți și doi care încă se zvârcolesc.

Makin rânjea cu gura până la urechi.

Ne făcuserăm tabăra chiar lângă spânzurătoare, în caz de ceva, dar Makin galopase înaintea noastră, ca să verifice locurile. M-am gândit că veștile astea, cu doi viețuitori dintre cei patru prizonieri ținuți în cușca spânzurătorii, or să-i înveselească pe frați.

— Doi, a bombănit Rike.

S-a obosit prea mult, iar când e obosit, Micul Rikey vede mereu jumătatea goală a cuștii.

— Doi! a urlat Nubanezul mai departe, înspre coloana ce se forma în urma noastră.

Vedeam cum o parte dintre băieți fac schimb de monede, pe felurite rămășaguri. Drumul Moroilor e mai plictisitor decât slujba de duminică. O tot ține drept și fără hârtoape. Atât de drept încât ai putea ucide doar ca să poți face stânga sau dreapta. Atât de neted încât ajungi să aplauzi dacă dai peste vreun suiș. Iar de-o parte și de alta, doar mlaștină și muște, mlaștină, muște, muște și iar mlaștină. Pe Drumul Moroilor n-ai să vezi nimic mai bun decât doi condamnați într-o cușcă.

Ciudat că nu mi-am pus întrebarea: ce caută o cușcă în mijlocul pustietății, cu doi viermi băgați în ea? Am luat lucrurile altfel, ca și când aș fi dat peste o comoară. Careva și-a lăsat în urmă prizonierii să moară, atârnați în cuști, pe marginea drumului. Un loc destul de bizar ales, dar, oricum, o distracție pe gratis pentru mica mea bandă. Frații începeau să dea semne de nerăbdare, așa că l-am îmboldit pe Gerrod, care a pornit la trap. Un cal bun, Gerrod. S-a scuturat de toropeala care îl cuprinsese și a tropăit mai departe. Pe niciun alt drum nu se tropăie ca pe Drumul Moroilor.

— Viermi! a răcnit Rike și toți au rupt-o la fugă, luându-se la întrecere.

I-am dat frâu liber lui Gerrod. N-ar fi lăsat niciun cal să i-o ia înainte. Nu pe drumul ăsta. Cu fiecare bucățică pavată, fiecare lespede de piatră potrivită întocmai cu cea de alături, atât de bine lipite încât nici măcar un fir de iarbă nu putea străbate printre ele. Nicio piatră întoarsă, nicio lespede zgâriată. Clădit pe o mlaștină, ia aminte!

Bineînțeles că am ajuns la viermi înaintea celorlalți. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să-l întreacă pe Gerrod. Mai ales cu mine călare pe el, când ceilalți atârnau, fiecare în parte, dublu cât mine. Când am ajuns

lângă cușcă, m-am întors să-i privesc. Erau împrăștiați toți în lungul drumului. Am răcnit, cuprins de o bucurie grozavă, îndeajuns de tare cât să-i trezesc pe cei din cotiga plină de căpățâni. Gemt era și el acolo, sălta dintr-o parte într-alta.

Makin m-a ajuns primul, cu toate că a mai străbătut distanța de două ori, cu puțin timp în urmă.

— Lasă-i pe oamenii Baronului să vină, i-am zis. Drumul Moroilor e la fel de bun ca orice altă punte. Zece oameni ar putea ține piept aici unei armate întregi. Ăia care ar încerca să ne flancheze s-ar îneca în mlaștină.

Makin a clătinat din cap, încercând să-și recapete suflul.

— Cei ce-au construit drumul ăsta... dacă mi-ar fi făcut un castel...

Un tunet dinspre răsărit mi-a tăiat vorba.

— Dacă oamenii Drumului ar construi castele, n-am mai ajunge nicăieri, a zis Makin. Bucură-te că nu mai sunt aici.

I-am privit pe ceilalți frați apropiindu-se. Apusul a incendiat deodată mlaștina, colorând-o într-un portocaliu ca de foc, și gândul mi-a zburat înapoi, spre Mabberton.

— A fost o zi bună, Frate Makin, am zis.

— Într-adevăr, Frate Jorg, a răspuns el.

Frații s-au apropiat și au început să se certe pe seama viermilor. I-am lăsat și m-am dus să citesc lângă căruța în care țineam prada de război, cu fulgerele tăind cerurile de deasupra noastră, în timp ce ploaia întârzia să se reverse. Începutul zilei mă lăsase cu Plutarh în gând. Era numai al meu, înghesuit între coperțile din piele. Un călugăr de toată isprava își petrecuse întreaga viață istovind la cartea asta. O viață întreagă aplecată asupra acelor foi scrijelite cu mâna. Aici auriul, pentru nimb, pentru soare și ornamentații. Dincolo un albastru otrăvitor, mai albastru decât orice văzduh la amiază. Mici puncte stacojii care închipuiau un pat de flori. Probabil că și-a pus toată viața aici, de flăcăiandru până când a albit, dichisind cuvintele bătrânului Plutarh.

Tunetul se rostogolea deasupra noastră, viermii din cușcă se zbăteau și urlau, iar eu, nemișcat, citeam slove mai vechi decât vremurile în care constructorii Drumului își pavaseră căile.

— Sunteți niște lași! Femei cu săbii și topoare!

Unul dintre corbi, gata de festin, avea deja ciocul înfipt în el.

— Nu-i nici măcar un bărbat printre voi. Sunteți toți niște poponari, aliniați în urma mucosului ăluia.

Rotunjea cuvintele la sfârșit, ca unul de fel din Merssy.

— E-un tip aici care are o părere despre tine, Frate Jorg! a strigat la mine Makin.

O picătură de ploaie mi-a căzut pe nas. Am închis cartea lui Plutarh. Zăbovise ceva până să ajungă la Sparta și Licurg[1], așa că putea să mă mai aștepte puțin, fără să se ude în timpul ăsta. Viermele nu terminase, așa că l-am lăsat să vorbească până la capăt, cu spatele întors spre el. Când ești la drum lung, orice carte trebuie bine împachetată, ca să n-o ude ploaia. O înfășor într-o pânză ceruită de zece ori pe lat, încă de zece ori pe lung, apoi o bag pe sub mantie, într-o geantă prinsă de șa. O geantă bună, de pe Coasta Calului, ia aminte, cu strat dublu de piele, bine cusută, nu ca porcăriile făcute de ăia din Thurtan.

Flăcăii mi-au făcut loc să mă apropii. Cușca putea mai rău decât cotiga cu căpățâni, un miros iute, nemaiîntâlnit.

Patru cuști atârnau acolo. Două erau ocupate de oameni morți. *Foarte* morți. Picioarele leșurilor atârnau printre barele cuștilor, cu carnea smulsă până la os de ciocurile corbilor. Mușchii se îmbulziseră pe ele într-un strat gros, ca o a doua piele, neagră și bâzâitoare. Flăcăii îl înțepaseră de câteva ori pe unul dintre viermi, iar acum nu arăta prea bucuros. De fapt, arăta de parcă urma să dea ortul popii. Ceea ce ar fi fost o pierdere, doar aveam toată noaptea înaintea noastră. Eram gata să punctez asta, dar viermele cu gura mare m-a întrerupt.

— Și-acum mucosul a venit încoace! S-a săturat de uitat la pozele desfrânate din cartea aia a lui, furată.

Stătea turcește, cu picioarele însângerate și descărnate. Un om bătrân, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru și barba încărunțită, cu ochii întunecați și lucioși.

— Șterge-ți rahatul de la cur cu paginile ei, băiete! a zis el cu glas fioros, încleștându-și degetele pe barele cuștii și făcând-o să se hâțâne. Doar cu atât poți să rămâi din ea.

— Am putea porni un foc mocnit? a sugerat Rike.

Până și Rike își dădea seama că bătrânul voia doar să ne înfurie, ca să terminăm cu el repede.

— Cum am făcut la spânzurătorile din Turston.

S-au auzit câteva chicoteli. Dar niciuna dinspre Makin. I se citea încruntarea sub stratul de mizerie și funingine, iar privirea sa îl țintuia pe vierme. Am ridicat o mână ca să-i potolesc.

— Ar fi mare păcat de o carte așa bună, Părinte Gomst, am zis.

Ca și Makin, îl recunoșteam pe Gomst în spatele bărbii și al părului. Însă, fără accentul ăla al lui, ar fi putut trece neobservat.

— Mai ales că e un exemplar din „Despre Licurg“, scris în latina literară, nu în bolboroseala aia stricată pe care ne-o predau în biserică.

— Mă cunoști? a întrebat el cu o voce spartă, devenită brusc

plângăcioasă.

— Bineînțeles că te cunosc.

Mi-am trecut mâinile prin pletele mele adorabile și mi-am prins părul la spate, ca să îmi vadă mai bine chipul, în lumina ștearsă a amurgului. Am trăsăturile ascuțite și întunecate ale celor din neamul Ancrath.

— Ești Părintele Gomst, ai venit să mă duci înapoi la școală.

— Pr-prin...

A dat să bolborosească ceva, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. De-a dreptul dezgustător. Mă făcea să mă simt de parcă mușcasem din ceva putrezit.

— Prințul Honorous Jorg Ancrath, în slujba domniei voastre.

M-am înclinat înspre el.

— C-ce s-a întâmplat cu Căpitanul Bortha?

Părintele Gomst se legăna ușor în cușca lui, complet derutat.

— Căpitan Bortha, domnule! a izbucnit Makin într-un salut și a făcut un pas înainte.

Era plin de sânge de la primul vierme.

Apoi ne-am cufundat toți într-o tăcere de moarte. Până și ciripitul și zumzetul din mlaștini încetaseră, devenind doar un zgomot șters. Frații se uitau cu gurile căscate la mine, apoi iarăși la preot, și din nou la mine. Micul Rike arăta uluit de parcă tocmai l-ar fi întrebat cineva cât fac nouă ori șase.

Ploaia a ales tocmai acel moment să se prăvălească din ceruri, toată odată, de parcă Domnul Dumnezeu își răsturna oala de noapte peste noi. Negura ce se aduna înspre noi s-a îngroșat deodată, căpătând consistența melasei.

— Prințe Jorg!

Părintele Gomst trebuise să strige ca să-l aud prin vuietul ploii.

— Noaptea! Trebuie să fugi!

Stătea prins cu mâinile de barele cuștii, cu degetele albite, cu ochii larg deschiși, fără să clipească în șuvoiul de apă, holbându-se în întuneric.

Și prin noapte, prin ploaie, peste mlaștini, pe unde niciun om nu putea umbla, i-am văzut venind. Le-am zărit luminile. Lumini palide, asemenea celor arse de morți în gropile adânci, acolo unde oamenii nu sunt meniți să privească. Lumini care promit orice din ce și-ar putea dori un om, care te fac să le urmezi, vânând răspunsuri în locul cărora nu vei găsi decât noroi rece, adânc și flămând.

Nu mi-a plăcut niciodată Părintele Gomst. Mi-a tot spus ce am de făcut, încă de pe când aveam doar șase ani. Cel mai adesea, dosul palmei

lui era singura explicație pe care o primeam dacă îl întrebam de ce să fac aia sau ailaltă.

— Fugi, Prințe Jorg! Fugi! urla bătrânul Gomst, sacrificându-se la modul cel mai grețos cu putință.

Așa că am rămas pe loc.

---

1 Licurg, legiuitor legendar al orașului Sparta.

Fratele Gains nu era bucătar pentru că s-ar fi priceput la gătit. Doar că se pricepea mult mai prost la toate celelalte.

4

Morții ieșeau și veneau prin ploaie; duhurile celor prinși în mlaștini, ale înecaților și ale cadavrelor care fuseseră azvârlite în smârcuri. L-am văzut pe Kent Cel Roșu orbecăind și luptându-se cu mlaștina. Doar câțiva frați se gândiseră să fugă pe drum, toți ceilalți nimeriseră în apele mlăștinoase.

Părintele Gomst a început să se roage în cușca lui, strigându-și rugăciunea de parcă ar fi avut puterea unui scut: „Tatăl nostru care ești în ceruri, apără-ți fiul. Tatăl nostru care ești...“ Din ce în ce mai repede, pe măsură ce frica punea stăpânire pe el.

Unul dintre ei, primul ajuns la marginea mlaștinii, se ridică pe Drumul Moroilor. Era înconjurat de o aură, asemenea celei formate de lumina lunii, ceva ce știi că nu te va putea încălzi niciodată. Trupul lui părea zugrăvit în lumină, iar picăturile de ploaie se izbeau de el, ricoșând pe caldarâm, apoi pe jos.

Nimeni nu se mai afla alături de mine. Nubanezul fugea, arătându-și albul ochilor holbați pe fața întunecată. Burlow Grasul arăta de parcă i se scursese tot sângele din vene. Rike urla ca un copil. Chiar și Makin o luase la sănătoasa, cu masca ororii întipărită pe chip.

Mi-am desfăcut larg brațele, în mijlocul ploii. Simțeam stropii lovindu-se de mine. Nu aveam prea mulți ani în spate, dar chiar și eu simțeam ploaia ca pe o amintire. Trezea în mine nopțile sălbatice din Fortăreață, când stăteam pe marginea zidului, gata să mă prăbușesc în gol, înecat de potopul revărsat peste mine și provocând fulgerele să mă lovească.

— Tatăl nostru care ești în ceruri. Tatăl nostru care..., a pornit să bâiguie Gomst, în timp ce moroiul se apropia din ce în ce mai mult de noi.

Era mistuit de un foc rece, îi simțeai flăcările lingându-ți oasele.

Mi-am ținut brațele deschise și mi-am ridicat fața în bătaia rafalelor de ploaie.

— Tatăl meu nu este în ceruri, Gomsty, i-am zis. Este în castelul lui, își numără oamenii.

Mortăciunea s-a oprit, apoi, lângă mine. L-am privit în ochi. Erau goi.

— Ce ai pentru mine? l-am întrebat

Și mi-a arătat.

I-am arătat și eu ce aveam.

Există un motiv pentru care eu am să câștig acest război. Toți cei aflați încă în viață s-au luptat într-o încleștare care i-a îmbătrânit deja cu

mult înainte ca ei să se fi născut. Mi-am ascuțit dinții în soldații de lemn din sala de război a tatălui meu. Există un motiv pentru care am să câștig acolo unde ei au fost învinși. Iar motivul e că eu înțeleg jocul.

— Iadul, îmi răspunse mortul. Am iadul.

Și se scurse în mine, rece ca moartea, ascuțit ca o lamă de pumnal.

Mi-am simțit gura arcuindu-se într-un zâmbet. Mi-am auzit hohotele de râs răzbătând prin ploaie.

Un pumnal ținut lângă beregată, rece și ascuțit, e destul de înfricoșător. La fel și focul sau știreangul. La fel și o nălucă bătrână, ieșită în calea ta pe Drumul Moroilor. Toate astea te pot speria puțin. Dar numai până când realizezi ce sunt. Sunt doar modalități prin care poți pierde jocul. Pierzi jocul și ce anume ai pierdut mai exact? Ai pierdut jocul.

Ăsta-i secretul și mă uimește că este numai și numai al meu. Am văzut ce înseamnă jocul în noaptea în care oamenii contelui Renar ne-au prins din urmă caleașca.

Jan Uriașul a trebuit să smulgă ușa din țâțâni ca să ne scoată afară. Dar n-a avut timp decât pentru mine. M-a aruncat cât a putut de departe; un petec de pământ acoperit de tufișuri de măceș, atât de dese încât oamenii contelui au fost convinși că m-am pierdut în noapte. N-au vrut să mă mai caute. Dar eu nu fugisem. Atârnam acolo, între spini, și i-am privit cum l-au ucis pe Jan Uriașul. I-am văzut în clipele alea înghețate, în lumina fulgerelor.

Am văzut ce i-au făcut mamei și cât timp le-a luat să o facă. Pe micuțul William l-au izbit de o piatră de hotar. Bucle aurii scăldate-n sânge. Și recunosc că William a fost primul meu frate și că reușise să mă cucerească, cu mânuțele lui grăsuțe și cu râsul lui. De atunci m-am înfrățit cu mulți, chiar și cu d-ăi mai răi, ca să nu duc lipsă de frați. Dar, în momentul acela, m-a durut să-l văd pe micuțul William fărâmat așa cum l-au fărâmat ei, ca pe o jucărie. Ca pe ceva lipsit de orice valoare.

Când l-au ucis, mama n-a putut sta locului, așa că i-au tăiat gâtul. Eram prost atunci, aveam doar nouă ani, și m-am zbătut să-i salvez pe amândoi. Dar spinii mă țineau bine. De atunci am învățat să apreciez spinii.

Spinii m-au învățat jocul. M-au făcut să înțeleg ce aveau încă de aflat toți acei bărbați feroce și serioși, care luptau în Războiul Sutei. Lasă un om să joace șah și spune-i că toți pionii sunt prietenii lui. Lasă-l să creadă că nebunii lui sunt sfinți. Lasă-l să-și amintească zilele fericite, trăite la umbra castelului său. Lasă-l să își iubească regina. Privește-l apoi cum pierde tot.

— Ce ai pentru mine, mortăciune? l-am întrebat.

E un joc. Îmi voi juca partea.

L-am simțit înăuntrul meu, rece ca gheața. I-am văzut moartea. I-am văzut disperarea. Și foamea. Și i-am dat totul înapoi. Mă așteptam la mai mult, dar era doar o mortăciune.

I-am arătat timpul acela gol din mine, în care nicio amintire de-a mea nu ajunge. L-am lăsat să privească acolo.

Și atunci a fugit. A fugit, iar eu l-am urmărit. Dar numai până la marginea mlaștinii. Pentru că e un joc. Iar eu îl voi câștiga mereu.

5

Cu patru ani în urmă

Mult timp am studiat, mai presus de orice, răzbunarea. Am construit prima cameră de tortură între arcadele întunecate ale minții mele. În timp ce zăceam pe cearșafurile însângerate din Sala Tămăduirii, am descoperit în labirintul minții mele uși pe care nu le mai văzusem înainte, uși pe care și un copil de nouă ani știe că nu ar trebui să le deschidă. Uși care nu se mai închid niciodată.

Le-am deschis larg, dintr-o smucitură, dându-le de pereți.

Sir Reilly m-a găsit atârnat în ghimpii măceșilor, la nici zece metri depărtare de rămășițele incendiate ale caleștii noastre. A fost cât pe ce să nu mă găsească. I-am văzut aplecându-se asupra leșurilor care zăceau în mijlocul drumului. I-am zărit printre spini armura lui Sir Reilly, sclipind din când în când în străfulgerări argintii, și din când în când în pete de roșu de la tunicile soldaților Ancrath.

Pe mama au găsit-o ușor, din cauza veșmintelor de mătase.

— Sfinte Sisoie! E Regina!

Sir Reilly le-a ordonat să o întoarcă cu fața în sus.

— Ușurel! Dați dovadă de respect…

Nu reușise să-și stăpânească un icnet. Oamenii Contelui nu o lăsaseră într-o stare prea bună.

— Domnule! Jan Uriașul e aici, la fel și Grem și Jasaar.

I-am văzut cărându-l cu greu pe Jan, după care i-am urmărit cum se întorc după ceilalți străjeri.

— Ar face bine să fie morți, a zis Sir Reilly. Căutați prinții!

Nu i-am văzut când l-au găsit pe William, dar am știut că au dat de el după liniștea care coborâse printre ei. Mi-am lăsat bărbia în piept și am privit dârele de sânge negru aflate pe frunzele uscate de sub picioarele mele.

— Ah, la dracu’…

Unul dintre oameni spărgea, în sfârșit, tăcerea.

— Suie-l pe cal. Ai grijă cu el, a zis Sir Reilly.

Vocea lui părea spartă.

— Găsiți-l pe moștenitor!

În glas i se ghicea mai multă vigoare, dar nicio urmă de speranță.

Am încercat să-i strig, dar nu mai aveam pic de putere, nu puteam nici măcar să-mi ridic capul.

— Nu-i aici, Sir Reilley.

— L-au luat prizonier, a rostit Sir Reilly.

Într-un fel avea dreptate, ceva mă ținea legat împotriva voinței mele.

— Așază-l lângă Regină.

— Ușurel! Ușurel cu el...

— Asigurați-vă că stau bine, ordonă Sir Reilly. Avem drum greu până la Castelul Înalt.

O parte din mine ar fi vrut să-i lase să plece. Nu mai simțeam durerea, doar o amorțeală care părea din ce în ce mai slabă. Mă cuprinsese un soi de pace, aducând cu ea promisiunea uitării.

— Domnule! a strigat unul dintre oameni.

Unul dintre oameni strigase.

Am auzit clinchetul armurii lui Sir Reilly, care venea să vadă despre ce era vorba.

— O bucată de scut?

— L-am găsit în noroi, cred că roata de la caleașcă l-a împins dedesubt.

Soldatul a făcut o pauză. I-am auzit cum râcâie ceva.

— Mie mi se pare că seamănă cu o aripă neagră...

— Un corb. Un corb pe un câmp roșu. Sunt culorile contelui Renar, a zis Reilly.

Contele Renar? Obținusem un nume. Un corb negru pe un câmp roșu. Imaginea emblemei mi-a trecut ca un fulger prin fața ochilor, întipărită bine de trăsnetele furtunii din noaptea ce trecuse. Un foc s-a aprins în mine și durerea provocată de sutele de ghimpi înfipți în mine a început să-mi ardă prin carne. Am scos un geamăt. Buzele mi s-au desfăcut, crăpate de sete.

Și Reilly m-a găsit.

— E ceva aici!

L-am auzit înjurând, în timp ce spinii măceșului se strecurau prin deschizăturile din armura lui.

— Hai repede! Dă la o parte chestia asta.

— E mort.

Am auzit șoapta din spatele lui Sir Reilly, în timp ce mă eliberau.

— E atât de alb!

Cred că măceșul mă golise aproape în întregime de sânge.

Așa că au adus o căruță și m-au cărat de-acolo. N-am dormit. Am privit cerul înnegrindu-se și am cugetat.

În Sala Tămăduirii, călugărul Glen și ajutorul său, Inch, au scos

ghimpii înfipți adânc în mine. Tutorele meu, Lundist, a ajuns tocmai când cei doi mă întinseseră pe masă și-și pregăteau cuțitele. Ducea cu el o carte de mărimea unui scut teuton și, la cum arăta, de trei ori mai grea. Lundist avea mai multă putere decât s-ar fi bănuit în trupul lui sfrijit de vrăjitor bătrân.

— Sper că au fost curățate în foc, sfinția ta? a zis Lundist, care avea încă accentul celor din Utter East.

Avea tendința de a lăsa propozițiile neterminate, ca și când s-ar fi așteptat ca intelingeța interlocutorului să umple singură spațiile rămase goale.

— Puritatea spiritului este cea care salvează carnea de la orice formă de corupere, i-a răspuns călugărul Glen.

A aruncat o privire plină de dezaprobare spre Lundist și și-a văzut de treabă, săpând în mine din ce în ce mai adânc.

— Chiar și-așa, curăță cuțitele, sfinția ta. Sfânta Adunare îți va oferi prea puțină protecție în fața mâniei Regelui dacă Prințul va muri în mâinile tale.

Lundist a pus cartea pe masă, lângă mine, zdrăngănind o tavă cu fiole în celălalt capăt al încăperii. A ridicat apoi coperta și a deschis cartea la o pagină însemnată dinainte.

— Spinii măceșului țintesc după oase.

A urmărit în jos, cu arătătorul lui bătrân și îngălbenit, șirul cuvintelor scrise pe foaie.

— Vârfurile se pot rupe și pot infecta rănile.

La faza asta, călugărul Glen m-a împuns cu lama, atât de tare încât am urlat de durere. A lăsat apoi cuțitul deoparte și s-a întors spre Lundist. Eu nu vedeam decât spatele călugărului, bucata de pânză maronie care-i atârna peste umeri, înnegrită de sudoare de-a lungul spinării.

— Tutore Lundist, a zis. Un om care are profesia dumitale e obișnuit să creadă în toate lucrurile alea pe care le-a învățat din paginile unei cărți sau din pergamentul cel corect. Învățătura are locul ei, jupâne, dar nu-mi veni mie cu predici despre tămăduire bazate pe o seară petrecută în compania unei cărți vechi!

În fine, călugărul Glen a câștigat disputa aia. Sergentul de gardă a trebuit să-l „ajute“ pe Tutorele Lundist să părăsească sala.

Presupun că până și la cei nouă ani ai mei îmi lipsea o doză serioasă de puritate, pentru că rănile mele s-au infectat în două zile, și timp de nouă săptămâni am zăcut cuprins de febră și coșmaruri, care m-au tot bântuit cât am fost la marginea morții.

Mi-au povestit apoi că am urlat și am răcnit. Am delirat în timp ce

puroiul se scurgea din mine prin rănile pe care mi le tăiase în carne măcelșul. Îmi amintesc și acum putoarea ce se ridica din trupul meu infectat. Avea un iz dulce în ea, o dulceață care te făcea să te cutremuri.

Inch, ajutorul călugărului, a obosit să mă mai țină culcat, deși avea brațele mătăhăloase ale unui tăietor de lemne. În cele din urmă, m-au legat de pat. Am aflat de la Tutorele Sundist că monahul n-a mai vrut să mă îngrijească după o săptămână de boală. Călugărul Glen zicea că am un diavol în mine. Altfel cum ar fi putut un copil să rostească vorbe atât de groaznice?

În a patra săptămână am reușit să-mi trag mâinile din strânsoarea legăturilor care mă țineau imobilizat și am dat foc sălii. Nu mi-a rămas nicio amintire legată de evadarea mea sau de momentul în care m-au prins în pădure. După ce au curățat ruinele rămase, au descoperit rămășițele lui Inch, cu vătraiul din șemineu înfipt adânc în piept.

De multe ori am stat în pragul Ușii. Mi-am văzut mama și fratele aruncați prin ușa aia, sfârtecați și ciopârțiți, iar în vise, picioarele mă duceau singure până acolo, iar și iar, dar nu am avut niciodată curajul să-i urmez, ținut în loc de cârligele și ghimpii lașității.

Din când când întrezăream tărâmul morților, întins uneori pe celălalt mal al unui râu ca smoala, alteori dincolo de un hău peste care se întindea o punte spiralată și îngustă. Odată am văzut Ușa sub forma porților ce închideau sala tronului, dar îmbrăcată toată în gheață, cu valuri de puroi scurgându-se din toate îmbinările sale. Nu trebuia decât să pun mâna pe clanță...

Contele Renar m-a ținut în viață. Gândul la viitoarea lui suferință a strivit sub călcâi durerea mea. Ura te poate ține în viață acolo unde dragostea eșuează.

Și apoi, într-o bună zi, febra m-a părăsit. Rănile au rămas în mine, mânioase și roșii, dar la suprafață s-au închis. M-au hrănit cu supă de pui și, în cele din urmă, puterea s-a târât înapoi în mine, ca un străin pe care nu-l mai văzusem până atunci.

A venit apoi primăvara, pictând din nou frunze pe crengile copacilor. Îmi recăpătasem puterea, dar simțeam că altceva fusese smuls din mine. Smuls cu totul, fără cruțare încât nici măcar nu îi mai puteam da un nume.

Soarele a revenit și odată cu el, spre nemulțumirea Călugărului Glen, și Lundist, pregătit să mă povățuiască din nou.

Prima oară când m-a vizitat l-am primit stând încă întins în pat. L-am privit cum își aranjează cărțile pe masă.

— Tatăl tău te va vizita când se va întoarce din Gelleth, mi-a zis

Lundist.

I se ghicea în voce un reproș, dar reproșul nu mi se adresa mie.

— Moartea Reginei și a Prințului William atârnă greu pe umerii lui. Când i se va mai alina durerea, va veni cu siguranță să vorbească cu tine.

N-am înțeles de ce Lundist simțea nevoia să mintă. Știam că tata nu și-ar pierde timpul cu mine atâta vreme cât existau, încă, șanse să mor. Știam că avea să mă vadă numai în momentul în care asta ar fi servit la ceva.

— Spune-mi, tutore, i-am zis atunci, răzbunarea este o știință sau o artă?

6

În momentul în care duhurile și-au început retragerea, ploaia s-a mai potolit. Nu învinsesem decât unul singur, dar toți ceilalți l-au urmat, fugind înapoi în smârcurile pe care le bântuiau. Poate că cel pe care l-am înfruntat era conducătorul lor; poate în moarte, oamenii devin lași. Nu știu.

În ceea ce-i privește pe fricoșii mei, nu prea aveau unde să se ascundă, așa că i-am găsit destul de ușor. Pe Makin l-am găsit primul. El, cel puțin, părea să se îndrepte înapoi spre mine.

— Deci ți-ai găsit nănașul? am strigat la el.

S-a oprit un moment și m-a privit. Ploaia se mai rărise, dar, chiar și așa, tot a șobolan înecat aducea. Apa îi curgea în șuvoaie pe platoșă, șiroindu-i pe la încheieturi. A scrutat mlaștina, într-o parte și-n alta, încă speriat, apoi a lăsat în jos sabia.

— Jorg, un om care nu are nicio frică pe lumea asta duce lipsă de un prieten, a zis el și un zâmbet i s–a ivit pe buzele groase. Fuga nu-i un lucru rău. Cel puțin dacă fugi în direcția în care trebuie, adăugă fluturându-și mâna spre locul în care Rike se lupta cu un pâlc de papură; era deja în nămol până la piept.

— Frica îl ajută pe om să-și aleagă bătăliile. Tu le lupți pe toate, prințul meu.

Și mi-a făcut o plecăciune, acolo, pe Drumul Moroilor, cu ploaia picurând de pe el.

Am aruncat o ocheadă spre Rike. Maical avea probleme asemănătoare, prins în mlaștină, de cealaltă parte a drumului. Singura diferență era că problemele lui îi ajungeau deja până la gât.

— Până la urmă le voi lupta pe toate, i-am răspuns.

— Alege-ți bătăliile, a spus Makin.

— Îmi voi alege locul, i-am răspuns. Îmi voi alege locul, dar de fugit nu fug. Niciodată. Asta s-a mai făcut până acum și încă ne luptăm în război. Eu îl voi câștiga, Frate Makin, se va termina totul cu mine.

S-a înclinat iarăși în fața mea. Nu la fel de adânc, dar de data asta am simțit că o făcea cu adevărat.

— De aceea te voi urma, Prințe. Oriunde ne vor duce cărările.

Pe moment, cărările ne duceau destul de aproape, la mlaștina din care trebuia să ne pescuim frații. L-am scos mai întâi pe Maical, deși Rike m-a înjurat și a urlat la mine cât l-au ținut bojocii. Pe măsură ce rafalele de ploaie s-au împuținat, am început să-l întrezăresc în depărtare pe

murg, trăgând după el cotiga cu căpățâni. Murgul fusese destul de înțelept să nu se abată din drum, chiar și atunci când Maical făcuse altminteri. Dacă Maical ar fi târât murgul după el în mlaștină, l-aș fi lăsat acolo, să se scufunde.

După el, l-am scos pe Rike. Când am ajuns, nămolul aproape îi atingea gura. Nimic din el nu mai rămăsese la suprafață, în afară de fața albă, golită de sânge, dar asta nu l-a oprit să-și urle prostia până la capăt. Pe ceilalți i-am găsit în mare parte împrăștiați pe drum, dar pe vreo șase îi supsese prea iute mlaștina, și duși erau pentru totdeauna; probabil că deja se pregăteau să bântuie următorul grup de călători.

— Mă întorc după bătrânul Gomsty, le-am zis.

Înaintasem destul de mult pe drum și se întunecase îndeajuns de tare. Cuștile rămase în urmă nu se mai zăreau — se vedeau doar rafalele cenușii de ploaie. Dincolo de drum, sub apele mlăștinoase, morții așteptau. Le simțeam gândurile de gheață târându-mi-se pe sub piele.

Nu am cerut nimănui să mă însoțească. Știam că niciunul n-ar accepta, și nu se face ca un conducător să ceară ceva și să fie refuzat.

— Frate Jorg, da' ce vrei de la preotul ăla bătrân? a întrebat Makin.

Încerca să-mi spună să nu merg; doar că nu îndrăznea să o zică direct.

— Tot mai vrei să-l prăjești?

Nici măcar nămolul nu reușise să ascundă entuziasmul brusc al lui Rike.

— Vreau, i-am răspuns. Dar ăsta nu-i singurul motiv pentru care mă întorc după el.

Și am pornit pe jos, înapoi, pe Drumul Moroilor.

Ploaia și întunericul mă cuprindeau. Pe frații, rămași în urmă să mă aștepte, i-am pierdut repede din priviri. Gomst și cuștile spânzurătorilor erau undeva înaintea mea. Am mers învăluit de liniște, ca într-un cocon, fără niciun zgomot în jur în afară de șoaptele moi ale ploii și sunetul pașilor mei pe Drumul Moroilor.

Și deodată l-am zărit atârnând, Părintele Gomst, preotul Casei Ancrath.

— Părinte, am zis și am făcut o plecăciune.

În realitate, însă, n-aveam chef de joacă. Simțeam o durere îngrozitoare în spatele ochilor. Genul de durere care ucide oameni.

M-a privit cu ochii holbați, de parcă aș fi fost un moroi care tocmai se târâse din mlaștină.

M-am apropiat de lanțul care ținea cușca ridicată în aer.

— Ghemuiește-te, Părinte.

Nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când sabia pe care am tras-o din teacă îl despicase pe Bovid Tor. De data asta am lovit cu ea pentru a elibera un preot. Lanțul a cedat sub lovitura ei. Erau ceva farmece sau magie neagră în lama aia. Tata mi-a spus că aparținea Casei Anchrat de patru generații și că fusese luată de la cei din Casa Or. Așa că oțelul din care fusese făurită era vechi atunci când noi, cei din neamul Ancrath, am pus mâna pe ea. Era veche, și am furat-o.

Cușca s-a prăbușit greoaie pe cărare, lovindu-se cu putere de pământ. Părintele Gomst a scos un strigăt, capul i s-a izbit de bare, lovitura lăsându-i o urmă palidă, în formă de cruce, pe frunte. Ușa cuștii era legată cu sârmă. A cedat imediat sub lama sabiei noastre ancestrale, de două ori furată. Pentru o clipă m-am gândit la Tata: ce față schimonosită de furie ar fi făcut dacă ar fi știut la ce muncă de jos era folosită prețioasa lui sabie. Am o imaginație destul de bogată, dar recunosc că a fost un exercițiu destul de greu să pun orice fel de emoție pe chipul de piatră al Tatălui meu.

Gomst s-a târât afară, țeapăn și slăbit. Așa cum trebuie să se miște bătrânii. Mi-a plăcut că avea în el bunul simț să își simtă anii atârnându-i grei pe umeri. O parte din anii ăștia tocmai deveniseră și mai grei.

— Părinte Gomst, am zis. Ai face bine să te grăbești, să nu cumva s-apară iar morții din mlaștină și să ne sperie cu vaietele și gemetele lor.

Atunci el s-a uitat la mine și s-a tras îndărăt de parcă tocmai văzuse o stafie. După aceea s-a mai liniștit.

— Jorg, a rostit, plin de compasiune. Părea să fie cuprins de milă până peste cap, i se scurgea prin ochi, mai rău decât picăturile de ploaie. Ce s-a întâmplat cu tine?

N-am de gând să vă mint. Jumătate din mine ar fi vrut să înfigă lama în el pe loc, așa cum făcusem cu Gemt, față-roșie. Mai mult de jumătate. Mă mânca palma să scot pumnalul din teacă. Îmi zvâcnea capul, de parcă un clește de fier pusese stăpânire pe tâmplele mele.

Dar sunt vestit pentru deciziile mele contradictorii. Când ceva mă împinge într-o direcție, eu o iau în cealaltă. Chiar dacă cel care împinge sunt eu. Ar fi fost simplu să-i iau gâtul acolo. Satisfăcător. Dar dorința era mult prea puternică. M-am simțit forțat.

Am zâmbit și i-am spus:

— Iartă-mă, Părinte, pentru că am păcătuit.

Și bătrânul Gomst, așa înțepenit și amorțit cum era pe la toate încheieturile, de la statul în cușcă, și-a aplecat capul să-mi audă spovedania.

Am început să vorbesc încet, pe un ton jos, în mijlocul ploii.

Suficient de tare, însă, cât să fiu auzit de Părintele Gomst și de stafiile care bântuiau ținutul mlăștinos din jurul nostru. Am vorbit despre lucrurile pe care le-am făcut. Despre ce aveam să fac în continuare. Cu vocea înmuiată, am dat glas planurilor mele, pentru ca toate urechile care mă puteau auzi să audă. Atunci cei morți ne-au lăsat singuri.

— Tu ești diavolul!

Părintele Gomst a făcut un pas înapoi și a înhățat crucea care îi atârna la gât.

— Dacă asta presupune, atunci așa o fi.

Nu l-am contrazis.

— Dar m-am spovedit, iar tu trebuie să mă ierți.

— Monstruozitate...

Cuvântul îi scăpă printre buze, în șoaptă.

— Chiar și așa, am fost eu de acord. Acum iartă-mă.

În cele din urmă, Părintele Gomst și-a regăsit vocea, deși în continuare bătea în retragere.

— Ce vrei de la mine, Lucifer?

O întrebare cinstită.

— Vreau să câștig, i-am răspuns.

Clătina din cap la auzul cuvintelor mele, așa că i-am explicat.

— Pe unii îi pot lega prin ceea ce sunt. Pe alții, prin destinația spre care mă îndrept. Alții vor să știe cine îmi șade alături. Eu m-am spovedit la tine. Mă căiesc. Acum Dumnezeu îmi șade alături, iar tu ești preotul care va mărturisi credincioșilor că eu sunt războinicul Lui, instrumentul Lui, Sabia Celui Atotputernic.

Între noi se lăsă tăcerea, măsurată în bătăi de inimă.

— *Ego te absolovo*.

Părintele Gomst a murmurat cuvintele cu buze tremurânde.

Apoi ne-am întors de-a lungul cărării, ajungându-i din urmă pe ceilalți, rând pe rând. Makin îi aliniase, pregătindu-i de plecare. Mă așteptau în întuneric, cu o singură torță aprinsă și un felinar acoperit, agățat de cotiga plină cu căpățâni.

— Căpitane Bortha! am strigat eu către Makin. E timpul să pornim la drum. Avem o grămadă de mers până la Coasta Calului.

— Și preotul? a întrebat el.

— Poate facem un ocol pe la Castelul Înalt și îl lăsăm acolo.

Durerea zvâcnea din ce în ce mai tare în tâmplele mele. O fi avut ceva de-a face cu bătrâna stafie ce mă bântuise până în măduva oaselor, dar azi simțeam altfel durerea care-mi răscolea capul, ca și când cineva m-ar fi împuns cu un băț, ca pe un animal într-o turmă, iar chestia asta

începea să mă scoată din pepeni.

— Cred că ne *vom* opri pe la Castelul Înalt.

Mi-am încleștat dinții, încercând să fac față pumnalelor care-mi sfârtecau creierii.

— Să-l înmânăm personal pe bătrânul Gomst, aici de față. Sunt sigur că tata și-a făcut griji din cauza mea.

Rike și Maical se uitau prostiți la mine. Burlow Grasul și Kent cel Roșu au schimbat priviri pline de subînțeles. Nubanezul și-a dat ochii peste cap și și-a văzut de treabă, cercetând cu priviri vioaie împrejurimile.

M-am uitat la Makin, înalt, cu spatele lat, cu șuvițele negre, ude, lipite de scalp. *El e calul meu*, mi-am zis în gând. *Gomst este nebunul, Castelul Înalt e tura*. Apoi m-am gândit la tata. Aveam nevoie de un rege. Nu poți juca jocul fără un rege. M-am gândit la Tata și gândul îmi dădu o stare de bine. După întâlnirea cu moroiul, începeam să-mi pun întrebări. Mortul îmi arătase iadul, iar eu îi râsesem în nas. Acum, însă, m-am gândit la Tata și m-a cuprins o senzație de bine când am descoperit că puteam încă simți frica.

7

Am călărit în noapte. Drumul Moroilor ne-a scos din tărâmurile acoperite de mlaștini. Zorii zilei, posomorâte și cenușii, ne-au găsit la Norwood. Orașul zăcea în ruine. Cenușa lui avea încă mirosul acru și fantomatic al fumului, care persistă chiar și după ce focul s-a stins.

— Contele Renar, a rostit Makin, aflat lângă mine. Devine din ce în ce mai îndrăzneț dacă a ajuns să atace atât de deschis protectorii neamului Ancrath.

Mergea parcă despicând drumul, cum ar desface o mantie.

— Cum putem fi siguri cine a făcut asemenea grozăvie? a întrebat Părintele Gomst, cu fața la fel de cenușie ca și barba. Poate oamenii baronului Kennick au invadat dinspre Drumul Moroilor. Oamenii lui Kennick m-au închis pe mine în cușcă.

Frații s-au răsfirat printre ruine. Rike i-a dat un ghiont lui Burlow Grasul, dându-l la o parte, și a dispărut în prima clădire, care nu era altceva decât o carcasă de piatră, fără acoperiș.

— Fermieri sărăntoci, de căcat, la fel ca-n Mabberton.

Violența cu care începuse să caute prin ruine stăvilea orice alt cuvânt de nemulțumire din partea lui.

Mi-am amintit cum arăta Norwood în zilele de sărbătoare, împodobit tot cu panglici. Mama se plimba alături de primar. Eu și cu William mâncam mere caramelizate.

— Da, doar că ăștia erau fermierii *mei*, așa sărăntoci și de căcat cum erau, am zis.

Apoi m-am întors spre bătrânul Gomst.

— Nu văd niciun leș. Renar îi arde pe toți la grămadă, vii și morți.

Gomst și-a făcut cruce și a pornit să mormăie o rugăciune.

Așa cum am mai spus, războiul este un lucru frumos, iar cei care mă contrazic n-au decât de pierdut. Mi-am pus un zâmbet pe față, deși nu mă prinde.

— Frate Makin, se pare că vechiul nostru amic, Contele, a făcut o mișcare. E cazul să-i apreciem capodopera, ca niște frați într-ale armelor ce suntem. Du-te, dă o raită prin împrejurimi. Vreau să știu cum și-a jucat mutarea.

Renar. Mai întâi Părintele Gomst, iar acum Renar. Ca și când stafia din mlaștină ar fi întors în mine o cheie, lăsând fantomele trecutului meu să scape afară, una câte una.

Makin a dat din cap și a pornit în galop ușor. Nu spre oraș, ci pe

lângă el, de-a lungul pârâului, urmându-l până la desișul ce se întindea dincolo de izlazul pe care se țineau târgurile.

— Părinte Gomst, am rostit pe cel mai politicos ton de care eram în stare. Spune-mi, rogu-te, unde te aflai când te-au găsit oamenii baronului Kennick?

Era lipsit de orice sens ca preotul familiei noastre să fie luat pe sus și atacat.

— În cătunul Jessop, prințul meu, a răspuns Gomst precaut, privind oriunde în altă parte numai spre mine nu. N-ar trebui să călărim mai departe? Vom fi mai în siguranță pe pământurile de acasă. Atacurile nu vor ajunge mai departe de Hanton.

Adevărat, mi-am zis, *atunci tu de ce te-ai pune singur în calea pericolului?*

— În cătunul Jessop? Nu cred să fi auzit măcar de el, Părinte Gomst, i-am zis, păstrându-mi cel mai amabil ton cu putință. Asta înseamnă că nu găsești acolo mai mult de trei colibe și un porc.

Rike tocmai ieșea furtunos din casă, mai negru decât Nubanezul la față, acoperit tot de cenușă și scuipând furios. Se îndrepta spre următoarea ușă.

— Burlow, ticălos grăsan ce ești! M-ai păcălit!

Dacă Micuțul Rikey nu găsea nimic de prădat, atunci cineva trebuia musai să plătească pentru asta. Întotdeauna.

Gomst se bucură de momentul de diversiune, dar nu l-am slăbit și i-am atras iarăși atenția.

— Părinte Gomst, îmi povesteai de cătunul Jessop.

I-am luat hățurile hamului din mâini.

— Un cătun neînsemnat, prințul meu. Un loc de nimic, unde se taie frunza la câini. Vreo șaptesprezece colibe și câțiva porci.

Încerca să râdă, dar îi ieșea mult prea strident și nervos.

— Deci te-ai aventurat până acolo ca să oferi mântuire săracilor? l-am întrebat, privindu-l cu luare-aminte.

— Ei bine...

— Dincolo de Hanton, până la marginea mlaștinii, în mijlocul pericolului! am continuat. Ești un om foarte evlavios, Părinte.

La cuvintele acestea și-a plecat privirea.

Jessop. Numele îmi spunea ceva. O voce adâncă, șoptită, dar solemnă îmi spunea ceva legat de numele ăsta. *Nu trimite pe nimeni să afle pentru cine bat clopotele...*

— Jessop e locul unde curentul mlaștinii poartă cadavrele celor morți, am rostit cu glas tare.

În timp ce le spuneam, revedeam cuvintele acelea conturate pe buzele Tutorelui Lundist. Am zărit iar, cu ochii minții harta aflată atunci în spatele lui, prinsă de zid, cu toți curenții mlaștinii marcați pe hârtie cu cerneală neagră.

— E un curent încet, dar sigur. Mlaștina are secretele ei, dar nu le poate ține în ea pentru vecie, iar Jessop e locul în care le scoate la suprafață.

— Tipul ăla mare, Rike, îl strânge de gât p-ăla gras, a observat Părintele Gomst, făcând un semn vag către orașul ruinat.

— Tatăl meu te-a trimis să privești morții.

Nu l-am lăsat pe Gomst să mă distragă cu vorbăria lui.

— Pentru că, printre ei, m-ai fi putut recunoaște pe mine.

Gura lui Gomst s-a rotunjit în încercarea de a articula cuvântul „nu“, dar toți ceilalați mușchi din corpul său strigau „da“. Ai crede că popii se pricep mai bine de-atât la minciuni, dată fiind natura slujbei lor și așa mai departe.

— Încă mă mai caută? După patru ani!

Chiar și patru săptămâni m-ar fi surprins.

Gomst s-a lăsat pe spate, în șa. Și-a desfăcut brațele într-un gest de neputință.

— Regina așteaptă un copil. Sageous îi spune Regelui că va fi băiat. Eu trebuia să îi confirm succesiunea.

Ah! „Succesiunea“. Acum da, semăna cu tatăl pe care mi-l aminteam eu. Și Regina? Asta chiar că dădea o nuanță nouă întregii zile.

— Sageous? l-am întrebat.

— Un păgân și-un linge-blide, nou sosit la curte.

Gomst scuipa cuvintele de parcă ar fi fost acre.

Pauza s-a transformat în tăcere.

— Rike! am strigat eu.

Nu prea tare, ci doar cât să mă audă.

— Lasă-l jos pe Burlow Grasul sau mă văd nevoit să te omor.

Rike i-a dat drumul, iar Burlow a izbit pământul ca o bucată de slană de-o sută cincizeci de kile ce este. Cred că, dintre ei doi, Burlow era ceva mai vinețiu la față decât Rike, dar numai cu-n pic. Rike a pornit spre noi, cu mâinile întinse, rotindu-le de parcă erau deja încleștate în jurul gâtului meu.

— Tu!

Nici urmă de Makin primprejur, iar Părintele Gomst ar fi fost la fel de folositor ca o bășină în fața Micului Rike, cuprins de furie.

— Tu! Unde-i nenorocitul ăla de aur pe care ni l-ai promis?

La auzul cuvintelor lui, o șleahtă de căpățâni s-a ivit din spatele ferestrelor și ușilor. Chiar și Burlow Grasul a înălțat privirea, trăgând o gură de aer, de parcă ar fi supt-o dintr-un pai.

Mi-am lăsat mâna să alunece pe mânerul sabiei. Nu-i bine să sacrifici prea mulți pioni. Rike mai avea vreo zece metri până la mine. Am tras de hățurile lui Gerrod, întorcându-mă cu spatele la ruinele orașului, și l-am mângâiat pe bot.

— Sunt mai multe feluri de aur în Norwood, am zis.

Destul de tare, dar fără să strig. Apoi m-am întors și am trecut pe lângă Rike. Nu i-am aruncat nici măcar o privire. Dă-i o secundă unui om ca Rike, iar el va profita din plin.

— Să nu începi iar cu nu știu ce fete de fermier, nemernic mic ce ești!

S-a luat după mine urlând, dar reușisem deja să scot presiunea din el. Acum nu mai avea decât aere și zgomot.

— Nenorocitul ăla de conte le-a prăjit deja pe toate.

Mi-am croit drum spre strada Midway, care ducea la casa primarului, acolo unde se întindea piața. Când am trecut pe lângă el, Fratele Gains și-a ridicat privirea de la grătarul pe care-l începuse. S-a ridicat cu greu în picioare și ne-a urmat, gata să privească spectacolul.

Silozul în care se țineau grânele nu fusese niciodată unul prea arătos. Acum arăta și mai dărăpănat, ars în întregime, cu zidurile crăpate de focul care le pârjolise. Înainte să fi fost arși cu totul, sacii cu grâne mascaseră ușa secretă care ducea în pivniță. Am găsit-o repede, împungând de colo-colo, cu vârful sabiei. În tot acest timp, Rike pufăia și gâfâia în spatele meu.

— Deschide-o.

I-am făcut semn către inelul ce se ridica în mijlocul dalei de piatră. N-a fost nevoie să-i repet. S-a aplecat și a smuls lespedea, de parcă ar fi fost un fulg. Și iată-le, butoi lângă butoi, ghemuite toate în întunericul prăfos al pivniței.

— Bătrânul primar ținea berea pentru festival sub siloz. Toți localnicii știu asta. E și un pârâu care curge pe dedesubt, păstrând berea rece și bună. Mi se pare că sunt vreo douăzeci sau câte? Douăzeci de butoaie pline cu berea de aur a festivalului, am zâmbit eu.

Rike nu zâmbea deloc. Stătea aplecat în genunchi, sprijinindu-se în mâini și trăgând cu ochiul de-a lungul spadei mele. Mi-am imaginat, preț de o clipă, cum simțea pe gâtlej atingerea lamei.

— Vezi tu, Jorg, Frate Jorg, n-am vrut să..., s-a apucat să bâiguie.

Chiar și cu sabia la gât, tot avea o privire răutăcioasă.

Makin se apropia galopând. S-a oprit lângă mine. Am lăsat sabia proptită de gâtul lui Rike.

— Oi fi eu mic, Micule Rike, dar nemernic nu sunt, am rostit pe un ton scăzut, moale, tonul pe care îl am înainte de a ucide. Nu-i așa, Părinte Gomst? Dacă eram vreun nenorocit ilegitim, nu ți-ai fi riscat viața și sănătatea ca să mergi să mă cauți printre morți, este?

— Prințe Jorg, lasă-l pe Căpitanul Bortha să-l ucidă pe sălbaticul ăsta.

Probabil că Gomst reușise cumva să se adune.

— Vom călări până la Castelul Înalt și tatăl tău...

— Tata poate naibii să aștepte! am strigat.

Restul cuvintelor mi le-am înghițit, furios că mă lăsasem pradă mâniei.

Pentru moment, Rike a părut să uite de sabia ce-i sta proptită la gât.

— Ce dracu-i toată povestea asta cu „prințul“? Și ce căcat e faza cu „Căpitanul Bortha“? Iar eu când dracu' o să iau o gură de bere?

Acum aveam parte de tot publicul, toți frații așezați în cerc în jurul nostru.

— Păi, am răspuns eu. Din moment ce întrebi atât de frumos, Frate Rike, o să-ți și răspund.

Makin a ridicat sprâncenele spre mine și a făcut un gest spre mânerul sabiei, gata oricând să o scoată din teacă. L-am potolit, făcându-i un semn cu mâna.

— Căcatul de Căpitan Bortha este de fapt Makin, care nu-i nimeni altul decât Căpitanul Makin Bortha din Garda Imperială Ancrath. Cât despre povestea cu prințul, acela sunt eu, preaiubitul fiu și moștenitor al Regelui Olidan din Casa Ancrath. Iar acum putem începe să bem bere, pentru că azi împlinesc paisprezece ani, și cum altfel am putea ciocni în sănătatea mea?

În orice frăție există o ierarhie a haitei, când vine vorba de cine ciugulește primul. Cu frați ca ai mei, nu vrei să fii la fundul ierarhiei. Riști să fii ciugulit până dai ortul popii. Fratele Jobe deținea combinația perfectă de lingușeală și turbare, exact cât să rămână în viață acolo.

8

Așa că am poposit pe ruinele casei primarului și am băut bere. Frații au băut până la capăt, strigându-mi din când în când numele. Unii au strigat Frate Jorg, alții Prințe Jorg, dar toți m-au privit, din acel moment, cu alți ochi. Rike se uita la mine fix, cu barba încâlcită, plină cu spumă de bere, cu gâtul lipit de lama sabiei mele. Îl vedeam cum își cântărește șansele, cum variantele și posibilitățile îi umblă agale pe sub fruntea îngustă. N-am așteptat cuvântul „recompensă“ să iasă la suprafață.

— Mă vrea mort, Micule Rikey, i-am zis. L-a trimis pe Gomsty să găsească dovezi care să-i confirme că-s mort, nu ca să mă aducă înapoi, în viață. Acum are o regină nouă.

Rike mi-a aruncat un rânjet care aducea mai degrabă cu o grimasă de furie decât cu un zâmbet, după care a slobozit un râgâit sonor.

— Ai fugit dintr-un castel plin cu aur și femei ca să călărești în gașca noastră? Ce idiot ar face una ca asta?

Am sorbit tacticos din bere. Avea un gust acrișor, dar părea să fie totuși în regulă.

— Un idiot care știe că nu va câștiga războiul cu garda Regelui în coasta lui, i-am răspuns.

— Ce război, Jorg?

Nubanezul stătea în apropierea mea, fără să pună gura pe băutură. Întotdeauna vorbește pe un ton jos și grav, plin de seriozitate.

— Vrei să-l bați pe Conte? Pe Baronul Kennick?

— Războiul, i-am răspuns. Vreau să-l câștig pe tot.

Kent cel Roșu a apărut de după butoaie, cu casca plină de pișoarcă.

— N-ai să vezi întâmplându-se una ca asta, a zis.

A săltat casca înspre gură și a golit-o pe jumătate din patru înghițituri.

— Deci tu ești Prințul de Ancrath? Încă un pretendent. Tre’ să fie o duzină de alții ca tine, care aspiră la tronul cel mare. Fiecare cu propria armată.

— În jur de cincizeci, a mârâit Rike.

— Aproape o sută, am zis. I-am numărat.

O sută de bucăți din imperiu, măcinându-se reciproc, într-un ciclu nesfârșit de războaie, feude, ambuscade, în timp ce imperiul crește, descrește, crește din nou, vieți întregi consumate în conflict, fără ca nimic să se schimbe vreodată. Este al meu — să-l schimb, să-i pun capăt, să-l câștig.

Mi-am terminat berea și m-am ridicat să-l caut pe Makin.

N-a trebuit să-l caut mult. L-am găsit la cai, verificându-și armăsarul, Scuipăfoc.

— Ce-ai găsit? l-am întrebat.

Makin și-a țuguiat buzele.

— Am găsit rugul. Vreo două sute cu totul, morți toți. Însă n-au apucat să-l aprindă — s-or fi speriat.

A făcut un gest vag cu mâna, înspre apus.

— Au venit pe jos, pe drumul dintre mlaștini, peste coama aia. Au avut vreo douăzeci de arcași ascunși în stufărișul de pe malul apei, să-i țintească pe ăia care încearcă să scape.

— Cam câți oameni, cu totul?

— În jur de o sută. Majoritatea infanteriști.

A căscat și și-a trecut palma peste față, de la frunte până la bărbie.

— Au fost pe-aici cu vreo două zile în urmă. Suntem cât de cât în siguranță.

Simțeam cum niște spini invizibili se întind spre mine, înfigându-mi-se în piele ca niște cârlige ascuțite.

— Vino cu mine, i-am zis.

Makin m-a urmat înapoi, până la treptele și stâlpii prăbușiți ai casei primarului. Frații îl puseseră pe Maical să desfacă încă un butoi.

— Ahooooi, Căpitane!

Burlow striga către Makin, cu vocea încă răgușită în urma strânsorii la care-l supusese Rike. La cuvintele lui, s-a stârnit un râs general; le-am dat pace, să își reverse hohotele. Am simțit din nou spinii ascuțiți, înfipți adânc în mine. Ascuțindu-mă la rândul lor pe mine, pentru ceva ce avea să vină. O movilă de două sute de trupuri. Toate lipsite de viață.

— Căpitan Makin îmi spune că o să avem tovărășie, i-am anunțat.

Sprâncenele lui Makin s-au înălțat la auzul vorbelor mele, dar nu i-am dat atenție.

— Douăzeci de săbii, soldați trecuți prin multe, bandiți de ultimă speță. Nu genul de oameni peste care să vrei să dai, am continuat. Avansează în direcția noastră, îngreunați de prăzile pe care le cară.

Rike a sărit brusc în picioare, cu biciul fâșâindu-i pe coapsă.

— Prăzi?

— Niște putori, vă zic eu. Se îmbogățesc distrugându-i pe alții.

Le-am zâmbit.

— Ei bine, fraților, va trebui să le arătăm cât de greșite sunt căile lor. Îi vreau morți. Până la ultimul. Și o vom face fără să ne alegem cu

nicio zgârietură. Vreau niște curse săpate în mijlocul drumului. Vreau câțiva frați ascunși în silozul cu grâne și în taverna *Mistrețul Albastru*. Îi vreau pe Kent, Row, Liar și Nubanez aici, în spatele zidurilor, să îi pună la pământ cu săgețile, atunci când or ajunge între siloz și tavernă.

Nubanezul își cântărea arbaleta în mână, o monstruozitate inginerească imensă, lucrată în metal vechi și ornată cu fețele unor zei ciudați. Kent a dat pe gât ultimele picături din cască, apoi și-a pus-o pe cap, gata de luptă.

— Acum e posibil să vină peste culme, în loc de drum, așa că Rike o să-i ia pe Maical și încă șase dintre voi, să-i aștepte ascunși în ruinele tăbăcăriei. Oricine se va apropia de voi din direcția aia, lăsați-i să treacă, după care gâtuiți-i pe la spate. Makin va fi cercetașul nostru și va ține de șase. Bunul părinte, aici de față, cu voi ăștia cinci de-acolo, veți sta alături de mine, să-i ademenim înăuntru.

Frații n-au avut nevoie să audă de mai mult. Mă rog, Jobe ar mai fi avut nevoie de câteva vorbe, dar Rike l-a luat pe sus destul de repede și fără prea multe menajamente.

— Pradă! i-a răcnit Rike sub nas. Treci să sapi puțuri, creier de căcat.

Flăcăii ăștia se pricepeau la aranjat ambuscade. Nu avea cum să le scape ceva. Nimeni nu știa mai bine decât ei să se lupte pe un front în ruine. Jumătate din timp și-l petreceau ruinând locuri, cealaltă jumătate luptându-se în ruinele făcute de alții.

— Burlow, Makin, am strigat, chemându-i la mine în timp ce toți ceilalți se apucau de treabă. N-am nevoie de tine pe post de cercetaș, Makin, i-am spus cu voce joasă. Vreau să mergeți amândoi în stufărișul de lângă râu. Vreau să vă ascundeți. Să vă ascundeți atât de bine, încât niciun ticălos să nu-și dea seama unde sunteți, nici chiar dacă s-ar așeza deasupra voastră. Vă ascundeți acolo și așteptați. O să știți apoi ce aveți de făcut.

— Prințe — Frate Jorg, a început Makin.

Avea o încruntătură adâncă, săpată pe frunte, iar privirea i se fixase în josul drumului, unde bătrânul Gomsty se ruga în fața ruinelor arse ale bisericii.

— Despre ce-i toată povestea asta?

— Makin, ai spus că mă vei urma oriunde o să merg, i-am răspuns eu. Aici și acum începe totul. Atunci când vor scrie legenda, ziua asta va fi scrisă pe prima pagină. Un călugăr albit de ani își va irosi lumina ochilor istovind asupra acestei pagini, Makin. Aici începe totul.

Însă n-am menționat nimic despre cât de subțire putea fi cartea

asta.

Makin a făcut din nou plecăciunea atât de caracteristică lui, înclinându-și pe jumătate capul, după care s-a cărat, cu Burlow Grasul urmându-l în grabă.

Așa că frații și-au săpat capcanele, și-au pregătit arcurile și săgețile și s-au ascuns în ce mai rămăsese din micul orășel Norwood. I-am privit pregătindu-se și i-am înjurat în gând pentru încetineala cu care se mișcau, dar mi-am ținut firea. Și, încet-încet, doar Părintele Gomst, cei cinci oameni aleși de mine și eu am rămas la vedere. Toți ceilalți — ceva mai mult de două duzini de oameni — au dispărut ascunși în ruine.

Părintele Gomst s-a așezat lângă mine, rugându-se în continuare. M-am întrebat atunci oare cât de tare s-ar fi rugat dacă ar fi știut ce urma să se întâmple în realitate.

O durere ascuțită începea să-mi străpungă capul, ca un cârlig înfipt în spatele ambilor ochi, împungând necruțător. Aceeași durere simțită când l-am zărit pe bătrânul Gomsty și m-am gândit să mă întorc acasă. O durere familiară, pe care o înduram de fiecare dată când mă abăteam de la drumul ales. Adeseori am lăsat durerea asta să mă conducă. Dar eram sătul să fiu doar un pește în cârlig. Am mușcat înapoi.

O oră mai târziu, am zărit prima iscoadă apărând pe drumul dinspre mlaștini. La scurt timp au apărut și alții, grăbindu-se să i se alăture. M-am asigurat că ne-au zărit, pe noi, cei șapte rămași la vedere, pe treptele casei primarului.

— Avem companie, am zis, făcând semn spre călăreți.

— Căcat pe băț!

Fratele Elban și-a scuipat o flegmă direct pe cizme.

Îl alesesem pe Elban pentru că nu părea cine știe ce de capul lui, arăta ca un bătrân nesăbuit îmbrăcat într-o armură ruginită. Nu avea niciun fir de păr în cap și niciun dinte în gură, dar când venea vorba de mușcat, se pricepea să muște.

— Ăștia nu este bandisi, iote la poneii lor.

Era puțin sâsâit din cauză că îi lipseau cu totul dinții.

— Știi ceva, Elban, cred că ai dreptate, i-am răspuns și am schițat un zâmbet înspre el. Aș zice că arăta mai degrabă ca niște gărzi regale.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, l-am auzit pe Gomsty murmurând în spatele meu.

Iscoadele s-au retras înapoi. Elban și-a luat harnașamentul și a pornit spre câmpul unde înainte se ținea piața fermierilor, unde păștеau acum caii noștri.

— Nu cred că vrei să faci asta, bătrâne, i-am zis cu voce molatică.

S-a întors spre mine, cu ochii înecați în frică.

— N-o să mă opresti, Jorth, nu-i asa?

Nu putea să pronunțe bine Jorg, fără niciun dinte în gură; presupun că e un nume care are o oarecare rezonanță.

— N-o să te opresc, i-am răspuns.

Aproape că-mi plăcea Elban; nu l-aș fi ucis fără să am un motiv întemeiat.

— Unde ai de gând să fugi, Elban?

A arătat cu capul înspre creasta dealului.

— E singura cale liberă. Altfel te împotmolești sau, mai rău, ajungi înapoi în mlaștină.

— Elban, crede-mă că nu vrei să treci de culmea aia, i-am răspuns. Ai încredere în mine când îți zic asta.

Și a avut. Deși cred că a avut tocmai pentru că își pierduse încrederea în mine, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Am rămas nemișcați și-am așteptat. Am zărit mai întâi coloana ce venea pe drumul dinspre mlaștini, apoi, câteva clipe mai târziu, soldații și-au făcut apariția de după culmea dealului. Erau peste douăzeci și patru de soldați, gărzi regale, cu scuturi și sulițe în mâini, iar deasupra lor fluturau culorile Contelui Renar. Principala coloană avea în jur de șaizeci de soldați, iar în urma lor, aliniați într-un șir jerpelit, peste o sută de prizonieri, legați în lanțuri, cap lângă cap. Juma' de duzină de căruțe veneau din urmă. Cele acoperite erau pline cu provizii, iar celelalte erau încărcate cu lețuri, stivuite unele peste altele, ca niște bușteni.

— Casa Renar nu lasă în urmă leșuri nearse. Și nu ia niciodată prizonieri, am zis.

— Nu mai înțeleg nimic, a comentat Părintele Gomst.

Trecuse de limita fricii și o dăduse în prostie.

Am făcut un semn spre copaci.

— Combustibil. Ne aflăm la marginea unei mlaștini. Nu există nici urmă de copac în mocirla asta, mile întregi de aici încolo e golaș. Ei vor o flacără mare, așa că îi aduc pe toți aici, ca apoi să facă un foc de tabără sănătos.

Aveam o explicație clară pentru acțiunile lui Renar, în schimb nu înțelegeam prea bine ce făceam eu, sau oricum nu mai mult decât înțelegea Părintele Gomst. Indiferent de puterea pe care o o căpătasem pe drum, devenise acum dorință de sacrificiu. Asta se întâmplase în ziua în care am renunțat la răzbunarea juruită Contelui Renar, ca la ceva ce nu-mi aducea niciun folos. Și, cu toate astea, iată-mă așteptând în ruinele din Norwood, pârjolit de o sete ce nu putea fi stinsă, indiferent câtă bere aș fi

turnat în mine. Așteptând la cotitură, același conte. Așteptând cu prea puțini oameni alături de mine și cu instinctul poruncindu-mi să fug. Doar că mai aveam în mine ceva care mă făcea să țin piept sau să mă frâng, dar niciodată să mă aplec.

Acum erau destul de aproape cât să le văd binișor fețele. Șase călăreți, acoperiți cu zale, și un cavaler cu armură grea. Emblema încrustată pe scutul lui a devenit mai vizibilă în momentul în care s-a răsucit spre ceilalți să le ordone ceva. Un corb negru pe un câmp roșu, un câmp de foc. Contele Osson Renar n-ar fi condus o sută de oameni într-un ținut aflat sub protecția casei Ancrath, așa că cel din fruntea lor trebuia să fie unul dintre băieții lui. Marclos sau Jarco.

— Frații n-or să se lupte cu oastea asta, a zis Elban.

A lăsat o mână pe umărul meu învelit în platoșă.

— Jorth, cred că am putea să ne tăiem o potecă printre copaci, dacă reușim să ajungem la cai.

Douăzeci dintre oamenii lui Renar să grăbeau deja spre linia demarcată de copaci, ținându-și arcurile întinse înainte, pentru a-și croi drum prin stufăriș.

— Nu.

Am oftat prelung.

— Cel mai bine e să mă predau.

Am întins mâna.

— Steagul alb, vă rog.

Până am ajuns eu în dreptul coloanei principale, gărzile regale luaseră deja poziția de luptă. „Steagul“ meu era mai degrabă cenușiu. Nici măcar cenușiu nu se poate spune că era în întregime. Îl făcusem din pânza care acoperea pernița de rugăciune pe care îngenunchea Părintele Gomst.

— Urmaș de viță nobilă! am strigat eu. Urmaș de viță nobilă sub steagul armistițiului.

Nu mă așteptam să ajung atât de aproape de ei cu sabia încă prinsă la brâu.

O duhoare adusă de vânt dinspre coloana prizonierilor mi-a invadat nările. Eram destul de aproape cât să le aud vaietele. Prizonierii și-au îndreptat spre mine privirile goale.

Doi dintre călăreții lui Renar s-au desprins din formație și au galopat spre mine.

— De unde ai furat armura, băiete?

— Du-te-n pizda mă-tii, i-am răspuns.

Am păstrat tonul cât mai prietenos cu putință.

— Vouă cine vă conduce parada? Marclos?

Auzind asta, cei doi au schimbat o privire scurtă. Un vagabond care se dă drept cavaler nu avea de unde cunoaște pe vreunul dintre moștenitorii Casei Renar.

— Nu se face să ucizi un pizonier de viță nobilă fără să fi primit înainte un ordin în privința asta, am continuat eu. Cel mai bine ar fi să-l lăsați pe vlăstarul Contelui să decidă, chiar dacă e mai degrabă buruiană decât vlăstar.

Cei doi au descălecat. Soldați înalți, ce păreau veterani. Mi-au luat sabia. Cel mai în vârstă dintre ei, un bărbos întunecat la față, cu o cicatrice albă ce i se întindea sub amândoi ochii, mi-a dibuit pumnalul. Îi fusese tăiată și o bucată de nas.

— Tu văd că ești oleacă mai urât ca dracu', nu-i așa? l-am întrebat.

A dat și de pumnalul pe care-l țineam ascuns în cizmă.

Nu aveam niciun plan. Durerea care-mi zvâcnea în cap nu lăsase loc pentru așa ceva. Am ignorat vocea care, fără cuvinte, mă conducea de atât amar de timp. Am ignorat-o de dragul încăpățânării. Și iată-mă acum de unul singur, fără arme, ca un prost în mijlocul dușmanilor mult prea numeroși. M-am întrebat dacă fratele meu, William, mă privește de sus. Speram din tot sufletul ca mama să nu mă privească.

M-am întrebat dacă urma să mor. Dacă mă vor arde sau îmi vor lăsa leșul mutilat în grija Părintelui Gomst, să-l care înapoi la Castelul Înalt.

— Toți avem momente de îndoială, am zis în timp ce Față-Tăiată își termina cotrobăiala. Până și Isus a avut momentul lui, iar eu nu-s Isus.

Omul s-a uitat la mine de parcă eram nebun. Poate că am fost cândva, dar mi-am găsit pacea. Durerea ce-mi frământa capul m-a părăsit brusc și am reușit să văd din nou limpede lucrurile.

M-au condus până la locul unde se afla Marclos, călare pe cal, un armăsar monstruos, incredibil de mare. Marclos și-a ridicat viziera, dând la iveală un chip plăcut, cu obrajii cam plini și cu un aer destul de vesel. Sigur, aparențele pot înșela.

— Tu cine dracu' ești?

Avea pe armură o gravură de toată frumusețea, săpată cu acid și bătută în foiță de argint, lustruită atât de bine încât strălucea chiar și în lumina cea mai slabă.

— Am zis — tu cine dracu' ești?

Obrajii i se înroșiră puțin. Nu mai părea la fel de vesel.

— O să ciripești tu când vom aprinde focul, băiete, așa că ai face bine să-mi spui acum.

M-am aplecat înspre el, ca și când aș fi vrut să-l aud mai bine. Gărzile s-au întins spre mine să mă oprească, dar am făcut o schemă mai veche, m-am scuturat și m-am răsucit. Chiar și cu armura pe mine am fost mai rapid decât ei. M-am folosit de piciorul lui Marclos drept treaptă, în locul în care ieșea din scară, și m-am ridicat lângă el, în doi timpi și trei mișcări. Avea o frumusețe de briceag prins la îndemână, în șa. Am smuls briceagul și i l-am înfipt în ochi. Apoi am pornit. Amândoi călare, galopând pe câmp, pe unde se ridica înainte piața. Primul lucru pe care-l înveți când te apuci de vagabondaj este cum să furi un cal. Am călărit împreună, cu el urlând și zvârcolindu-se în spatele meu. Câțiva soldați din garda regală au dat să ne blocheze calea, dar am trecut peste ei cu calul și i-am pus la pământ. Nu aveau să se mai ridice vreodată; armăsarul era înspăimântător de mare. Arcașii au făcut câteva încercări slabe de a mă nimeri, dar de la distanța aia nu reușeau să mă distingă prea bine; în plus, ne îndreptam deja spre oraș.

Îl auzeam pe păzitorul Marclos urlând undeva pe fundal, în spatele nostru. Din sunetele pe care le prindeam, părea că gărzile puseseră la pământ câțiva din propriii lor soldați. Se apropiau destul de tare acum, dar îi luaserăm prin surprindere, eu și Marclos, așa că aveam un avans bunișor. Și, în timp ce ne apropiam de periferia orașului Norwood, s-au retras deodată.

La prima clădire am întors calul din scurt, iar Marclos s-a prăbușit la pământ. A lovit pământul, căzând cu fața în jos. Încă unul care nu avea să se mai ridice. Mă încerca o stare de bine, n-am să mint. Mi l-am imaginat pe Conte primind veștile în timp ce-și lua micul dejun. M-am întrebat ce gust aveau să-i lase în gură noutățile primite? Oare avea să-și termine ouăle din farfurie?

— Soldați ai lui Renar! am strigat eu, atât de tare încât au început să mă doară plămânii. Orașul ăsta se află sub protecția Prințului de Ancrath. Nu se va preda.

Am întors iarăși calul și am pornit în galop. Câteva săgeți mi-au vâjâit pe la spate. Odată ajuns lângă trepte, am oprit calul și am descălecat.

— Te-ai întors...

Părintele Gomst părea să nu mai înțeleagă nimic.

— Într-adevăr.

M-am îndreptat spre Elban:

— Nu ne mai chinuim să ne retragem, ai, frate?

— Ești nebun.

Cuvintele îi scăpaseră în șoaptă. Din nu știu ce cauză, atunci când

vorbea în șoaptă, nu era sâsâit.

Călărețiii, garda personală a lui Marclos, au pornit atacul. Acum, că aveau cincizeci de soldați cu ei, își regăsiseră curajul. Sus, pe culmea dealului, cele două duzini de soldați s-au aliniat în rând și au luat-o la fugă, în josul pantei. Arcașii au început să apară din stufăriș, încercând să ochească mai bine.

— Nemernicii ăștia vă vor arde de vii, dacă vă prind, le-am spus celor cinci frați pe care-i aveam lângă mine.

Apoi am făcut o pauză și i-am privit în ochi, pe fiecare în parte.

— Dar ei n-au pic de dorință să moară. Pe de altă parte, n-or să vrea sub niciun chip să se întoarcă la Conte. Ce, voi, în locul lor, i-ați duce bătrânului Renar, ăl de iubește așa mult focurile de tabără, i-ați duce leșul fiului său și-ați încerca să dregeți busuiocul cu un „oh, da, dar i-am ucis pe nemernici… era un băietan… și un moș fără dinți…"? Așa că ascultați la mine ce vă spun. Luptați-vă cu soldații ăștia lipsiți de vlagă și arătați-le censeamnă iadul. Arătați-le atât cât trebuie, și nemernicii vor ceda și-o vor rupe la fugă.

Am tăcut apoi și l-am privit în ochi pe Fratele Roddat, care era o nevăstuică de felul lui și îi plăcea să se ascundă, indiferent dacă fuga avea sau nu sens.

— Rămâi lângă mine, Frate Roddat.

M-am uitat spre stufăriș, peste capetele oamenilor care năvăleau dinspre câmp, și am zărit un arcaș prăbușindu-se. Apoi încă unul. O siluetă în armură a apărut de undeva de sub pământ. Arcașii din fața sa aveau încă privirile ațintite spre cei dinaintea lor. Dintr-o singură lovitură, l-a decapitat pe cel aflat în imediata sa apropiere. *Mulțumesc, Makin* mi-am zis în gând. Burlow Grasul a apărut și el în fugă, prăvălindu-și burdihanul acoperit de platoșă peste arcași.

Trupele care veneau dinspre coama dealului trecuseră de punctul în care se afla Rike, așa că flăcăii lui i-au atacat pe la spate, tăindu-le beregatele. Nu era scenariul preferat al lui Rike, dar cuvântul „pradă" avea întotdeauna un efect miraculos.

FuuUmp! Nunbanezul și-a încordat arbaleta și a lovit în plin. Nici nu avea cum să rateze, cu atâtea ținte în fața lui, dar oricum nu ar fi putut să-și aleagă ținta cu chestia pe care o mânuia el. Chiar și așa, ambele săgeți l-au nimerit pe călărețul care conducea grupul de atac. I s-au înfipt în piept, spulberându-l de pe șa. Kent și ceilalți doi care erau cu el și-au făcut apariția de după ruinele casei primarului. Reacția lor a fost oarecum întârziată, când au văzut ce se apropia de ei, dar nu aveau de ales și, în plus, aveau o grămadă de săgeți în tolbe.

Trupele lui Renar s-au prăbușit de-a valma în capcanele săpate de noi. Pot să jur că am auzit cum a pocnit prima gleznă. După aia n-au mai fost decât urlete, pe măsură ce cădeau toți, om peste om, la grămadă. Kent, Liar și Row au profitat de ocazie și-au mai trimis o ploaie de săgeți spre grupul principal de atac. Nubanezul și-a încărcat iar monstruozitatea și, de data asta, aproape că a decapitat un cal. Călărețul a zburat din șa, iar animalul s-a prăbușit peste el, făcându-i creierii terci.

Câțiva dintre flăcăiandrii ăștia care se dădeau soldați au decis că nu le mai place așa tare să meargă pe cărare, așa că au încercat să-și croiască drum printre ruine. Firește că au găsit mai mult de atât, i-au găsit pe frați așteptându-i acolo.

Arcașii au cedat primii. Un om îmbrăcat în tunică flaușată, cu un pumnal prins la cingătoare, nu prea are șanse în fața unui soldat decent, cu o sabie în mână și băgat în armură. Și chiar și Burlow era, în cazul ăsta, mai mult decât decent.

Trei dintre călăreți au reușit să ajungă la noi. N-am stat să-i așteptăm în mijlocul drumului. Ne-am retras între rămășițele scheletice ale fierăriei lui Decker. Iar ei au intrat după noi, la trap, stârnind nori de cenușă sub răsuflarea cailor. Elban a sărit în cârca primului călăreț, dându-și drumul de pe o firidă aflată deasupra cuptorului. L-a pus jos cât ai clipi, iar briceagul lui mic și ascuțit și-a făcut treaba. Dacă vă amintiți, v-am mai spus că Elban are o mușcătură destul de bună.

Alți doi frați l-au pus jos pe cel de-al doilea călăreț, împungând cu pumnalele în armura lui până au dat de o deschizătură. N-a avut loc să-și mâne înapoi armăsarul. Altfel, ar fi scăpat.

Am rămas eu cu Față Despicată. Era mai răsărit decât ceilalți și descălecase înainte să intre după noi. Nu se grăbea: nu-i nicio grabă atunci când mare parte din cei cincizeci de oameni pe care-i aveai îți zac țepeni la picioare.

— Facem pace? l-am întrebat încercând să-l întărât.

N-a răspuns. Buzele i s-au strâns, subțiate, și a început să se apropie de mine cu mișcări lente. În momentul ăla, Fratele Roddat a apărut în spatele lui și i-a înfipt o sabie în ceafă.

— Trebuia să profiți de ocazie când ți s-a dat șansa, Față Despicată, i-am zis.

Am ieșit înapoi în stradă, taman la timp cât să dau nas în nas cu un nenorocit din garda regală, roșu tot la față, care se pregătea să-și croiască drum spre coama dealului. Aproape a explodat când l-au atins săgețile Nubanezului. Și-apoi au năvălit toți pe noi. Nubanezul a apucat baltagul, iar Kent cel Roșu și-a înșfăcat toporul. Roddat a trecut pe lângă mine cu o

suliță în mână și s-a oprit cu ea într-un om, țintuindu-l.

Veneau în două valuri. Primul, cam o duzină de oameni dintre însoțitorii gardianului lui Marclos, apoi, în urma lor, încă un grup de vreo douăzeci de inși, care se apropiau mai agale. Restul zăceau împrăștiați de-a lungul drumului principal sau morți printre ruine.

Am trecut în fugă pe lângă Roddat și omul pe care tocmai îl țintuise. Am depășit câțiva ostași care țineau săbiile scoase din teacă dar care nu păreau să mă vrea prea tare și am izbit primul grup compact. Dincolo, în cel de-al doilea grup, l-am zărit pe slăbănogul ăla nenorocit, cu fața plină de furunculi, ca o râie, care glumise pe seama mea, despre cum o să fac eu când or să mă pârjolească de viu.

M-am repezit în cel de-al doilea grup, urlând însetat de sângele Râiosului. Asta i-a terminat. Iar oamenii care veneau dinspre coama dealului? Micul Rikey crezuse că aveau cu ei prada.

Cred că mai mult de jumătate dintre oamenii Contelui au fugit. Dar deja nu mai erau oamenii Contelui. Nu se mai puteau întoarce la el.

Makin și-a făcut apariția de după deal, mânjit tot de sânge. Arăta precum Kent cel Roșu, în ziua în care l-am găsit noi! Burlow îl urma, dar se oprea să jefuiască morții, iar asta presupunea, bineînțeles, transformarea celor aflați încă în viață în leșuri fără suflare.

— De ce? a vrut Makin să afle. Adică, sigur, e o victorie superbă, prințul meu... dar pentru ce dracu' să riști în halul ăsta?

Mi-am ridicat sabia. Frații din jurul meu au făcut un pas înapoi, toți cu excepția lui Makin care, spre lauda lui, nici măcar n-a clipit.

— Vezi sabia asta? l-am întrebat. N-are nici măcar o picătură de sânge pe ea.

Am plimbat-o în cerc, arătând-o tuturor, și-apoi am fluturat-o deasupra capului, spre creasta dealului.

— Iar undeva, acolo, sunt cincizeci de ostași care nu vor mai lupta niciodată pentru Contele de Renar. Acum lucrează pentru mine. Poartă cu ei o poveste despre un prinț care l-a ucis pe fiul Contelui. Un prinț care nu se retrage. Un prinț care nu va ceda niciodată. Un prinț care nu a fost nevoit să-și însângereze sabia pentru a învinge o sută de oameni cu doar treizeci de frați alături de el.

— Gândește-te numai, Makin. L-am făcut pe Roddat, aici de față, să lupte ca un nebun, pentru că i-am spus că, dacă ceilalți ajung să creadă că nu vei renunța la luptă, vor ceda. Acum am cincizeci de dușmani care sunt gata să spună povestea noastră oricui e gata să asculte. „Prințul ăla de Ancrath n-are să se dea bătut".

Adevărat până la ultimul cuvânt. Nu ăsta era motivul real, dar

fiecare cuvânt era adevărat.

9

Cu patru ani în urmă

Bastonul mi-a lovit încheietura mâinii, scoțând un zgomot puternic. Cealaltă mână l-a prins din zbor, în timp ce se ridica din nou. Am încercat să-l smulg, dar Lundist îl ținea strâns. Chiar și așa, puteam citi surprinderea în ochii lui.

— Văd că până la urmă ești totuși atent, Prințe Jorg.

În realitate fusesem cu mintea în altă parte, într-un loc sângeros, dar corpul meu își făcuse un obicei din a veghea asupra mea în astfel de momente.

— Poate reușești să faci un rezumat al punctelor discutate până acum? a zis el.

— Suntem definiți prin propriii noștri dușmani. Ăsta e adevărul în ceea ce privește oamenii și, prin extensie, tărâmurile lor.

Am recunoscut cartea pe care Lundist o adusese cu el la lecție. Ideea centrală a cărții era că suntem modelați de dușmanii noștri.

— Bun.

Lundist și-a smuls bastonul și l-a folosit pe post de indicator, arătându-mi harta întinsă pe masă.

— Gelleth, Renar și cei din casa Ken Marshes. Casa Ancrath este produsul celor care o înconjoară; ăștia sunt lupii care așteaptă la ușa sa.

— Tărâmurile lui Renar sunt singurele de care îmi pasă, i-am spus. Restul se pot duce naibii.

Am început să mă legăn cu scaunul pe care eram așezat, sprijinindu-l în picioarele din spate.

— Când tata va ordona moartea Contelui Renar, voi merge și eu. Îl voi ucide eu însumi, dacă mă vor lăsa.

Lundist mi-a aruncat o privire, una pătrunzătoare, să își dea seama dacă vorbesc serios. E ceva în neregulă cu niște ochi atât de albaștri la un om atât de bătrân, dar, lăsând la o parte asta, vedea cu ei până în miezul lucrurilor.

— Băieții de zece ani ca tine ar face bine să își ocupe timpul mai mult cu Euclid și Platon. Când vom ajunge la capitolul război, Sun Tzu va fi ghidul nostru. Strategia și tactica, acestea țin de minte, acestea sunt instrumentele unui prinț și rege.

Eu chiar vorbisem serios. Aveam în mine o foame, o dorință dureroasă de a-l vedea mort pe Contele Renar. Liniile strânse din jurul

gurii lui Lundist îmi spuneau că știa cât de adâncă era foamea asta a mea.

Am privit spre fereastra de sus, unde lumina soarelui străbătea până în sala în care ne aflam, cu raze ca niște degete prelungi, ce transformau firele de praf în scânteieri jucăușe, de aur.

— Îl voi ucide, am zis.

Apoi, mânat de o dorință neașteptată de a șoca, am continuat:

— Poate cu un vătrai, cum l-am ucis pe maimuțoiul ăla de Inch.

Mă irita faptul că ucisesem un om și nu-mi mai aminteam nimic despre asta, nu mai aveam nici măcar o amintire vagă a furiei care mă mânase să-i iau viața.

Voiam un nou adevăr de la Lundist. Pe care să mi-l explice. Indiferent de ce cuvinte avea să folosească, asta era întrebarea mea, ca de la tânăr la bătrân. Dar chiar și pedagogii au limitele lor.

Mi-am aplecat scaunul în față, mi-am așezat mâinile pe hartă și l-am privit din nou pe Lundist. Am zărit mila cu care se uita la mine. O parte a mea tânjea s-o accepte, aș fi vrut să-i spun cum luptasem cu spinii ăia, cum îl privisem pe William murind. O parte din mine tânjea să scoată totul la lumină, povara pe care o purtam, durerea acidă care-mi ardea amintirile, ura care săpa în mine zi de zi, măcinându-mă.

Lundist s-a aplecat spre mine, pe deasupra mesei. Pletele îi cădeau în jurul feței, lungi, cum se purtau în Orient, atât de albe încât aveau reflexii argintii.

— Suntem definiți de dușmanii noștri... dar, pe de altă parte, ne putem alege dușmanii. Jorg, fă-ți un dușman din ură. Fă asta și ai putea ajunge un om mare, ba chiar ai putea fi — și cred că asta e mai important decât orice — ai putea fi un om fericit.

Am ceva fragil în mine, care se rupe înainte să apuce să se îndoaie. Ceva tăios care îmi ascute toate cuvintele moi pe care le foloseam odată. Nu cred că a fost Contele Renar cel care m-a făcut să fiu așa, în ziua în care mi-au ucis mama, ci doar cel care a scos lama din teacă ce se ascundea înăuntrul meu. O parte din mine tânjea după capitulare, tânjea să ia darul pe care Lundist îl ținea în fața mea.

Am tăiat din mine partea aceea de suflet. Bună sau rea, a murit în ziua aia.

— Când va începe marșul Porții?

Nimic din vocea mea nu lăsa să se vadă că auzisem cuvintele pe care le rostise.

— Armata Porții nu va mărșălui, a răspuns Lundist.

Umerii i se lăsară în jos, semn de oboseală sau înfrângere.

Răspunsul lui m-a lovit în stomac, iar lovitura m-a prins cu garda

lăsată. Am sărit de pe scaun, răsturnându-l.

— Ba da!

Cum să nu o facă?

Lundist s-a răsucit spre ușă. La fiecare mișcare a lui, roba îi scotea un fâșâit uscat, ca o șoaptă. Neîncrederea mă țintuia locului. Îmi simțeam brațele și picioarele prinse de mine ca niște obiecte străine. Obrajii mi se încinseseră.

— Cum ar putea să nu? am strigat în urma lui, furios că reacționez ca un copil.

— Casa Ancrath e definită de dușmanii săi, a zis el fără să se oprească din mers. Armata Porții trebuie să păzească pământul strămoșesc și nicio altă armată nu va reuși să ajungă la Conte.

— O regină a murit.

Gâtul Mamei mi se arăta din nou, deschizându-se sub lama pumnalului, și am văzut iar roșu în fața ochilor. Spinii mi-au ars carnea încă o dată.

— Un prinț al regatului a fost ucis.

Dezmembrat, ca o jucărie.

— Și pentru asta trebuie plătit un preț.

Lundist s-a oprit, cu o mână pe ușă, sprijinindu-se în ea de parcă ar fi căutat un punct de susținere.

— O plată trecută prin sânge și sabie!

— Drepturi asupra Râului Cathun, trei mii de ducate și cinci armăsari arăbești.

Lundist a vorbit fără să se întoarcă spre mine.

— Ce?

— Comerț pe râu, aur, cai.

M-a privit peste umăr; ochii lui albaștri i-au găsit pe ai mei. Mâna lui îmbătrânită a găsit mânerul ușii.

Cuvintele începeau să capete sens, unul după altul, nu împreună.

— Armata..., am început eu.

— Nu se va mișca.

Lundist a deschis ușa. Ziua a năvălit înăuntru, luminoasă, fierbinte, dantelată cu râsetele curtenilor, care chefuiau pe undeva, aproape.

— Voi merge singur. Omul ăsta va muri urlând în mâinile mele.

O furie rece mi se târa pe sub piele.

Aveam nevoie de o sabie sau măcar de un pumnal bun. Un cal, o hartă — am smuls-o pe cea întinsă în fața mea, o hartă veche făcută din piele, mucegăită, cu granițele tatuate în tuș. Aveam nevoie de... o explicație.

— Cum? Cum poate fi revendicată moartea lor?

— Tatăl tău a încheiat o alianță cu regatele de pe Coasta Calului, prin căsătorie. Puterea acelei alianțe îl amenința pe Contele Renar. Contele a lovit din timp, înainte ca legăturile să devină prea puternice, sperând că va înlătura atât soția, cât și cei doi moștenitori.

Lundist a pășit în lumină și părul i-a devenit auriu, ca un halou spulberat de briză.

— Tatăl tău nu are puterea să îl distrugă pe Renar și, în același timp, să țină departe lupii care se adună la ușa casei Ancrath. Bunicul tău, de pe Coasta Calului, nu va accepta așa ceva, așa că alianța e moartă, iar Renar e în siguranță. Acum Renar caută să încheie un armistițiu, ca să-și poată concentra puterea spre celelalte granițe. Tatăl tău i-a vândut acest armistițiu de care avea nevoie.

Înăuntrul meu mă surpam, cădeam de-a valma, cu capul în jos, mă rostogoleam. Mă prăbușeam într-un hău fără capăt.

— Vino, Prințe.

Lundist a întins o mână spre mine.

— Vino să ne plimbăm în lumina soarelui. Nu e o zi de stat la masa de studiu.

Am mototolit harta în pumn și, undeva, în străfunduri, am găsit un zâmbet, tăios, amar, un zâmbet rece mi-a dat putere să îmi urmez scopul.

— Bineînțeles, dragă tutore. Să ne plimbăm, deci, prin soare. Nu e o zi pe care să o risipim — oh, nu.

Și am ieșit în lumina zilei. Dar niciun strop din căldura ei nu izbutea să atingă, măcar, gheața din mine.

Munca pe care o faci cu lama cuțitului e o treabă murdară, însă, cu toate astea, Fratele Grumlow este întotdeauna curat.

10

Ne-am făcut cu un prizonier. Unul dintre călăreții lui Marclos s-a dovedit a fi mai puțin mort decât ne așteptam noi. Una peste alta, nu era o veste bună pentru el. Makin i-a pus pe Burlow și pe Rike să îl aducă pe individ în fața mea, pe scările ruinelor care cândva fuseseră casa primarului.

— Zice că-l cheamă Renton. „Sir“ Renton, cu voia dumneavoastră, zise Makin.

L-am măsurat pe tip din cap până-n picioare. O vânătaie neagră, de toată frumusețea, i se bătea pe frunte, iar o îmbrățișare puțin cam prea pasională cu Mama Pământ îi lăsase nasul mai turtit decât era cazul să fie. Mustața și barba îi fuseseră scurtate cu grijă, dar amestecate cu tot sângele ăla arătau jalnic.

— Ai căzut de pe cal, nu-i așa, Renton? l-am întrebat eu.

— L-ai înjunghiat pe fiul Contelui Renar sub steagul păcii, a zis.

Vocea îi suna comic atunci rostind cuvintele „înjunghiat“ și „fiul“. Un nas rupt îți poate da astfel de calități.

— Așa-i, am răspuns eu. Nu mă pot gândi la niciun lucru sub care să pot spune că nu l-aș fi înjunghiat.

L-am privit fix pe Renton, fără să clipesc; avea ochii mici și se uita pieziș. Nu prea era mare lucru de văzut la el, nici chiar dacă ar fi fost îmbrăcat în veșminte de curtean. Pe trepte, acoperit de noroi și sânge, arăta ca un rahat de șobolan.

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai îngrijorat de propria-mi soartă decât de felul în care a fost Marclos înjunghiat și dacă s-au respectat sau nu bunele maniere.

Asta evident că era o minciună. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi căutat o ocazie să-nfig un cuțit în mine. Dar știam deja destule ca să îmi dau seama că majoritatea oamenilor nu împărtășeau aceleași priorități cu mine. Așa cum zicea Makin, ceva se rupsese înăuntrul meu, dar nu suficient cât să nu-mi mai amintesc ce anume zicea.

— Familia mea e bogată, vor plăti o recompensă grasă pentru mine, a zis Renton.

De data asta a rostit cuvintele în grabă, cu un iz de nervozitate în glas, de parcă tocmai realizase în ce situație se afla.

Eu am căscat.

— Ba nu, nu sunt. Dacă ar fi fost bogați, nu ai fi călărit pe post de gardian pe lângă Marclos, îmbrăcat în armură de fier.

Am căscat din nou, desfăcându-mi fălcile până au trosnit.

— Maical, dă-mi o cupă cu bere de-aia festivă, m-auzi?

— Maical e mort, a zis Rike din spatele lui Sir Renton.

— Nu, pe naiba? am zis. Maical Idiotul? Credeam că Dumnezeu l-a binecuvântat cu norocul beţivilor şi al nebunilor.

— Mă rog, e aproape mort, a răspuns Rike. A încasat o bardă ruginită drept în burtă, de la un băiat de-ai lui Renar. L-am întins la umbră.

— Emoţionant. Acum aduceţi-mi berea.

Rike a bombănit şi i-a ars o palmă lui Jobe, ca să-l pună la treabă.

M-am întors spre Sir Renton. Nu arăta prea bucuros, dar nici atât de trist pe cât te-ai aştepta să fie un om aflat într-o situaţie atât de proastă, cum era el. Ochii îi tot alunecau spre Părintele Gomst. Iată un om cu credinţă într-o putere mai mare, mi-am zis în gând.

— Deci, Sir Renton, am reluat. Ce îl aduce pe tânărul Marclos pe tărâmurile protejate de Casa Ancrath? Ce are de gând Contele?

Câţiva fraţi s-au apropiat de trepte, ca să privească spectacolul, dar cei mai mulţi dintre ei erau încă ocupaţi cu prădarea morţilor. Banul unui om e un lucru bun şi uşor de cărat, dar fraţii nu se opreau la atât. Mă aşteptam ca, la final, careta să fie plină cu arme şi bucăţi de armură. Şi cu cizme; scoţi trei bănuţi de aramă dintr-o pereche de cizme bune.

Renton a tuşit şi şi-a şters nasul, întinzându-şi sângele închegat pe toată faţa.

— Nu cunosc planurile Contelui. Nu am acces la consiliul lui.

S-a uitat spre Părintele Gomst.

— Dumnezeu mi-e martor.

M-am aplecat spre el. Mirosea acru, a brânză lăsată prea mult în bătaia soarelui.

— Dumnezeu ţi-e martor, Renton, te va privi cum mori.

L-am lăsat puţin, să cugete la cuvintele mele. Am zâmbit spre bătrânul Gomsy.

— Părinte, tu poţi să ai grijă de sufletul acestui cavaler. Însă în ce priveşte păcatele cărnii — sunt toate ale mele.

Rike mi-a întins o cupă cu bere şi am sorbit o gură.

— Ziua în care te vei sătura de prădat, Micule Rikey va fi ziua în care te vei sătura de viaţă, am zis.

Cuvintele mele au stârnit câteva chicoteli în rândul fraţilor adunaţi pe trepte.

— De ce te afli încă aici, în loc să măcelăreşti leşuri în căutarea unui ficat de aur?

— Am venit să văd cum îl chinui pe Faţă de Şobolan.

— În cazul ăsta, o să fii dezamăgit, i-am zis eu. Sir Față de Șobolan îmi va spune tot ce am nevoie să știu, iar eu nici măcar nu va trebui să ridic vocea. Când voi termina cu el, îl voi da pe mâna noului primar din Norwood. Probabil că țăranii îl vor arde de viu, iar el va socoti că a scăpat ușor.

Am menținut tonul familiar. Am descoperit că cele mai reci amenințări ating cele mai fierbinți puncte.

În mlaștină, reușisem să fac un moroi să fugă cuprins de groază, doar cu ceea ce aveam înăuntrul meu. M-am gândit atunci că, dacă asta speriase un mort, putea pune un pic pe jar și pe unul viu.

Cu toate astea, Sir Renton nu părea să fie prea speriat.

— Azi ai înjunghiat un om care era mai presus de tine, băiete, iar acum, în fața ta, stă un om care tot mai presus de tine este. Nu ești altceva decât un rahat prins pe talpa pantofului meu.

Îi rănisem orgoliul. Până la urmă, el era un cavaler, iar eu, doar un flăcău fără barbă, pus pe batjocură. Și-n plus, cea mai tare ofertă a mea fusese un „pârjol“ ușor. Nimeni nu consideră varianta asta ca fiind una ușoară.

— Când aveam nouă ani, Contele Renar a încercat să mă ucidă, am zis.

Mi-am păstrat calmul din voce. Nu a fost greu. Eram liniștit. Furia nu provoacă prea multă oroare, oamenii înțeleg furia. Poartă în ea promisiunea unei inițiative; poate fi o inițiativă sângeroasă, dar, oricum, una grabnică.

— Contele a dat greș, în schimb am văzut cu ochii mei cum au fost uciși mama și fratele meu mai mic.

— Toți oamenii mor, a zis Renton.

A scuipat o flegmă neagră și plină de sânge pe trepte.

— Ce te face atât de special?

Aici avea dreptate. Ce anume făcea ca pierderea suferită de mine, durerea mea, să fie în vreun fel mai impotantă decât a altcuiva?

— Asta-i o întrebare bună, am răspuns eu. O întrebare al naibii de bună.

Chiar era. Nu cred să fi fost o mână de prizonieri în toți cei pe care îi luasem de la Marclos, care să nu-și fi văzut ucis un fiu, un soț, o mamă sau un iubit. Și încă ucis de curând, în ultima săptămână. Și asta era opțiunea pe care o ofeream eu, varianta ușoară — mila acestor țărani în balanță cu atențiile unui tânăr a cărui durere nu ceda de patru ani de zile.

— Privește-mă ca pe un purtător de cuvânt, i-am zis. Când vine vorba de scenă, unii oameni sunt mai elocvenți decât alții. Alți oameni

sunt înzestrați cu talentul de a mânui arbaleta.

Și am făcut un semn cu capul înspre Nubanez.

— Unii sunt în stare să țintească ochiul unui taur de la o mie de pași distanță. Nu ochesc mai bine doar pentru că așa vor ei, nu țintesc mai drept pentru că sunt mai motivați. Pur și simplu țintesc mai drept. Revenind la mine, eu doar… mă răzbun mai mult decât alții. Privește asta ca pe-un dar.

Renton a râs la cuvintele mele și a scuipat din nou. De data asta, am văzut o bucată de dinte ivindu-se din flegmă.

— Băiete, te crezi mai strașnic decât focul? întrebă el. Am văzut oameni arzând. Mulți oameni.

Avea dreptate.

— Sir Renton, ai dreptate în multe privințe, i-am răspuns.

M-am uitat împrejur la ruine. În mare parte, erau ziduri căzute unele peste altele, la grămadă, și schelete înnegrite ale bârnelor care ținuseră, ani de-a rândul, un acoperiș deasupra capetelor oamenilor.

— O să fie nevoie de o grămă' de muncă pentru a reconstrui totul la loc, cum a fost, am zis. O puzderie de ciocane și cuie.

Am sorbit o gură de bere.

— Ciudat lucru — cuiele au darul de a ține o clădire laolaltă, dar nu se compară cu nimic când vine vorba să sfâșie un om în bucăți.

L-am privit fix pe Sir Renton în ochii întunecați ca două mărgele.

— Nu-mi face plăcere să torturez oameni, Sir Renton, dar mă pricep foarte bine la așa ceva. Nu sunt cel mai bun din lume, dacă mă înțelegi. Lașii sunt cei mai buni torționari. Lașii înțeleg frica și o pot folosi. Eroii, pe de altă parte, sunt niște torționari jalnici. Nu văd ce îl poate motiva pe un om obișnuit. Eroii înțeleg prost totul. Nu se pot gândi la nimic mai bun decât mânjirea onoarei cuiva. Un laș, în schimb, o să te lege de un scaun și-o să aprindă un foc mic sub el. Eu nu sunt nici erou, nici laș, dar lucrez cu ce am la îndemână.

La auzul acestor cuvinte, Renton a avut bunul-simț să pălească. A întins o mână murdară de noroi spre Părintele Gomst.

— Părinte, n-am făcut nimic decât să urmez ordinele stăpânului meu.

— Părintele Gomst se va ruga pentru sufletul tău, i-am spus. Și îmi va ierta păcatele pe care o să le atrag asupra mea prin ceea ce îți voi face ca să ți-l desprind de trup.

Makin și-a țuguiat buzele groase.

— Prințe, ne-ai vorbit despre cum o să pui capăt acestui ciclu al răzbunării. Ai putea începe aici. L-ai putea lăsa să plece pe Sir Renton.

Rike s-a uitat la el ca la un nebun. Burlow Grasul și-a astupat un chicot cu palma.

— Am vorbit despre asta, Makin, am răspuns. Chiar asta voi face, voi pune capăt acestui ciclu.

Mi-am scos sabia din teacă și mi-am așezat-o pe genunchi.

— Știi cum se pune capăt unui ciclu al urii? am întrebat.

— Prin iubire, a răspuns Gomst cu voce moale.

— Felul în care pui capăt acestui ciclu este prin uciderea fiecărui ticălos care ți-a tras-o vreodată, am continuat. Până la ultimul. Omoară-i pe toți. Omoară-le mamele, omoară-le frații, omoară-le copiii, omoară-le câinele.

Mi-am trecut degetul mare peste tăișul sabiei și am privit cum o picătură de sânge se ivește în dreptul rănii.

— Oamenii cred că-l urăsc pe Conte, dar în realitate eu sunt un mare susținător al metodelor lui. Are doar două puncte slabe. În primul rând, că merge departe, dar nu suficient de departe. În al doilea rând, nu este în locul meu. Cu toate astea m-a învățat o lecție importantă. Și când ne vom întâlni, îi voi mulțumi pentru asta cu o moarte rapidă.

Bătrânul Gomst a tresărit la auzul cuvintelor mele.

— Contele Renar ți-a greșit, Prințe. Iartă-l, dar nu-i mulțumi. Va arde în iad pentru ce a făcut. Sufletul lui nemuritor va suferi pentru eternitate.

La asta nu m-am putut abține să nu izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Popii ăștia, ha? Acum iubim, apoi iertăm și-apoi vine o eternitate petrecută în flăcări. Mă rog, Sir Renton, stai liniștit, n-am niciun plan cu sufletul tău nemuritor. Indiferent ce se va întâmpla între noi doi va lua sfârșit într-o zi sau două. Cel mult trei. Nu sunt cel mai răbdător om, așa că se va termina atunci când o să-mi spui ce vreau să aflu sau când mă voi plictisi.

M-am ridicat de pe treapta pe care stăteam și m-am așezat pe vine lângă Sir Renton. L-am bătut ușurel pe cap. Îi legaseră mâinile la spate, iar eu purtam mănușile de fier ale armurii, așa că, dacă i-ar fi trecut prin minte să muște, nu i-ar fi ajutat la nimic.

— Jur pe Contele Renar, a zis el.

Încerca să se tragă într-o parte și să-și întindă gâtul, ca să-l poată privi pe bătrânul Gomsty.

— Spune-i, Părinte, jur în fața lui Dumnezeu. Dacă îmi calc jurământul, voi arde în flăcările iadului.

Gomst s-a apropiat și și-a lăsat mâna pe umărul lui Renton.

— Prințe Jorg, acest cavaler a făcut un jurământ sfânt. Sunt puține jurăminte la fel de sacre precum cel pe care un cavaler îl face înaintea lordului căruia se supune. N-ar trebui să-i ceri să-l încalce. Așa cum nicio amenințare împotriva trupului n-ar trebui să convingă un om să-și trădeze legământul, aruncându-i sufletul în mijlocul flăcărilor Diavolului.

— Uite aici un test pentru credința ta, Sir Renton, am zis. Îți voi spune povestea mea și, după ce termin, o să vedem dacă vrei sau nu să-mi povestești despre planurile Contelui Renar.

Mi-am făcut loc pe treapta de lângă el și am dat pe gât berea rămasă în cupă.

— Când am pornit prima oară la drum, eram, ah, de vreo zece ani. Pe atunci aveam multă furie adunată în mine și, pe lângă asta, simțeam nevoia să aflu cum merge lumea. Vezi tu, i-am privit pe oamenii Contelui cum l-au ucis pe fratele meu, William, și cum i-au tăiat gâtul Mamei. Așa că știam că felul în care credeam eu că stau lucrurile era greșit. Și evident că m-am înhăitat cu niște pieze rele — nu-i așa, Rikey?

Rike a scos un hohot înfundat, în stilul lui: „*hâr hâr hâr*“. Cred că scotea sunetul ăla ori de câte ori credea că ne așteptăm la o hlizeală. Nu avea niciun pic de bucurie în el.

— Atunci mi-am încercat mâna la tortură. M-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să fiu rău. M-am gândit că poate Dumnezeu mi-a încredințat un mesaj cum că eu trebuia să preiau lucrarea Diavolului.

L-am auzit atunci pe Gomst bombănind ceva, rugăciuni sau acuze. Dar era adevărat ce spuneam. Vreme îndelungată căutasem un mesaj în tot ce mi se întâmpla, ca să pot înțelege mai bine ce trebuia să fac.

Mi-am așezat mâna pe umărul lui Renton. Stătea așa, cu mâna mea pe umărul lui stâng și mâna lui Gomst pe umărul lui drept. Am fi putut fi Diavolul și Îngerul din pergamentele alea vechi, șoptindu-i la ureche.

— L-am prins pe episcopul Murillo la poalele dealului Jedmire, am continuat. Sunt sigur că ai auzit de eșecul misiunii lui? În fine, frații mi l-au lăsat mie pe episcop. Pe atunci eram un fel de mascotă pentru ei.

Nubanezul s-a ridicat și a pornit să coboare panta dealului. L-am lăsat să plece. Nubanezul nu avea stomac pentru asemenea chestii. M-am simțit — nu știu cum să zic — murdar? Îmi plăcea de Nubanez, deși nu lăsam să se vadă asta.

— Ei, și episcopul Murillo a avut numai cuvinte dure de zis, toate acuzatoare. A dat pe gură o droaie de povești despre focul iadului și veșnica osândă. O vreme am stat de-am discutat împreună cum e treaba cu sufletele. Apoi i-am bătut un cui în cap. Uite aici.

M-am aplecat și-am atins cu degetul locul cu pricina, pe creștetul

unsuros al lui Renton. S-a tras înapoi de parcă ar fi fost înțepat.

— După asta, episcopul a schimbat puțin melodia. De fapt, de fiecare dată când băteam un cui în el, schimba melodia. După o vreme era deja alt om. Știai că poți desface un om în bucăți în felul ăsta? Un cui readuce în minte amintiri din copilărie. Altul dă liber furiei, sau suspinelor, sau râsului. În cele din urmă părem doar niște jucării, ușor de stricat și greu de reparat. Am auzit că episcopul Murillo se află încă în grija călugărițelor de la Sfântul Alstis. E cu totul alt om față de cum era pe vremuri. Se ia de obiceiurile lor și le blesteamă îngrozitor, cel puțin așa se zvonește. Pe unde o fi acum sufletul acestui om mândru și pios pe care l-am luat din caravana papală — ei bine, asta nu pot să-ți spun.

Și astea fiind zise, am scos la iveală, în mod magic, un cui. Unul ruginit, de aproape opt centimetri. Omul a făcut pe el. Chiar acolo, pe trepte. Burlow a tras o înjurătură și l-a lovit tare, cu piciorul. Când Renton și-a recăpătat suflarea, a ciripit tot ce știa. I-a luat aproape o oră. Apoi l-am dat pe mâna țăranilor care l-au pus pe rug și i-au dat foc.

I-am privit pe oamenii de ispravă din Norwood cum dansau în jurul focului. Am privit flăcările care se unduiau pe deasupra capetelor. Focul ascunde un cifru, ca și când ar fi ceva scris în flăcările lui, și sunt indivizi care pretind că pot citi în el. Eu, însă, nu pot. Ar fi fost bine dacă aș fi găsit niște răspunsuri în flăcări. Aveam întrebări: setea după sângele Contelui m-a pus pe drumuri. Dar, cumva, renunțasem la ea. O lăsasem deoparte, convins că era un sacrificiu făcut pentru o tărie mai mare.

Am mai sorbit o gură de bere. Patru ani pe drum. Mereu mergând spre undeva, mereu ocupat cu ceva, dar acum, aflat pe cale să o pornesc spre casă, aveam senzația că, în tot acest timp, mă rătăcisem. Sau fusesem mânat de ceva.

Am încercat să-mi amintesc momentul în care am renunțat la Conte, momentul și motivul. Nu mi-a venit în minte nimic în afară de strălucirea unei imagini, cu mâna mea pe clanța unei uși și senzația de cădere în gol.

— Merg acasă, am zis.

Durerea surdă care-mi pulsa între ochi m-a sfredelit deodată mai ascuțit, ca un cui ruginit, înfipt adânc. Mi-am terminat berea, dar asta nu ajuta cu nimic. Aveam în mine o sete mai veche.

11

Cu patru ani în urmă

L-am urmat pe Lundist către lumina zilei.

— Așteaptă.

A întins bastonul și l-a proptit de pieptul meu.

— Nu se face să mergi ca un orb. Mai ales prin propriul castel, unde familiaritatea ascunde atât de multe... chiar și atunci când avem ochi să vedem.

Ne-am oprit puțin pe trepte, clipind des în lumina orbitoare a soarelui și lăsând căldura să ne înmoaie. Nu m-a surprins deloc ieșirea din sala întunecată. Patru zile din șapte eram țintuit lângă Lundist, uneori în sala studio, alteori în observator, sau în bibliotecă, dar, de cele mai multe ori, petreceam orele vânând tot soiul de minuni. Fie că era vorba de mecanica dinapoia mașinăriei de asalt pe care o aveam în Sala Arnheim, sau de misterul luminii Constructorului, care strălucea fără flacără în salină, fiecare bucățică din Castelul Înalt părea să ascundă o lecție pe care Lundist mi-o deslușea.

— Ascultă, a zis.

Știam jocul ăsta. Lundist susținea că un om care știe să observe lucrurile din jurul lui este o persoană deosebită. Un astfel de om poate sesiza ocazii acolo unde alții văd doar obstacolele de la suprafața situației.

— Aud un zgomot făcut de lemn pe lemn. Săbii de antrenament. Cavalerii se joacă, am răspuns eu.

— Unii n-ar numi asta joacă. Mai departe! Ce altceva?

— Aud ciripit de păsări. Ciocârlii.

Se auzea limpede un lanț argintiu de sunete picurând din înălțimi, atât de dulce și de ușor încât mai că nu-l băgasem în seamă.

— Mai departe.

Am închis ochii. Ce altceva? În spatele pleoapelor, niște pete verzi se luptau cu altele roșietice. Loviturile săbiilor de lemn, cântecul ciocârliilor. Ce mai era?

— O fluturare.

Undeva, la granița îndepărtată a auzului — probabil că mi-l imaginam doar.

— Bine, zise Lundist. Ce este?

— Nu sunt aripi. E mai puternic de-atât. E ceva în bătaia vântului, i-am răspuns.

— Nu-i nicio adiere aici, în curte.

— Atunci e sus, în aer.

M-am prins.

— Un steag!

— Care steag? Nu te uita. Spune-mi doar.

Lundist a apăsat mai tare bastonul.

— Nu-i steagul de la festival. Nu e nici steagul Regelui, ăla e ridicat pe zidul de nord. Nu e nici steagul de luptă, nu suntem în război.

Nu, nici steagul de luptă. Orice curiozitate murise în mine la amintirea prăzii luate de Contele Renar. M-am întrebat — dacă m-ar fi ucis și pe mine, prețul armistițiului ar fi fost mai mare? Un cal în plus, poate?

— Deci? a întrebat Lundist.

— Steagul de execuție, negru pe roșu, am răspuns.

Întotdeauna mi se întâmplă așa. Răspunsurile mi se arată când încetez să le mai caut în gând și doar deschid gura și vorbesc. Cel mai bun plan al meu e întotdeauna cel pe care îl descopăr în timp ce deja acționez.

— Bun.

Am deschis ochii. Lumina nu mă mai deranja. Sus, deasupra curții, steagul care anunța execuțiile flutura în briza ce bătea dinspre vest.

— Tatăl tău a ordonat curățarea carcerelor, a spus Lundist. O să fie o groază de oameni aici, de Ziua Sfântului Crispin.

Știam că e puțin spus o groază.

— Spânzurători, decapitări, trageri în țeapă, oho!

M-am întrebat dacă nu cumva Lundist va încerca să mă protejeze de toate astea. Colțul gurii mele s-a ridicat puțin la gândul că ar putea crede despre mine că nu am fost martor la lucruri și mai grave de-atât. Când cu execuția în masă a anului trecut, Mama ne dusese în vizită pe moșia lordului Nossar, în Elm. Eu și William aveam aproape tot fortul Elm la dispoziția noastră. Mai târziu am aflat că majoritatea celor din Casa Ancrath se adunaseră la Castelul Înalt ca să privească spectacolul.

— Jorg, teroarea și distracția sunt arme ale suveranilor statali.

Lundist își menținea tonul vocii cât mai neutru, iar chipul îi rămânea impenetrabil, cu excepția buzelor ținute prea strâns, care dădeau de înțeles că vorbele rostite aduceau cu ele un gust amar.

— Execuția combină cele două elemente.

S-a uitat îndelung la steag.

— Înainte să călătoresc și să fiu luat sclav de oamenii mamei tale, am petrecut o vreme în Ling. În partea de est a tărâmului Utter, durerea e o formă de artă. Conducătorii sunt vestiți — atât ei, cât și tărâmurile lor —

pentru extravaganțele pe care le ating atunci când vine vorba de tortură. Se iau la întrecere între ei.

Ne-am întors privirile spre cavalerii care se antrenau. Unul dintre ei, mai înalt, dădea tot soiul de instrucțiuni, uneori direct cu pumnul.

Preț de câteva minute nu am zis nimic. Mi l-am imaginat pe Contele Renar la mila unui maestru torționar din Ling.

Nu — eu îi voiam sângele și moartea. Voiam să dea ortu' popii conștient de motivul pentru care moare, știind cine este cel care ține sabia. Dar cum ar rămâne cu durerea lui? N-are decât să ardă în flăcările Iadului.

— Amintește-mi să nu trec prin Ling, Tutore.

Lundist a zâmbit și a luat-o înaintea mea, de-a lungul curții.

— Nu se află pe hărțile tatălui tău.

Am trecut pe lângă ringul de antrenament și l-am recunoscut pe cavaler după armura pe care o purta, o platoșă orbitoare făcută din metal și inscripționată în argint, gravată cu acid de-a lungul pieptului.

— Sir Makin de Trent, am zis.

M-am întors spre el. Lundist a mai făcut câțiva pași înainte de a-și da seama că nu îi mai sunt alături el.

— Prințe Honorous.

Sir Makin m-a onorat cu o plecăciune.

— Ține garda aia sus, Cheeves!

O instrucțiune lătrată către unul dintre băieții mai în vârstă.

— Spune-mi Jorg, am zis. Aud că tatăl meu te-a numit Căpitanul Gărzilor.

— A găsit ceva în neregulă la predecesorul meu, a spus Sir Makin. Sper să-mi fac datoria mai bine, spre satisfacția Regelui.

Nu îl mai văzusem pe Sir Grehem de la atacul caleștii noastre. Bănuiam că incidentul l-a costat pe fostul căpitan de gardă mai scump decât l-a costat pe Contele Renar.

— Să sperăm că așa va fi.

Makin și-a trecut mâna cu degetele răschirate prin părul negru și plin de sudoare de la căldura zilei. Avea o față cam prea cărnoasă, expresivă, dar nu putea fi luat sub nicio formă drept un om lipsit de curaj.

— Nu vrei să ni te alături, Prințe Jorg? O fentă de dreapta, bine plasată, îți va fi de folos la nevoie mai mult decât toate cărțile pe care le vei studia vreodată, a zis cu un zâmbet larg.

— Asta dacă te-ai recuperat cum se cuvine, bineînțeles.

Lundist și-a lăsat mâna pe umărul meu.

— Prințul se reface încă, rănile nu-i sunt complet vindecate.

L-a țintuit pe Sir Makin cu privirea ochilor lui, mult prea albaștri.

— Cât despre dumneata, ai face bine să iei în considerare posibilitatea de a citi teza lui Proximus pe tema apărării membrilor Casei Regale. Asta dacă vrei să eviți soarta pe care a avut-o Sir Grehem. Se află în bibliotecă.

Apoi a făcut o mișcare, încercând să mă urnească din loc. M-am opus, din principiu.

— Cred că Prințul știe și singur ce vrea, Tutore.

Sir Makin a rânjit cu toți dinții spre Lundist.

— Proximus ăla poate să-și țină sfaturile pentru el. Un cavaler se încrede numai în propria judecată și în greutatea sabiei.

Sir Makin a luat o sabie de lemn dintr-un suport aflat în stânga lui și mi-a oferit-o, cu mânerul spre mine.

— Vino, prințul meu. Hai să vedem de ce ești în stare. Ai vrea să încrucișezi spada cu tânărul Stod, aici de față?

A arătat cu un semn spre cel mai mic dintre luptători, un flăcău nevolnic, cu vreun an mai mare decât mine.

— Îl vreau pe el.

Am întins degetul spre cel mai solid dintre ei, o namilă necioplită de vreo cincisprezece ani, cu o claie de păr brun-roșcat. Am apucat sabia în mâini.

Sir Makin a ridicat o sprânceană și a rânjit și mai tare.

— Robart? O să te lupți cu Robart, zici?

Din doi pași, a ajuns lângă acesta și l-a plesnit ușor peste ceafă.

— Ăsta este Robart Hool, al treilea fiu al Casei Arn. Dintre toți amărâții ăștia, el e singurul care pare să aibă o șansă să câștige titlul de cavaler. Are, jupân Hool, propriul stil de a mânui sabia.

A clătinat din cap.

— Încearcă-l pe Stod.

— Ba nu încerca pe niciunul, Prințe Jorg.

Lundist aproape reușea să-și țină în frâu iritarea care i se ghicea în voce.

— Asta-i o prostie. Nu te-ai recuperat încă.

I-a aruncat o privire căpitanului de gardă, care rânjea în continuare.

— Regele Olidan nu va reacționa prea bine dacă singurul lui moștenitor va suferi din nou din cauza rănilor încă nevindecate.

La auzul acestor cuvinte, Sir Makin s-a încruntat, dar din câte îmi dădeam eu seama mersese deja prea departe ca să mai dea înapoi și să primească ordinul.

— Robart, ia-l ușor. Foarte ușor.

— Dacă mocofanul ăsta roșcat nu dă ce-are mai bun din el, o să mă asigur că cel mai aproape de un cavaler va fi atunci când va strânge bălegarul de la coada calului, în timpul turnirului.

Am început să mă apropii de el, cu capul ridicat ca să-l pot privi în față. Sir Makin a pășit între noi, ținând o sabie de antrenament în mână.

— Mai întâi un test rapid, prințe. Trebuie să mă asigur că ai destule cunoștințe de bază, cât să nu te rănești.

Vârful sabiei lui a scos un zgomot sec, lovindu-se de a mea, după care a alunecat într-o parte, țintind spre fața mea. Am lovit la rândul meu, dând-o la o parte, și am fandat pe jumătate. Cavalerul mi-a parat atacul destul de ușor; am încercat să mă strecor pe lângă el, să-l las fără gardă, dar îmi scăpă și abia dacă am reușit să-l ating.

— Nu-i rău. Nu-i rău.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Ai antrenament destul de bun.

A țuguiat buzele.

— Câți ani ai, doișpe?

— Zece.

L-am privit cum pune sabia de antrenament înapoi pe suport. Era dreptaci.

— Bine.

Sir Makin le-a făcut semn viitorilor cavaleri să se adune în cerc în jurul nostru.

— Haideți să vedem un duel. Robart, să nu-l menajezi deloc pe Prinț. E destul de bun cât să piardă fără să se aleagă cu vreo rană serioasă, în afară de cea asupra mândriei lui.

Robart se pregătea să mă înfrunte, plin de pistrui și încredere în forțele lui. Momentul părea să capete claritate. Am simțit soarele pe piele, nisipul grunjos dintre tălpile încălțărilor și lespezile de piatră.

Sir Makin a ridicat o mână.

— Așteptați semnalul.

Am auzit ciripitul cristalin al ciocârliilor, invizibile în spatele bolților azurii care se ridicau deasupra noastră. Am auzit fâlfâitul steagului de execuție, bătut de vânt.

— Luptați!

Mâna a coborât.

Robart a atacat repede, țintind în partea de jos. Mi-am lăsat sabia la pământ. Lovitura lui m-a prins în partea dreaptă, chiar sub coaste. Aș fi fost tăiat în două... dacă sabia n-ar fi fost făcută din lemn. Dar era din

lemn. L-am lovit în gât cu muchia palmei, o mișcare folosită în est pe care mi-o arătase Lundist. Robart s-a prăbușit de parcă ar fi picat pe el un zid.

L-am privit cum se zvârcolește și, pentru o fracțiune de secundă, l-am revăzut pe Inch în Sala Tămăduirii, căzut în mâini și-n genunchi, împresurat de flăcări, cu sângele țâșnindu-i din spinare. Am simțit otrava împrăștiindu-se încet în venele mele, spinii sfâșiindu-mi carnea, simpla dorință de a ucide punând iar stăpânire pe mine — cea mai pură emoție pe care am simțit-o vreodată.

— Nu.

M-am trezit cu mâna lui Lundist pe încheietura mâinii mele, oprindu-mă în timp ce mă aplecam spre băiat.

— E de ajuns.

Nu-i niciodată de ajuns. Cuvinte rostite în gând de o voce care nu era a mea, o voce pe care mi-o aminteam din orele petrecute în tufișul cu spini și din zilele în care zăcusem la pat, cuprins de febră.

Preț de câteva clipe, l-am privit pe flăcăul căzut la pământ cum se îneacă și se face vânăt la față.

Brusc, senzația aceea stranie m-a părăsit. Mi-am ridicat sabia și i-am returnat-o lui Sir Makin.

— De fapt, Proximus e al tău, Căpitane, nu al lui Lundist, am zis. Proximus a fost un învățat din Borthan, care a trăit în secolul al șaptelea. Unul dintre strămoșii tăi. Poate că până la urmă chiar ar trebui să-l citești. N-aș suporta să știu că-l am doar pe Robart, aici de față, și judecata lui, între mine și dușmanii mei.

— Dar...

Sir Makin și-a mușcat buzele. Părea că în afară de acel „dar“ nu mai găsește nicio obiecție.

— A trișat.

Tânărul Stod reușise să-și găsească glasul și vorbea în numele tuturor.

Ludist pornise deja în fața mea. M-am întors să-l urmez, apoi am privit peste umăr.

— Nu e un joc, Sir Makin. Tu îi înveți pe băieții ăștia să joace după regulile jocului și ei vor pierde. Nu e un joc.

Și-atunci când facem o greșeală, nu o putem răscumpăra. Nici cu cai și nici cu aur.

Am ajuns la Poarta Roșie, aflată în punctul cel mai îndepărtat al curții.

— Băiatul ar fi putut muri, a zis Lundist.

— Știu, am răspuns eu. Du-mă să văd prizonierii ăia pe care vrea

tata să-i ucidă.

12

Cu patru ani în urmă

Mare parte din Castelul Înalt se află îngropat sub pământ. Ar trebui să se cheme Castelul Adânc, mai degrabă. Ne-a luat ceva timp până am ajuns la carcere. Țipetele, însă, le-am auzit de la un nivel mai sus, prin zidurile de piatră.

— Poate că vizita asta nu-i o idee prea bună, a zis Lundist, oprindu-se în fața unei uși de fier.

— Asta e ideea mea, Tutore, i-am răspuns. Parcă voiai să învăț din propriile-mi greșeli, nu-i așa?

Un alt țipăt se auzea gutural, cu o notă aspră în el, un sunet animalic.

— Tatăl tău nu ar fi de acord cu vizita asta, a zis Lundist.

Și-a strâns buzele într-o linie subțire, încurcat de situația în care se afla.

— E prima oară când faci apel la înțelepciunea tatălui meu ca să rezolvi o problemă. Rușine să-ți fie, Tutore Lundist.

Acum nimic nu mă mai putea convinge să mă întorc.

— Sunt lucruri pe care copiii…

— Prea târziu, degeaba încui grajdul după ce s-au furat caii.

Am trecut pe lângă el și am ciocănit în ușă cu mânerul pumnalului.

— Deschideți!

S-au auzit niște chei zdrăngănind și ușa s-a deschis înspre interiorul încăperii, alunecând pe balamalele unsuroase. Valul de putoare care m-a lovit aproape că mi-a tăiat respirația. În prag și-a făcut apariția un moș cu fața plină de negi, îmbrăcat în haine de străjer, care a dat să zică ceva.

— Nu încerca, am spus, cu lama pumnalului îndreptată spre limba lui.

Am trecut pe lângă el, cu Lundist aproape lipit de călcâiele mele.

— Lundist, întotdeauna m-ai sfătuit să analizez și să iau decizii proprii.

Îl respectam pentru chestia asta.

— N-avem timp de mofturi.

— Jorg…

Era dezbinat, se ghicea din vocea lui, sfâșiat între emoții pe care nu le puteam înțelege și logica pe care o înțelegeam.

— Prințe…

Urletul s-a auzit din nou, de data asta mult mai tare. Mai auzisem sunetul ăsta în trecut. M-a oprit în loc, încercând parcă să mă silească să fug de acolo. Prima dată când am auzit soiul ăsta de durere, durerea mamei mele, ceva m-a ținut pe loc. O să vă spun că a fost tufișul de măceș care m-a ținut nemișcat. O să vă arăt cicatricele. Dar noaptea, înainte ca visele să apară, o voce îmi șoptește că a fost frica cea care m-a țintuit în loc, a fost groaza cea care m-a făcut să prind rădăcini printre măceși, oferindu-mi un loc sigur în timp ce îi priveam pe ei cum mor.

Încă un țipăt, mai teribil și mai disperat decât toate celelalte. Am simțit spinii săpând în carnea mea.

— Jorg!

M-am scuturat de mâna lui Lundist, pusă pe mine, și am rupt-o la fugă spre locul de unde se auzea zgomotul. N-a trebuit să alerg prea mult. M-am oprit brusc în pragul unei încăperi largi, luminate de torțe. Pe trei dintre pereții camerei erau înșiruite ușile temnițelor. În mijlocul încăperii, doi bărbați stăteau în picioare, de o parte și de alta ale unei mese de care un al treilea fusese legat cu lanțuri. Cel mai solid dintre străjeri ținea în mână un vătrai din fier, al cărui vârf se odihnea într-o găleată plină cu cărbuni încinși. Niciunul dintre cei trei nu-mi observă sosirea și nici nu s-a găsit vreun chip, dintre cele lipite de gratiile ușilor închise ale temnițelor, să se întoarcă spre mine. Am pășit înăuntru. L-am auzit pe Lundist ajungând la intrare și oprindu-se brusc, așa cum făcusem și eu, ca pentru a cuprinde cu privirea scena care i se întindea în față.

M-am apropiat și, în momentul acela, străjerul care nu ținea fierul în mână a aruncat o uitătură în direcția mea. A sărit în sus de parcă l-ar fi înghiontit cineva.

— Ce dra…

A scuturat din cap, încercând să vadă mai bine.

— Cine? Adică...

Îmi imaginasem torționarii ca pe niște oameni groaznici la înfățișare, cu fețele marcate de cruzime, cu buze subțiri și nasuri coroiate, cu ochi de demoni fără suflet. Cred că felul în care arătau, normalitatea lor, era de fapt mai zguduitor. Cel mai scund părea un om simplu, dar cumva prietenos. Blajin, aș spune.

— Cine ești?

Ăsta avea un aer mai brutal, dar mi-l puteam imagina stând în fața unei beri, râzând, sau învățându-și fiul cum să arunce mingea.

Nu aveam niciun însemn regal pe mine, ci doar o tunică pe care o purtam de obicei la școală. Temnicerii nu aveau niciun motiv să mă

recunoască. Intrau în galeriile subterane folosindu-se de Poarta Conspiratorilor și probabil că nu umblau niciodată prin partea de sus a castelului.

— Sunt Jorg, i-am răspuns pe un ton umil. Unchiul meu l-a plătit pe Față-de-Vierme, care păzește ușa, ca să îmi dea voie să văd prizonierii.

Am arătat cu degetul înspre Lundist.

— Mâine mergem să privim execuțiile. Am vrut să-i văd pe infractori de aproape.

Acum nu mă mai uitam spre temniceri. Omul întins pe masa de tortură îmi susținea privirea. Nu mai văzusem decât un singur negru înainte, sclavul unui nobil venit din sud, aflat în vizită la curtea Tatălui meu. Doar că ăla avea pielea maronie. Tipul de pe masă era mai negru decât tușul. A întors capul în direcția mea, încet de parcă ar fi avut greutatea plumbului. Albul ochilor parcă strălucea în toată negreala aia.

— Față-de-Vierme? Ha, asta chiar îmi place.

Temnicerul cel mătăhălos s-a relaxat și a apucat din nou vătraiul de fier.

— Dacă-mi ies doi galbeni la faza asta, mie și lui Grebbin aici de față, atunci cred că poți sta să privești cum chițăie băiatul ăsta.

— Berrec, nu mi se pare în regulă.

Grebbin și-a încrețit fruntea lată.

— E un puștan, pân' la urmă.

Berrec a scos vătraiul din găleata cu cărbuni încinși și l-a îndreptat către Grebbin.

— Prietene, nu cred că vrei să te pui între mine și un galben.

Pieptul gol al negrului lucea sub vârful înroșit al fierului. Simțeam în aer duhoarea dulceagă a cărnii arse.

— E foarte negru, am zis.

— E un Nubanez, asta e, a rostit Berrec încruntându-se.

A aruncat vătraiul cu o privire critică, după care l-a băgat înapoi în foc.

— De ce îl arzi? l-am întrebat.

Nu mă simțeam prea bine sub ochii sfredelitori ai Nubanezului. Întrebarea mea păru să îi blocheze preț de câteva secunde. Grebbin s-a încruntat și mai tare.

— Îl are pe diavol în el, a răspuns Berrec în cele din urmă. Toți nubanezii îl au. Niște păgâni, asta-s toți. Am auzit că Părintele Gomst, care îl conduce chiar și pe Rege în rugăciune, spune să îi ardem pe păgâni.

Berrec și-a lăsat mâna pe stomacul Nubanezului. Atingerea lui avea ceva tulburător de blând.

— Așa că îl prăjim puțin pe ăsta, înainte ca Regele să vină și să se uite cum este ucis mâine.

— Executat.

Grebbin pronunța cuvântul cu precizia unuia care îl pusese de multe ori în practică.

— Executat, ucis, care-i diferența? Toți sfârșesc hrană la viermi.

Berrec a tras o flegmă în căldarea cu cărbuni încinși.

Nubanezul nu-și mai lua ochii de la mine, cercetându-mă în tăcere. M-a cuprins o senzație aiurea. Mă simțeam cumva nelalocul meu. Am strâns din dinți și i-am înfruntat privirea.

— Ce a făcut? am întrebat.

— Ce să facă? s-a stropșit Grebbin. E prizonier.

— Cu ce se face vinovat? am insistat.

Berrec a dat din umeri.

— Că s-a lăsat prins.

Din pragul ușii, Lundist a ridicat vocea.

— Cred... Jorg, că toți prizonierii care urmează să fie executați sunt tâlhari, capturați de Armata de Graniță. Regele a ordonat misiunea asta ca să prevină eventualele atacuri dinspre Drumul Moroilor, asupra zonei Norwood sau asupra altor protectorate.

Mi-am desprins privirea de cea a Nubanezului și mi-am plimbat ochii peste semnele lăsate de tortură pe trupul lui. În locurile pe unde pielea rămăsese încă nearsă se întrezăreau cicatrice în formă de simboluri, care atrăgeau privirile în ciuda simplității desenului lor. O cârpă murdară îi atârna peste șolduri. Încheieturile mâinilor și gleznele îi erau legate cu cătușe de fier nituite. Lanțurile care îl țineau nemișcat pe masa de tortură erau scăldate în sânge.

— E periculos? am întrebat.

M-am apropiat și mai mult. Simțeam pe limbă gustul cărnii lui arse.

— Da.

Nubanezul zâmbise răspunzând la întrebare, și lăsase să i se întrevadă printre buze dinții năclăiți de sânge.

— Tacă-ți fleanca aia împuțită, păgânule!

Berrec a smuls vătraiul înfipt în cărbunii încinși. O puzderie de scântei s-au înălțat în aer când a ridicat fierul aproape albit de foc până în dreptul ochilor. Lucirea sa îi urâțea chipul. Îmi amintea de noaptea aceea sălbatică, în care fulgerul luminase fețele oamenilor din garda Contelui Renar.

M-am întors spre Nubanez. Dacă pentru o clipă doar ar fi privit spre vătraiul încins, l-aș fi lăsat acolo, pradă fierului.

— Ești periculos? l-am întrebat.
— Da.
Am tras siguranța încuietorii de pe mâna lui dreaptă.
— Dovedește-mi-o.

13

Cu patru ani în urmă

Nubanezul s-a mișcat repede, dar nu viteza m-a impresionat, ci lipsa lui de ezitare. S-a întins după încheietura mâinii lui Berrec. Cu o smucitură, l-a tras pe temnicer deasupra sa. Vătraiul pe care Berrec îl ținea încă în mâna întinsă l-a găurit pe Grebbin, străpungându-i coastele, intrând atât de adânc încât Berrec a scăpat fierul din mână, în timp ce Grebbin se zvârcolea îndepărtându-se de masă.

Fără să se oprească, Nubanezul s-a ridicat pe jumătate, atât cât îi permitea mâna încă prinsă în cătușe. Berrec s-a dus în jos, pe pieptul Nubanezului, a alunecat din cauza sudorii și a sângelui și i-a nimerit în poală. Cotul Nubanezului a isprăvit tentativa de evadare. Lovitura l-a prins pe Berrec chiar în ceafă, și a făcut să-i pocnească oasele.

Evident că Grebbin apucase să urle, dar urletele făceau parte din zgomotele obișnuite ale temniței. Încercă să fugă acum, dar cumva își pierduse simțul orientării. S-a izbit de ușa unei temnițe atât de tare, încât vârful vătraiului înfipt în coastele lui a ieșit pe cealaltă parte, sfâșiindu-i omoplatul. Impactul l-a trântit la pământ, unde a și rămas. S-a zvârcolit câteva secunde, bolborosind ceva, dar în afară de fum și abur nu-i mai ieșea nimic dintre buze.

Un val de urale s-a ridicat din celulele ocupate încă de prizonieri suficient de proști cât să nu știe când să-și țină gurile închise.

Lundist ar fi putut să fugă. A avut timp suficient să o facă. Mă așteptam de la el să meargă după ajutoare. În loc de asta, când Grebbin atingea pământul, Lundist parcursese deja jumătate din distanța ce îl despărțea de mine. Nubanezul l-a împins pe Berrec de pe el și și-a eliberat cealaltă mână.

— Fugi! am strigat spre Lundist, în caz că nu îi trecea deja prin minte să facă asta.

De fapt el fugea deja, doar că în direcția greșită. Știam că anii atârnau mai ușor pe umerii lui decât pe ai altor oameni de aceeași etate, dar nu mă așteptam să-l văd luând sprintul atât de rapid.

M-am mișcat astfel încât masa și Nubanezul să ajungă între mine și Lundist.

Nubanezul și-a eliberat gleznele chiar în momentul în care Lundist a ajuns lângă el.

— Ia băiatul, bătrâne, și cară-te!

Avea cea mai groasă voce pe care am auzit-o vreodată.

Lundist l-a fixat atunci pe Nubanez cu ochii lui incredibil de albaștri. Foșnetul robei sale s-a potolit, se terminase cu goana. Tutorele meu își ținea mâinile aduse la piept, una peste cealaltă.

— Dacă pleci acum, om al Nubei, eu nu te voi opri.

Cuvintele lui au stârnit un val de hohote din celule.

Nubanezul l-a privit pe Lundist cu aceeași intensitate pe care o zărisem în ochii lui ceva mai devreme. Era la câțiva centimetri de tutorele meu, dar diferența de gabarit făcea ca scena să pară desprinsă din povestea lui David și Goliat. Lundist stătea drept și suplu, ca o lance, însă Nubanezul avea de două ori greutatea lui și, pe deasupra, oasele lui mari erau căptușite cu hălci groase de mușchi.

Nubanezul nu a râs de Lundist. Poate că zărea în el ceva mai mult decât zăriseră ceilalți prizonieri.

— O să-i iau și pe frații mei.

Lundist a chibzuit o vreme în privința asta, după care a dat un pas înapoi.

— Jorg, treci aici.

Vorbea fără să-și ia privirea de la Nubanez.

— Frați? am întrebat.

Nu vedeam niciun alt chip de culoarea Nubanezului pe la gratiile celulelor.

Nubanezul a zâmbit larg.

— Demult, am avut frați de colibă. Acum ei sunt departe, poate morți.

A deschis larg brațele și zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă simțind rănile provocate de vătraiul încins.

— Dar zeii mi-au dăruit frați noi, frați de drum.

— Frați de drum.

Am lăsat cuvintele să mi se rostogolească pe limbă. Imaginea lui Will mi-a trecut prin fața ochilor: sânge și cârlionți. Povestea asta mustea de putere. O simțeam cu toată ființa mea.

— Ucide-i pe-amândoi și dă-mi drumul de-aici.

O ușă aflată în stânga mea a început să se zgâlțâie, de parcă în spatele ei un taur începea să își piardă răbdarea. Dacă cel care vorbise era pe măsura vocii, atunci în spatele ușii se ascundea un căpcăun.

— Îmi datorezi viața, Nubanezule, i-am spus.

— Da.

A smuls cheile de la cingătoarea lui Berrec și a pășit către temnița din stânga mea. M-am alăturat lui, având grijă să îl țin între mine și

Lundist.

— Îmi vei da o viață la schimb, am continuat.

S-a oprit, aruncând o privire spre Lundist.

— Du-te, băiete, mergi cu unchiul tău.

— O să-mi dai o viață, frate, sau o voi lua pe a ta drept gaj, am răspuns.

Un nou val de râsete s-au înălțat din temnițe și, de data asta, Nubanezul li se alătură.

— Pe cine vrei să ucizi, frățioare?

A băgat cheia în broască.

— O să îți spun atunci când vom da de el, i-am răspuns.

Aș fi stârnit prea multe întrebări dacă îl menționam atunci pe Contele Renar.

— Vin cu tine.

La auzul cuvintelor mele, Lundist s-a repezit înainte. Și-a găsit un punct de sprijin în spatele Nubanezului și l-a lovit puternic în spatele genunchilor. Negrul s-a prăbușit la pământ și, chiar în clipa aceea, am auzit zogomotul puternic al unui declic.

În timpul căderii, Nubanezul s-a răsucit și s-a întins după Lundist. Cumva, bătrânul i-a alunecat printre degete și, când Nubanezul a sărit înapoi în picioare, Lundist l-a lovit în gât, iar lovitura asta i-a tăiat avântul și l-a lăsat fără vlagă pe lespezile de piatră.

Am fost cât pe ce să scap, dar degetele lui Lundist mi s-au înfipt în plete, în timp ce se repezea după mine.

— Jorg! Nu asta este calea!

M-am zbătut să scap de el, mârâind ca un animal.

— Ba este chiar calea.

Și știam că aveam dreptate. Sălbăticia Nubanezului, legăturile dintre acești oameni, concentrarea pe detaliile semnificative — indiferent de situație — toate astea stârneau un ecou în mine.

Cu colțul ochiului, am zărit cum ușa temniței se deschide. Declicul de înainte era de la cheia întoarsă în broască.

Lundist m-a prins de umeri și m-a obligat să mă întorc cu fața spre el.

— Jorg, nu ai ce căuta cu oamenii ăștia. Nici nu-ți poți imagina ce viață duc. Ei nu au răspunsurile pe care le cauți.

Vorbea cu atâta intensitate, încât aproape m-a făcut să cred că îi păsa.

Din temnița deschisă și-a făcut apariția o siluetă, aflându-se ca să poată ieși pe ușa celulei. În viața mea n-am mai văzut așa o namilă. Nici

Sir Gerran din Garda Mesei nu era atâta, nici Shem, ajutorul grăjdarului, nici măcar luptătorii din poporul slavilor.

Omul s-a apropiat de Lundist pe la spate, rapid, ca o furtună dezlănțuită.

— Jorg, tu crezi că eu nu înțeleg...

Lovitura brațului uriaș a întrerupt șirul cuvintelor lui Lundist, trântindu-l pe acesta pe lespezile de piatră cu o forță pe care aș fi simțit-o chiar dacă Lundist nu ar fi luat cu el, în cădere, un pumn întreg din părul meu.

Omul s-a ridicat lângă mine ca un turn, un căpcăun hidos îmbrăcat în zdrențe împuțite, cu părul atârnându-i în șuvițe nețesălate. Dimensiunile lui m-au lăsat fără cuvinte. S-a întins după mine, iar eu m-am mișcat prea încet. Mâna cu care m-a înșfăcat s-ar fi putut închide în jurul mijlocului meu. M-a ridicat până la nivelul feței și, când m-a privit, coama lui de păr împuțită s-a dat într-o parte și-n alta, ca o cortină.

— Isuse, da' știu că ești o ofensă hidoasă adusă oricărei priviri!

Mi-am dat seama că urma să mă ucidă, așadar nu vedeam niciun rost în a aborda vreo tactică.

— Înțeleg de ce vrea Regele să te execute.

Chiar și în anonimatul asigurat de ușile închise ale temnițelor, râsetele erau destul de ezitante acum. Deci nu era genul de om pe care să-l tachinezi. Fața lui nu trăda nicio slăbiciune, erau doar linii dure, o cicatrice și oasele proeminente sub pielea aspră. M-a ridicat de parcă s-ar fi pregătit să mă izbească de pietre, așa cum arunci pe jos un ou.

— Nu!

Am zărit, pe sub brațul uriașului, cum un bătrân și un tânăr cu părul roșcat îl ajută pe Nubanez să se ridice în picioare.

— Nu, a strigat iar Nubanezul. Îi datorez o viață, Frate Price. Și, în plus, fără el, te-ai fi aflat încă în temnița asta, așteptând plăcerile de mâine.

Fratele Price mi-a aruncat o privire plină de răutate impersonală și m-a lăsat să cad, de parcă încetam brusc să mai exist.

— Eliberați-i pe toți.

Cuvintele lui au răsunat ca un tunet.

Nubanezul i-a înmânat bătrânului cheile.

— Frate Elban.

Apoi s-a îndreptat spre locul în care zăceam eu. Lundist era lățit în apropiere, cu fața lipită de lespezi, într-o băltoacă de sânge care-i năclăia fruntea.

— Ai fost trimis de zei, băiete, să-mi dai drumul de pe masa aia.

Nubanezul a aruncat o privire spre masa de tortură, apoi spre Lundist.

— Acum vino cu frații. Dacă îl găsim pe omul pe care îl cauți... poate... îl voi ucide.

Am privit spre Lundist o clipă. Nu-mi dădeam seama dacă mai respiră sau nu. Am simțit fantoma vinovăției care ar fi trebuit să mă roadă ca pe o înțepătură într-un membru deja amputat, scormonind încă, deși carnea era de mult dispărută.

M-am ridicat lângă Nubanez și, cu Lundist prăbușit la picioarele mele, am privit cum tâlharii își eliberează camarazii. M-am trezit că mă holbez la cărbunii încinși, care degajau o căldură portocalie, și-am început să-mi amintesc.

Mi-am amintit cum o vreme am trăit în minciună. Am trăit într-o lume molatică, făcută din adevăruri schimbătoare, din atingeri delicate, din râsete scoase doar de dragul râsului. Mâna care m-a tras din caleașcă în noaptea aceea, de lângă căldura mamei mele, și care m-a aruncat într-o noapte plină de ploaie și urlete, mâna aia m-a tras printr-o ușă prin care nu mă mai pot întoarce. Cu toții trecem printr-o astfel de ușă, dar o facem de obicei de bunăvoie, și o facem treptat, amușinând aerul, întorcându-ne și încercând din nou.

În zilele care au urmat după evadarea mea și după boală, mi-am privit visele devenind din ce în ce mai mici și mai pale. Mi-am văzut copilăria ofilindu-se și căzând, de parcă o iarnă năprasnică se reîntorcea pentru a hăitui primăvara. Cât de jalnice erau acum hrubele și forturile în care eu și William ne jucam cândva mânați de o credință de nestrămutat, cât de prostești păreau jucăriile, lipsite de intensitatea unei imaginații inocente a cărei putere să le anime existența.

Nu trecea oră fără să simt durerea, o suferință care creștea de fiecare dată când îmi aminteam. Și m-am tot întors la amintirea asta, din nou și din nou, ca atunci când freci cu vârful limbii gingia din care a fost smuls un dinte, atras parcă de absența lui.

Știam că asta mă va ucide până la urmă.

Durerea ajunsese dușmanul meu. Mai mult decât Contele Renar, mai mult decât tatăl meu, care a târguit vieți pe care ar fi trebuit să le prețuiască mai mult decât își prețuia coroana, sau gloria, sau pe Isus răstignit pe cruce. Și, fiindcă nici atunci, la zece ani ai mei, nu puteam — din cauza acelui miez de încăpățânare din mine, din cauza acelui egoism ce mă făcea să refuz mereu — nu puteam să mă predau în fața la nimic și a nimănui, din cauza asta, m-am luptat cu durerea. I-am analizat ofensiva și i-am depistat liniile de atac. Dacă începea să supureze, asemenea unei

infecții ce cuprindea o rană, se amplifica, sleindu-mă de puteri. Știam deja suficient cât să descopăr remediul. Fierul încins, în caz de infecție, cauterizează, arde, lasă totul curat în urma sa. Am amputat din mine întreaga slăbiciune care mă cuprindea atunci când îmi păsa de ceva sau cineva. Am lăsat deoparte dragostea pe care le-o purtam alor mei, duși de pe astă lume, am închis-o într-un sicriu, un obiect bun de studiu, un exponat uscat, din care nu mai curge sânge, eliberat, lăsat în voie. Am ars complet în mine orice capacitate de a iubi din nou. Am tot udat răsadul ei cu acid, până când solul a rămas golaș, și am fost sigur că nimic nu avea să mai prindă vreodată rădăcini acolo.

— Haide.

Am ridicat privirea. Nubanezul vorbea cu mine.

— Vino. Suntem gata.

Frații se adunaseră în jurul nostru, îmbrăcați în zdrențe și haine ce duhneau îngrozitor. Price s-a ales cu sabia unuia dintre temniceri. Cealaltă sabie lucea în mâna altui uriaș, ceva mai scund, unul mai slab și o țâră mai tânăr decât Price, dar atât de asemănător cu acesta în toate celelalte privințe, încât aș fi băgat mâna în foc că au fost zămisliți de același pântec.

— Trebuie să ne tăiem drum de-aici înainte.

Price a încercat ascuțișul sabiei pe barba lui scurtă, trecându-i tăișul de-a lungul maxilarului.

— Burlow, vii în față, alături de mine și Rike. Gemt și Elban, acoperiți spatele. Dacă puștiul ne încetinește în vreun fel, ucideți-l.

Price a aruncat o privire în jur, a scuipat și a pornit spre coridor.

Nubanezul a pus o mână pe umărul meu.

— Ar trebui să rămâi.

Mi-a făcut un semn din cap spre Lundist.

— Dar dacă totuși vii, să nu rămâi în urmă.

M-am uitat spre pardoseală, spre Lundist. Auzeam deja vocile spunându-mi să rămân, voci familiare, dar prea îndepărtate. Știam că bătrânul ar fi trecut prin foc să mă salveze, și asta nu pentru că s-ar fi temut de tata, ci doar... așa. Simțeam lanțurile care mă legau de el. Simțeam cârligele. Și, din nou, am simțit cum mă cuprinde slăbiciunea. Am simțit durerea strecurându-se prin crăpături pe care le credeam deja astupate bine.

Mi-am ridicat privirea spre Nubanez.

— N-am să rămân în urmă, l-am asigurat.

Nubanezul a strâmbat din buze, a ridicat din umeri și a pornit după ceilalți. Am pășit peste Lundist și l-am urmat.

Asasinatul este doar un omor realizat cu ceva mai multă precizie. Fratele Sim este un maestru al preciziei.

14

Și am lăsat în urmă Norwood. Țăranii ne-au privit plecând, cu un aer rezervat și uluit, iar Rike i-a înjurat copios. De parcă ar fi fost ideea lui să îi salveze pe toți din rugul lui Renar și acum, la plecare, i-ar fi datorat niște ovații. Le-am lăsat în grijă ruinele orașului lor, decorate cu leșurile celor care îl ruinaseră. Slabă consolare, mai ales după ce Rike și ceilalți frați i-au descotorosit pe morți de toate obiectele care ar fi putut avea vreo valoare. Din calculele mele, dacă țineam ritmul galopului, aveam să ajungem în Orașul Crath până la căderea nopții, și am fi ajuns la porțile Castelului Înalt înainte de răsăritul lunii.

N-ar fi trebuit să mă întorc acasă, reluând vechile mele obiceiuri și gândindu-mă încă o dată la răzbunarea pe care o făgăduisem Contelui Renar. Asta îmi spunea instinctul. Dar azi instinctul îmi vorbea pe un ton bătrânicios, uscat. Nu mă mai puteam încrede în el. Voiam să merg acasă poate și pentru că aveam senzația că altceva necesită mișcarea asta, de care eu nu aveam nevoie. Voiam să merg acasă, și, dacă Iadul s-ar fi ridicat înaintea mea să mă oprească, n-ar fi reușit decât să-mi sporească dorința. Am apucat-o pe Drumul Castelului, în susul grădinilor din tărâmurile aflate sub stăpânirea Casei Ancrath. Cărarea noastră era îngrădită de pâraie blânde, străbătea pâlcuri împădurite și ferme liniștite. Uitasem cât de verde era pe aici tărâmul. Eram obișnuit cu o lume mânjită de noroi, plină de câmpii arse, acoperită de ceruri cenușii, scăldate în fum, și de mortăciuni putrede presărate peste tot. Soarele ne-a învăluit deodată, străbătând cu razele din spatele unui nor răzlețit în adâncul cerului. În căldura copleșitoare, coloana noastră a încetinit, până când sunetul ritmat al copitelor s-a transformat într-o păcăneală leneșă. Gerrod s-a oprit în fața unei porți cu grilaj, ce ducea dincolo de un gard viu. De cealaltă parte se întindea în fața noastră un câmp auriu de grâne. Părea că Dumnezeu turnase miere peste pământ, dulce și cleioasă, inundând lumea cu pace. Norwood era la treizeci de kilometri în urma noastră și părea să fie cam la o mie de ani depărtare de unde ne aflam.

— E bine să te întorci, ai, Jorg? a întrebat Makin, trăgând mai aproape de mine.

S-a înălțat în șa și a sorbit cu nesaț aerul.

— Miroase a acasă.

Și chiar așa era. Mireasma căldurii mă purta înapoi, pe vremea când lumea mea era mică și lipsită de primejdii.

— Urăsc locul ăsta, i-am răspuns.

A părut zdruncinat de cuvintele mele, iar Makin nu-i genul de om care să se lase zdruncinat cu una, cu două.

— E o otravă pe care oamenii o înghit de bunăvoie, conștienți că îi va lăsa fără putere.

I-am dat pinteni lui Gerrod și i-am lăsat frâu liber pe coasta drumului. Makin m-a prins din urmă și a început să galopeze mărunt pe lângă mine. La răscruce am trecut pe lângă Rike și Burlow, care aruncau cu pietre într-o sperietoare de ciori.

— Oamenii luptă pentru patria lor, Prințe, a zis Makin. Își apără pământul. Regele și pământul.

M-am întors să urlu la cei care se abătuseră din coloană.

— Strângeți rândurile!

Makin a păstrat ritmul, așteptând un răspuns.

— Lasă-i pe soldați să moară pentru pământul lor, i-am zis. Dacă va veni vremea să sacrific câmpiile astea pentru a ne asigura victoria, le voi lăsa îndată pradă focului. Tot ceea ce nu poți sacrifica te țintuiește pe loc. Te face previzibil, te face slab.

Am continuat la trap, spre vest, încercând să prindem din urmă soarele.

La scurt timp, am dat peste soldații garnizoanei din Chelny Ford. Sau mai bine zis ei au dat peste noi. Probabil că soldatul de gardă ne-a zărit din turn, cum veneam aliniați pe cărare. Cincizeci de oameni au ieșit atunci pe Drumul Castelului, blocându-ne trecerea.

Am oprit la câțiva metri de bariera umană, întinsă de-a lungul drumului ca un gard viu plin de ghimpi, ordonat pe două rânduri. Cu excepția unei duzini de arcași, care luaseră poziție de luptă în lanul de porumb din dreapta noastră, restul comandoului aștepta în spatele zidului de sulițe, cu săbiile scoase. Pe câmpul întins de cealaltă parte a drumului, vreo douăzeci de soldați ne-au depistat și au început să se miște fără grabă spre noi, să vadă despre ce este vorba.

— Oameni din Chelny Ford, am strigat eu. Ne bucurăm să vă întâlnim. Cine este conducătorul aici?

Makin s-a apropiat din spate de mine, în timp ce restul fraților se aliniau în șir indian în urma lui, mișcându-se prudent în șei.

Un bărbat înalt a făcut un pas înainte, încadrat de doi soldați înarmați cu sulițe. Nu a ieșit prea mult în față, nu părea genul idiot. Purta culorile Casei Ancrath peste o armură din zale, iar pe cap, un coif, care îi acoperea fruntea până în dreptul sprâncenelor. În dreapta mea, zece rânduri de mâini se albeau încordându-se pe arcuri. În stânga, dincolo de gardul viu, niște vaci contemplau întreaga scenă rumegând iarbă.

— Sunt Căpitanul Coddin.

A trebuit să ridice glasul ca să se facă auzit, fiindcă tocmai atunci o vacă a început să mugească ușor, acoperindu-i vocea.

— Regele tocmește mercenari la Relston Fayre. Bandele înarmate nu au voie să umble de colo-colo prin Ancrath. Declarați motivul pentru care vă aflați aici.

În tot acest timp și-a ținut privirea fixată pe Makin, așteptând de la el răspunsul.

Nu îmi păsa că eram luat drept copil și, în consecință, ignorant, dar există un timp și un loc unde o ofensă trebuie luată ca atare. În plus, bătrânul Coddin părea că știe ce face. Una era să-l scutesc pe Fratele Gemt de nefericita lui viață, și alta era să gâtui unul dintre căpitanii tatălui meu.

Aveam viziera deja ridicată, așa că am tras de ea ca să îmi scot coiful de tot.

— Părinte Gomst!

Am strigat după preot, iar frații s-au dat deoparte murmurând, ca să îi facă loc bătrânului. Nu prea aveai mare lucru de văzut la el. Își tăiase barba care îi crescuse cât timp stătuse în cușcă, dar câteva pâlcuri de păr cărunt, crescute răzleț, îi împodobeau încă fața, în timp ce straiele preoțești păreau mai degrabă noroi uscat decât haine.

— Căpitane Coddin, am început eu. Îl cunoști pe preotul acesta, Părintele Gomst?

La auzul cuvintelor mele, Coddin a ridicat o sprânceană. Era el palid, dar acum se făcuse și mai palid. Gura i s-a strâns într-o linie dură, ca unui om care se știe țintit de o glumă de al cărei tâlc nu s-a prins încă.

— Mda, a răspuns el. Este preotul Regelui.

Și-a ciocnit călcâiele unul de celălalt, înclinând capul, de parcă se afla la curte. Gestul lui părea ciudat, făcut așa în mijlocul drumului, cu păsările ciripind deasupra noastră și mirosul fetid al vacilor îmbălsămându-ne din cap până-n picioare.

— Părinte Gomst, am continuat. Rogu-te să-i spui Căpitanului Coddin cine sunt eu.

Bătrânul s-a mai înviorat nițel. Fusese apatic și înnegurat de când părăsisem Norwood, dar acum încerca să găsească în el o fărâmă-două de autoritate.

— Prințul Honorous Jorg Ancrath se află înaintea ta, Căpitane. Pierdut și acum reîntors, se îndreaptă spre curtea tatălui său, iar tu ai face bine să te îngrijești să ajungă acolo escortat cum se cuvine…

Îmi aruncă o privire, scormonind după curajul care-i mai rămăsese pe după jalnicele petice de barbă.

— Și eventual îmbăiat.

Cuvintele lui stârniră un val de chicoteli, în ambele tabere. Nu se face să subestimezi un cleric. Ei știu valoarea cuvintelor și nu se vor da în lături să facă uz de ele în folosul lor. Am simțit o furnicătură în mâna așezată pe mânerul sabiei. Am văzut capul bătrânului Gomst căzându-i de pe umeri, sărind o dată, de două ori și-apoi rostogolindu-se ceva mai încolo, lângă copitele vacii pestrițe care păștea în apropierea noastră. M-am străduit să scap de viziunea aceea.

— Fără baie. A venit timpul să se simtă puțină putoare de drum la curtea regală. Cuvintele delicate și apa de trandafir or fi pe placul nobilimii, dar cei care luptă în război trăiesc murdar. Mă întorc la tatăl meu ca un om care a avut parte de viața de soldat. Lasă-l să știe asta.

Mi-am lăsat cuvintele să se împrăștie în aerul încremenit, fără să-l pierd din ochi pe Gomsty. A avut înțelepciunea să se uite în altă parte.

Discursul meu nu a declanșat nicio ovație, dar Coddin a lăsat în jos capul și nimeni n-a mai menționat nimic despre baie. La drept vorbind, păcat că s-a întâmplat așa, pentru că visam la o cadă plină cu apă fierbinte încă din momentul în care hotărâsem să mă întorc acasă.

Coddin l-a lăsat pe adjunctul său să preia comanda garnizoanei și a pornit la drum călare, alături de noi. Escorta sa, formată din douăzeci și patru de oameni, ridica numărul oamenilor din grupul nostru la aproape șaizeci. Makin ducea acum o lance din arsenalul Ford, purtând culorile Casei Ancrath și blazonul regal. Călăreții garnizoanei împrăștiau vestea prin sate, pe măsură ce înaintam.

— Prințul Jorg, Prințul Jorg s-a reîntors din moarte.

Veștile ajungeau înaintea noastră, astfel încât fiecare oraș în care intram ne pregătea întâmpinarea din ce în ce mai bine și cu un public tot mai larg. Înainte să părăsim Chelny Ford, Căpitanul Coddin trimisese un călăreț înainte, dar chiar și fără mesajul răspândit de acesta s-ar fi aflat de sosirea noastră la Castelul Înalt, cu mult înainte să ajungem acolo. În orășelul Bains, steagurile acopereau întreaga Stradă Principală. Șase trubaduri, acompaniați de o lăută și un clavicord, cântau „Sabia Regelui“, mai mult cu entuziasm decât cu talent, câțiva jongleri aruncau în aer făclii aprinse și un urs dansa în fața morii de apă. Și mulțimile! Oamenii erau înghesuiți atât de tare, încât nu aveam nicio șansă să călărim printre ei. O femeie grasă, îmbrăcată într-o rochie cât un cort, m-a zărit printre ceilalți. M-a arătat cu degetul și a slobozit un țipăt:

— Prințul Jorg! Prințul Furat!

La strigătul ei, mulțimile au înnebunit complet, și un val de ovații și plânsete s-a ridicat în jurul nostru. Se împingeau spre mine ca niște

nebuni. Coddin și-a chemat iute oamenii. Pentru asta i-am iertat momentul de desconsiderare de mai devreme. Dacă țăranii ar fi ajuns la Rike, am fi avut parte de un măcel sângeros.

Pe Drumul Moroilor frații se speriaseră, dar numai atunci i-am văzut mai înspăimântați decât acum, în orășelul Bains. Niciunul dintre ei nu știa ce să facă. Grumlow ținea necontenit mâna stângă pe pumnal. Kent cel Roșu rânjea ca un dement, cu ochii încețoșați de groază. Dar s-au prins repede. Mai ales când și-au dat seama de primirea care ne aștepa. Când au văzut tavernele și târfele. Ei bine, nu aveam cum să-i smulg din orășelul Bains mai devreme de o săptămână.

Unul dintre trubaduri a găsit la un moment dat o goarnă și o notă ascuțită a străpuns tumultul mulțimii. Apoi, niște gărzi îmbrăcate în robe de culoare roșie, cu lanțuri negre pe dedesubt, au descins croind o cărare prin mulțime și făcând loc unui om: ne-am trezit față în față cu nimeni altul decât cu Lordul Nossar de Elm. L-am recunoscut imediat pe omul de la curtea regală. Arăta o idee mai gras decât mi-l aminteam eu, sub armura lui aurită și veșmintele de catifea, iar barba care i se revărsa pe piept îi încărunțise puțin, dar în rest era același vechi Nossar, mereu vesel, care pe vremuri mă sălta pe umerii lui.

— Prințe Jorg!

Pentru o clipă, vocea bătrânului s-a frânt. Am văzut câteva lacrimi strălucindu-i în ochi. M-a surprins cu asta, chiar m-a surprins. Am simțit o strângere în piept, ca o gheară. Nu mi-a plăcut senzația.

— Lord Nossar, am răspuns și buza mi s-a răsfrânt într-un rânjet.

Același rânjet i l-am adresat lui Gemt înainte să-i fac cunoștință cu pumnalul meu. Atunci am zărit o ezitare în privirea lui Nossar. Doar un moment de șovăială.

Dar și-a revenit repede.

— Prințe Jorg! Ai revenit la noi când nu mai aveam nicio speranță. L-am blestemat pe mesager, crezând că minte, dar iată-te!

Avea o voce adâncă, melodioasă și aristocrată. Când bătrânul Nossar deschidea gura, știai că spune adevărul și numai adevărul, știai că te place, glasul lui se înfășura în jurul tău cald și liniștitor.

— Prințe Jorg, îmi vei face onoarea de a înnopta în casa mea?

Cu coada ochiului, îi vedeam pe frați schimbând priviri, ochind femeile din mulțime. Heleștieul de lângă moară părea să fi luat foc în lumina soarelui muribund. Spre nord, deasupra liniei negre trasate de Pădurea lui Rennat, fumul din orașul Crath se lățea ca o pată pe cerul tot mai întunecat.

— Lordul meu, invitația ta mă onorează, dar intenționez să dorm la

Castelul Înalt în noaptea asta. Am fost plecat prea multă vreme, i-am răspuns eu.

Vedeam cum îngrijorarea pune stăpânire pe chipul său. Se agăța în fiecare șanț săpat pe fața bătrânului. A vrut să adauge ceva, dar nu era locul potrivit. M-am întrebat dacă nu cumva tata l-a trimis după mine, ca să-mi întârzie sosirea.

— Prințe...

A ridicat o mână, cu ochii căutându-i pe ai mei.

Am simțit din nou cum gheara mi se înfigea în piept. Probabil că m-ar fi primit în sala înaltă a casei lui și mi-ar fi vorbit iar despre anii duși, cu vocea lui aristocrată. Mi-ar fi vorbit despre William și mama. Dacă exista vreun om care să mă poată dezarma, acela era Nossar.

— Îți mulțumesc pentru primire, Lord Nossar.

I-am făcut o plecăciune formală, o plecăciune de încheiere.

A trebuit să trag de hățuri ca să-l întorc pe Gerrod. Cred că până și caii îl plăceau pe Nossar. I-am condus pe frați pe poteca de lângă râu, călcând în picioare câteva răsaduri de napi tomnatici, sădite de fermieri. Țăranii au continuat să strige, fără să-și dea seama prea bine ce se întâmplă.

Am ajuns la Castelul Înalt pe cărarea de pe stâncă, evitând ocolul pe care ar fi trebuit să îl facem dacă o luam prin Crath. Am lăsat în urmă luminile așezărilor omenești. Străzile punctate cu flăcările torțelor, strălucirea tremurătoare a focului și lămpile aprinse de prin casele ale căror obloane nu închiseseră încă afară frigul nopții. La scurt timp, felinarele străjerilor au cuprins cu licărul lor zidul Vechiului Oraș, pâlpâind de-a lungul râului, acolo unde casele se împrăștiau în spatele zidurilor, pe vale, până în apropierea albiei râului. Am ajuns la Poarta de Vest, singurul loc prin care puteam intra în Orașul de Sus fără să fim nevoiți să străbatem străzile înguste ale Vechiului Oraș. Gărzile au ridicat barierele ce țineau închisă poarta, mai întâi una, apoi alta, și încă una. Zece minute de scârțâieli și zdrăngăneli de lanțuri. M-am întrebat de ce erau puse toate cele trei bariere. Oare dușmanii noștri erau atât de aproape de zidurile cetății încât Marele Zid trebuia apărat cu trei rânduri de porți?

Căpitanul gărzilor care păzea porțile a ieșit să ne întâmpine, în timp ce oamenii lui asudau să ridice ultimele bariere. De sus, de pe înălțimea zidurilor, arcașii ne priveau. Steagurile nu fuseseră ridicate. Mi-am amintit vag chipul omului din fața mea. Părea la fel de bătrân ca Gomst, cu părul cărunt. Cel mai bine îmi aminteam expresia acră a chipului său, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Prințul Jorg, așa am fost înștiințați?

Mi-a aruncat o privire, ridicând torța sus, aproape de fața mea. Evident că trăsăturile mele, foarte asemănătoare cu ale Regelui, i-au satisfăcut curiozitatea. Lăsă iute torța în jos și făcu un pas înapoi. Mi s-a tot spus că am moștenit ochii tatălui meu. Așa o fi, deși ai mei sunt mai întunecați. Amândoi putem arunca priviri care să facă un om să se gândească de două ori. Eu, unul, am crezut tot timpul că am trăsături prea feminine. Buzele mele prea aduc a boboc de trandafir, pometii obrajilor sunt prea înalți și mult prea delicați. Chipul meu nu impresionează cu nimic. Am învățat să-mi port fața ca pe o mască și, în general, pot scrie pe ea ce vreau eu.

Căpitanul gărzilor a făcut un semn de încuviințare cu capul înspre Căpitanul Coddin. L-a privit în treacăt pe Makin, fără măcar să clipească, l-a ratat cu totul pe Părintele Gomst, pierdut printre ceilalți, și a zăbovit mai mult asupra Nubanezului înainte să-i arunce o privire bănuitoare lui Rike.

— Îi pot caza pe tovarășii tăi în Orașul de Jos, Prințe Jorg, m-a anunțat.

Prin Orașul de Jos înțelegea cartierele împrăștiate dincolo de zidurile Vechiului Oraș.

— Tovarășii mei pot urca la castel, cu mine, i-am răspuns.

— Regele Olidan a ordonat să veniți neînsoțit, Prințe Jorg, a zis căpitanul gărzii. Cu excepția Părintelui Gomst și a Căpitanului Bortha, în cazul în care sunt cu tine.

Makin a ridicat o mână înmănușată în zale. Ambele sprâncene ale căpitanului gărzilor au dispărut sub vizieră.

— Makin Bortha? Nu...?

— Unul și același, a răspuns Makin.

L-a onorat pe bărbat cu un rânjet larg, arătându-i mai mulți dinți decât ar fi fost necesar.

— A trecut ceva timp, Relkin, ticălos bătrân.

Regele Olidan a ordonat... nu prea e loc de manevre la faza asta. Un mic „du-ți mizeria de pe drum la mocirla de jos“, spus într-un fel mai politicos. Măcar Relkin a fost destul de clar de la bun început și nu m-a lăsat să mă fac de rahat în fața celorlalți, înainte să-mi bage pe gât ordinele date de Regele Olidan.

— Elban, condu-i pe frați în josul râului și căutați niște camere pe-acolo. E o tavernă, Îngerul Căzut, aia ar trebui să fie suficient de încăpătoare pentru toți.

Elban părea surprins că era ales tocmai el, dar surprins în mod

plăcut. A plescăit din gingiile lipsite de dinți și a aruncat o privire spre ceilalți, peste umăr.

— L-ați auzit pe Jorth! Adică pe Prințul Jorth. Mișcați-vă!

— Uciderea fermierilor se pedepsește cu spânzurătoarea, le-am strigat în timp ce ei își întorceau caii. M-ai auzit, Micule Rikey? Chiar dacă-i vorba doar de unul. Așa că fără omor, fără jafuri, fără violuri. Dacă vrei o femeie, spune-i Contelui Renar să-ți cumpere una pe banii lui. La naiba, lasă-l să-ți cumpere trei.

Toate cele trei porți erau acum larg deschise.

— Căpitane Coddin, a fost o plăcere să te avem alături. Călătorie plăcută înapoi spre Ford, i-am urat.

Coddin a făcut o plecăciune din șa conducându-și trupele în noapte. Am rămas doar eu, Gomst și Makin.

— Condu-ne.

Și căpitanul gărzilor, Relkin, ne-a purtat prin Poarta de Vest a Orașului de Sus.

Aici nu aveam nicio gloată pe care s-o înfruntăm. Era trecut bine de miezul nopții, iar luna se ridica sus, în înaltul cerului. Străzile largi ale Orașului de Sus erau goale, cu excepția câte unui servitor care alerga de la o casă la alta. Și poate câte o fată de negustor să ne fi privit din spatele obloanelor, dar în rest nobilii dormeau duși în casele lor fastuoase, fără să le pese câtuși de puțin de întoarcerea prințului rătăcitor.

Copitele lui Gerrod răsunau tare pe dalele de piatră care duceau spre Castelul Înalt. În urmă cu patru ani părăseam castelul în papuci de catifea, fără să scot niciun zgomot. Zgomotul copitelor potcovite îmi zgâria urechile. Undeva în adâncul meu, o voce mică îmi șoptea încă să fiu atent, că altfel îl voi trezi pe tata. Stai liniștit, stai liniștit, nu respira, nu-ți lăsa nici măcar inima să bată.

Castelul Înalt este, evident, înalt. În patru ani cât am bătut drumurile, am văzut castele destul de mari, dar niciunul nu se apropia măcar de dimensiunile Castelului Înalt. Locul mi se părea familiar și, în același timp, străin. Mi-l aminteam mai mare decât îl regăseam acum. Poate că înălțimea i se micșorase în mintea mea, dar chiar și-așa mărimea lui era impresionantă. Tutorele Lundist mi-a povestit că locul ăsta a servit pe vremuri ca fundație pentru un castel atât de înalt încât mai să zgârie cerurile. Mi-a spus că, din tot ce clădiseră oamenii aceia la început, nu mai vedem în zilele noastre decât partea ascunsă sub pământ. Nu Constructorii Drumului au fost cei care au clădit Castelul Înalt, dar constructorii săi cunoșteau meșteșugul aproape la fel de bine ca aceștia. Pereții nu erau tăiați din piatră de carieră, ci mai degrabă din rocă

strivită, care pe vremuri curgea asemenea apei. Ca prin minune, pereții din piatră au fost întăriți cu bare de metal, bare încolăcite făcute dintr-un metal mai dur chiar decât fierul negru din Est. Așa încât Castelul Înalt medita în toată imensitatea lui antică, veghind asupra Orașului de Sus, asupra Vechiului Oraș și asupra Orașului de Jos. Veghea asupra Orașului Crath și a tărâmurilor aflate în stăpânirea sa. Stăpânirea mea. Orașul meu. Castelul meu.

15

Cu patru ani în urmă

Am părăsit Castelul Înalt prin Poarta Maronie, o ușă mică aflată la poalele de jos ale muntelui, care ducea prin Marele Zid. Eu eram ultimul din șir, mă dureau picioarele de la atâtea trepte.

Urme roșietice, lăsate de niște tălpi însângerate, însemnau treptele de sus. Probabil că cei care trecuseră pe acolo încă sângerau, undeva în temnițele pe care le lăsasem de mult în urmă.

Pentru o clipită l-am revăzut pe Lundist, zăcând pe dalele de piatră, cum îl lăsasem.

Am urcat din pântecele temnițelor castelului până la cea mai puțin discretă ieșire din întregul castel. Căcănarii treceau pe aici de zece ori pe zi cărând cu ei tezaurul latrinelor. Și, vă spun sincer, rahatul regal miroase la fel de tare ca orice alt rahat.

Fratele care mergea în fața mea s-a întors către mine, arătându-și dinții într-un fel de rânjet.

— Aer proaspăt! Trage o gură din mireasma asta, Castelanule.

L-am auzit pe Nubanez strigându-l pe acel Row. O scândură de om, făcut numai din zgârciuri, oase și cicatrice vechi, cu niște ochi în care mustea răutatea.

— Mai degrabă ling gâtul unui lepros decât să-mi umplu plămânii cu putoarea ta, Frate Row.

L-am depășit, îmbrâncindu-l în treacăt. Nu era îndeajuns să vorbesc asemenea fraților de drum ca să îmi câștig locul printre ei, iar a lăsa de la mine nu era o modalitate de a mă face acceptat.

Ancrath se întindea în dreapta noastră. În stânga, dincolo de Vechiul Zid, se ridicau steagurile și fumul orașului Crath. O lumină precum cea care se lasă dinaintea furtunii acoperise totul în jurul nostru. Soiul de lumină care cade pe pământ în zilele cu nori aducători de tunete. O lumină fadă, care înstrăinează totul în ochii tăi, chiar și cel mai familiar decor. Părea, într-un fel, adecvată momentului.

— Mergem repede și cu spor, a zis Price.

Price și Rike, singurii frați de sânge dintre noi, stăteau umăr lângă umăr în capătul coloanei. Rike își smulgea firele de păr dintr-o sprânceană, în timp ce Price ne anunța cum aveau să stea lucrurile.

— Ideea e să punem cât mai multă distanță posibil între noi și cocina asta împuțită. Furtuna ne va acoperi urmele. O să găsim pe drum

cai, eventual ardem un sat-două dacă o fi nevoie.

— Tu crezi că oamenii și copoii Regelui nu sunt în stare să ia urma atâtor oameni din cauza câtorva picături de ploaie?

Tare-aș fi vrut ca vocea mea să nu sune atât de curat și cristalin în momentul în care am rostit cuvintele. La auzul vorbelor mele, toți s-au întors spre mine. Nubanezul mă săgeta cu privirea, cu ochii holbați, și făcea din mână ca și când ar fi încercat să-mi spună că trebuie să tac.

Am arătat spre acoperișurile răsfirate înspre râu, acolo unde cetățenii cărora tata le era atât de drag își construiseră casele, dincolo de siguranța dată de zidurile orașului, în dorința lor arzătoare de a-i fi aproape.

— Un frate ar putea găsi ușor drumul spre o inimă caldă, o bucățică de carne friptă și poate chiar niște bere, am continuat. Am auzit că sunt câteva taverne acolo. Frații s-ar putea încălzi la un foc, înainte ca ploaia să înceapă să spele urmele lăsate în praful drumului. Oamenii Regelui vor călări în sus și-n jos pe caii lor mari, udându-se ciuciulete și căutând de zor semnele pe care de obicei o gașcă de douăzeci de oameni le lasă pe un drum sau pe întinderea unui câmp, bâjbâind disperați să dea peste necazurile pe care o bandă de frați le-ar stârni în mod normal. Iar noi am sta confortabil la umbra Castelului Înalt, așteptând ca vremea să se dreagă. Ce, voi credeți că există vreun om rămas în urma noastră care să poată spune cum arătăm? Sau credeți că bunii locuitori ai Orașului Crath vor observa câțiva oameni în plus pe lângă cei câteva mii care sunt deja acolo?

Se vedea că îi câștigasem de partea mea. Vedeam licărul acelei inimi calde, pe care tocmai o pomenisem, reflectându-se în ochii lor.

— Și cum dracu' o să plătim pentru carnea friptă și acoperișul sub care ne vom adăposti?

Price și-a croit drum printre ceilalți, trimițând în fund un frate roșcat, pe nume Gemt.

— O să începem să tâlhărim oamenii aici, la umbra Castelului Înalt?

— Da, chiar așa, cum o să plătim, Castelanule?

Gemt s-a săltat înapoi pe picioare, descoperind în mine o țintă mai bună pentru furia lui decât ar fi fost Price.

Am scos la iveală două monede, ascunse până atunci în raniță, și le-am frecat una de alta sub nasurile lor.

— Pe-astea le iau io!

Un om cu fața ascuțită, aflat undeva în stânga mea, s-a repezit spre punga, încă plină cu bani.

Dintr-o mișcare mi-am scos pumnalul de la cingătoare și l-am înfipt în mâna lui întinsă.

— Mincinosule, am strigat și-am înfipt mai adânc cuțitul, până când vârful a străpuns de cealaltă parte a palmei, iar lama s-a înroșit.

— La o parte, Mincinosule.

Price l-a înșfăcat de grumaz și l-a împins jos, la pământ.

Apoi Price s-a aplecat asupra mea. Orice adult se putea apleca asupra mea, dar Price adăuga o nouă dimensiune expresiei în sine. M-a apucat de guler și m-a ridicat sus, în dreptul ochilor, fără să bage în seamă pumnalul însângerat pe care îl aveam încă în mână.

— Nu te temi de mine, nu-i așa, băiete?

Duhoarea pe care o emana era îngrozitoare. Leșul unui câine mort pute cam la fel.

M-am gândit preț de o clipă să îl înjunghii, dar știam că nu exista rană care să-l fi oprit să mă rupă în două înainte să moară.

— Tu te temi de mine? l-am întrebat.

Atunci am avut un moment de înțelegere noi doi. Price nici măcar n-a clipit, dar am văzut în el că înțelege, iar el, la rândul lui, a văzut același lucru în mine. Apoi mi-a dat drumul să cad.

— Vom sta în oraș o zi, a anunțat Price. Fratele Jorg face cinste cu băutura. Dacă prind pe vreunul dintre voi, fii de târfe, că începe vreun scandal înainte de plecare, apăi am să vă stâlcesc, rău de tot.

A întins apoi o mână spre mine. Mi-am întins și eu mâna spre el când, la jumătatea distanței dintre noi doi, am realizat ce vroia de fapt. I-am aruncat punga cu bani.

— Eu o să merg cu Nubanezul, am spus.

Price a încuviințat din cap. Chipul negru al unui evadat din temnițele castelului este ușor de reținut. O față neagră ar fi fost cu siguranță remarcată într-o tavernă din Crath.

Nubanezul a ridicat din umeri și a pornit spre est, înspre câmpiile întinse. Eu l-am urmat.

— Ar trebui să te temi de Price, băiete.

Prima răbufnire a furtunii a pus în mișcare tufișurile de măceși, care au început să foșnească în amândouă laturile ale drumului. Simțeam mirosul aerului electrizat, amestecat cu mireasma bogată a pământului.

— De ce?

M-am întrebat dacă nu cumva credea că îmi lipsește imaginația atunci când vine vorba de frică. Unii oameni sunt prea nătângi ca să simtă ce li se poate întâmpla. Alții se torturează cu „dacă“ și „poate“ și își populează visele cu orori mai teribile decât răul pe care ar putea să li-l

facă cel mai mare dușman al lor.

— De ce le-ar păsa zeilor de soarta unui copil căruia nu-i pasă de el însuși? a întrebat Nubanezul.

S-a oprit o secundă înaintea unei cotituri a drumului și s-a apropiat mai mult de marginea de unde începeau tufișurile de măceș. Vântul s-a stârnit din nou și valuri de petale albe au căzut spulberate printre spinii ascuțiți. A privit înapoi, în lungul drumului pe care venisem.

— Poate nu mă tem nici de zei, i-am răspuns.

Picături dolofane de ploaie au început să aterizeze în jurul nostru.

Nubanezul și-a scuturat capul. Picăturile de ploaie străluceau în părul lui cârlionțat.

— Ești un prost dacă ridici pumnul împotriva zeilor, băiete.

Mi-a aruncat un rânjet și s-a apropiat de cotitura drumului.

— Cine știe ce-ți vor trimite?

Ploaia părea să fie răspunsul imediat la întrebarea lui. Părea să cadă mai rapid decât orice altă ploaie, de parcă simpla greutate a apei care aștepta să pice pe pământ accelera picăturile de ploaie. Tufișurile nu ne ofereau niciun pic de adăpost. Ploaia pătrundea prin tunica mea, suficient de rece cât să îmi taie respirația. M-am gândit atunci la confortul pe care îl lăsasem în urmă și m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să ascult sfatul lui Lundist.

— De ce așteptăm? am întrebat.

A trebuit să ridic vocea ca să acopăr mugetul ploii.

Nubanezul a ridicat din umeri.

— Pare ceva în neregulă cu drumul ăsta.

— Pare mai degrabă un râu decât un drum — dar de ce așteptăm?

A ridicat iar din umeri.

— Poate că am nevoie de puțină odihnă.

Și-a atins cu degetele rănile provocate de vătraiul încins și chipul i s-a schimonosit într-o grimasă care i-a dezvelit toți dinții. Avea dinții extrem de albi, spre deosebire de ceilalți frați, ale căror guri erau pline de colți cenușii.

După încă cinci minute de așteptare m-am resemnat. Nu aveam cum să ne udăm mai rău de atât, nici dacă picam într-o fântână.

— Cum v-au prins așa, pe toți? l-am întrebat.

M-am gândit la Price și Rike și ideea că ei doi s-ar fi putut preda în fața gărzilor regale părea cumva comică.

Nubanezul a clătinat din cap.

— Cum? l-am întrebat din nou, mai tare, ca să răzbat prin ploaie.

Nubanezul a aruncat o privire în urmă, de-a lungul drumului, apoi

s-a aplecat, apropiindu-se mai mult de mine.

— O vrăjitoare din vis.

— O vrăjitoare?

Nubanezul a încuviințat.

— Vrăjitoarea a venit la noi în timp ce dormeam și ne-a ținut legați în vise, până când oamenii Regelui ne-au prins.

— De ce? am întrebat.

Dacă ar fi fost să iau în serios povestea cu vrăjitorile — ceea ce nu era cazul — știam cu siguranță că tata nu angajase niciuna.

— Cred că încerca să îi facă plăcere Regelui, a răspuns Nubanezul.

S-a ridicat pe neașteptate și a luat-o la fugă prin noroi. L-am urmat, dar mi-am ținut gura. Văzusem copii târâți în urma adulților, care puneau întrebare după întrebare. Dar eu lăsasem deoparte copilăriile. Întrebările mele puteau aștepta, cel puțin până se oprea ploaia.

Am alergat prin noroi, menținând ritmul aproape o oră până când el s-a oprit. Ploaia se mai potolise, transformându-se din potop într-un răpăială constantă, ce promitea să țină toată noaptea și dimineața următoare. De data asta, oprirea noastră în tufișurile de măceși s-a dovedit a fi o alegere înțeleaptă. Zece călăreți au trecut în galop, ca niște tunete, pe lângă noi, împroșcând noroi din copitele cailor, în stânga și în dreapta.

— Jorg, regele tău ne vrea înapoi în temnițele lui.

— Nu mai este regele meu, i-am răspuns.

Am dat să mă ridic în picioare, dar Nubanezul m-a prins de umăr.

— Ai lăsat în urmă luxul și bogățiile din castelul Regelui, iar acum te ascunzi în ploaie.

S-a uitat cu atenție la mine. Ochii lui păreau să citească în privirea mea mai mult decât lăsam eu să se vadă și asta nu-mi plăcea.

— Unchiul tău s-a sacrificat încercând să te apere. Cred că era un om bun. Bătrân, puternic, înțelept. Cu toate astea, tu ai venit cu noi.

Și-a scuturat noroiul de pe mâna rămasă liberă. Între noi s-a întins tăcerea, genul de tăcere care invită la confesiuni.

— Există un om pe care-l vreau mort.

Nubanezul s-a încruntat.

— Un copil nu ar trebui să fie așa.

Ploaia cădea prin șanțurile sprâncenelor lui încruntate.

— Oamenii n-ar trebui să fie așa.

M-am smuls din strânsoarea lui și am pornit la drum. Nubanezul m-a prins din urmă. Înainte ca noaptea să se lase de tot am mai acoperit încă vreo zece mile.

În drumul nostru, am trecut pe lângă case de fermieri și pe lângă câteva mori de apă răzlețite. După ce s-a lăsat întunericul, am zărit într-o vale, sub o punte mică de lemn aflată ceva mai spre sud de noi, un pâlc de lumini. Din informațiile pe care le aveam în minte, strânse de pe hărțile lui Lundist, am intuit că acolo se afla satul Pineacre, care, până în acel moment, în capul meu nu fusese decât un punct verde pe un pergament vechi.

— Ar fi bun un loc ceva mai uscat.

Simțeam deja în nări mirosul lemnului ars. Brusc, am realizat cât de ușor le vândusem fraților planul meu — puterea pe care ți-o dau căldura și merindele.

— Ar trebui să petrecem noaptea acolo.

Nubanezul mi-a făcut semn spre puntea de lemn.

Ploaia cădea încet acum. Ne învăluia ca o pătură rece, care sugea vlaga din mine. Mi-am blestemat slăbiciunea. O singură zi pe drum mă lăsase aproape mort.

— Ne-am putea furișa într-unul din hambarele alea, am sugerat.

Două dintre ele erau construite într-o zonă mai izolată, chiar pe linia unde începeau copacii.

Nubanezul începu să clatine din cap. Undeva spre răsărit, se auzi tunetul, slab dar prelung. Nubanezul ridică din umeri.

— Am putea.

Zeii mă iubeau!

Ne-am tăiat drum prin câmpie, cotind pe jumătate spre mlaștină. Pașii ni se împiedicau în întuneric, iar eu abia mă mai împleticeam.

Ușa hambarului a reacționat cu o bufnitură, apoi s-a deschis scârțâind sub umărul Nubanezului. Undeva, în depărtare, a început să latre un câine, dar mă îndoiam că vreunul dintre fermieri s-ar fi aventurat în ploaie doar la imboldul unei javre. Ne-am strecurat înăuntru și ne-am prăbușit în fân. Membrele păreau toate ca de plumb, și cred că aș fi plâns de oboseală dacă aș fi permis corpului să preia controlul.

— Nu ți-e teamă că vrăjitoarea din vis va veni, iar, după tine? l-am întrebat. Probabil că va fi foarte supărată când va afla că darul pe care i l-a făcut Regelui a evadat.

Mi-am înnăbușit un căscat.

— El, zise Nubanezul. Cred că de fapt a fost un vrăjitor.

Mi-am țuguiat buzele. În visele mele, vrăjitoarele erau întotdeauna femei. Se ascundeau într-o cameră ascunsă, pe care n-o mai văzusem înainte. O cameră a cărei ușă deschisă se afla chiar pe coridorul pe care, în vis, trebuia să-l urmez. Pășeam peste prag și pielea de pe spate mi se

încrețea, și niște viermi invizibili începeau să-și croiască drum pe brațele mele. Atunci o vedeam, ascunsă în umbre, cu mâinile albe ca niște păianjeni, încordate sub mânecile negre. În momentul acela, când dădeam să fug, picioarele păreau să-mi fie prinse într-o mlaștină, era de parcă aș fi fugit prin sirop gros. Începeam să mă zbat, încercam să strig, dar dădeam afară doar liniște, ca o muscă prinsă în pânza unui păianjen, în timp ce ea înainta spre mine încet, se apropia inevitabil, cu chipul din ce în ce mai clar, în lumină. Apucam să-i zăresc ochii... și mă trezeam urlând.

— Deci nu te temi că va veni după tine iar? am insistat cu întrebarea.

Tunetul a pocnit pe neașteptate deasupra noastră, zguduind hambarul din țâțâni.

— Trebuie să fie undeva prin apropiere, a răspuns Nubanezul. Trebuie să știe unde te afli.

Am dat drumul aerului din plămâni, abia atunci descoperind că îmi ținusem răsuflarea.

— În loc să vină el, își trimite vânătorul pe urmele noastre, a zis Nubanezul.

Am auzit un foșnet când a început să se învelească în fân.

— Ar fi păcat să fie așa, i-am răspuns.

Trecuse mult de când mă vizitase în somn vrăjitoarea din visele mele. Aproape că îmi plăcea ideea că s-ar fi putut afla pe urmele noastre aici, în hambarul ăsta prins în fălcile furtunii. M-am întins pe fânul care înțepa îngrozitor.

— O să văd dacă reușesc să visez vreo vrăjitoare în noaptea asta, a ta sau a mea, nu contează care. Și dacă se întâmplă s-o visez, de data asta n-am să fug nicăieri. Am să mă întorc spre ea și am să-i tai curvei beregata.

16

Cu patru ani în urmă

A tunat din nou. O bubuitură prelungă, care a ținut câteva secunde. Am simțit-o drept în piept. Apoi a fulgerat iar, lumina a zugrăvit lumea în forme noi, butucănoase. Imaginile rămase pe retină s-au amestecat dând naștere unor noi viziuni. Un bebeluș zgâlțâit până când sângele începea să îi curgă din ochi. Copii dansând în mijlocul flăcărilor unui foc. O altă bubuitură a zgâlțâit scândurile și întunericul s-a întors.

Am rămas așa, cuprins de confuzie, între somn și lumea reală, înconjurat de scârțâitul lemnului și vâjâitul vântului. Fulgerul a străpuns întunericul nopții, iar atunci am zărit interiorul caleștii. În partea opusă mie era mama, cu William alături, ghemuit pe bancă, cu genunchii strânși la piept.

— Furtuna!

M-am răsucit și m-am lovit de fereastră. Stinghiile obloanelor nu cedau apăsării mele; de fiecare dată când o pală de vânt izbea caleașca, picături mari de ploaie intrau înăuntru.

— Șșș, Jorg! a zis mama. Culcă-te la loc.

Nu puteam să o văd prin întuneric, dar caleașca era îmbibată cu mireasma ei. Trandafiri și lămâiță.

— Furtuna.

Știam că am uitat ceva. Asta îmi aminteam.

— Doar ploaie și vânt. Jorg, dragostea mea, nu-ți fie teamă de la atâta lucru.

Îmi era teamă? Am ascultat rafalele de ploaie ascuțindu-și ghearele pe ușă.

— Trebuie să stăm în caleașcă, a zis ea.

M-am lăsat legănat de caleașca în mișcare, vânând amintirea care-mi scăpa, încercând să o prind, să-i dau formă.

— Dormi, Jorg.

Suna mai degrabă ca un ordin decât ca o recomandare.

De unde știe că nu dorm?

Fulgerul a lovit atât de aproape încât l-am auzit sfârâind aproape de noi. Lumina i-a arătat o clipă chipul, umbrit pe orizontală de cele trei stinghii ale oblonului. Ochii ei aveau ceva sălbatic.

— Trebuie să oprim caleașca. Trebuie să ne dăm jos. Trebuie să…

— Culcă-te!!

Vocea ei devenise stridentă.

Am încercat să mă ridic, dar m-am trezit că nu mă puteam mișca, de parcă eram prins într-un noroi gros... sau melasă.

— Tu nu ești mama mea!

— Stai în caleașcă, a repetat, în șoaptă.

Aerul din caleașcă se umpluse cu miros de cuișoare plus o adiere de mir rătăcită în fundal: parfumul mormintelor. Putoarea pe care o împrăștia înăbușea toate sunetele din jur. Mai puțin zgomotul greoi, scrâșnit, al respirației ei.

Am bâjbâit după clanța ușii. În loc de fierul rece al zăvorului am dat de putrefacție, moliciunea cărnii stricate, atinse de moarte. Un țipăt mi-a țâșnit din piept, dar nu a avut putere să străpungă tăcerea. Am zărit-o iar în lumina fulgerului, cu pielea căzută de pe oase, cu două hăuri negre, sângerânde, în loc de ochi.

Frica m-a golit de orice putere. Am simțit cum puterea mi se scurge în jos, pe picior, într-un șuvoi fierbinte.

— Hai la mama.

Degetele ei ca niște nuiele s-au strâns peste brațul meu și m-au tras în față, în întuneric.

În groaza care m-a cuprins, niciun gând nu mai căpăta formă. Cuvintele îmi tremurau pe buze, dar nu mai aveam puterea să înțeleg sensul lor.

— Tu nu ești... ea, am reușit să articulez.

Încă un fulger i-a dezvăluit chipul, la câțiva centimetri de mine. Încă un fulger și în lumina lui am văzut-o pe mama murind, sângerând în ploaia acelei nopți de groază, iar pe mine m-am zărit agățat în tufele de măceși, țintuit fără nicio putere în strânsoarea a mii și mii de spini. Țintuit de teamă.

M-a cuprins atunci o furie rece. Se ridica în mine din străfunduri. Mi-am izbit fruntea de fața monstrului și am apucat mânerul ușii cu o forță ce nu lăsa loc de nicio tăgadă.

— Nu!

Și am sărit în mijlocul furtunii.

Tunetul se rostogolea în ceruri, prelung, suficient de tare cât să-i trezească din somn pe cei veșnic adormiți. Am sărit în sus, derutat de mirosul fânului și de fâșâitul paielor din jurul meu. Hambarul! Mi-am amintit de hambar.

Un fir de lumină spărgea întunericul nopții. Lumina unui felinar. Era atârnat de o bară de la intrarea în hambar. La granița dintre întuneric și lumina felinarului se ridica o siluetă, silueta unui bărbat, un bărbat

înalt. Nubanezul era întins pe jos, la picioarele lui, adâncit într-un somn agitat.

Am dat să strig la el, dar mi-am mușcat obrazul suficient de tare cât să-mi opresc țipătul. Gustul de fier al sângelui a risipit dintr-odată rămășițele visului meu. Bărbatul ținea în mână cea mai mare arbaletă pe care o văzusem vreodată. Cu o singură mână a început să întindă coarda arbaletei. Nu se grăbea. Presupun că, atunci când vânezi în numele unei vrăjitoare din vis, nu o faci niciodată în grabă. Doar dacă nu cumva una dintre victimele tale evadează din visul care le-a fost trimis să îi țină prizonieri înăuntrul său...

Am întins mâna după pumnal, dar n-am găsit nimic. M-am gândit că l-am pierdut undeva dormind, zvârcolindu-mă prin fân. Ceva metalic, aflat la picioarele mele, reflecta o rază din lumina felinarului. Un cârlig pentru animale. Doar câteva răsuciri ale pârghiei ăleia și totul s-ar fi terminat. Am apucat cârligul.

Urletul furtunii mi-a acoperit mișcările. Nici măcar nu m-am furișat. Am traversat distanța dintre noi cu pași mici, ca să fiu sigur că nu mă împiedic, dar suficient de repede cât să nu las timp ghinionului să acționeze împotriva mea.

M-am gândit să îl gâtui pe la spate, dar nenorocitul era înalt, prea înalt pentru un puști de zece ani.

Și-a ridicat arbaleta, ațintind-o în jos, spre Nubanez.

Așteaptă atunci când e nevoie de așteptare. Asta îmi tot spunea Lundist. Dar nu ezita niciodată.

Am înfipt cârligul între picioarele arcașului și l-am smucit în sus cât am putut de tare.

Țipătul omului cu arbaletă a străbătut toate spațiile neacoperite de bubuitul tunetului și șuieratul vântului. Și atunci, Nubanezul s-a trezit. Spre marea mea admirație, s-a ridicat din somn pe deplin conștient. În doi timpi și trei mișcări a fost sus și l-a doborât pe intrus, înfigând un pumnal de oțel în pieptul lui.

Am stat acolo amândoi, cu arcașul mort între noi, fiecare cu arma sa plină de sânge.

Nubanezul și-a șters pumnalul de pelerina arcașului.

— Asta da arbaletă, e ditai!

Am târât-o pe podea minunându-mă de greutatea ei.

Nubanezul a ridicat-o. Și-a trecut degetele peste ornamentele din metal bătute pe lemnul arcului.

— Cei din poporul meu au meșterit-o.

A urmărit cu buricul degetului conturul simbolurilor și fețele

pocite ale zeilor, încrustate în fier.

— Și acum îți mai sunt dator cu încă o viață.

A ridicat arbaleta și a zâmbit, dezvăluindu-și dinții într-o linie albă ce străpungea întunericul, în licărul slab al felinarului.

— Una va fi suficientă.

Am făcut o pauză înainte să continui.

— Contele Renar este cel care trebuie să moară.

Și zâmbetul i-a pierit de pe buze.

17

Vechile coridoare m-au înconjurat din toate părțile și cei patru ani s-au transformat într-un vis. Colțuri familiare, aceleași picturi agățate pe pereți, până și aceleași gărzi. Patru ani și totul era la fel, cu excepția mea.

În nișele săpate în pereți ardeau lămpi mici, de argint, umplute cu grăsimea balenelor prinse în mările îndepărtate. Mă mișcam de la o geană de lumină la alta, în spatele unui gardian a cărui armură o făcea pe a mea să arate ca a unui cerșetor. Makin și Gomst fuseseră conduși în alte direcții, iar eu mă îndreptam acum, singur, spre nu știu ce recepție pregătită special pentru întâmpinarea mea. Chiar și acum, locul mă făcea să mă simt mic. Uși construite pentru uriași, tavane înălțate atât de sus încât un om cu o lance în mână abia dacă reușea să le atingă. Am ajuns în aripa de vest a castelului, unde se află încăperile regale. Oare tata mă va întâmpina aici? Ca doi bărbați care se întâlnesc față în față într-o pădure? Cu sufletele dezvelite sub cupola planetariului? Mi-l imaginasem așezat în gheara neagră a tronului său, veghind îngândurat asupra curții, în timp ce eu eram escortat la el de oamenii Gărzii Imperiale.

L-am urmat pe singurul gardian care mă conducea, cu vaga senzație că eram tras pe sfoară. Mi-aș fi dorit oare să fiu înconjurat de oameni înarmați? Devenisem atât de periculos încât să fiu legat cu lanțuri? Doar paisprezece ani și Regele întregului Ancrath să dârdâie în spatele gărzilor sale?

Pentru o clipă, m-am simțit ca un prost. Mi-am trecut mâna peste mânerul sabiei. Lama era turnată din același metal care întărea acum zidurile castelului. O adevărată bijuterie de familie din patrimoniul Castelului Înalt, cu cel puțin o mie de ani mai bătrână decât mine. Atunci am simțit dorința confruntării, săpând adânc în mine, ca o durere. În mintea mea, vocile au început să capete contur, protestând zgomotos, ridicându-se una împotriva celeilalte. Am început să simt furnicături pe spinare, iar mușchii mi s-au încordat, gata de acțiune.

— O baie, Prințe Jorg?

Era gardianul. Am fost cât pe ce să scot sabia la el.

— Nu, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. O să merg acum la Rege.

— Regele Olidan s-a retras deja, Prințe, a zis gardianul.

Oare își bătea joc de mine? Ochii lui ascundeau o inteligență pe care nu reușeam nicicum să o asociez cu cea a unui străjer de curte.

— Adică doarme?

Mi-aș fi dat un an din viață să fi putut scoate uimirea din cuvintele mele. M-am simțit exact cum se simțise, probabil, Căpitanul Coddin: ca un fraier luat peste picior care nu reușea să se prindă de glumă.

— Sageous vă așteaptă în bibliotecă, Prințul meu, a zis omul.

După care a dat să plece. M-am înfipt în gâtul lui și l-am oprit.

Doarme? Se jucau cu mine, tata și animăluțul lui de casă.

— Jocul ăsta... i-am zis. Presupun că amuză pe cineva, dar, dacă vreodată... îmi mai dai bătăi de cap... o singură dată doar, te omor. Gândește-te bine. Ești doar o piesă în jocul altcuiva și nu vei avea nimic de câștigat din asta în afară de o sabie în stomac, asta dacă nu decizi să îndrepți lucrurile în următoarele douăzeci de secunde.

Era o înfrângere felul în care mă foloseam de amenințări ieftine într-un joc al subtilității, dar uneori trebuie să pierzi o luptă ca să câștigi războiul.

—Prințe, eu... Sageous vă așteaptă...

Vedeam că reușisem să îi transform aerul de superioritate și îngâmfare în teroare. Ieșisem din perimetrul trasat de regulile jocului. I-am strâns gâtul un pic mai tare.

— De ce-aș vrea eu să vorbesc cu acest... Sageous? Ce-i el pentru mine?

— El-el are mare trecere pe lângă Rege. V-vă rog, Prințe Jorg.

Își șuiera cuvintele pe lângă degetele mele. Nu-ți trebuie multă putere ca să sugrumi un om în felul ăsta, dacă știi de unde să-l apuci.

I-am dat drumul, iar el s-a prăbușit, icnind.

— În bibliotecă, zici? Cum te cheamă, omule?

— Da, Prințul meu, în bibliotecă.

Și-a frecat gâtul cu mâna.

— Robart. Numele meu e Robart Hool.

Am străbătut cu pași repezi Coridorul Lăncilor și m-am îndreptat spre ușa capitonată a bibliotecii. M-am oprit în fața ei și m-am întors spre Robart.

— Există momente de cotitură, Robart. Răscruci de drum pe cărarea pe care o urmăm în viețile noastre. Momente la care ne întoarcem să privim în urmă și care ne fac să ne întrebăm: „Dar dacă...“ Ăsta e unul din momentele acelea. Nu se întâmplă prea des ca cineva să ni le arate. De acum, vei decide fie să mă urăști, fie să mă urmezi. Gândește-te bine înainte să iei decizia asta.

Apoi am deschis ușa bibliotecii. S-a lovit cu putere de perete și eu am trecut pragul.

În mintea mea, pereții bibliotecii se întindeau până la ceruri,

încărcați de cărți, pline-ochi de cuvântul scris. Am învățat să citesc la vârsta de trei ani. La șapte conversam cu Socrate și învățam despre formă și materie de la Aristotel. Am trăit în biblioteca asta de când mă știu. Amintirile mele erau însă mai vaste decât realitatea: locul arăta mic acum, intrat la apă și prăfuit.

— Am ars mai multe cărți decât ce-i aici!

Sageous își făcu apariția dintr-o nișă dedicată cărților antice de filosofie antice. Era mai tânăr decât mă așteptam, avea cel mult patruzeci de ani, îmbrăcat doar într-o haină albă, asemenea unei toge romane. Pielea lui avea nuanța întunecată a ținuturilor de est, posibil a locuitorilor induși sau perși, dar n-o zăream decât în câteva locuri, evitate de acul tatuatorului. Purta direct pe piele textul unei cărți mici, în alfabetul plutitor din manuscrisele matematicienilor. Ochii lui... ei bine, știu că trebuie să ne ferim de privirea unui om care deține puteri neștiute de alții, dar ochii lui erau blânzi. Îmi aminteau de ochii vacilor ce pășteau pe lângă Drumul Castelului, căprui și placizi. În schimb, privirea lui cercetătoare avea darul să taie adânc în cel spre care era îndreptată. Cumva, nu știu cum, ochii aceia blânzi săpau în profunzime. Poate că tatuajul purta în el acea putere. Tot ce știu este că, preț de câteva minute bune, nu am văzut altceva decât ochii păgânului, n-am auzit nimic în afară de respirația lui, n-am putut mișca niciun mușchi în afară de inima care mi se zbătea în piept.

Apoi m-a eliberat, ca pe un pește pe care îl arunci înapoi în râu, prea mic pentru oala în care-ți fierbi mâncarea. Am stat așa față în față, la câțiva centimetri depărtare, și nu-mi amintesc când și cum am parcurs distanța dintre noi. Dar cumva am ajuns la el. Stăteam acolo, amândoi în picioare, printre cărți. Printre cuvintele înțelepte, vechi de zece mii de ani. Platon în stânga mea, copiat, copiat și iar copiat, la infinit. „Moderniștii“ rânduiți pe rafturi în dreapta mea: Russell, Popper, Xiang și restul. O voce mică, ascunsă adânc în mine, își striga dreptul la sânge. Dar păgânul smulsese din mine focul.

— Presupun că tata depinde de tine, Sageous, i-am zis.

Mi-am mișcat degetele, dorindu-mi din răsputeri să-mi doresc sabia.

— Un păgân la curtea regală — trebuie să-i fi lăsat perplecși pe preoți. Dacă Papa ar îndrăzni să părăsească Roma zilele astea, probabil că ar fi deja aici, să îți blesteme sufletul la osânda veșnică!

Nu aveam altceva cu ce să mă lupt în afară de dogme.

Sageous a zâmbit. Avea un zâmbet prietenos, de parcă tocmai îi făcusem un serviciu.

— Prințe Jorg, bine ai venit acasă.

Nu avea accent propriu-zis, dar pronunța cuvintele atât de fluid și de muzical încât îmi amintea de sarazini sau de mauri.

Era la fel de înalt ca mine, de fapt cred că îl depășeam cu un centimetru și ceva. În plus, era destul de zvelt, așa că aș fi putut să-l pun la pământ pe loc, să îl las fără suflare. Gânduri ucigașe îmi clocoteau în cuget.

— Ai moștenit multe de la tatăl tău, a zis.

— L-ai îmblânzit și pe el? am întrebat.

— Nu poți să îmblânzești un om ca Olidan Ancrath.

Zâmbetul lui prietenos a prins o nuanță de amuzament. Tare aș fi vrut să știu care era șmecheria. Putea să mă controleze pe mine, dar nu și pe tata? Sau putea să-l manipuleze pe Rege, dar prefera să acopere asta cu un rânjet?

Mi-am imaginat pentru o clipă capul tatuat al păgânului retezat de pe umeri, cu zâmbetul înghețat și sângele gâlgâind din trupul decapitat. Mi-am dus mâna pe mânerul sabiei. A trebuit să-mi pun toată voința în spatele acestui gest simplu. Simțeam mânerul rece sub atingerea mea. Am strâns degetele peste mâner, dar înainte să îl apuc mai tare, mâna mi-a alunecat pe lângă corp, ca și când ar fi fost lipsită de viață.

Sageous a ridicat în sus o sprânceană. Avea sprâncenele rase, ca și restul podoabei capilare, și desenate la loc. A făcut un pas înapoi.

— Ești un tânăr interesant, Prințe Jorg.

Privirea i se înăsprise. Acum blândă, apoi, imediat, moartă, împietrită.

— Va trebui să descoperim cum funcționezi, bine? O să îi spun lui Robart să te conducă în camera ta, trebuie să fii obosit.

Tot timpul cât a vorbit, degetele mâinii lui drepte au trasat cuvinte pe manuscrisul care se întindea peste brațul său stâng, trecându-și vârful degetelor pe deasupra unui simbol reliefat, ce arăta ca o lună neagră în primul pătrar, subliniind propoziții, apoi subliniindu-le iar. Chiar mă simțeam obosit. Îmi simțeam membrele pline cu plumb, trăgându-mă la pământ.

— Robart! a strigat, suficient de tare cât să se audă până pe coridor.

Apoi s-a răsucit iar spre mine, zâmbind cu blândețe.

— Mă aștept să ai vise, Prințe, după un drum atât de lung.

Degetele i se plimbau pe câteva rânduri noi, palma stângă pe brațul drept. Trasa cuvinte mai negre decât noaptea de-a lungul venelor de la încheietura mâinii sale.

— Visele au darul de a dezvălui unui om cine este.

M-am luptat din răsputeri să-mi țin ochii deschiși. Pe gâtul lui Sageous, chiar în stânga mărului lui Adam, în mijlocul mâzgălelilor tatuate pe piele, am zărit o literă, mai mare decât toate celelalte, arcuită și ornată atât de mult încât căpătase forma unei flori.

Atinge floarea, m-am gândit. *Atinge floarea asta frumoasă.* Și, ca prin magie, mâna mea, trădătoarea, s-a mișcat. L-au luat prin surprindere degetele mele încleștate pe gâtul lui. Am auzit ușa deschizându-se în spate.

E atât de sfrijit, mi-am spus. *Atât de sfrijit.* M-am întrebat dacă degetele mi se pot închide complet în jurul gâtului său. Nu am lăsat niciun dram de violență să infesteze gândul; era doar curiozitate. Și, uite așa, mâna mea s-a încleștat în jurul gâtului său. L-am auzit pe Robart cum trage brusc aer în piept la vederea scenei din bibliotecă. Sageous a înghețat, cu gura pe jumătate deschisă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Abia reușeam să mă țin drept, abia mă abțineam să nu casc, dar i-am susținut privirea și l-am lăsat să creadă că presiunea pe care o puneam în strânsoare era de fapt o amenințare, și nu încercarea mea de a rămâne pe picioare.

— Visele mele îmi aparțin numai mie, păgâne. Roagă-te să nu ajungi în ele.

Apoi m-am întors, înainte să mă prăbușesc, și m-am împleticit pe lângă Robart. M-a ajuns din urmă pe Coridorul Lăncilor.

— N-am mai văzut pe nimeni, până acum, să îl atingă pe Sageous, Prințul meu.

Prințul meu. Suna mai bine așa. Am ghicit admirație în vocea lui, o fi fost sau nu sinceră, asta nu puteam spune — eram prea obosit, oricum, ca să-mi mai pese.

— E un om periculos, dușmanii lui mor în somn. Fie așa, fie sunt lăsați fără putere. Lordul Jale a părăsit curtea la numai două zile după ce s-a certat cu păgânul în fața tatălui vostru. Se zice că acum nu poate nici măcar să se hrănească singur și cică și-ar petrece zilele cântând fără oprire niște cântecele de leagăn.

Am ajuns la Scara de Vest, cu Robart murmurând lângă mine. Apoi, brusc, a avut o izbucnire:

— Camera voastră este dincolo, pe Coridorul Roșu, Prințul meu.

S-a oprit și a început să-și cerceteze vârful cizmelor.

— Prințesa stă acum în fosta voastră cameră.

Prințesa? Puțin îmi păsa mie. Mâine, mâine aveam să aflu tot. L-am lăsat să mă conducă în camera mea. Una dintre camerele aflate pe Coridorul Roșu, destinate musafirilor. Încăperea i-ar fi putut găzdui în ea

pe toți cei pe care îi trimisesem să doarmă în tavernă, dar, chiar și așa, era o insultă atent mascată. O cameră pentru un baron de la țară sau pentru un văr de departe, venit în vizită la castel de pe una dintre moșiile aflate sub protectorat.

M-am oprit în fața ușii, clătinându-mă pe picioare de oboseală. Vraja pe care Sageous o aruncase asupra mea mușca din ce în ce mai adânc, iar puterea mi se scurgea din trup asemenea sângelui care năvălește afară din venele tăiate.

— Ți-am spus că era timpul să alegi, Robart, i-am zis.

M-am chinuit să articulez cuvintele, unul câte unul.

— Adu-l aici pe Makin Bortha. Lasă-l pe el să-mi păzească ușa. E timpul să alegi.

N-am mai așteptat să-mi răspundă. Dacă aș mai fi zăbovit o secundă acolo, era nevoit să mă care în brațe până la pat. Am împins ușa cu spatele și m-am împleticit în cameră, după care m-am prăbușit. Am căzut cu spatele peste ușă, am închis-o și am alunecat pe podea. Aveam senzația că alunec la nesfârșit, din ce în ce mai în adânc, într-o fântână fără fund.

18

M-am trezit cu o tresărire zdravănă, ca atunci când fiecare mușchi din corp își dă brusc seama că nu-și face datoria. Imediat după asta a urmat buimăceala de a conștientiza cât de adânc dormisem. Când ești pe drum, nu dormi niciodată așa, sau cel puțin nu dormi atât de profund dacă vrei să te mai trezești. N-am deslușit nimic, vreme de câteva clipe, în întuneric. Am pipăit după sabie, dar n-am dat decât de așternuturile moi. Castelul Înalt! Memoria începea să-mi revină. Mi-am amintit de păgân și de vraja lui.

M-am rostogolit pe partea dreaptă. Întotdeauna îmi las echipamentul în dreapta. Dar acum nu aveam nimic lângă mine, nu era decât salteaua moale și adâncă. La cât reușeam să văd în jurul meu, părea că am orbit. Am presupus că obloanele erau închise bine, pentru că nu zăream nici cea mai slabă strălucire a stelelor. Mai era și o liniște de mormânt. M-am întins spre marginea patului, dar n-am reușit s-o găsesc. *Un pat foarte mare*, mi-am zis în gând, încercând să găsesc un strop de umor în toată situația.

Am dat drumul aerului pe care-l ținusem în plămâni până atunci și pe care-l trăsesem în piept în clipa trezirii. Oare ce mă făcuse să tresar? Ce mă smulsese din vraja pe care păgânul o aruncase asupra mea, ce mă târâse în patul ăsta atât de, ah, atât de confortabil? Mi-am tras mâna și am strâns genunchii la piept. Cineva mă așezase pe pat și îmi luase hainele. Cu siguranță nu Makin, el nu m-ar fi lăsat gol în mijlocul nopții. Acel cineva avea să poarte o discuție cu mine, cât de curând. Dar putea să aștepte până dimineața. Nu voiam decât să dorm, să las ziua să vină.

Numai că somnul îmi fugise și nu părea să se grăbească înapoi spre mine. Așa că am stat întins, gol, pe patul acela straniu, întrebându-mă unde oare îmi dispăruse sabia.

La început, zgomotul a ajuns atât de firav la urechile mele încât puteam crede că mi s-a părut. M-am holbat în gol, orb, la întunericul din odaie, și mi-am lăsat urechile să absoarbă tăcerea. Și iar s-a auzit, moale ca șoapta cărnii atingându-se de o piatră. Auzeam mai degrabă fantoma unui sunet, o respirație care abia se deslușea. Sau poate era doar briza nopții, plimbându-și degetele prin obloanele trase.

Un fior de gheață mi-a trecut pe șira spinării și mi s-a oprit pe umeri. M-am săltat în capul oaselor, mușcându-mi buza ca să nu vorbesc, să nu mă dau viteaz în fața unor grozăvii nevăzute. *Nu mai am șase ani,* mi-am zis. *I-am pus pe fugă până și pe morți*. Am dat la o parte cearșafurile

și m-am ridicat. Dacă ororile pe care mi le pregătise păgânul mă așteptau ascunse în întuneric, atunci cearșafurile nu aveau cum să țină loc de scut împotriva lor. Cu brațele întinse în față, am început să merg înainte, până când am dat mai întâi de marginea înșelătoare a patului și apoi de perete. M-am întors și-am început să pășesc pe lângă zid, pipăind cu degetele forma bucăților de piatră. Ceva se rostogoli și se sparse cu un zgomot teribil. Picioarele mi s-au lovit de un obiect nevăzut și mai că am rămas fără vintre când m-am oprit într-o muchie de masă sau ceva asemănător. Apoi am găsit bucățile de stinghie rupte. Am bâjbâit frenetic după mânerul obloanelor. Dar acesta m-a sfidat înnebunitor, de parcă degetele erau degerate și nu mai aveau puterea de a recunoaște obiectul pe care-l atingeau. Pielea de pe spate mi s-a înfiorat. Am auzit pași apropiindu-se. Am tras de obloane cu toată puterea. Fiecare mișcare pe care o făceam părea slabă, lipsită de putere, de parcă m-aș fi mișcat prin sirop gros, ca în visele în care vrăjitoarea te urmărește și tu nu poți fugi.

Obloanele au cedat pe neașteptate. Au zburat în lături, lovindu-se de pereți, și m-am trezit că stau deasupra curții unde aveau loc execuțiile, scăldată acum în lumina lunii. M-am întors. Încet, prea încet. Dar n-am dat cu ochii de nimic. Doar o cameră argintie de la lumina lunii, populată de umbre.

Fereastra proiecta razele lunii pe peretele din dreapta mea. Umbra mea se întindea în arcul descris de fereastră și se alungea până la picioarele unei pânze înalte. Portretul în mărime naturală al unei femei. Știam tabloul. Mama. Mama pictată în Sala Mare. Mama în rochie albă, înaltă și inaccesibilă, în toată perfecțiunea ei. Obișnuia să spună că nu îi plăcea pictura aia, că artistul o făcuse mult prea distantă, prea regină. Doar William îmblânzește puțin imaginea, zicea. Dacă nu l-ar fi avut pe William pictat lângă ea, agățat de poalele rochiei sale, ar fi aruncat tabloul, așa spunea. Dar nu putea să îl arunce pe micuțul William.

Mi-am luat cu greu ochii de la fața ei palidă, scăldată în lumina albă a lunii. Se ridica deasupra mea, măreață în timpul vieții, măreață și aici în tablou. Rochia îi cădea în cascade, dantela albă ca spuma unei ape: artistul o prinsese bine. O pictase atât de bine încât părea reală.

Obloanele larg deschise purtau suflul rece al nopții. Am simțit în spate un fior de gheață, mai rece decât bruma de toamnă. Mi s-a făcut pielea ca de găină. Nu-l putuse arunca pe William. Doar că William nu mai era acolo... Am făcut un pas înapoi, spre fereastra deschisă.

— Sfinte Dumnezeule...

Am clipit, strivind lacrimi între pleoape.

Ochii Mamei mă urmăreau.

— Dumnezeu n-a fost acolo, Jorg, a zis. Nimeni nu a venit să ne salveze. Tu doar ne-ai privit, Jorg. Ai privit, dar n-ai venit să ne ajuti.

— Nu.

Am simțit pervazul rece al ferestrei în spatele genunchilor mei goi.

— Spinii... n-am putut ieși din spini.

Ea m-a privit cu ochi de culoarea argintului, asemenea lunii. Mi-a zâmbit, și pentru o secundă am crezut că mă iartă. Și atunci a țipat. Nu erau țipete ca atunci când au violat-o oamenii Contelui. Asta aș fi putut suporta. Poate. Erau în schimb urletele pe care le-a slobozit când l-au ucis pe William. Groaznice, guturale, strigăte animalice desprinse de pe chipul ei pictat la perfecțiune.

Am urlat și eu. Cuvintele au izbucnit ca un șuvoi din pieptul meu.

— Spinii! Am încercat, Mamă. Am încercat.

Atunci și-a făcut apariția el, de după pat. William, drăgălașul de William, cu o parte a capului strivită, băgată înăuntru. Sângele i se închegase în șuvițele blonde. Pe partea lovită ochiul dispăruse, însă celălalt, rămas întreg, mă fixa cu privirea.

— M-ai lăsat să mor, Jorg, a zis.

Cuvintele ieșeau boloborosind din gâtul tăiat.

— Will.

N-am mai putut rosti nimic.

A ridicat o mână spre mine, îngrozitor de albă, brăzdată de dungi roșii, întunecate, de sânge.

Fereastra a trosnit sub greutatea mea. Am încercat să mă arunc înapoi în cameră, dar ceva mă împingea în față. M-am clătinat, gata să cad în gol, dar mi-am recăpătat echilibrul. Will stătea acolo, în fața mea, fără să mai spună nimic.

— Jorg! Jorg!

Un strigăt și-a croit drum până la mine, venind de departe, dar cumva familiar.

M-am uitat peste umăr, dincolo de fereastră, în golul ametitor.

— Sari, a zis William.

— Sari! mi-a poruncit Mama.

— Jorg! Prințe Jorg!

Strigătul se auzise mai tare acum. O smucitură puternică m-a azvârlit la podea.

— Dă-te dracu' la o parte din drumul meu, băiete!

Am recunoscut vocea lui Makin. Stătea în pragul ușii, luminat din spate de o lampă. Iar eu, nu știu cum, zăceam întins pe jos la picioarele lui. Nu eram câtuși de puțin gol, ba mai mult, nu apucasem nici măcar să-

mi dau jos armura.

— Jorg, erai rezemat de ușă, zise Makin. Tipul ăsta, Robart, mi-a zis să vin repede și când colo te găsesc aici, urlând în spatele ușii.

A aruncat o privire prin cameră, căutând o urmă de pericol.

— Adică am alergat din Aripa de Sud până aici, doar pentru un amărât de coșmar, nu-i așa?

Deschise ușa mai larg și adăugă un „Prințe“, rostit cu întârziere.

M-am ridicat în picioare, simțindu-mă de parcă Burlow Grasul trecuse peste mine. Nu erau nicio pictură pe perete, nicio mamă, niciun Will, ascuns după pat.

Mi-am scos sabia din teacă. Trebuia să-l ucid pe Sageous. Îmi doream atât de mult asta, încât o simțeam pe limbă: gust de sânge, fierbinte și sărat.

— Jorg? a spus Makin.

Părea îngrijorat, de parcă ar fi avut îndoieli că eram întreg la minte.

Am făcut un pas spre ușa deschisă. Makin mi-a blocat drumul.

— Jorg, nu poți ieși așa, cu sabia scoasă, garda va fi nevoită să te oprească.

Nu era la fel de înalt și solid ca Rike, dar Makin era totuși un ditai omul, lat în umeri și mai puternic decât ar trebui să fie un bărbat. Nu cred că aș fi putut trece de el fără să-l ucid.

— Makin, totul se rezumă la sacrificiu, i-am spus.

Și am lăsat sabia în jos.

— Prințe?

S-a încruntat.

— O să-l las în viață pe nenorocitul ăla. Am nevoie de el.

O fracțiune de secundă am revăzut cu ochii minții chipul mamei, apoi a dispărut lent, dizolvându-se.

— Trebuie să înțeleg jocul care se joacă aici. Cine sunt piesele, mai exact, și cine sunt jucătorii.

Makin s-a încruntat și mai tare.

— Jorg, odihnește-te. De data asta în pat, dacă se poate.

Era deja pe coridor, dar s-a întors și mi-a strigat:

— Ai nevoie de lumină în cameră?

La cuvintele astea nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

— Nu, i-am răspuns. Nu mă tem de întuneric.

19

M-am trezit devreme. O lumină cenușie se strecura printre obloanele trase, dezvăluindu-mi pentru prima oară decorul odăii în care mă aflam: mare, bine mobilată, cu tapiserii înfățișând scene de vânătoare agățate pe pereți. Mi-am desprins degetele de pe mânerul sabiei, m-am întins și am căscat. Era ceva în neregulă cu patul. Prea moale, prea curat. Când am aruncat înapoi așternuturile, s-au lovit de clopoțelul cu care era chemat servitorul. Clopoțelul a căzut pe lespezile de piatră, scoțând un clinchet cristalin, apoi s-a lovit de covor și și-a pierdut glasul. Nimeni nu și-a făcut apariția. Asta îmi convenea de minune: mă îmbrăcam singur de patru ani încoace. La dracu', de fapt mă dezbrăcam foarte rar! Și, la zdrențele pe care le purtam, m-aș fi făcut de râs și în fața celui mai prost îmbrăcat servitor de la curte. Însă n-a apărut niciunul.

Purtam armura peste zdrențele cenușii care fuseseră cândva o cămașă. Pe masa de lângă pat era o oglindă. Am lăsat-o acolo, cu fața în jos, fără să mă ating de ea. Mi-am trecut repede degetele prin păr, verificând dacă nu cumva am vreun păduche mai gras, care ar fi putut fi văzut cu ochiul liber, rătăcit printre plete, și m-am simțit gata să îmi fac intrarea.

Mai întâi am deschis larg obloanele. De data asta n-am mai avut probleme cu mânerul. Am aruncat o privire peste curtea în care se țineau execuțiile, un perimetru pătrat, înconjurat de zidurile cenușii ale Castelului Înalt. O grămadă de servitoare și flăcăi de la bucătărie se zoreau încolo și-ncoace prin curtea posomorâtă, văzându-și de treburile lor, fără să se uite măcar o clipă la peticul pal de cer care se înălța, deasupra lor.

Am părăsit fereastra și m-am pregătit pentru treburile mele. Orice prinț cunoaște bucătăria mai bine decât orice altă parte a castelului său. Unde poți avea parte de mai multă aventură ca în bucătărie? Unde în altă parte este rostit adevărul atât de pe șleau? Eu și William am învățat în bucătăriile Castelului Înalt de o sută de ori mai multe lucruri decât din cărțile noastre de latină și strategie. Obișnuiam să furăm câte un manuscris din camera de studiu a lui Lundist și apoi o porneam în goană pe coridoarele lungi, sărind treptele scărilor, uneori mai multe deodată, pentru a ne refugia în bucătării.

Străbăteam acum aceleași coridoare, simțindu-mă stingher în spațiul strâmt. Am petrecut prea mult timp sub cerul liber, trăind sângeros, pe muchie de cuțit. Tot în bucătării am învățat și despre moarte.

Am privit amândoi, de nenumărate ori, cum bucătarul ucide cu o smucitură de mână puii vii, transformându-i în carne moartă. Ne-am uitat amândoi la bucătăreasa Ethel cum smulge penele de pe gâinile grase, lăsându-le despuiate, gata de măcel. Una-două, dacă-ți petreci vremea prin bucătăriile castelului, înveți că nu există eleganță sau demnitate în moarte. Înveți cât de urâtă e moartea și ce gust bun poate să aibă.

În capătul Coridorului Roșu am dat colțul, adâncit în amintirile mele, fără să fiu atent la nimic. Am apucat să văd o siluetă apropiindu-se. Instinctele pe care le-am căpătat pe drum, în peregrinările mele, au preluat imediat controlul. Înainte să bag de seamă părul lung și mătăsurile de pe ea, era deja proptită de-un perete, cu gura acoperită de palma mea și gâtul la un deget de lama pumnalului meu. Eram față în față, iar prizoniera mea îmi susținea privirea cu niște ochi de un verde ireal, ca de sticlă mată. Mârâitul pe care l-am scos involuntar s-a transformat în zâmbet. Mi-am descleștat dinții, am făcut un pas înapoi și i-am dat drumul.

— Iertare, doamna mea, am zis și am schițat o plecăciune în fața ei.

Era aproape cât mine de înaltă și probabil cu câțiva ani mai mare.

A rânjit fioros și și-a șters gura cu dosul palmei. Pe mână avea urme de sânge, își mușcase limba. Dumnezeule, dar era o plăcere pentru ochi. Avea trăsăturile ferme, ascuțite cumva la nas și pometi, dar cu buze pline, iar fața îi era încadrată de părul roșcat-închis.

— Doamne, da' rău mai puți, băiete, a zis.

Mi-a dat roată, de parcă s-ar fi uitat la un cal în târg.

— Ai noroc că Sir Galen nu-i cu mine, altfel servitoarea ți-ar fi cules capul de pe jos.

— Sir Galen? am întrebat. O să am grijă să mă feresc de el.

La gât purta diamante, prinse într-o înnădătură complicată, din fire de aur. Bijuterie meșteșugită de un artizan din sud: nimeni de pe Coasta Calului n-ar fi fost în stare să facă un asemenea obiect.

— Nu se cade ca oaspeții Regelui să se ucidă unul pe altul.

Am crezut că e fiica vreunui negustor venit la curte să-l lingușească pe Rege. Un negustor din cale-afară de bogat, sau poate fiica vreunui conte sau marchiz din est: glasul ei avea o tentă estică.

— Ești oaspete? a întrebat, ridicând o sprânceană și devenind și mai drăguță. Nu te cred. Pari mai degrabă unul care s-a furișat în castel. Posibil prin ungherul latrinelor, după cum puți. Nu cred că te-ai putut cățăra pe ziduri, cel puțin nu îmbrăcat în armura asta veche de pe tine.

Mi-am lovit călcâiele unul de celălalt, asemenea cavalerilor, și i-am oferit brațul.

— Eram în drum spre bucătării, vreau să iau micul dejun. Cei de acolo mă cunosc. Poate dorești să mă însoțești și cu ocazia asta să verifici dacă sunt de încredere, doamnă?

A clătinat din cap, ignorând brațul întins.

— Pot să trimit un băiat de la bucătărie după gărzi, să vină și să te aresteze, asta în cazul în care nu întâlnim niciun străjer în drumul nostru.

Așa că am pornit unul lângă celălalt, străbătând coridoarele și coborând treptele la rând.

— Frații îmi spun Jorg, i-am spus. Tu cum te numești, doamnă?

Limbajul de curte mi se părea ciudat, mai ales că aveam gura atât de uscată. Ea mirosea a flori.

— Îmi poți spune „doamna mea“, mi-a răspuns și a strâmbat iarăși din nas.

Am trecut pe lângă doi străjeri, îmbrăcați în armuri de bronz, cu coifurile împodobite cu pene. M-au studiat amândoi de parcă aș fi fost un rahat evadat din latrină, însă ea n-a zis nimic, așa că ne-au lăsat să trecem.

Am trecut pe lângă depozitele în care erau ținute butoaiele cu saramuri din carne de vită și afumături din carne de porc, stivuite până în tavan. „Doamna mea“ părea să știe bine drumul. Îmi aruncă o privire cu ochii ei de smarald.

— Deci ai venit aici să furi sau să ucizi cu pumnalul ăla al tău?

— Poate câte un pic din fiecare, am zâmbit.

Era, totuși, o întrebare bună. Nu puteam spune clar de ce venisem, dar simțeam că cineva nu voia să mă întorc acolo și, din inerție, acționasem. De când l-am găsit pe Părintele Gomst în cușca lui, când fantoma aia și-a croit drum prin mine și gândurile mele s-au întors la Castelul Înalt, simt că cineva mă împinge cât mai departe de locul ăsta. Iar mie nu-mi place să mă supun.

Am trecut Mica Punte, construită din vreo trei scânduri de mahon aruncate peste canaturile imense, din oțel, ce despărțeau etajele inferioare de restul castelului. Cică ușile astea imense, de aproape un metru grosime, turnate în oțel, se puteau da în lături, alunecând prin șanțurile săpate în podeaua coridorului. Cel puțin așa mi-a povestit Tutorele Lundist. Au fost ridicate prin meșteșug magic, străvechi. Nu le privisem niciodate de-aproape. Aici ardeau doar torțe, nu se găseau lămpi pe etajele servitorilor. Însă mirosul puternic de smoală arsă mă făcea să mă simt acasă, mai mult decât orice altceva.

— Poate voi rămâne, am zis.

Arcada de la intrarea în bucătăriile regale era chiar în fața noastră.

Prin ea, îl zăream pe Drane, ajutorul bucătarului, care se chinuia să bage jumătate de porc pe ușa bucătăriei.

— Păi și frații tăi nu ți-ar simți lipsa? a spus ea, pe un ton jucăuș de data asta.

Și-a atins colțul gurii, acolo unde degetele mele lăsaseră niște urme roșietice, care începeau acum să se vadă mai bine.

Ceva, în gestul ei, mă incita.

Am ridicat din umeri, apoi m-am oprit să-mi desfac curelele apărătoarei care-mi acoperea brațul stâng.

— Se găsesc o grămadă de frați când ești pe drumuri, i-am răspuns. Stai să-ți arăt la ce fel de frați m-am referit...

— Uite..., a zis, cu nerăbdare în glas.

Lumina torței se reflecta în șuvițele ei roșcate. Cu câteva mișcări abile, mi-a desfăcut iute cataramele armurii. Fata se pricepea la armuri, nu glumă. Poate că Sir Galen avea și alt rol pe lângă acela de a lăsa fără capete bădăranii fără maniere?

— Despre ce vorbești? Am văzut și eu brațe la viața mea, deși nu chiar în halul ăsta de murdare.

Am rânjit la vorbele ei și mi-am ridicat brațul astfel încât să vadă semnul Frăției, săpat cu fierul pe încheietura mâinii mele. Trei benzi cicatrizate urât, arse în piele. S-a încruntat, dezgustată.

— Ești un mercenar? Și te mândrești cu asta?

— Mă mândresc cu asta mai mult decât cu cine mi-a mai rămas din familia mea adevărată.

Am simțit cum furia începe să mă împungă încet. Îmi venea s-o gonesc pe fătuca asta negustor care îmi tot distrăgea atenția, îmi venea s-o poftesc să se care, s-o pun pe fugă.

— Ce-s astea?

A întins mâna spre mine și și-a trecut degetele în susul brațului meu, până la cot, până unde îi dădea voie armura.

— Doamne! Mai mult cicatrice decât om, sub toată mizeria asta!

La atingerea ei, am simțit un fior cum mă străbate și m-am tras iute, încercând să mă feresc.

— Am căzut într-un tufiș cu spini când... când eram mic, i-am zis și vocea mea a sunat mai pițigăiat decât aș fi vrut.

— Halal tufiș trebuie să fi fost!

Am ridicat din umeri.

— Tufiș de măceș.

A strâns din buze, tresărind.

— Trebuie să rămâi nemișcat dacă pici în așa ceva, zise ea, cu ochii

pironiți în continuare pe brațul meu. Toată lumea știe. Pare că te-a sfâșiat până la os.

— Știu și eu asta. *Acum*.

Am pornit spre ușa bucătăriei, cu pas voios.

Am auzit-o cum aleargă în urma mea, să mă ajungă. Foșnet de mătăsuri.

— De ce te-ai zbătut? De ce nu te-ai oprit?

— Am fost prost, i-am răspuns. Acum nu m-aș mai zbate.

Voiam ca fătuca asta proastă să mă lase în pace. Nici măcar nu îmi mai era foame.

Brațul îmi ardea, simțindu-i încă atingerea. Avea dreptate, spinii tăiaseră în mine, adânc. Timp de un an și ceva de la acea noapte, la fiecare câteva săptămâni, otrava înflorea în rănile săpate în carnea mea și îmi curgea prin vene, amestecată cu sânge. Ori de câte ori otrava mă lua în stăpânire, făceam lucruri care îi speriau chiar și pe frați.

Chiar în momentul în care am ajuns la ușă, în prag a apărut Drane. S-a oprit brusc și și-a șters mâinile pe șorțul alb și slinos, prins deasupra burdihanului.

— Ce...?

Privea peste umărul meu, cu ochii măriți.

— Prințesă!

Părea să se fi speriat deodată. A început să tremure din toate încheieturile, de parcă ar fi fost făcut din gelatină.

— Prințesă! Ce-ce căutați în bucătărie? Ăsta nu-i loc pentru o doamnă îmbrăcată în mătăsuri și tot restul.

— Prințesă?

M-am întors spre ea cu ochii holbați. Îmi uitasem gura deschisă, așa că am băgat de seamă și-am închis-o repede la loc.

Ea mi-a aruncat un zâmbet, lăsându-mă să mă lupt cu întrebarea: să i-l șterg de pe față cu o palmă sau cu un sărut? Înainte s-apuc să iau o decizie, o mână greoaie a căzut pe umărul meu, iar Drane m-a întors cu fața spre el.

— Și cum a ajuns un golan ca tine să o conducă pe maiestatea sa în astfel de locuri...

Întrebarea i-a înțepenit în gâtlej.

Fața lui dolofană s-a făcut numai crețuri toată. Încerca să vorbească, dar nu reușea. Mi-a dat drumul și, în cele din urmă, și-a recăpătat vocea.

— Jorg? Micul Jorg?

Lacrimile i-au țâșnit din ochi și au început să-i curgă pe obraji.

Eu și cu Will îl priviserăm pe omul ăsta gătuind niște pui și scoțând din cuptoare câteva plăcinte: nu avea niciun motiv să dea apă la șoareci din cauza mea. Cu toate astea, l-am scutit de jenă; tocmai îmi oferise șansa de a o surprinde pe măria sa. Am rânjit spre ea și am schițat o plecăciune.

— Prințesă, ha? Să înțeleg că gunoiul pe care era cât pe ce să-l dai pe mâna gărzilor regale este de fapt fratele tău vitreg?

Și-a regăsit repede stăpânirea de sine. Recunosc asta.

— De fapt, ești nepotul meu, îmi răspunse ea. Tatăl tău s-a căsătorit cu sora mea mai mare în urmă cu două luni. Eu sunt mătușa ta, Katherine.

20

Mătușa Katherine și cu mine ne-am așezat la masa de lemn din bucătărie, unde mâncau de obicei servitoarele. Slujitorii au făcut repede ordine, au adus lumânări de toate mărimile și opaițe de lut umplute cu grăsime. Apoi s-au îngrămădit în cadrul ușii și au rămas acolo privindu-ne — o șleahtă zdrențăroasă, rânjind spre noi și chicotind, de parcă ar fi fost zi de sărbătoare, iar noi, măscărici veniți să-i distreze. La un moment dat, Drane și-a făcut iar apariția, croindu-și drum printre servitoare ca o barcă prin apă. Ne-a adus pâine proaspătă, un bol plin cu miere, unt auriu și cuțite de argint.

— Aici e locul perfect dacă vrei să mănânci bine, am zis eu.

Îmi țineam privirea ațintită pe Katherine. Nu părea să o deranjeze.

— Pâine caldă, direct din cuptor.

Am frânt-o în două, lăsând să se ridice un val cald de aburi. Raiul cred că miroase a pâine caldă.

— Drane, știam eu de ce mi-ai lipsit, i-am strigat peste umăr.

Știam că bucătarul cel gras avea să se laude cu asta preț de un an, cel puțin. Nu-mi lipsise câtuși de puțin. Nu m-am gândit la el nici măcar o dată, chiar dacă am visat de zeci și sute de ori la plăcintele făcute de el. De fapt, când l-am zărit în pragul ușii, trebuise să mă chinui puțin ca să-mi amintesc numele lui. Dar fata mă făcea să vreau, nu știu cum, să fiu genul de om care își amintește.

Prima îmbucătură a trezit în mine foamea și am devorat bucata de pâine de parcă era o halcă de vânat servită pe marginea drumului, alături de frați. Katherine s-a oprit să mă privească. Mâna care ținea cuțitul i-a rămas suspendată deasupra bolului cu miere. Buzele îi zvâcneau ușor, arcuite într-un surâs.

— Mmmmfflg.

Am mestecat și-am înghițit.

— Ce-i?

— Probabil se întreabă dacă o să te bagi sub masă după ce termini pâinea, să cauți bucățile de oase aruncate câinilor.

Makin își făcuse apariția în spatele meu, fără să-l simt venind.

— Sir Makin, fir-ai tu să fii, da' știu că ai pernițe la picioarele alea.

M-am întors și-am dat nas în nas cu el, cu armura licărind în lumina lumânărilor.

— Un bărbat în armură ar trebui să aibă decența de a face un pic de zgomot când se apropie.

— Am făcut destul zgomot, Prințe, a zis el.

Mă trata cu un zâmbet enervant.

— Poate că mintea îți era absorbită de lucruri mai presante?

S-a înclinat spre Katherine.

— Doamna mea. Nu am avut încă onoarea?

Ea îi întinse mâna.

— Prințesa Katherine Ap Scorron.

Makin a ridicat o sprânceană la auzul cuvintelor ei. I-a luat mâna și a făcut iar o plecăciune, de data asta mai adâncă. I-a ridicat degetele spre buze. Avea buze groase, senzuale. Își spălase fața, iar părul îi lucea, la fel ca armura, negru ca tăciunele și ondulat. Se curățase bine și, pentru o fracțiune de secundă, l-am urât cu toată ființa mea.

— Ia loc, l-am invitat. Sunt sigur că bunul Drane va mai găsi ceva pâine pe-aici.

El i-a lăsat mâna. Mult prea lent, după părerea mea.

— Din păcate, prințul meu, sunt adus în bucătărie mai mult de datorie decât de foame. M-am gândit că te găsesc aici. Ești chemat în sala tronului. Cred că sunt vreo sută de gărzi care răscolesc coridoarele castelului în căutarea ta. Același lucru este valabil și pentru tine, Prințesă.

O complimentă cu o privire plină de admirație.

— Am întâlnit un tip, Galen, care te căuta.

Se ghicea un soi de încordare în cuvintele lui. Makin nu-l plăcea pe Sir Galen mai mult decât îl plăceam eu. Iar el îl întâlnise.

Am luat pâinea cu mine. Era prea bună s-o las acolo.

Am străbătut drumul înapoi, spre etajele de deasupra. Castelul Înalt părea că se trezise cât stătuserăm noi în bucătăriile regale. Gărzi și servitori alergau peste tot, încolo și-ncoace. Soldați, îmbrăcați după eticheta curții, treceau în grupuri de câte doi sau cinci, văzându-și de îndatoririle lor. Am trecut pe lângă un lord, îmbrăcat tot în blănuri și lanțuri de aur, înconjurat de lachei, care a rămas cu gura căscată la apariția noastră. L-am lăsat în urmă, cu tot cu uimire, plecăciune și un „bună dimineața, Prințesă!“ bâiguit în grabă.

Am străbătut coridorul și sala, apoi am ajuns în Volta Torentelor, anticamera sălii tronului, unde erau așezate armurile foștilor regi, aliniate de-a lungul zidurilor ca niște cavaleri fantomatici ce vegheau cu vigilență asupra lumii noastre.

— Prințul Honorous Jorg Ancrath și Prințesa Katherine, a anunțat Makin gărzile aflate în fața ușilor.

Mă numise pe mine înaintea prințesei. Un detaliu mic, care ascundea însă o nuanță destul de importantă în Volta Torentelor. *Iată*

moștenitorul tronului, lăsați-l să intre.

Străjerii cu coifuri care vegheau de o parte și de alta ale coridorului stăteau la fel de nemișcați ca armurile din spatele lor. Ne urmăreau doar cu privirile, cu mâinile înmănușate în zale fixate pe mânerele săbiilor, înfipte cu vârful în jos în podele. Cei doi cavaleri care păzeau ușile de la intrarea în sala tronului au schimbat o privire. S-au oprit un moment pentru a se înclina în fața Katherinei, după care s-au pus pe treabă și au deschis ușile, suficient de larg cât să intrăm amândoi. L-am recunoscut pe unul după însemnele de luptă care îi împodobeau platoșa — coarne deasupra unui ulm. Sir Reilly. Încărunțise în acești ani în care fusesem plecat. Se lupta cu ușa lui, opintindu-se din răsputeri să miște placa imensă de stejar, acoperită cu bronz. Ușile s-au deschis. Încet, încet, lumea pe care cândva o cunoșteam în amănunt s-a ivit din nou în fața mea — mai întâi un fir subțire de lumină, apoi, treptat, am avut în față întreaga scenă. Curtea regilor Ancrath.

— Prințesă?

I-am luat mâna și, ținându-i-o sus, am pășit înainte.

Bărbații care au construit Castelul Înalt excelau în meșteșugul lor, dar nu au avut niciun strop de imaginație. Zidurile clădite de ei aveau să rămână în picioare zeci de mii de ani, dar nu aveau să poarte nici urmă de măiestrie în ele. Sala tronului era o cutie fără ferestre. Ei bine, o cutie lungă de peste cincizeci de coți, cu tavanul înalt, la peste zece coți deasupra capetelor, pentru a pune mai bine în lumină micimea curtenilor, dar neîndoielnic o cutie și nimic mai mult. Galerii complicate, săpate în lemn, pentru muzicieni, îmblânzeau aspectul dur al încăperii, iar tronul Regelui adăuga o anumită notă de splendoare locului. Mi-am ținut ochii departe de tron.

— Prințesa Katherine Ap Scorron, a strigat crainicul de curte.

Niciun cuvânt despre bietul Jorg. Niciun crainic nu și-ar permite o asemenea neglijență fără să fie instruit dinainte în privința asta.

Am străbătut podeaua largă, cu pași măsurați, sub privirile atente ale gărzilor ce flancau zidurile încăperii. Bărbați înarmați cu arcuri, așezați în puncte strategice, de o parte și de alta ale sălii, gărzi cu săbii așteptând lângă soclul pe care se ridica tronul regal și în dreptul ușii. Oi fi eu lipsit de nume, dar în mod cert sosirea mea a iscat ceva interes. În afara gărzilor și în ciuda orei matinale, publicul nostru era format din cel puțin o sută de curteni. Așteptau pe lângă tron, să le vină rândul la audiență, forfotind, în hainele lor de catifea, pe treptele cele mai de jos ale soclului. Mi-am lăsat privirea să alunece peste mulțimea fistichie, oprindu-mă asupra celor mai prețioase bijuterii purtate de curteni.

Apucăturile moștenite de-a lungul peregrinărilor îmi erau încă proaspete în mine. Mi-am notat în gând valoarea podoabelor. Numai fundul baban al contesei ăleia grase făcea cât un cal nou de luptă. Lanțul pe care îl purta lordul cu meclă oficială ar fi putut cumpăra zece armuri. Fiecare inel al lui valora, fără îndoială, cât un ponei și un arc de cea mai bună calitate. A trebuit să-mi reamintească faptul că mă aflam acolo pentru o miză nouă. Același joc vechi, dar cu mize noi. Nu neapărat mai mari, dar cu siguranță diferite.

Pe măsură ce ne apropiam de tron, zumzăitul mulțimii se ridica în valuri. Zarva aia continuă, condimentată de comentarii pe muchie de cuțit, sarcasme răutăcioase, insulte înmuiate în miere. Ici-colo se auzea câte un suspin provocat de Prințul care, iată, se întoarce la curtea regală purtând încă zdrențele de pe drum; doi pași mai încolo se auzea un râs agasant, pe jumătate ascuns după o batistă de mătase.

Atunci mi-am permis să mă uit la el.

Patru ani păreau să fi trecut fără să lase nicio urmă peste tatăl meu. Stătea pe tronul lui, lăsat pe spate, înveșmântat într-o hlamidă din piele de lup, cu marginile turnate în argint. Aceeași pe care o purtase în ziua în care plecasem. Coroana neamului Ancrath se odihnea pe sprânceana lui: coroană de războinic, turnată în fier și bătută cu rubine, care-i ținea strâns părul negru amestecat cu fire cenușii, asemenea metalului din care era făcută. În stânga lui, pe jilțul desemnat consoartei, ședea acum noua regină. Semăna cu Katherine, cu toate că avea trăsăturile feței mai moi, încadrate de părul îmblânzit cu o pânză din fire de argint, presărată cu pietre de lună. Orice semn lăsat de sarcină era ascuns de dantela rochiei de culoarea fildeșului pe care o purta.

Între cele două tronuri se ridica un copac magnific, lucrat cu migală în sticlă, cu frunzele de smarald ca ochii Katherinei, mari și prelungi, revărsându-și peste tot verdele. Atingea cu ușurință aproape doi stânjeni. Crengile și rămurelele lui, de un cafeniu cald, asemenea caramelului, se încolăceau sticloase și pline de noduri. Nu mai văzusem ceva asemănător. M-am întrebat dacă nu cumva copacul era zestrea Reginei. Cu siguranță valora cât o zestre princiară.

Sageous stătea chiar lângă copacul de sticlă, în lumina verzuie care se strecura printre frunzele de smarald. Renunțase la toga albă, simplă, în favoarea robelor negre, cu guler înalt, cu un șir de agate în jurul gâtului. I-am întâlnit privirea în timp ce mă apropiam de tron și am schițat un zâmbet fals pentru el.

Curtenii s-au dat un pas înapoi, ca să ne facă loc — Makin în față, eu și Katherine mână în mână. Parfumurile lorzilor și ale doamnelor îmi

gâdilau nările: uleiuri de lavandă și portocale. Pe drum, cel puțin rahatul avea decența de a duhni a rahat.

La doar doi pași de tron stătea un cavaler înalt, îmbrăcat într-o armură magnifică, cu platoșa lucrată în fier și bronz arămiu. Pieptul îi era împodobit cu doi dragoni gemeni, încolăciți unul în jurul celuilalt, pe fondul unui infern purpuriu.

— Sir Galen.

Makin șoptise printre dinți cuvintele, suficient de tare cât să-l aud.

Am aruncat o privire spre Katherine — avea pe buze un zâmbet vag, greu de citit. Galen ne privea cu ochii lui albaștri, arzători. Îl apreciam un pic pentru că își arăta ostilitatea atât de deschis. Moștenise părul blond al germanicilor, trăsăturile lor drepte și frumoase. Dar era bătrân. Cam de aceeași vârstă cu Makin. Cel puțin treizeci de veri căra în spinare.

Sir Galen nu a schițat nicio mișcare pentru a-i face loc lui Makin să treacă. Ne-am oprit după ce am urcat doar vreo cinci trepte.

— Tată, am început eu.

Îmi pregătisem discursul în cap și-l repetasem de sute de ori, dar cumva ticălosul ăla bătrân a reușit să mă lase fără cuvinte. Tăcerea s-a întins, elastică, între noi.

— Sper că... am început din nou, dar m-a întrerupt scurt.

— Sir Makin, a strigat tata, fără să-mi arunce măcar o privire. Când mi-am trimis căpitanul gărzilor în căutarea unui copil de zece ani, mă așteptam să-l văd întors până la căderea nopții. Chiar și o întârziere de o zi-două ar fi fost de înțeles, în cazul în care copilul ar fi dat dovadă de șiretenie și ți-ar fi scăpat printre degete.

Tata a ridicat mâna stângă de pe brațul tronului, nu mai mult de câteva degete, dar mișcarea a fost suficientă ca să atragă atenția celor din sală. Vocile doamnelor se auziră o clipă într-un zumzăit sonor, care se întrerupse la fel de brusc, când brațul tatei se lăsă înapoi pe tronul sculptat în lemn tare.

Makin și-a plecat capul, fără să spună nimic.

— O săptămână sau două ar însemna lipsă de competență. Mai mult de trei ani... aici deja vorbim despre trădare.

La cuvintele astea, Makin a ridicat iute privirea.

— Niciodată, regele meu! Trădare... niciodată.

— Mai demult am avut motive să cred că ești potrivit pentru înaltul serviciu, Sir Makin, a zis Tata, cu o voce la fel de glacială ca și privirea lui. Așa că îți dau șansa acum să explici ce s-a întâmplat.

Sudoarea lucea printre firele de păr din sprâncenele lui Makin. Își

repetase discursul de cel puțin tot atâtea ori ca și mine. Probabil că, la fel ca mine, îl uitase acum.

— Prințul are toate resursele necesare unui moștenitor al tronului, începu Makin.

Am văzut cum Regina se încruntă la auzul cuvintelor lui, atent alese. Chiar și gura Tatei s-a încleștat puțin și, preț de o clipă, mi-a aruncat o privire rapidă și indescifrabilă.

— Când l-am găsit, în cele din urmă, ne aflam pe tărâmuri ostile... în Jaseth... la peste șase sute de mile înspre sud.

— Sir Makin, cunosc foarte bine unde se află Jaseth, zise Tata. Să nu te apuci acum să-mi ții o lecție de geografie.

Makin a plecat capul.

— Maiestatea ta are mulți dușmani, ca toți bărbații măreți din zilele noastre atât de tulburi. Nicio sabie, nici chiar una la fel de loială ca a mea, nu ar fi putut să-l apere pe moștenitor în tărâmuri precum Jaseth. Cea mai bună apărare a Prințului Jorg era anonimatul.

Am tras cu ochiul spre mulțimea din sală. Makin rămăsese totuși cu câteva bucățele întregi din discursul pregătit. Cuvintele lui aveau răsunet.

Tata și-a trecut palma peste barbă.

— Atunci trebuia să revii la castel cu un prizonier fără nume, Sir Makin. Mă întreb cum de-a durat călătoria asta patru ani de zile.

— Prințul s-a înhăitat cu o bandă de mercenari, Sire. Le-a câștigat încrederea și suportul prin propriile talente. Mi-a spus drept în față că, dacă încerc să-l iau pe sus, ceilalți mă vor ucide și că, dacă voi încerca să-l răpesc, va dezvălui tuturor celor care aveau să ne iasă în cale adevărata lui identitate. Iar eu l-am crezut, pentru că are în el puterea de convingere a unui Ancrath.

E timpul să mă fac auzit, mi-am zis eu.

— Patru ani petrecuți pe drumuri ți-au dat la schimb un căpitan mai bun. Războiul te învață mai mult decât ai putea vreodată descoperi stând în castelul ăsta. Noi...

— Sir Makin, ai dat dovadă de lipsă de inițiativă, a zis Tata.

Ochii lui nu se desprindeau defel de pe chipul lui Makin. M-am întrebat dacă oare chiar am deschis gura. Glasul îi era acum încărcat de furie.

— Dacă aș fi pornit eu după băiat, găseam o cale să mă întorc cu el, din Jaseth, în mai puțin de o lună.

Sir Makin a făcut o plecăciune adâncă.

— De aceea meriți locul pe care îl ai pe tron, Maiestate, în timp ce eu sunt doar căpitanul gărzii de la castelul tău.

— Ba nu mai ești de mult căpitanul gărzii mele. Sir Galen ocupă acum această poziție, dat fiind că a servit și Casa de Scorron pe același post.

Galen s-a plecat scurt în fața lui Makin, cu umbra unui zâmbet batjocoritor prinsă în colțul buzelor.

— Poate dorești să-l provoci la duel pe Sir Galen, pentru a-ți recâștiga vechea poziție? a întrebat Tata, trecându-și din nou degetele prin barba căruntă.

— Maiestatea ta, ți-ai ales căpitanul, a răspuns Makin. Nu aș gândi nicicând să trec peste decizia ta cu puterea sabiei.

Simțise și el capcana care i se întindea.

— Fă-mi pe plac.

Tata a zâmbit, pentru prima oară de când intraserăm în sala tronului, un zâmbet rece, distant.

— Curtea a avut parte doar de liniște în absența ta. Ne ești dator cu puțină distracție. Dă un spectacol pentru noi.

A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat:

— Hai, să vedem și noi ce ai învățat pe drum.

Deci mă auzise atunci când vorbisem.

— Tată... am început eu.

Dar el m-a oprit iar. Parcă nu reușeam să ajung la el.

— Sageous, ia în primire băiatul, a poruncit.

Și asta a fost tot. Păgânul și-a așternut privirea pe mine și m-a înmuiat ca pe un miel. Apoi m-a luat de braț și m-a condus lângă el, sub copacul dintre cele două tronuri. Katherine, cu o privire speriată, se grăbi să-și ocupe locul lângă soră-sa.

Makin și Galen au făcut o plecăciune în fața Regelui. Apoi s-au tras câțiva pași înapoi, spre gloata curtenilor, făcându-și loc și delimitându-și perimetrul de luptă, până la steaua de marmură săpată în podea, aflată la vreo cinci metri de unde ne aflam noi, care marca centrul sălii tronului. S-au întors cu fața unul spre celălalt, au făcut o plecăciune și au scos săbiile.

Makin avea sabia lungă pe care tata i-o dăduse atunci când îl numise căpitan al gărzii regale. O armă bună, cu lama forjată din oțel indian, ușoară și întunecată, pe luciul căreia erau gravate vechi rune aducătoare de putere. Timpul petrecut pe drum săpase crestături de-a lungul lamei, ca într-un jurnal al istoriei noastre scrise cot la cot. Nu am văzut niciodată o sabie mai bună decât cea a lui Makin. Nu îmi doream să văd una aici.

Sir Galen n-a schițat nicio mișcare. Își ținea sabia ridicată, dar cu un soi de relaxare în braț. Nu vedeam niciun semn pe arma lui, avea o

lamă simplă, forjată în oțel negru, turnată de maeștrii fierari turci.

— Să nu te încrezi niciodată în sabia unui turc... am șoptit eu.

— Pentru că oțelul turcesc soarbe vrăji mai ceva ca un burete și are un ascuțiș parșiv.

Sageous a terminat în locul meu vechiul proverb. Eram gata să-i dau o replică tăioasă, dar zgomotul ascuțit al săbiilor încleștate mi-a acoperit vocea. Makin s-a apropiat de teuton, fandând jos mai întâi, apoi atacând cu o lovitură de sus. Makin avea un stil de luptă inconfundabil, se identifica cu sabia din mâna lui. Lama devenea o prelungire a lui, o creatură vie din vârf până la mâner. În mijlocul celei mai sălbatice lupte, știa exact unde se ascundea pericolul și unde se aflau punctele forte în care își găsea siguranța.

Sir Galen a blocat lovitura și a ripostat agresiv. Săbiile lor se ciocniră scăpărând și zgomotul oțelului se ridică în sala tronului, înalt și ascuțit. Abia reușeam să urmăresc schimbul de lovituri. Galen lupta cu o incredibilă precizie tehnică. Mânuia sabia ca un om care se trezește dimineața ca să se antreneze și să se dueleze. Lupta ca un om care se aștepta să câștige bătălia.

Fiecare secundă al primului minut de luptă a numărat cel puțin tot atâtea evadări din ghearele morții. M-am trezit cu mâna încleștată pe trunchiul copacului de sticlă. Simțeam cristalul neted și rece sub degete. La sfârșitul primului minut de luptă am știut că Galen avea să câștige. Ăsta era jocul lui. Makin era genial, dar, ca și mine, luptase întotdeauna în bătălii reale. Luptase în noroi. Luptase prin sate cuprinse de flăcări. Frontul fusese arena lui de luptă. Pe când joculețul ăsta rigid, atât de meschin în scopul lui, era toată miza existenței lui Galen.

Makin a trimis o lovitură spre picioarele lui Galen. Cam din scurt, iar Galen i-a taxat imediat greșeala. Vârful sabiei lui schiță o linie roșie de-a lungul frunții lui Makin. Dacă brațul lui Galen s-ar fi întins un centimetru mai mult, lovitura i-ar fi spulberat craniul.

— Deci deschizi jocul prin sacrificarea nebunului, Prințe Jorg.

Sageous șoptise cuvintele cu buzele aproape lipite de urechea mea.

Am tresărit. Uitasem de individ. Privirea mea s-a pierdut o clipă printre crengile verzi de deasupra capului.

— N-am nicio problemă să fac sacrificii, păgâne.

Trunchiul copacului aluneca fin și neted sub degetele mele, în timp ce mâna mea stângă urca de-a lungul lui. Loviturile săbiilor ne marcau conversația.

— Dar nu sacrific nimic dacă nu am ceva de câștigat.

Copacul era mai greu decât îmi imaginasem și preț de o secundă

am avut senzația că n-am nicio șansă să-l răstorn. Obiectul s-a aplecat greoi, fără să producă niciun zgomot în cădere. Apoi s-a lovit de trepte, explodând în milioane de cioburi. Aș fi putut să orbesc jumătate din aristocrația Casei Ancrath, aflată în sala tronului în acel moment, nobilimea dacă ar fi privit înspre tron, și nu în direcția în care se luptau cei doi. Așa, le-am decorat doar spatele cu cioburi ascuțite de sticlă. Grămada de oameni din primul rând de lângă soclul regal s-a transformat într-o gloată urlătoare. Cucoanele de viță nobilă își treceau mâinile prin pletele prinse în tiare bătute-n diamante și le scoteau tăiate și însângerate. Lorzi încălțați în papuci cusuți cu fir de aur și îmbrăcați după ultima modă săreau în sus urlând, pe un covor de cioburi.

Sir Makin și Sir Galen au lăsat săbiile în jos și priveau acum uimiți.

Când Tata s-a ridicat, toți au tăcut, indiferent dacă erau sau nu răniți.

Toți în afară de mine. A deschis gura să vorbească, dar de data asta i-am luat-o înainte.

— Lecțiile pe care Makin le-a învățat în călătoriile lui nu includ jocuri de turnir. Războaiele nu se câștigă prin jocuri și cavalerisme. Lecțiile învățate de Makin sunt aceleași lecții pe care le-am învățat și eu. Din păcate, Sir Makin ar prefera să moară decât să-și ofenseze regele făcând demonstrații în privința lor.

Nu am ridicat vocea. Din cauza asta au rămas toți tăcuți, chinuindu-se să audă ce spun.

— Tată, am continuat și m-am întors spre el ca să îl înfrunt direct. O să-ți arăt ce-am învățat. O să mă lupt cu animăluțul ăsta de casă germanic pe care-l ții pe lângă tine. Dacă un bărbat cu experiență atât de puțină cum sunt eu îți va învinge campionul, atunci Sir Makin își va recăpăta drepturile. Ei, ce zici?

Mi-am reluat accentul de stradă, doar ca să-l înfurii.

— Tu nu ești bărbat, băiete, iar provocarea ta nu este decât o insultă pentru Sir Galen, care nu merită nici măcar luată în seamă.

A vorbit cu dinții încleștați. Nu îl mai văzusem atât de furios. De fapt, nu-l văzusem niciodată furios.

— O insultă? Poate.

Am simțit un zâmbet luptându-se să iasă la iveală și l-am lăsat să își reverse ironia pe buzele mele.

— Dar te asigur că sunt bărbat. Am împlinit vârsta în urmă cu trei zile, tată. Acum am dreptul să mă căsătoresc. Un lucru folositor. Și cer lupta asta drept darul meu de maturitate. Sau ai de gând să întorci spatele celor trei secole de tradiție Ancrath și să-mi refuzi dreptul pe care îl am

acum, la împlinirea vârstei?

Venele de pe gât i se umflaseră, iar degetele mâinilor i se strângeau spasmodic, de parcă ar fi căutat cu înfrigurare o sabie. Nu era prea sigur să contez pe buna lui credință, mi-am spus.

— Dacă mor, succesiunea la tron nu mai este o problemă, am continuat eu. Târfa ta din neamul Scorron îți va da în curând un fiu nou, iar tu vei scăpa de mine. Pentru totdeauna, așa cum ai scăpat de mama și de William. Și nu vei mai fi nevoit să-l trimiți pe bunul și bătrânul Părinte Gomst să răscolească mlaștina în căutarea mea.

M-am oprit o secundă, cât să fac o plecăciune spre Regină.

— Maiestatea ta, n-o lua personal.

— Galen!

Vocea tatei devenise un răcnet inuman.

— Ucide diavolul ăsta, că el nu-mi este fiu!

În clipa aceea am rupt-o la fugă, strivind sub tălpi frunzele de smarald. Sir Galen se repezi spre mine, țâșnind de pe steaua din centrul încăperii, târând în urma lui sabia neagră și strigând după sângele meu. S-a apropiat destul de repede, dar lupta cu Makin îi luase o parte din avânt. Am îmbrâncit în viteză o babă care se afla în calea mea, iar ea a căzut într-o ploaie de dinți spulberați și perle zornăitoare, desprinse din șiragul pe care îl purtase până atunci la gât.

M-am desprins din gloata de curteni și-am continuat să alerg. Renunțase să mai strige după mine, dar îl auzeam în urma mea, tropăit de cizme și răsuflare scrâșnită. Cred că avea peste doi metri înălțime, dar armura mea sumară, cu mult mai ușoară decât a lui, plus avântul cu care alergam compensau pentru picioarele mele, cu mult mai scurte decât ale lui. În plină viteză, mi-am scos sabia. Avea destule vrăji împletite în lama ei ca să cresteze sabia făcută de turc. Am aruncat-o. Nu aveam nevoie de greutatea ei.

Nu mai aveam mult de parcurs. Zidul din stânga se ridica amenințător la câțiva pași de mine, iar Galen era la doar câteva secunde mai încolo.

Ochisem anume unul dintre străjeri, unul mai tânăr cu perciuni castanii, care stătea cu gura deschisă. Când și-a dat seama că nu am de gând să-l ocolesc era prea târziu. L-am pocnit direct în frunte cu apărătoarea de pe antebrațul drept. Lovitura i-a proiectat capul în zidul din spate. S-a prelins pe lângă perete, fără să mai aibă niciun interes pentru toate câte se întâmplau. Am înșfăcat arbaleta lui cu mâna stângă, m-am întors și am țintit direct în șanțul dintre nările lui Galen. Săgeata abia dacă a reușit să-i străpungă craniul. Ăsta e unul dintre neajunsurile

arbaletelor deja încărcate, deși cred că fusese fixată cu doar câteva ore în urmă. În orice caz, mare parte din creierul teutonului a fost spulberat din carcasa lui naturală, iar omul zăcea acum pe podea, cât se poate de mort.

Liniștea din sală ar fi fost deplină dacă nu s-ar fi auzit smiorcăiala babei căzute pe jos, lângă soclul regal. Am privit în urmă, peste mulțimea de nobili, tăiați și însângerați, la Galen, care zăcea mort cu brațele desfăcute, la ruinele sclipitoare ale copacului care se împrăștiaseră până aproape de intrarea în sala tronului.

— Ți-a plăcut spectacolul, tată? am întrebat eu. Am auzit că a fost cam liniște la curte în absența lui Sir Makin.

Și, pentru prima oară în viața mea, l-am auzit pe tata râzând. La început, doar un chicotit slab, apoi un hohot nestăvilit, atât de puternic încât a fost nevoit să se țină cu mâinile de tron ca să se ridice în picioare.

21

— Ieșiți afară!

Râsul nestăvilit al tatei s-a stins brusc, ca o candelă în care suflase cineva. Vocea lui a spart tăcerea ce se lăsase în sala tronului.

— Ieșiți afară. Acum o să vorbesc cu băiatul.

Băiatul, nu „fiul meu“. O nuanță pe care am reținut-o.

Și au ieșit. Cei măreți și puternici, lorzii și doamnele, străjerii care îi ajutau pe răniți, doi dintre ei cărând cadavrul lui Galen. Makin a rămas în urmă, după Galen, cranț, cranț, cranț peste cioburile împrăștiate pe jos, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu mai rămăsese niciun strop de viață în el. Katherine s-a lăsat pe mâna unui cavaler, care a condus-o afară. După ce a coborât treptele soclului regal s-a oprit și mi-a aruncat o privire, de parcă abia atunci ar fi văzut ce eram cu adevărat. Am schițat înspre ea o plecăciune batjocoritoare, mai mult dintr-un reflex, ca atunci când cauți cu mâna o sabie. M-a durut să văd ura adunată pe fața ei, atât de nediluată, deși amestecată cu perplexitate, dar uneori puțină durere e tot ce ne trebuie ca să cauterizăm rana, să oprim infecția. Ea m-a văzut și eu, la rândul meu, am văzut-o, amândoi despuiați de orice rol, prinși într-un moment de înțelegere deplină, ca doi oameni proaspăt cununați, goi în noaptea nunții lor. Am văzut-o datorită aceleiași slăbiciuni pe care am recunoscut-o în mine când am străbătut pentru prima oară, în patru ani, câmpiile verzi ale neamului Ancrath. Senzația moale, ca atunci când te lași sedus, amestecul de dorință și nevoie, o formulă care duce la dependență și care ți se strecoară sub piele, atât de încet și dulce, doar pentru ca, la final, să lase omul fără apărare chiar în momentele când are mai multă nevoie de puterea sa. Oh, da, chiar m-a durut, dar mi-am terminat plecăciunea și am privit-o plecând, condusă afară din sală.

Regina a plecat și ea, susținută de o parte și de alta de cavaleri, mișcându-se puțin ciudat pe trepte, un legănat abia vizibil. Acum, în timp ce mergea, puteam să-i văd pântecul umflat. Fratele meu vitreg, dacă predicția lui Sageous era adevărată. Moștenitorul tronului, în cazul în care aș fi murit. Doar o umflătură acum, doar o umbră, dar uneori nu e nevoie de mai mult. Mi-am amintit de Fratele Kane, de pe drum, cum se alesese cu o tăietură la braț când am atacat satul Holt.

— I-o nimica toată, Jorgy, micuțule, mi-a zis atunci când m-am oferit să încing cuțitul în foc. Un băiat de țăran cu-o sapă ruginită. N-o să meargă adânc.

— Se umflă, l-am atenționat eu. E nevoie de fier încins. Dacă nu-i

deja prea târziu.

— Dă-o dracu', doar nu pui fier încins pe mine doar din cauza unui țărănoi cu sapă, a zis Kane.

A murit greu Kane al nostru. Trei zile mai târziu, brațul lui zăcea umflat, cât talia mea de gros, scoțând un puroi mai verde decât mucii și puțind în așa hal că am fost nevoiți să-l lăsăm urlând în mijlocul drumului, să moară de unul singur. *N-o să meargă adânc* — dar uneori și zgârieturile ajung până la os dacă nu ai grijă de ele așa cum trebuie, repede și dur.

Doar o umflătură. Am privit-o pe Regină plecând.

Sageous a rămas. Privirea lui se tot întorcea la cioburile împrăștiate. Ai fi zis că tocmai pierduse o mare iubire.

— Păgâne, ai grijă de Regină, l-a concediat Tata. S-ar putea să aibă nevoie să se liniștească.

O concediere, pur și simplu, dar Sageous era prea distras ca să observe. Și-a ridicat privirea de la rămășițele strălucitoare ale trunchiului pe care-l răsturnasem.

— Sire, eu...

Tu ce, păgâne? Vrei ceva? Nu-i locul tău să vrei ceva.

— Eu...

Era ceva nou pentru Sageous, vedeam asta clar: era obișnuit să controleze.

— N-ar trebui să rămâi singur, Sire ...

Băiatul? Zi-o tare, omule, scuipă cuvântul.

— Ar putea fi periculos.

Mare greșeală să zică una ca asta. Cred că păgânul se baza de prea mult timp pe magiile lui. Dacă chiar învățase cum funcționa mintea tatei, atunci trebuia să știe că nu e cazul să sugereze că are nevoie de protecție în fața mea.

— Afară!

Indiferent ce aș crede despre tata, trebuie să recunosc că întotdeauna l-am admirat pentru felul în care folosește cuvintele.

Privirea aruncată de Sageous era plină — dar nu doar de ură. Acolo unde Katherine dezvăluise o emoție pură, magicianul tatuat îmi arătase o complexitate uimitoare de sentimente. Oh, sigur, era ură, asta cu siguranță, dar și admirație, poate chiar respect, și alte nuanțe, amestecate toate în ochii aceia blânzi și căprui.

— Sire!

A făcut o plecăciune și a pornit spre ușă.

L-am privit amândoi în tăcere cum pleacă, pășind peste covorul

lucitor de cioburi, pe care zăceau aruncate, ici-colo, câte un evantai sau o perucă bine pudrată. Ușile s-au închis în urma lui cu un sunet greoi, bronz lovit de bronz. O urmă în zidul de lângă tron mi-a atras privirea. Am aruncat cândva cu un ciocan, destul de tare, dar mi-am ratat ținta. Ciocanul lovise, în schimb, acolo. Părea o zi menită pentru cicatrice vechi, sentimente vechi.

— Îl vreau pe Gelleth, a zis tata.

A trebuit să-i admir abilitatea cu care mă prindea pe picior greșit. Stăteam acolo înarmat cu acuzații, îngreunat de trecutul meu, iar el mi-a întors spatele, împingându-mă în viitor.

— Gelleth nu iese din Castelul Roșu, i-am răspuns.

Era un test. Așa vorbeam noi. Orice conversație era un joc de poker, fiecare replică un pariu sau mărirea unei mize: zici „pas“ sau accepți provocarea.

— Șmecheriile astea, jucate la petreceri, sunt destul de bune și își au rostul lor. L-ai ucis pe teuton. Nu credeam că o să ai puterea s-o faci. Mi-ai scandalizat curtea — mă rog, amândoi știm ce sunt și cât valorează. Dar poți face același lucru atunci când contează? Poți să mi-l dai pe Gelleth?

Ochii mei i-au întâlnit privirea. Nu îi moșteneam ochii albaștri, aici semănam cu mama la capitolul ăsta. Era o întreagă iarnă în ochii lui, nimic altceva. Până și în ochii placizi ai lui Sageous puteam să sap mai adânc și să găsesc alt substrat al lucrurilor, dar ochii tatei nu găzduiau nimic altceva decât un anotimp înghețat. Cred că aici se ascundea întreaga frică pe care mi-o provoca, în lipsa asta de curiozitate. La viața mea, am văzut de multe ori răutatea, am văzut ura în toate nuanțele ei. Am văzut lucirea din ochii torționarului, lumina aceea bolnavă, dar chiar și atunci, în cele mai negre momente, exista un interes, o firavă alinare. Chiar dacă ținea în mâini vătraie încinse în foc, cel puțin, era curios, cel puțin îi păsa cât de mult doare.

— Pot să ți-l dau pe Gelleth, i-am răspuns.

Puteam? Probabil că nu. Dintre toți vecinii Casei Ancrath, Gelleth era singurul care rămânea în picioare, imposibil de atacat. Lordul Gelleth avea probabil mai multe drepturi să revendice Tronul Imperiului decât avea tata. În Războiul celor O Sută, Merl Gelleth ar avea foarte puțini egali.

M-am trezit că-mi încleștez mâna pe mânerul pumnalului. Mă mânca în palmă să-l scot și să i-l pun la gât, să urlu în urechea lui, să aduc puțină căldură în ochii ăia reci.

Ai pus gaj moartea mamei, nenorocitule! Sângele propriului tău fiu.

Micuțul William, atât de dulce, mort și abia răcit, iar tu i-ai vândut pe amândoi. O pace făcută pentru dreptul de a face comerț pe râu.

— O să am nevoie de o armată, i-am zis. Castelul Roșu nu o să cadă cu una, cu două.

— O să ai pe mână Regimentul Pădurii.

Tata și-a desfăcut brațele, le-a așezat pe tron și s-a lăsat pe spate, privindu-mă.

— Adică două sute de oameni?

Am simțit cum degetele se încleștează și mai tare pe mânerul pumnalului. Două sute de oameni împotriva Castelului Roșu! Cred că nici zece mii n-ar fi fost suficienți.

— O să-i iau cu mine și pe frații mei, am spus.

I-am privit atent ochii. Nicio tresărire în iarna din spatele lor, nicio umbră la auzul cuvântului „frate“. Slăbiciunea din mine mă îmboldea să-i vorbesc despre William.

— Îl vei avea pe Gelleth. O să-ți dau pe tavă Castelul Roșu. O să-ți aduc capul Lordului. Iar tu îmi vei da pe mână păgânul.

Și mă vei numi „fiule“.

22

Așa că ne-am așezat la masă, în taverna Îngerul Căzut. Eu și Makin, fiecare cu câte un urcior de bere în față. În fundal se auzea vocea spartă, chinuită, a unui rapsod răgușit care se străduia să se facă auzit prin gălăgia dinăuntru. În jurul nostru, frații se amestecaseră cu toate scursurile din Orașul de Jos, punând pariuri, destrăbălându-se cu târfele și bându-și mințile. Rike stătea în apropierea noastră, cu fața băgată într-un pui prăjit. Părea tentat să-l tragă pe nas, în loc să mai piardă timpul cu mestecatul.

— Jorg, tu ai văzut vreodată Castelul Roșu? a întrebat Makin.

— Nu.

Makin și-a fixat privirea pe urciorul cu bere. Nici măcar nu se atinsese de el. Câteva secunde am ascultat amândoi zgomotele produse de Rike în timp ce rodea oasele de pui.

— Dar tu? l-am întrebat.

Clătină din cap în semn că da și se lăsă pe spate în scaun, cu privirea fixată pe felinarele de deasupra intrării.

— Când eram paj în garda lui Sir Reilly, am dus un mesaj Lordului Gellethar. Am stat o săptămână în Castelul Roșu, în încăperile destinate musafirilor, înainte ca Merl Gellethar a catadicsi să ne primească. Sala tronului său face de râs tronul lui taică-tău.

Fratele Burlow a trecut pe lângă noi clătinându-se, cu burdihanul scăpat pe deasupra cingătorii late, cu o halcă de carne într-o mână și două carafe în cealaltă, cu spuma berii vărsându-i-se peste degetele încleștate.

— Așa, și cum e castelul?

Puțin îmi păsa mie care sală de tron era mai cu moț.

Makin se juca absent cu urciorul de bere, fără să bea din el.

— Jorg, e sinucidere curată.

— Atât de grav?

— Mai rău.

O târfă văcsuită, cu părul cărămiziu și buze vopsite în roșu, s-a așezat în poala lui Makin.

— Unde ți-e zâmbetul, frumosule?

Avea sâni ca lumea, plini și îndrăzneți, înghesuiți într-un corset dantelat, strâns cu balene.

— Sunt sigură că-l pot găsi pe undeva pe-aici.

Și mâinile ei se făcură nevăzute sub dantela fustei, cuprinzând mijlocul lui Makin.

— Sally o să ai aibă grijă de tot. Chipeșul meu cavaler nu are nevoie de băieței care să-i țină de cald.

Și, spunând asta, mi-a azvârlit o privire plină de gelozie. Makin a împins-o de pe el.

— E construit într-un munte. Deasupra stâncilor se ridică ziduri atât de înalte, încât te doare gâtul dacă încerci să te uiți în sus, la parapete.

Makin s-a întins după bere și a cuprins carafa cu palmele.

— Oh!

Târfa se adună de pe podeaua udă și își șterse mâinile de poalele rochiei.

— Acu' nu cred că era nevoie să faci asta!

Makin nu-i aruncă nici măcar o privire. Își ațintea privirea întunecată spre mine.

— Ușile sunt din fier, groase cât lungimea unei săbii. Iar ce se vede la suprafață nu e decât o mică parte. În pivnițele alea zac provizii care ar putea ajunge ani întregi.

Sally se dovedea a fi o adevărată profesionistă. Și-a îndreptat atenția spre mine cu atâta ușurință, încât jurai că fusesem de la bun început obiectul afecțiunii ei.

— Așa, și tu cine să fii oare?

S-a dat mai aproape de mine și și-a trecut degetele prin părul meu.

— Ești prea drăguț pentru banditul ăla nesuferit, a continuat. Ești de ajuns de mare ca să înveți cum stă treaba cu fetele, iar Sally o să-ți arate tot, de-a fir a păr.

Își lipise buzele de urechea mea și fiecare cuvânt pe care îl rostea îmi provoca fiori pe gât. Nările mi se umpluseră cu parfumul ei ieftin de lămâiță, amestecat cu mirosul de opium al respirației, care tăia duhoarea de bere din tavernă.

— De câți oameni am avea nevoie? Ca să dărâmăm toată șandramaua în capul Lordului Gellethar? am întrebat.

Ochii lui Makin au revenit la lumina felinarelor, iar degetele i s-au albit strângând urciorul cu bere. Undeva, în spatele nostru, Rike scoase un urlet îngrozitor, urmat la scurt timp de zgomotul asurzitor produs de un corp lovit tare de o masă.

— Dacă ai avea zece mii de oameni, a zis Makin, ridicându-și glasul ca să acopere celelalte sunete din tavernă... Zece mii de oameni bine echipați, care să aibă artilerie de asediu, multe mașinării de asediu, atunci e posibil să-l dobori într-un an. Asta dacă reușești să scapi de atacul aliaților lui. Cu trei mii ai putea, în cele din urmă, să-l înfometezi.

I-am prins mâna lui Sally chiar când aluneca în josul stomacului

meu, țintind spre închizătoarea cingătorii. I-am sucit puțin încheietura mâinii și corpul ei s-a arcuit, îndreptându-se mai mult spre mine. Avea ochii verzi, ca și Katherine, dar mai înguști și nu la fel de limpezi. Sub toate smacurile alea, părea să fie cu doar câțiva ani mai mare decât mine, în jur de douăzeci, nu mai mult.

— Și dacă găsesc o cale să intrăm în castel? Cum ar fi, frate Makin? Câți oameni ne-ar trebui atunci ca să cucerim Castelul Roșu, dacă reușesc să deschid o ușă?

Vorbeam la câțiva centimetri de fața lui Sally.

— Garnizoana are în jur de nouă sute de oameni. Majoritatea veterani. Lordul trimite carnea tânără la granițe și o aduce înapoi la bază abia după ce s-a copt bine.

Am auzit scaunul lui Makin sărind de sub el.

— Care dintre voi, târfelor, ați aruncat cu asta? a urlat el.

I-am ținut mai departe fetei mâna sucită în continuare. Am prins-o de gât cu cealaltă mână și am tras-o mai aproape.

— În seara asta îți vom spune Katherine și o să ne arăți cum stă treaba cu fetele.

O parte din pâcla care-i învăluia privirea, de parcă ar fi fost în mijlocul unui vis, fu repede înlocuită de frică. Dar nu asta mă deranja. Aveam doar două sute de oameni cu mine și nicio ușă secretă care să mă ducă în Castelul Roșu. Îngrijorarea mi se părea, cumva, firească.

23

Cartea mea s-a sucit din nou. Eu zic cartea „mea“, dar, în realitate, era furată. Am șterpelit-o din biblioteca tatei când am părăsit castelul. Volumul se clătina spre mine, amenințând să-mi prindă nasul între coperți.

— Stai locului, fir-ai să fii!

— Mmm.

Sally a mormăit somnoroasă și și-a lăsat fața în pernă.

Am așezat cartea înapoi între fesele ei, după ce i-am mai îndepărtat puțin picioarele cu coatele. Peste marginea cărții, vedeam curba pe care o trasa spinarea lui Sally, ușor ridicată în partea de jos, urcând pe spatele ei neted și fin pentru a se pierde în cele din urmă printre buclele de păr roșcat ce-i acopereau gâtul.

— Aici scrie că e o vale, în Gelleth, căreia i se zice Cheiul Leucrotei, am zis eu cu glas tare. Cică ar fi pe undeva prin tărâmurile pustii, din josul Castelului Roșu.

Lumina dimineții se strecura prin geamurile deschise. Adierea aerului de afară era puțin rece, dar senzația pe care o provoca era plăcută, ca atunci când iei o gură de bere.

— Mmmmnnn, am auzit mormăitul lui Sally de undeva din pernă.

O epuizasem. Da, la vârsta mea poți seca de energie chiar și târfele. Combinația asta n-o mai încercasem — o femeie în mâinile mele și timp suficient să mă ocup de ea. Am descoperit că-mi place. Rămân multe de spus și de făcut atunci când nu ești nevoit să-ți aștepți rândul, sau când nu trebuie să termini înainte ca flăcările să pună stăpânire pe clădirea în care te afli. Și dacă adaugi la asta și dorința ei! Asta iar a fost ceva nou pentru mine, chiar dacă a trebuit să o plătesc. Pe întuneric, mi-am putut imagina că era gratuit.

— Acum, dacă îmi aduc bine aminte greaca veche, și cred că aici chiar nu greșesc, un leucrota este un monstru care poate glăsui asemenea unui om pentru a-și momi astfel prada.

Mi-am îndoit un pic gâtul ca să o pot mușca de coapsă.

— Și, din proprie experiență, orice monstru care glăsuiește asemenea unui om nu este altceva decât un om. Sau cel puțin a fost.

Picioarele îmi atârnau peste marginea patului. Mi-am mișcat puțin degetele de la picioare. Uneori chestia asta ajută.

M-am întins după cea mai veche carte dintre cele trei pe care le furasem din bibliotecă. Era textul scris de un Constructor pe foi de plastic,

încrețite de cine știe ce foc străvechi. Înțelepții din est ar plăti o sută de bani de aur pentru unul dintre textele scrise de Constructor, dar mă așteptam la un profit mai mare de atât.

Tutorele Lundist a fost cel care m-a învățat limba Constructorului. Am învățat-o pe de rost într-o lună, iar el a început să se laude cu asta oricui era dispus să asculte. Asta până când tata i-a închis gura cu o privire cruntă, genul de privire care îl făcuse faimos printre supuși. Bătrânul Lundist zicea că știu vorbele Constructorului mai bine decât oricine altcineva în Imperiul Fărâmițat, dar, sincer, nu înțelegeam nici jumătate din cuvintele scrise în micuța carte pe care o șterpelisem.

Puteam citi „Strict Secret“ în susul și în josul fiecărei pagini, dar „Neurotoxicologie“, „Carcinogen“, „Mutagen“? Poate că erau stiluri vechi de exprimare. Nici în ziua de azi nu m-am prins. Cu toate astea, cuvintele pe care le-am recunoscut erau destul de interesante. „Arme“, „Movilă“, „Distrugere în masă“. Ultima pagină avea chiar și o hartă desenată, lucitoare și plină cu tot soiul de contururi în relief. Tutorele Lundist mă învățase și puțină geografie. Suficient cât să pot potrivi mica hartă cu „Priveliști din Castelul Roșu“, o lucrare excepțional scrisă, deși îngrozitor de plictisitoare — *O istorie a neamului Gelleth*, ale cărei coperți din piele se odihneau acum în scobitura dintre fesele ah-atât-de-bune ale dragei de Sally.

Chiar și când am reușit să descifrez cuvintele Constructorului, propozițiile nu se legau deloc. „Scurgerea armei binare este acum endemică. Componentele unare, mai ușoare chiar decât aerul, au un efect toxic mult prea slab, deși rosiosis este un simptom destul de obișnuit al expunerii topologice.“

Sau, citez de pe aceeași pagină: „Efectele mutagene sunt destul de frecvente în urma scurgerilor binare“. Degeaba mă chinuiam să găsesc sensuri în greaca veche, nu se lega nimic. Te pomenești că furasem o carte veche de basme?

— Jorg! a urlat Makin de dincolo de ușă. Escorta e aici să te conducă la Regimentul Pădurii.

Sally a tresărit auzindu-l, dar am țintuit-o la loc, pe pat.

— Spune-le să aștepte, am strigat.

Regimentul Pădurii nu avea să-mi fie de prea mare folos. Poate doar dacă ar fi avut zece mii de prieteni care să li se alăture.

— Sfinte Sisoie, abia mă mai mișc.

Sally a încercat din nou să se ridice.

— Oh! E deja dimineață. Sammeth o să mă omoare.

— Ți-am zis să stai locului, la naiba.

Am scos o monedă din punga de pe masă și am aruncat-o spre ea.

— Ia, să i-l dai lui Sammeth, lua-l-ar naiba.

Ea s-a lăsat să cadă înapoi, cu un aer de protest amestecat cu răsfăț.

— Scurgerea armei binare.

De parcă ar fi avut mai mult sens să le rostesc cu glas tare.

— Deci, zici că mergi la Castelul Roșu? a întrebat Sally, înăbușindu-și un căscat.

Am ridicat o mână, ca să o iau la palme. Evident că nu a văzut gestul meu, iar *O istorie a neamului Gelleth* bloca cea mai bună țintă.

— Să-i saluți pe omuleții ăia roșii din partea mea, a spus.

Rosiosis.

Mi-am coborât mâna pe șoldul ei.

— Omuleți roșii?

— Îhâm.

Am simțit-o zvâcnind. Am prins-o mai tare.

— Omuleți roșii?

— Da.

O nuanță de iritare i se ghicea în voce.

— De ce crezi că se numește Castelul Roșu?

M-am ridicat în fund.

— Makin! Vino aici! am strigat destul de tare cât să mă audă tot hanul.

Makin a dat buzna în cameră, cu o mână pe mânerul sabiei. Un zâmbet și-a croit drum spre colțul buzelor lui când a văzut-o pe Sally întinsă pe pat, goală-pușcă, dar nu și-a ridicat mâna de pe armă.

— Prințul meu?

De data asta, Sally chiar s-a zbătut să se ridice. Aproape a reușit să se ridice în patru labe și *O istorie...* a zburat din locul în care o proptisem.

— Prinț? Nimeni nu a spus nimic despre un prinț! Nu e niciun prinț, ce dracu'!

Am împins-o din nou.

— Makin, ce-am discutat noi ieri..., am spus.

— Da?

— Vrei să adaugi ceva la descriere? Nimic despre cei nouă sute de veterani? am întrebat.

Pentru o clipă se blocă. Arăta la fel de tâmp ca idiotul Maical.

— Ceva despre culoarea lor? am adăugat eu, dându-i un indiciu.

— Ah!

Pe față i se întinse un rânjet.

— Bujoreii? Mda. Sunt roșii ca homarii fierți, toți, până la ultimul.

Ei zic că li se trage de la ceva din apa pe care o beau. Credeam că toată lumea știe de povestea asta.

Rosiosis.

— Habar n-am avut, am spus.

— Atunci taică-tău ar fi trebuit să-l spânzure pe Tutorele Lundist, a spus Makin. Toată lumea știe asta.

Monștri din adâncuri.

— Ăsta nu-i prinț în veci! s-a auzit vocea revoltată a lui Sally.

— Ai fost futută regește.

Makin a schițat spre ea o mică plecăciune.

Castelul Roșu și soldățeii lui roșii de deasupra.

Am coborât din pat.

Movilă de arme.

Scurgere.

— Deci, a spus Makin. Suntem gata să mergem?

M-am întins să-mi iau pantalonii. Sally s-a rostogolit în timp ce încercam să mă îmbrac, chestie care nu mă ajuta deloc. I-am privit goliciunea, pe care lumina soarelui de dimineață o evidenția din belșug. M-am întrebat dacă chiar fac bine jucând ambele cărți pe care le aveam în mânecă: Regimentul Pădurii și frații, pe niște bănuieli nebunești și presupuneri fără fond, bazate doar pe câteva cuvinte obscure...

— Zi-le că într-o oră.

Degetele mele se răzgândeau. Au început să dezlege iarăși șireturile pantalonilor.

— Sunt gata într-o oră.

Sally s-a lăsat pe spate în perne și a zâmbit.

— Prinț ziceai, așa-i?

Mi se părea, deodată, că-i o idee bună să mai stau lungit acolo un pic.

24

— Hai ho! Căpitane Coddin!

Am coborât scările într-o dispoziție deosebit de bună, cu puțin timp înainte de prânz.

Căpitanul m-a onorat cu o plecăciune rigidă, cu buzele presate într-o linie strânsă. Într-un colț mai îndepărtat, câțiva frați mai mici, Roddat, Jobe și Sim își îngrijeau mahmureala. L-am văzut pe Burlow sub o masă, sforăind.

— Credeam că te-ai întors la Chelny Ford, căpitane, să ne protejezi frontierele de jafurile bandiților și ticăloșilor, am spus plin de voioșie.

— Au fost unele nemulțumiri cu privire la felul în care mi-am îndeplinit rolul. Unele voci de la Curte au susținut că am lăsat prea mulți nemernici și pungași să treacă de garnizoana mea în ultima vreme. Mi s-a ordonat să vă escortez în Crath.

A făcut un semn spre ușa care dădea în stradă.

— Dacă Prințul Jorg este gata?

Am decis că-mi place de tip. Asta m-a surprins. Mie de regulă nu-mi plac oamenii. Am dat vina pe starea de spirit. Nimic nu înmoaie omul mai rău decât o noapte de destrăbălare.

Așadar, Coddin și cei patru soldați ne-au scos prin Poarta de Vest. Îi aveam pe Makin cu mine, desigur, și pe Elban, pentru că așa era el bătrân, însă nu aveam prea mulți frați care să aibă mai mult de o jumătate de creier. L-am luat cu mine și pe Nubanez. Nu sunt sigur de ce, dar l-am văzut așezat la bar, mâncând un măr, cu arbaleta pe genunchi, și m-am gândit să-l iau și pe el.

Am apucat-o pe Vechiul Drum, spre Pădurea Rennat, douăsprezece mile sau cam așa ceva, în linie dreaptă, așa cum l-au construit oamenii Romei cu multe secole în urmă.

Coddin călărea în față, flancat de băieții lui, iar noi, în urma lor, mergeam agale, bucurându-ne de ziua care se întindea lenește înaintea noastră. Makin a dat pinteni calului, care i s-a alăturat lui Gerrod, fornăind amenințări, cum fac de obicei armăsarii.

— Ar fi trebuit să mă lași pe mâna lui Sir Galen, Jorg, a spus Makin.

— Crezi că ai fi putut să-l învingi?

— Nu. Teutonul își cunoștea bine sabia, a zis Makin, și își șterse gura cu mâna. Până acum n-am încrucișat sabia cu un luptător mai bun decât el.

— Se poate, dar nu el era cel mai bun dintre voi doi, am spus.

Pentru o clipă, între noi s-a lăsat tăcerea. Elban a rupt liniștea.

— Ce, Makin a găsit un om pe care nu l-a putut bate? Sir Makin? Nu-mi vine să cred.

Buzele lui reușiră să articuleze un „șir“ stropit bine cu salivă, în loc de „Sir“.

Makin s-a întors în șa pentru a-l privi în față pe Elban.

— Ba să faci bine să crezi. Campionul Regelui m-ar fi lăsat lat. Cu toate astea, Jorg l-a învins.

A dat din cap spre Nubanez.

— Cu o arbaletă. Ai fi fost mândru.

Nubanezul și-a trecut mâna neagră ca funinginea peste fierul forjat al arcului, atingând chipurile zeilor săi păgâni.

— Nu e nicio mândrie în asta, Makin.

Niciodată n-am reușit să-l citesc pe Nubanez. Un moment părea la fel de simplu ca Maical, pentru ca, în secunda următoare, să fie mai profund decât cea mai adâncă fântână. Ba alteori se întâmpla să fie amândouă deodată.

— Maical, am spus cu glas tare, amintindu-mi de el. Până la urmă ce s-a întâmplat cu idiotul nostru? A murit? Am uitat să întreb.

— L-am lăsat în Norwood, Jorth. Ar fi trebuit să moară, la cum zăcea cu mațele pe-afară pe acolo, dar s-a tot agățat de viață și s-a văietat tot timpul, a spus Elban.

Și-a șters scuipatul de pe bărbie.

— Prea prost să moară, a spus Makin rânjind. A trebuit să-l târâm până la o casă de la marginea orașului. Micul Rikey vroia să-l termine, doar ca să-l facă să tacă din gură.

Ne-a bufnit pe-amândoi râsul.

— Serios, Jorg, ar fi trebuit totuși să-l lași pe Galen să lupte, a spus Makin. Dacă l-ai fi lăsat, acum ai fi stat bine mersi la Curte. Încă ești moștenitorul tronului. Cu timpul, ai fi luat-o pe prințesa aia sclifosită. Castelul Roșu este o condamnare la moarte pentru că ai spart prostia aia de copac. Pentru copac și pentru că i-ai zis neveste-sii că-i o târfă din neamul Scorron. Tatăl tău nu este un om iertător.

— Ai avea dreptate în toată povestea, Makin, i-am spus. Dar numai dacă ambiția mea s-ar fi limitat la „a sta bine mersi“, numai atunci l-aș fi lăsat pe teuton să-și facă de cap. Din fericire pentru tine, vreau să câștig Războiul Sutei, vreau să reunesc Imperiul Spart și să fiu Împărat. Și dacă vreau să am vreo șansă, atunci asedierea Castelului Roșu cu doar două sute de oameni va fi o nimica toată.

Am luat prânzul lângă o piatră de hotar de la marginea pădurii.

Carne de miel din bucătăriile de la taverna Îngerul Căzut. Ne lingeam încă degetele de grăsime, când am ajuns sub copaci — stejari mari și fagi — cu frunzele însângerate de sărutul înghețat al toamnei. În timp ce călăream așa, pe sub ramuri, în zgomotul făcut de copitele armăsarilor prin covorul de frunze uscate, cu răsuflarea caldă a cailor ieșind aburi din nări, în fața noastră, am simțit din nou pătrunderea acelui dulce cârlig sub pielea mea. Se spune că un om poate călători o viață întreagă și tot nu va reuși să scape de magia văilor Ancrath.

Am căscat cu poftă, trosnindu-mi fălcile. Nu reușisem să dorm noaptea trecută. Încălzit în mantia mea, m-am lăsat legănat de mersul blând al lui Gerrod.

M-am trezit că mă gândesc la moliciuni, brațe și coapse netede. Buzele mele i-au rostit numele, ca și când ar fi încercat să i-l guste.

— Katherine? a întrebat Makin mirat.

Am înălțat repede capul și-am dat de privirea lui. Se uita la mine, cu o sprânceană ridicată în felul lui enervant.

Mi-am ferit privirea. În stânga noastră se întindea o fâșie de pământ acoperită cu tufișuri spinoase, încolăcite în jurul a trei ulmi. De mult, într-o noapte furtunoasă, am învățat o lecție dură de la niște spini ca aceștia. Nu eram prins aici doar de frumusețea pământului. Erau și alte lucruri care aveau încă ghimpii înfipți adânc în mine.

Omoar-o.

M-am întors în șa, dar Makin rămăsese în urmă și stătea la palavre cu Nubanezul.

Ucide-o și vei fi liber pentru totdeauna.

Mi s-a părut că vocea aluneca din întunericul ascuns între crengile tufișului de mărăcini. Se auzea printre zgomotele făcute de copite în frunzele uscate de toamnă.

Ucide-o. O voce veche, uscată, neatinsă de milă. Pentru o clipă am văzut-o pe Katherine, cu sânge curgându-i peste dinții albi, cu ochii măriți de uimire. Puteam să simt cuțitul în mână, proptit în stomacul ei, sângele ei fierbinte alunecându-mi printre degete.

Otrava ar fi o cale mai liniștită. O atingere din depărtare.

Ăsta eram eu, sau tufa nici numai știu, parcă sunau amândouă la fel.

Forța cere sacrificiu. Toate slăbiciunile au prețul lor.

Asta da, era vocea mea. Am lăsat în urmă tufișul de măceș. Ziua se făcea din ce în ce mai rece.

Străjerii din Regimentul Pădurii ne-au descoperit destul de repede; m-aș fi îngrijorat dacă nu s-ar fi întâmplat așa. O patrulă formată din șase

oameni, îmbrăcați toți în negru și verde, a ieșit dintre copaci și ne-a poruncit să declarăm ce treburi avem noi pe Drumul Regelui.

Nu l-am lăsat pe Coddin să mă prezinte.

— Am venit să îl văd pe Comandantul Regimentului, am spus.

Străjerii au schimbat priviri. Sunt sigur că păream cu toții o șleahtă de zdrențăroși. Poate doar Makin făcea excepție, cu aerul lui de curtean, fiindcă se lustruise din cap până-n picioare pentru a-l vedea pe dragul de tata. Eu purtam vechea mea armură de pe drum, iar Elban și Nubanezul, ei bine, aspectul lor le-ar fi câștigat un laț pentru bandiți fără plictiseala unui proces.

Atunci Coddin a vorbit.

— Acesta este Jorg, Prințul de Ancrath, moștenitorul tronului.

Vorbele sale, așa greu de înghițit cum erau, aveau în spate garanția pe care o dă o uniformă. Străjerii ne priveau, acum, uluiți.

— A venit să îl vadă pe Comandant, a continuat Coddin de parcă ar fi citit de pe un pergament.

Ultimele cuvinte au avut darul să îi pună în mișcare. Ne-au condus înspre inima pădurii, de-a lungul unor poteci făcute de cerbi. I-am urmat în șir și am tot călărit în spatele lor până când am obosit să fiu lovit în față de toate ramurile pe care le lăsau libere când își croiau drum prin tufișuri. În cele din urmă am descălecat. Străjerii au menținut ritmul, fără să arate prea multă considerație pentru unii dintre noi care făceau parte din familia regală sau cărau după ei ditamai armura.

— Chiar așa, cine este Comandantul? am întrebat, abia mai respirând de oboseală, cu armura zăngănind atât de tare că ar fi trezit din hibernare și urșii.

Unul dintre străjeri a aruncat o privire înapoi, un tip bătrân, noduros ca un copac.

— Sir Vincent de Gren.

A scuipat în tufișuri pentru a-și arăta opinia față de respectivul.

— Tatăl tău l-a numit în primăvara asta, a declarat căpitanul Coddin din spatele meu. Am înțeles că a fost un fel de pedeapsă pentru ceva.

Regimentul Pădurii își ridicase tabăra de toamnă chiar lângă cascada Rulow, pe platforma de sus, acolo unde râul Temus șerpuia înainte de a-și aduna curajul să facă saltul într-un hău de vreo două sute de metri, pentru a poposi din nou în matca lui stâncoasă. O duzină de cabane mari, făcute din scânduri de brad și construite pe butuci de lemn, erau amplasate bine, printre copaci. O casă de moară abandonată era acum locuită de Comandant. Era întărită cu blocuri de granit și stătea

cocoțată chiar lângă cascadă.

Câteva zeci de paznici au ieșit să privească grupul nostru încolonat. Presupun că nu aveau parte de prea multă distracție prin colțul ăsta de lume.

Bătrânul străjer cu care vorbisem mai devreme, pe drum, s-a dus să anunțe sosirea noastră, în timp ce noi am rămas să legăm armăsarii. Nu s-a grăbit să revină, așa că am așteptat. Un vânt rece începea să adie, răvășind covorul de frunze căzute. Străjerii nu s-au mișcat de lângă noi, cu pelerinele negre-verzi fluturând în bătaia vântului. Cei mai mulți erau înarmați cu arcuri mici. O arbaletă s-ar încurca în ramurile copacilor, plus că în pădure nu există ținte la distanțe mari. Nu era niciun Robin Hood prin preajmă, paznicii nu păreau prea veseli. Ar fi fost în stare să te ucidă dacă făceai un pas afară din șir.

— Prințe Jorg.

Ușa s-a deschis și un om îmbrăcat în hermină și-a făcut apariția. Își ținea degetele băgate în centura de la brâu, bătută cu aur.

— Sir Vincent de Gren, bănuiesc.

L-am gratulat cu cel mai fals zâmbet de care eram în stare.

— Deci ești aici ca să ne spui că vom muri toți pentru o promisiune idioată făcută de un băiat pentru a-și impresiona tatăl! a strigat el, suficient de tare pentru a fi auzit de întregul public.

Trebuie să admit că avea calitatea asta — Sir Vincent trecea direct la subiect, nu era nicio îndoială. Și asta îmi place la un bărbat, chiar îmi place, dar nu mi-a plăcut felul în care a spus-o. Avea o față destul de bizară Lordul Vincent, de parcă lumea întreagă îi lăsa un gust acru în gură, ceea ce era ciudat, pentru că trupul lui avea o formă durdulie, care presupune muncă serioasă când vine vorba de mâncare și câteva zeci de hermine sacrificate în plus pentru a acoperi materialul necesar pentru straie. Avea în jur de treizeci de ani, dar e greu să fii sigur cu oamenii grași: nu au pic de piele rămasă pentru riduri.

— Văd că veștile circulă repede.

Mă întrebam dacă nu cumva tata își dorea mai mult să eșuez decât își dorea Castelul Roșu. Într-un fel aș fi luat-o ca pe un compliment, pentru că asta însemna că intuia că am totuși o șansă. Dar nu, în toată povestea asta se simțea mâna unei femei, poate a celei pe care încă o ustura remarca mea — „o târfă Scorron“. O femeie obișnuită să scoată din om toate secretele, imediat după futai. O femeie care putea trimite călăreți spre Pădurea Rennat. Ba chiar și spre Gelleth.

Am înaintat agale către Lordul Vincent.

— Mă întreb, Lord de Gren, te-ar urma oamenii tăi până la moarte?

Sunt impresionat că le-ai câștigat respectul atât de repede. Am auzit că oamenii din Regimentul Pădurii sunt foarte duri, mai duri decât cuiele.

Mi-am trecut brațul peste umerii săi. Nu i-a plăcut gestul, dar când ești prinț, poți face asemenea lucruri.

— Vino cu mine.

Nu i-am dat de ales. L-am condus în aval, spre linia strălucitoare unde râul Temus dispărea brusc, înlocuit de o ceață slabă și pulberi fine de apă.

—Haideți, veniți și voi, am strigat. Asta nu-i o întâlnire privată.

Așa că am ajuns pe un prichici de piatră umedă, la vreo cincizeci de metri în jos de la casa de moară, unde apele albe de spumă săreau peste pietre, adunându-se pentru a plonja în cascada Rulow.

— Prințul Jorg, eu nu..., a început Lordul Vincent.

— Tu, vino aici!

Mi-am luat mâna de pe Gren și mi-am îndreptat arătătorul spre străjerul bătrân care mai devreme scuipase numele Comandantului. A trebuit să-mi ridic vocea peste zgomotul făcut de râu.

Bătrânul s-a apropiat de noi și ni s-a alăturat pe marginea apei.

— Și cine zici că este acest mândru exemplar din strajă, Comandante? am întrebat eu.

Fețele oamenilor grași sunt minunate când vine vorba de emoții. Cel puțin a Lordului Vincent era. Îi puteam vedea gândurile răsucindu-se în spasme, făcându-i fălcile să tremure, zgâlțâindu-i pliurile din jurul gâtului.

— Eu...

— Am înțeles că sunt două sute de ticăloși aici. Nu mă aștept acum să-i știi pe toți, i-am spus, cu glasul numai lapte și miere. Care e numele tău, străjer?

— Keppen, maiestatea ta, a răspuns omul.

Arăta de parcă ar fi dat orice să fie în altă parte. Tot căuta din ochi o scăpare.

— Ordonă-i să sară, Comandante, am spus.

— C-ce?

Lordul Vincent se făcuse palid într-o clipită.

— Să sară, am strigat eu iar. Ordonă-i să sară în cascadă.

— Ce?

Lordul Vincent părea să fi aibă dificultăți cu auzul, poate din cauza vuietului râului.

Keppen a dus mâna la mânerul pumnalului. Om de bun simț.

— Dacă toți oamenii vor muri din cauza unei promisiuni cretine

făcute de un băiat tatălui său, atunci e firesc ca băiatul să se asigure că oamenii ăștia îți urmează ordinele, mai ales atunci când ele atrag după sine o moarte sigură, am spus. Și dacă mai spui o dată „ce“, o să mă văd nevoit să te despic în două, aici și acum.

— C... Dar, prințul meu... Prințe Jorg...

Încerca să râdă.

— Ordonă-i să sară, acum! am lătrat în fața lui de Gren.

— S-sari!

— Nu așa! Pune ceva hotărâre în ordin. Nu va sări dacă îi faci doar așa, o sugestie.

— Sari!

Lordul Vincent încerca, disperat, să rostească ordinul pe un ton cât mai poruncitor.

— Mai bine, am spus. Hai, încă o dată, cu sentiment.

— Sari!

Lordul Vincent a urlat ordinul către bătrânul Keppen. Culoarea i-a revenit în obraji, dându-le o nuanță roșie, aprinsă.

— Sari! Sari, fir-ai al dracu'!

— Să fiu al naibii dacă săr! a strigat Keppen la rându-i.

Și imediat a scos pumnalul din teacă, o lamă tăioasă, și s-a tras înapoi, precaut.

Am ridicat din umeri.

— Nu este suficient de bine, Lord Vincent. Pur și simplu nu-i suficient!

Și, cu un brânci dat din toată inima, Lordul Vincent a plonjat în cascadă. Nu s-a auzit niciun vaiet, nimic. Nici măcar o bufnitură.

Apoi m-am mișcat repede. În doi pași am fost lângă Keppen, l-am prins de gât cu o mână, iar cu cealaltă i-am prins încheietura mâinii, ținând cuțitul la distanță. L-am luat prin surprindere și, după încă un pas, l-am împins până pe marginea prăpastiei, cu călcâiele în aer. Doar mâna mea, înfiptă în gâtul lui, îl mai ținea printre noi.

— Deci, Keppen, am spus. Vei muri pentru noul tău Comandant?

I-am zâmbit, dar nu cred că a observat.

— Asta este partea în care tu spui „da“. Și ai face bine și să crezi când o spui, pentru că sunt lucruri mult mai rele decât să mori ușor atunci când ți se dă ordin să o faci.

El a bâiguit un „da“, strecurat printre degetele mele.

— Coddin.

Am arătat cu degetul spre el.

— Tu ești noul Comandant al Regimentului Pădurii.

L-am tras pe Keppen înapoi și m-am întors spre tabără. Toți m-au urmat.

— Dacă vă cer să muriți pentru mine, mă aștept să întrebați când și unde, am spus. Dar eu nu mă grăbesc să vă cer asta. Ar fi o pierdere. Regimentul Pădurii este format din cei mai periculoși două sute de soldați pe care îi are Ancrath, indiferent dacă tatăl meu știe asta sau nu.

Nu era chiar o lingușire. În pădure, erau cei mai buni pe care îi aveam. Sub conducerea unui comandant bun erau cea mai ascuțită sabie din arsenal. Și prea inteligenți ca să sară la o simplă comandă.

— Comandantul Coddin, aici de față, vă va duce la Gelleth.

Am văzut câteva buze strâmbându-se la auzul cuvintelor mele. Cu sau fără săritura în lungime a Lordului Vincent, eu eram în continuare doar un băiat, iar Castelul Roșu tot sinucidere curată era.

— Vă veți apropia de Castelul Roșu, nu mai mult de douăzeci de mile. Veți petrece două săptămâni în pădurile Otton. O să stați acolo și-o să tăiați lemne pentru mașinile de asediu și veți ucide orice patrulă care se va apropia de voi. Când va veni momentul, Comandantul Coddin vă va spune ce aveți de făcut mai departe.

M-am întors cu spatele la ei și am împins ușa de la cabană.

— Coddin, Makin!

Cei doi m-au urmat. Holul de la intrare dădea într-o sală de mese plăcută, unde ceva mai devreme părea că se servise prânzul — gâscă rece, pâine și mere tomnatice. Am luat un măr.

— Mulțumirile mele, Prințe Jorg, a zis Coddin onorându-mă cu o plecăciune rigidă. Acum că sunt salvat de datoria pe care trebuia să mi-o îndeplinesc în Crath, o să mă pot bucura de iarnă alergând de colo-colo prin pădurile din Gelleth.

Un zâmbet mic pâlpâia în colțul gurii lui.

— Vin și eu cu tine. Sub acoperire. Este un secret care trebuie bine păzit, iar tu te vei asigura că nu va ciripi nimeni, am spus.

— Păi și noi unde vom fi până la urmă? a întrebat Makin.

— La Cheiul Leucrotei, i-am răspuns eu. Să vorbim cu monștrii.

25

Ne-am întors la Castelul Înalt prin Poarta din Orașul Vechi, cu soarele de amiază arzând fierbinte deasupra noastră. Purtam sabia familiei pe șa și nimeni nu a încercat să ne blocheze drumul.

Am lăsat caii în Curtea de Vest.

— Vezi dacă e bine potcovit. Avem drum lung înaintea noastră.

L-am bătut ușor peste coaste pe Gerrod și l-am lăsat pe mâna flăcăului de la grajduri.

— Se pare că avem companie.

Makin a pus o mână pe umărul meu.

— Ai grijă.

Mi-a făcut semn din cap spre celălalt capăt al curții. Sageous cobora scările din aripa principală, o siluetă mică, învești mântată în straie albe.

— Sunt sigur că micul nostru păgân va învăța să-l iubească pe Prințul Jorgy, la fel ca toți ceilalți, am zis. E un om priceput, bine de avut la îndemână.

Makin s-a încruntat.

— Mai bine îți bagi un scorpion în sân. M-am interesat de el. Știi copacul ăla din sticlă pe care l-ai răsturnat zilele trecute? Nu era un ornament. El chiar l-a crescut.

— O să mă ierte.

— L-a crescut dintr-o piatră, Jorg. Dintr-o mărgică verde. I-a luat doi ani. Și l-a udat cu sânge.

În spatele nostru Rike a început să chicotească, un sunet copilăresc, complet nepotrivit pentru un gigant ca el.

— Cu sângele lui, a încheiat Makin.

Un alt frate a izbucnit în râs la auzul cuvintelor lui. Toți auziseră povestea lui Sir Galen și a copacului de sticlă.

Sageous s-a oprit la mai puțin de un metru de mine și a aruncat o privire spre frați. Unii abia descălecaseră și își lăsau armăsarii pe mâinile grăjdarilor, alții erau îngrămădiți în jurul meu. Ochii lui se opriră o clipă pe Rike, măsurându-i înălțimea.

— De ce ai fugit, Jorg?

— Prințe. O să i te adresezi ca unui Prinț, câine păgân.

Makin a făcut doi pași înainte, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă. Sageous i-a aruncat o privire blândă și mâna lui Makin a căzut moale. Nu mai avea nimic de comentat.

— De ce ai fugit?

— Eu nu fug, i-am răspuns.

— Cu patru ani în urmă, ai fugit de la casa tatălui tău.

Își păstra tonul blând al vocii, iar frații îl priveau vrăjiți, de parcă ochii lor ar fi fost fixați pe o monedă care se rotește cu viteză.

— Am plecat cu un scop, i-am răspuns.

Mă neliniștea strategia lui de atac.

— Ce scop?

— Să ucid pe cineva.

— L-ai ucis? m-a întrebat Sageous.

— Am ucis mulți oameni.

— Dar pe el l-ai ucis?

— Nu.

Contele Renar era încă în viață.

— De ce?

De ce nu l-am ucis?

— I-ai făcut vreun rău? I-ai afectat interesele?

Nu. De fapt, dacă era să privesc lucrurile așa cum erau, dacă era să refac traseul celor patru ani petrecuți pe drumuri, ieșea că i-am susținut interesele lui Renar. Alături de frați, am tot ciugulit din călcâiele Baronului Kennick, făcându-l să-și neglijeze vechile ambiții. În Mabberton am distrus ceea ce ar fi putut fi inima unei rebeliuni...

— I-am ucis fiul. Am înfipt un pumnal în Marclos, carne din carnea lui Renar, moștenitorul său.

Sageous și-a permis să zâmbească ușor.

— Jorg, pe măsură ce te-ai apropiat de casă, ai intrat sub protecția mea. Mâna care te-a condus a fost una de departe.

Să fi fost adevărat? Nu reușeam să întrezăresc în el minciuna. Ochii mei se plimbau pe scripturile tatuate pe fața lui, un pergament complicat scris într-o limbă străină și ciudată. O carte deschisă, dar nu izbuteam să-l citesc.

— Te pot ajuta, Jorg. Te pot face să te regăsești. Îți pot reda liberul-arbitru.

A întinse mâna, cu palma desfăcută.

— Liberu-arbitru trebuie cucerit, i-am spus.

Când te îndoiești, caută înțelepciunea altora. În cazul ăsta, Nietzsche. Unele dispute necesită un pumnal dacă e nevoie să despici lucrurile rapid, altele necesită o piatră filosofală în care să se spargă căpățânile.

Am întins mâna și i-am cuprins-o pe-a lui, pe dedesubtul palmei, lăsând-o să se odihnească în palma mea.

— Alegerile mele au fost doar ale mele, păgâne, i-am spus. Dacă cineva ar fi încercat să mă conducă, aș fi știut asta.

— Ai fi știut?

— Și dacă aș fi știut... Ah, dacă aș fi știut, i-aș fi dat așa o lecție despre durere, încât până și Oamenii Roșii din Est ar fi avut de învățat.

Chiar în momentul în care cuvintele și-au luat zborul de pe buzele mele, și-au pierdut greutatea. Păreau copilărești.

— Dar nu eu am fost cel care te-a condus, Jorg, a zis Sageous.

— Atunci cine?

I-am strâns mâna până când am auzit cum îi trosnesc oasele.

A dat din umeri.

— Cere-ți înapoi puterea de a decide, iar eu ți-o voi reda.

— Dacă mi s-a făcut vreun farmec, îl voi găsi pe cel care mi l-a făcut și-l voi ucide.

Am simțit un ecou al vechii dureri care mă hăituia pe vremea când băteam drumurile, o înțepătură care mă străfulgera de la o tâmplă la alta, în spatele ochilor, ca o așchie de sticlă.

— Dar nu mi s-a făcut niciun farmec, iar puterea de decizie este a mea, i-am spus.

A ridicat iar din umeri și mi-a întors spatele. Când am coborât privirea, am văzut că îmi țineam mâna stângă în cea dreaptă, iar printre degete mi se scurgeau picături de sânge.

26

După discuția cu Sageous în Curtea de Vest, m-am dus direct la slujbă. Întâlnirea cu păgânul mă făcea să-mi doresc brusc un contact cu biserica Romei, o gură de tămâie și o supradoză de texte dogmatice. Dacă păgânii aveau în ei asemenea puteri, mi se părea cinstit ca biserica să aibă și ea puțină magie a ei, pe care să o împartă cu cei care merită, ba poate că și cu cei care nu merită, dar care se obosesc măcar să dea pe acolo. Și chiar dacă n-ar fi așa, aveam oricum nevoie urgentă de un preot.

Am intrat în capelă, unde l-am găsit pe Părintele Gomst ținând o predică. Cântecul corului s-a domolit încet în zgomotul cizmelor care bocăneau pe lespezile de marmură. Sub privirile lacome ale fraților, dar fără îndoială și datorită miresmei teribile pe care prezența noastră o împrăștia, călugărițele s-au făcut mici, transformându-se în umbre. Gains și Sim și-au scos coifurile și și-au plecat capetele. Cei mai mulți, însă, priveau în jur, în căutarea unor obiecte care să merite furate.

— Iartă-ne intruziunea, Părinte.

Mi-am scufundat mâna în vasul de la intrare și apa sfântă mi-a spălat sângele care începea să se usuce pe piele. Mă ustura.

— Prințe!

Și-a lăsat cartea pe pupitru și s-a uitat la mine, alb la față.

— Oamenii ăștia... nu se cade.

— Of, mai taci.

Am făcut câțiva pași pe culoarul dintre strane, cu ochii fixați pe minunea pictată pe tavan, răsucindu-mă în jurul meu pe măsură ce înaintam. Îmi țineam mâna ridicată în sus și picături de apă amestecată cu sânge se scurgeau pe podea.

— Nu sunt ei, cu toții, fiii lui Dumnezeu? Copii pocăiți, întorși aici după iertare?

M-am oprit în fața altarului și-am aruncat o privire înapoi, spre frații opriți lângă ușă.

— Roddat, pune chestia aia la loc, că, dacă nu, o să-ți rămână degetele mari în cutia milei.

Roddat a scos la iveală, din faldurile lui zdrențuite, un sfeșnic din argint.

— Măcar ăla!

Părintele Gomst a arătat cu degetul, tremurând, spre Nubanez.

— Ăla nu-i din turma Domnului.

— Nici măcar o oaie neagră?

Am mai făcut un pas și am ajuns lângă Gomst. A tresărit.

— Ei, poate reușești să-l convertești în timpul călătoriei.

— Prințe?

— Urmează să vii cu mine la Gelleth, Părinte Gomst. Într-o misiune diplomatică. Sunt surprins că Regele nu te-a informat încă.

De fapt, nu eram deloc surprins, dat fiind că ce spuneam acum era o minciună.

— Plecăm imediat.

— Dar...

— Vino!

Am pornit spre ușă. Preotul s-a oprit o secundă, blocat de situație, apoi m-a urmat. Îi auzeam ezitarea în felul în care pășea.

Frații au început să se adune în fața mea. Rike își plimba mâna pe pereți, peste relicve și icoane.

Acum că mă asigurasem că am preotul cu mine, eram nerăbdător să plec. L-am instruit pe Makin să aibă grijă de provizii și l-am condus pe Gomst în Curtea de Vest.

— Prințe, nu ar trebui să-l luăm cu noi pe omul ăsta din Nuba, mai ales într-o misiune diplomatică. Sau orice alt soi de misiune.

Gomst îmi șopti repejor la ureche în timp ce mergeam.

— Știi, am auzit că beau sângele preoților creștini ca să aibă putere când fac vrăji.

— Serios?

Cred că a fost prima chestie interesantă pe care am auzit-o vreodată de la Gomst.

— Aș avea și eu nevoie de puțină magie.

Preotul s-a făcut palid sub barba căruntă.

— E doar o superstiție, Prințul meu.

După alți câțiva pași:

— Dar chiar și-așa, binecuvântările Domnului vor fi cu noi în călătoria asta dacă decizi să îl arzi pe rug.

O oră mai târziu, cu desagele pline, am intrat călare înapoi, în Vechiul Oraș. Sageous ne aștepta. Stătea singur, lângă cărarea pietruită. Am oprit scurt lângă el, păstrând încă în gând neliniștea. Izbutea să trezească în mine o umbră de îndoială. Mi-am tot spus că l-am lăsat deoparte pe Contele Renar, act care a necesitat putere, un sacrificiu făcut pe altarul voinței de fier pe care trebuia să o dobândesc pentru a câștiga urzeala tronurilor. Dar uneori, acum de exemplu, nu mai credeam în povestea asta.

— Ar trebui să accepți protecția mea, Prințe, a zis Sageous.

— Am supraviețuit destul fără ea.

— Da, dar acum te îndrepți spre Gelleth, legat de un jurământ care va duce la întărirea puterii tatălui tău.

— Așa e.

Caii fraților mei au început să fornăie în jur.

— Dacă cineva ar crede că ai șanse reale să câștigi, atunci te-ar opri, a zis Sageous. Cel care te-a jucat în toți acești ani va face tot posibilul să întărească legăturile pe care tu le-ai slăbit. Poate preotul te va ajuta. Prezența lui te-a ajutat și-n alte dăți. Are valoarea unui talisman, dar, dincolo de asta, nu valorează nimic — e doar o mână de straie goale.

Un cal l-a împins pe Gerrod când călărețul lui a trecut pe lângă mine.

Am dus mâna la mânerul sabiei.

— Nu-mi placi, păgâne.

— Jorg, tu ce crezi că l-a speriat pe strigoiul din mlaștină?

Niciun tremur nu tulbura privirea aceea atentă, fixată asupra mea.

— Eu...

Cuvintele mele pline de îngâmfare au sunat a gol înainte ca eu să apuc să le pronunț.

— Un băiat furios?

Sageous își clătină capul.

— Moroiul a văzut o mână mai neagră decât el învăluindu-ți inima.

— Eu...

— Acceptă protecția pe care ți-o ofer. Sunt vise mai măreațe pe care le poți visa.

Am simțit grutatea moale a somnului apăsând pe mine. Șaua părea nesigură.

— Vrăjitor al somnului.

O voce întunecată a vorbit din spatele meu.

— Vrăjitor al somnului.

Nubanezul ridicase arbaleta, cu pumnul negru strâns în jurul fierului, cu mușchii întinși în încordarea corzii.

— Port o amintire de la tine, Vrăjitorule, iar magia ta nu va corupe băiatul.

Sageous a dat înapoi, făcându-se mic. Mi s-a părut că văd cum pălesc literele tatuate pe fața lui.

Într-o fracțiune de secundă, ochii mei s-au făcut mari.

— Tu ești.

Claritatea era aproape orbitoare.

— Tu ești cel care mi-a trimis frații în temnițele tatălui meu. Tu l-ai trimis pe vânător să mă ucidă.

Am pus mâna pe arbaleta Nubanezului, amintindu-mi cum o luase de la omul pe care l-am ucis în noptea aia furtunoasă, petrecută în hambarul de lemn. Vânătorul trimis de vrăjitorul din vis.

— Tu l-ai trimis pe vânător să mă ucidă.

Ultimele rămășițe ale vrăjii făcute de Sageous s-au spulberat.

— Iar acum vânătorul meu este cel care ține arcul.

Sageous s-a întors pe călcâie și a apucat-o repejor înspre castel, pe jumătate alergând.

— Roagă-te să nu te găsesc aici la întoarcere, păgâne, am șoptit printre dinți.

Dacă m-a auzit, probabil că avea să-mi urmeze sfatul.

Am plecat atunci, părăsind orașul călare, fără să privim măcar o dată înapoi.

Primii stropi de ploaie ne-au prins pe Câmpiile Ancrath și ne-au urmărit prin trecătoarea de nord care ne-a dus la frontierele muntoase ale bătrânului Gelleth. De multe ori s-a întâmplat să fiu prins de ploi pe drumuri, dar ploile de-acum, când părăseam tărâmurile tatălui meu, erau reci și mizerabile, ca o tristețe care te pătrunde până în măduva oaselor. Cu toate astea, apetitul lui Burlow Grasul s-a păstrat neatins, la fel ca și temperamentul exploziv al lui Rike. Burlow mânca de parcă porțiile de mâncare erau o provocare, iar Rike bombănea la fiecare picătură de ploaie care-l atingea.

La ordinele mele, Gomst i-a spovedit pe oameni. După ce a ascultat confesiunea lui Kent cel Roșu și a aflat cum a ajuns să poarte o asemenea poreclă, Gomst a cerut să fie scutit de această corvoadă. După ce a ascultat și șoaptele Mincinosului, a început să mă implore.

Zilele treceau. Zile lungi și nopți reci. Am visat-o pe Katherine, i-am visat chipul și ochii care îi scăpărau sălbatic. Într-o seară, am mâncat friptură după o rețetă secretă de-a lui Gains. Burlow Grasul avea grijă de animale, verificându-le copitele și chișițele. Burlow avea întotdeauna grijă de cai. Poate se simțea vinovat că îi îngreuna atât de mult, deși cred că simțea mai degrabă o frică morbidă de mersul pe jos. Înaintam din ce în ce mai mult prin munții neguroși. Și, până la urmă, ploile s-au oprit. Ne-am făcut tabăra pe un platou mai ridicat și apoi am privit, împreună cu Nubanezul, cum apune soarele. Își ținea arbaleta în brațe, șoptindu-i taine vechi în limba lui maternă.

Timp de două zile am călărit caii pe povârnișuri atât de abrupte și

de stâncoase încât doar copitele caprelor de munte le puteau face față.

Intrarea în Cheiul Leucrotei era marcată de o coloană. Groasă de aproape doi metri și cam de două ori mai înaltă, o ruină distrusă de toanele vreunui uriaș. Rămășițele părții de sus zăceau împrăștiate. Erau însemnate cu tot soiul de rune, în latină cred, atât de distruse încât abia reușeam să deslușesc pe ici, pe colo câte un semn.

Ne-am odihnit lângă coloană. M-am cățărat pe ea ca să le pot vorbi fraților de la înălțime și să-mi pot face o idee despre împrejurimi.

I-am pus pe oameni să ridice tabăra. Gains a aprins focul și și-a pregătit tigăile. Vântul abia adia prin trecătoare, corturile de pânză doar ce fluturau ușor. Apoi ne-a prins iar ploaia, de data asta o ploaie molcomă și rece. Dar nu era suficientă ca să-l trezească pe Rike, care zăcea la vreo cinci metri de coloană, sforăind ca un fierăstrău ce taie un trunchi.

M-am ridicat și am privit cu atenție muchiile stâncilor. Erau peșteri pe povârnișul muntelui. Multe peșteri.

Îmi simțeam părul fluturându-mi pe spate. L-am lăsat pe Nubanez să mi-l împletească în zeci de cozi lungi, legate la vârf cu câte o amuletă din bronz. Mi-a zis că asta mă va proteja de spiritele rele. Așa că mi-au rămas doar spiritele bune să-mi dea bătăi de cap.

Am stat așa, cu mâinile încleștate pe sabia Ancrath, cu vârful lamei odihnindu-se dinainte. Așteptând ceva.

Oamenii au început să se agite, la fel și animalele. Mi-am dat seama fiindcă nu se mai plângeau de nimic. Au început să se holbeze la povârnișuri împreună cu mine, Elban știrbul, bătut de ploaie și de vânt mai ceva ca stâncile din fața noastră, tânărul Roddat palid, cu fața pătată de vărsat, Kent cel Roșu cu secretele lui, șiretul Row, Mincinosul, Borlow Grasul și toți ceilalți din gașca mea de zdrențăroși. Nubanezul a rămas nemișcat lângă coloană, cu Makin alături. Banda mea de frați. Toți cuprinși de neliniște, fără să știe de ce. Gomst arăta de parcă era pe punctul s-o ia la fugă, numai că nu știa încotro s-o apuce. Frații simțeau primejdia. Știam că, dacă îi cuprindea pe toți îngrijorarea, asta însemna că ne așteaptă ceva rău. Ceva foarte rău.

Pasaj din transcrierea procesului lui Sir Makin de Trent:

Cardinalul Helot, procuror papal: *Și negi arderea Catedralei din Wexten?*
Sir Makin: *Nu.*
Cardinalul Helot: *Dar jefuirea orașului Merca de Jos?*
Sir Makin: *Nu, și nici jefuirea Mercăi de Sus nu o neg.*
Cardinalul Helot: *Vă rog să notați că acuzatului i se par amuzante faptele criminale pe care le-a săvârșit.*
Scribul Curții: *S-a notat.*

27

Monștrii au apărut odată cu lăsarea întunericului. Umbrele au înghițit cheiul, iar liniștea s-a îngroșat atât de tare încât vântul abia reușea să o miște. Makin a lăsat o mână pe umărul meu. Am tresărit și, pentru moment, am urât secunda aceea de teamă, mi-am disprețuit slăbiciunea și l-am urât pe Makin că mi le-a arătat.

— Uite colo, sus.

Mi-a făcut semn cu capul, spre stânga mea.

Una dintre gurile de peșteri deschise spre noi se aprinsese pe dinăuntru; un singur ochi ne privea prin bezna nopții.

—Ăsta nu-i foc, am zis.

Lumina nu avea nimic din căldura sau pâlpâirea unei flăcări.

Sub privirile noastre, sursa de lumină a început să se miște, proiectând umbre ascuțite de-a lungul povârnișului.

— Un felinar?

Burlow Grasul s-a apropiat, pufnind din obrajii grași a uimire. Frații se strângeau în jurul nostru.

Ciudatul felinar a ajuns în cele din urmă la ieșirea din grotă, iar întunericul a înghițit imediat peștera rămasă în urmă. Strălucea ca o stea. O lumină rece, destrămându-se din miez, în mii de raze.

O singură siluetă tăia o halcă de umbră în lumina răspândită de felinar; era cel care ducea felinarul.

Am privit cum coboară încet, fără grabă. Vântul îmi frământa carnea cu degete de gheață și îmi răsucea pelerina, cerând să fie băgat în seamă.

— *Ave Maria, gratia plena, dominus tecum, bendicta tu in mulieribus.*

Undeva, în noapte, bătrânul Gomsty își murmura rugăciunile.

Un fior de groază se strecura printre noi.

— Sfântă Fecioară!

Makin a slobozit cuvintele tare, de parcă ar fi încercat să scape de frică. O simțeam cu toții, târându-se peste stâncile ascunse în beznă.

Frații ar fi fugit, dar unde să te ascunzi?

— Făclii! Naiba să vă ia. Acum!

Am întrerupt momentul de paralizie, uimit că mă lăsasem atât de hipnotizat de apropierea luminii.

— Acum!

Mi-am scos sabia din teacă. Gestul meu i-a înviorat pe toți. S-au

repezit să agite cărbunii încinși, împiedicându-se în bolovanii de sub tălpi.

— Nubanezule, Row, Burlow, vedeți dacă e ceva de-a lungul râului!

Dar, chiar în momentul în care am rostit cuvintele, mi-am dat seama că suntem înconjurați.

— Acolo! Acolo, în spatele culmii!

Nubanezul s-a mișcat repede, cu arbaleta pregătită. A văzut el ceva, nu era genul care să se sperie din nimic. Ne-am uitat la luminița aia drăgălașă, iar ei ne-au înconjurat. Simplu ca un sărut furat pe neașteptate. Distrage-ți prada cu o față drăguță, apoi atac-o din spate, fără să știe măcar ce-o lovește.

Torțele s-au aprins, oamenii și-au pregătit armele.

Lumina s-a apropiat și mai mult, până când am reușit să ne dăm seama ce era: un copil a cărui piele radia. Fetița se mișca încet, cu pași egali. Fiecare centimetru din trupul ei strălucea, o lumină albă ca argintul topit, singurele umbre care se zăreau fiind zdrențele de pe ea.

— *Ave Maria, gratia plena!*

Vocea Părintelui Gomst se înălța, de parcă ar fi încercat să facă din rugăciune un scut.

— Sfântă Marie, l-am îngânat eu, ca un ecou. Plină de grație, într-adevăr.

În ochii fetei ardea o lumină argintie și niște flăcări fantomatice îi dansau peste piele. Frumusețea ei fragilă mi-a tăiat respirația.

Un monstru mergea în urma ei. În orice altă situație, atenția noastră ar fi fost captată de bestie. Monstrul era un fel de parodie de om, amintind de trăsăturile lui Adam cam în măsura în care o vacă amintea de un cal. Lumina dezvăluia grozăvia trupului său în cele mai mici detalii. Fiara avea mult peste un stânjen. Îl depășea chiar și pe Micul Rikey cu vreo palmă sau două.

Mincinosul a ridicat arcul, cu o grimasă de dezgust pe fața lui ciupită. L-am prins de braț chiar în momentul în care țintea monstrul.

— Nu.

Voiam să îi aud vorbind. Și, după cum arăta situația, o săgeată n-ar fi făcut altceva decât să-l enerveze pe noul nostru amic.

Sub o carcasă roșie de mușchi împletiți, pieptul mons-trului arăta ca un butoi de uriaș. Coastele străpungeau carnea, împletindu-se ca o colivie deasupra inimii lui.

Lumina fetei ne-a atins cu un sărut rece și dintr-odată am simțit-o pătrunzându-mi în minte. Mi-a vorbit, iar vocea ei părea să se ridice din pietre. I-am auzit pașii stingheri traversând coridoarele memoriei mele. Sunt locuri pe unde copiii nu ar trebui să rătăcească. I-am întâlnit privirea

argintie fixată asupra mea și preț de o secundă umbrele s-au lungit spre ea.

— Bine ai venit în tabăra noastră, i-am urat eu.

Am făcut câțiva pași înainte ca să-i întâmpin, rupându-mă de lângă frați și pătrunzând în aura strălucitoare a copilei. Monstrul mi-a zâmbit, un zâmbet larg care a lăsat să i se vadă dinții furați parcă din gura unui lup. Avea ochi de pisică, îngustați ca două lame de cuțit în lumină, reflectând strălucirea copilei.

Am trecut pe lângă frumoasă și m-am oprit în fața bestiei. Mi-am aruncat privirea peste mușchii îngrămădiți pe oasele lui, străbătuți de vene pulsânde și de cicatrice vechi, întărite. Aș fi putut lua cina în palmele lui. Avea câte patru degete la o mână, fiecare deget de grosimea brațului fetei. Ar fi putut să-mi strivească, dintr-o singură mișcare, capul.

Mi-am repezit gâtul înainte, dintr-odată, și am sărit la el cu un urlet, vârându-mi fața într-a lui. El s-a tras înapoi și s-a împiedicat în bolovani. Am izbucnit în râs fără să vreau. Nu m-am putut abține.

— De ce?

Fata părea uimită. Și-a plecat într-o parte capul și umbrele au fugit.

— Pentru că...

Am tras aer în piept, în timp ce monstrul revenea la poziția verticală.

De ce? Preț de o secundă, n-am știut ce să-i răspund.

— Pentru că... pentru că, dă-l dracu'. Pentru că-i un ticălos uriaș, de-aia.

Mi-am izgonit rânjetul de pe față. Pentru că m-a făcut să încremenesc. Pentru că m-a făcut să mă simt mic.

Am privit în jos, spre ea.

— Eu sunt mai mare decât tine. Ai de gând să lași asta să te sperie?

— Mă tem de tine, mi-a răspuns fata. Dar nu din cauza mărimii tale, Jorg. Ci din cauza firelor care se adună în jurul tău. Din cauza ițelor care se întâlnesc acolo unde eu nu pot ajunge. Din cauza greutății și a lamei de cuțit pe care se sprijină.

A vorbit, sau mai degrabă a cântat, cu voce subțire și dulce.

— Fetițo, văd că ești un oracol bun, i-am răspuns. Un amestec perfect de pronfunzime și deșertăciune.

Mi-am băgat sabia înapoi în teacă.

— Deci știi numele meu. Nu vrei să mi-l spui și tu pe-al tău? Leucrotele au nume?

— Jane, răspunse ea. Iar el este Gorgoth, un conducător al lumii de sub munte.

— Încântat de cunoștință, le-am zis schițând o plecăciune. Poate că acum prietenii tăi sunt gata să iasă din spatele stâncilor. În felul ăsta frații mei n-ar mai fi atât de tentați să tragă în orice umbră zăresc.

Gorgoth și-a fixat ochii de pisică pe mine, o privire nemișcată, înfricoșătoare.

— Sus!

Vocea lui s-a rostogolit pe povârnișurile muntelui, mai adâncă și mai cutremurătoare decât mi-am imaginat-o. Și credeți-mă că mi-am imaginat-o destul de adâncă.

Alți monștri s-au ridicat atunci în jurul taberei noastre, unii dintre ei uimitor de aproape de noi. Dacă toate monstruozitățile și toți balaurii sculptați pe zidurile catedralelor s-ar aduna vreodată să formeze o armată, atunci leucrota ar fi acea armată, în carne și oase. Nu erau doi care să arate la fel. Toți fuseseră zugrăviți după chipul și asemănarea omului, dar mâna care îi desenase era îngrozitor de lipsită de talent. Niciunul nu era atât de mare și de vânjos ca Gorgoth. Mulți dintre ei erau acoperiți cu răni supurânde, aveau membrele rupte sau ne priveau de sub niște tumori și umflături oribile, din care nu se mai înțelegea nimic.

— Isuse, Gorgoth! Amicii tăi îl fac pe Micul Rikey să pară aproape drăguț, am zis eu.

Makin mi s-a alăturat, cu ochii feriți de lumina pe care o degaja Jane. Și-a acoperit fața cu o mână și l-a măsurat pe Gorgoth din cap până-n picioare.

— Și acesta este Sir Makin, am zis eu. Cavalerul de la Curtea Regelui Olidan, spaima...

— Un om de încredere.

Vocea ei subțire a întrerupt-o pe a mea.

— Dacă își dă cuvântul.

Și-a întors spre mine orbitele argintii și am simțit cum tot trecutul mi se înghesuie pe umăr.

— Vrei să ajungi la inima muntelui, a rostit ea.

— Da.

Nu aveam cum să neg una ca asta.

— Prințe Ancrath, tu aduci cu tine moartea, a continuat ea.

La cuvintele ei, Gorgoth a scos un mârâit. A sunat ca și cum ai fi izbit două stânci. Copila și-a lăsat mâna strălucitoare pe încheietura mâinii lui.

— Moarte aduci și dacă suntem de acord, moarte și dacă ne vom împotrivi.

A rămas cu privirea fixată pe mine.

— Ce ai de oferit în schimbul accesului la această trecere?

A trebuit să recunosc, în sinea mea, că era bună la jocul pe care îl juca. N-avea să le fie ușor dacă planul meu avea să funcționeze, dar nici dacă ar fi încercat să ne oprească.

— Am adus un cadou, i-am răspuns. Dar dacă nu-ți va plăcea, atunci îți pot face câteva promisiuni. O să-l pun și pe Sir Makin să promită, iar el chiar este un om care se ține de cuvânt.

Am zâmbit spre ea.

— Când am văzut locul ăsta pe hartă...

M-am oprit o secundă, amintindu-mi circumstanțele cu o oarecare afecțiune.

— Sally..., a șoptit fata, amintindu-și odată cu mine odaia din tavernă.

Pe moment, am rămas buimăcit. Nu-mi plăcea ideea că fetița asta îmi umblă prin minte, deschizând uși, făcând tot soiul de judecăți copilărești, luminând locuri care ar trebui să rămână în întuneric. O parte din mine ar fi vrut s-o taie în două, o mare parte din mine.

Mi-am descleștat fălcile.

— Când am văzut cheiul ăsta pe hartă, mi-am zis: „Ce loc uitat de Dumnezeu“. Și atunci mi-am dat seama ce trebuie să aduc pentru a face trocul cu voi. Vi l-am adus pe Dumnezeu.

M-am întors și i l-am arătat pe Părintele Gomst.

— Vă aduc salvarea, binecuvântarea împărtășaniei. V-am adus blagoslovire, catehism... spovedanie, dacă e cazul. Toată salvarea de care sufletele voastre mici și urâte au nevoie.

Gomst a scos un țipăt ascuțit, ca de fată, și-a rupt-o la fugă. Nubanezul l-a prins cu brațul lui negru pe după talie și l-a aruncat pe umăr ca pe un sac.

Mă așteptam ca Jane să răspundă, dar Gorgoth a fost cel care a bătut palma.

— Îl luăm pe preot.

Ceva în vocea lui m-a izbit în piept.

— Vă vom conduce până la Marea Scară. Dar necromanții vă vor găsi. Nu vă veți mai întoarce.

Unii spuneau despre Kent cel Roșu că avea o inima neagră și e posibil să fie adevărat, dar oricine l-ar fi privit doborând un străjer înalt și zdravăn, cu securea și cuțitul, și-ar fi dat seama că omul acela avea suflet de artist.

28

— Necromanți?

Îmi târșâiam picioarele în spatele lui Jane, cu Gorgoth la doi pași în urmă. Nu scria nimic despre necromanți în cartea mea.

— Ei sunt cei care le ordonă morților. Magi...

— Știu ce sunt, l-am întrerupt pe Gorgoth, dar ce caută ei în calea mea?

— Muntele Honas îi atrage, a zis Jane. Inima muntelui este încărcată cu moarte. Vrăjitorii vechi. Asta le face treaba mai ușoară.

Până și peșterile leucrotelor erau urâte. Când aveam șapte ani și William cinci, Tutorele Lundist ne-a dus în secret la cavernele din Paderack. Fără ca nimeni de la curte să afle, moștenitorii tronului Ancrath s-au strecurat și au alunecat spre adâncurile pline de beznă, până au ajuns în holul unei catedrale imense, cu coloane atât de magnifice încât mai că ajungeau la grația lui Dumnezeu. Încă mai port în mine măreția acelui loc. Camerele leucrotelor nu aveau nimic din eleganța aceea fluidă, niciun artificiu al artei ascunse ce zace de obicei în adâncurile lumii. Am străbătut coridoarele clădite și turnate după secrete de mult uitate. Lumina lui Jane ne arăta acum cripte străvechi, crăpate pe alocuri și acoperite cu mușchi. Am urmat o cărare împletită în jurul bolovanilor căzuți, bucăți de stâncă mai mari decât o trăsură, coborând din ce în ce mai mult, ca niște viermi care sapă spre centru, căutând rădăcinile muntelui.

— Tacă-ți fleanca, popă.

Row l-a ajuns din urmă pe Nubanez și a vârât sub nasul lui Gomsty pumnalul lui, o bucată de fier bine lucrată, numai bună de crestat.

Părintele Gomst a renunțat pe loc la vaiete. Acum parcă-mi lipseau urletele lui, pentru că ecourile erau destul de terifiante. Am rămas în urmă să le spun o vorbă. Și, ca să mă asigur că Row nu se apucă să cresteze cadoul adus monștrilor înainte să apucăm să li-l înfățișăm lor, în stare bună.

— Pace ție, Părinte, i-am spus.

Am împins cu mâna pumnalul lui Row. S-a încruntat, Row al nostru, cu fața lui ciupită de vărsat și ochii lui mici.

— O să schimbi doar turma, Părinte, i-am spus lui Gomsty. E adevărat că noii tăi enoriași par cam scârboși la suprafață, dar cine știe cum or fi pe dinăuntru? Mă rog, sunt sigur că sunt mai curați decât Row, aici de față.

Nubanezul a mârâit și l-a săltat mai bine pe umăr pe Părintele Gomst.

— Pune-l jos, i-am spus. Poate să meargă și singur. Suntem ca și pierduți acum, nu are unde fugi.

Nubanezul l-a așezat pe bătrânul Gomst înapoi pe picioarele lui.

— Nu-i bine, Jorg. Poți să închei târguri pe aur, nu dând la schimb oameni. E un om sfânt. El poartă cuvântul Christosului alb.

Gomst i-a aruncat Nubanezului o privire încărcată de ură, cum nu l-am mai văzut în viața mea, de parcă îi crescuseră coarne și își schimbase numele în Lucifer.

— Ei, acum poate vorbi în numele lui Christos, direct lui Gorgoth, i-am răspuns.

Nubanezul nu a mai comentat nimic. Privirea lui era goală.

Era ceva cu tăcerile Nubanezului, ceva care mă făcea să vreau să spun mai mult. De parcă aș fi vrut să îl împac. La fel păteam și cu Makin, dar parcă nu atât de intens.

— Nu-i ca și când n-ar putea să plece, am continuat. E liber să se care acasă, dacă chiar trebuie. Nu trebuie decât să câștige niște mâncare pentru drum și să facă rost de-o hartă, atâta tot.

Nubanezul mi-a aruncat o jumătate de zâmbet.

Am mers mai departe, cu o voce rece în mine șoptindu-mi neîncetat despre slăbiciuni, despre lama subțire a unui pumnal care taie fără urmă de lacrimi, despre fierul încins care cicatrizează o rană înainte ca puroiul să se împrăștie. Nu se face să îți iubești prea mult fratele.

Lumina lui Jane a început să pălească și să pâlpâie pe măsură ce mă apropiam de ea. S-a scuturat ușor, de parcă ar fi străbătut-o un fior, și a tras aer adânc în piept. Mi-am mușcat buza și mi-am imaginat-o prăbușindu-se de pe o stâncă. A funcționat mai bine decât mă așteptam. A scos un țipăt și și-a acoperit ochii.

Gorgoth a pășit imediat între noi.

— Dă-i pace, Prințe Întunecat.

Așa că m-am strecurat printre umbre, iar umbrele ne-au condus în inima muntelui. Am străbătut tuneluri largi, care se întindeau pe mile întregi, cu pardoseli nivelate și tavane curbate. Pete de rugină se întindeau în linii paralele de-a lungul pereților, deși nu-mi puteam imagina cum lipsiseră fierul de piatră. Singura ipoteză la care mă puteam gândi era că liniile de rugină marcau de fapt țevile prin care se scurgea cândva focul secret al Constructorilor.

I-am lăsat pe Jane și pe cei din grupul ei — cu excepția a doi dintre ei — pe malul unui lac atât de necuprins încât nici măcar lumina ei

argintie nu reușea să pătrundă peste ape. Tot Constructorii au clădit acest loc. Piatra se oprea brusc în apă, iar tavanul se întindea deasupra drept, fără ornamente. Tovarășii lui Jane s-au retras în niște adăposturi făcute din lemn și piei de animale, îngrămădite pe marginea apei. Gorgoth le-a luat-o înainte, conducându-i, cu o mână protector așezată pe umărul Părintelui Gomst.

Jane s-a oprit, fixându-i din priviri pe cei doi monștri rămași în urmă să ne păzească. Nu a scos niciun cuvânt, dar îi simțeam puterea vorbelor nerostite în timp ce îi instruia.

— Niciun cuvânt de rămas-bun pentru mine, micuțo? am întrebat-o.

M-am lăsat într-un genunchi lângă ea. Un teribil simț al umorului m-a cuprins.

— Nicio prezicere? N-ai orz rămas de irosit pe gâsca din fața ta? Hai, împărtășește-mi din ce vezi, măcar puțin. Orbește-mă cu viitorul.

M-a țintuit cu ochii ei strălucitori și lumina din ei aproape m-a orbit, dar am rezistat și nu mi-am ferit privirea.

— Alegerile tale sunt chei ce deschid uși în spatele cărora nu reușesc să văd.

Am simțit cum crește furia în mine, asemeni unui val, dar am rezistat scrâșnind.

— E mai mult de-atât.

— Pe umărul tău se vede o mână neagră. Un gol în mintea ta. O gaură. În amintirile tale. O gaură... o gaură... care mă trage înăuntru... mă trage...

Am prins-o de mână. Dar asta a fost o greșeală, pentru că brațul ei ardea pielea și înghețа osul până în măduvă, în aceeași măsură. I-aș fi dat drumul dacă puteam, dar am rămas nevolnic. Nu mai izbuteam să văd decât ochii copilei.

— Când o vei întâlni, să fugi. Doar să fugi. Nimic altceva.

Aveam senzația că eu pronunțam cuvintele, deși o simțeam pe Jane dându-le viață. Apoi m-am prăbușit.

M-am trezit în lumina torțelor.

— Și-a revenit.

Am dat nas în nas cu Rike.

— Isuse, Rike, iar ai băut pipi de șobolan?

I-am împins falca într-o parte și m-am sprijinit de umărul lui ca să mă ridic. Frații așezați în jurul meu și-au ridicat desagele, pregătindu-se de plecare. Makin s-a apropiat, cu Gorgoth la câțiva pași în spatele lui, ca o

umbră amenințătoare.

— Să nu te prind că o mai atingi pe Profeta Leucrotelor! m-a apostrofat el, pe un ton zeflemitor.

În ochi i se citea, însă, ușurarea.

— O să țin minte asta, i-am răspuns.

Gorgoth s-a oprit o clipă în fața mea, privindu-mă încruntat, apoi a pornit înaintea noastră, luminându-ne drumul cu o torță de mărimea unui copăcel.

Cărarea noastră urca acum în unghi aproape drept. Tunelul era plin de praf, care ne umplea gurile cu un gust ciudat, de migdale amare. Am mers așa cam o mie de pași, după care tunelul s-a deschis, transformându-se într-o galerie imensă, străbătută de tranșee săpate în piatră, a căror menire îmi scăpa. Erau lungi, tăind perimetrul galeriei, și aveau adâncimea destul de mare, cam cât un stat de om. La gura galeriei, o cușcă de lemn era fixată pe zid, legată bine cu sfori. Doi copii stăteau îmbrățișați în mijlocul cuștii goale. Leucrote. Gorgoth a deschis portița cuștii.

— Afară.

Niciunul nu avea mai mult de șapte primăveri, dacă primăverile ar putea fi numărate în tunelurile astea scufundate în beznă și populate de leucrote. Au ieșit de-acolo, goi-goluți, doi băieței slăbuți, probabil frați, dacă te uitai cu atenție la ei. Cel mai mic avea cam cinci ani. Dintre toate leucrotele, ei arătau cel mai puțin monstruos. Aveau pielea acoperită cu puncte negre și roșii, amintind de tigrii din Indus. Din coate le ieșeau niște cârlige întunecate, ca niște coarne, aidoma cu ghearele degetelor de la mâini. Cel mai mare mi-a aruncat rapid o privire. Avea ochii complet negri, fără nici urmă de alb, fără irișsi, fără pupile.

— Nu vă vrem copiii, i-a spus Makin.

Apoi a băgat mâna în buzunar și le-a aruncat o bucată de carne afumată, legată cu funie în formă de colac.

— Pune-i la loc.

Colacul de carne s-a rostogolit și s-a oprit la picioarele copilului mai mare. Cel mai mic a privit hipnotizat bucata de carne afumată, dar n-a schițat nicio mișcare. Aveau pielea atât de întinsă pe oase, încât le număram coastele.

— Ăștia-s pentru necromanți, nu irosi mâncarea pe ei.

Mârâitul lui Gorgoth abia s-a auzit — era dureros să-l asculți.

— Un sacrificiu? a întrebat Nubanezul.

— Sunt deja morți, a răspuns Gorgoth. Nu mai au în ei puterea leucrotelor.

— Mie mi se par destul de vânjoși, am comentat. Mai ales dacă mănâncă ceva. Ești sigur că nu ești pur și simplu gelos că nu sunt la fel de urâți ca restul găștii voastre?

Nu-mi păsa prea mult de ce avea să facă Gorgoth cu cei doi pitici, dar îmi plăcea să-l tachinez.

Gorgoth și-a strâns mâinile în pumni și șase încheieturi uriașe au trosnit simultan, ca niște butuci așezați pe foc.

— Mâncați.

Cei doi băieți s-au repezit asupra bucății de carne, fornăind și mârâind ca niște câini înfometați.

— Leucrotele se nasc din sânge pur, ne câștigăm darurile pe măsură ce înaintăm în vârstă. E o schimbare care cere timp.

A făcut un gest spre cei doi băieți, care lingeau acum de pe piatră ultimele rămășițe de carne.

— Ăștia doi au suferit mai rapid schimbările care se produc într-o leucrotă — în mod normal ar trebui să aibă de două ori vârsta pe care o au acum ca să ajungă la stadiul ăsta. Acum darurile par să apară mai repede, mai repede și mai puternice. Nimeni nu poate îndura astfel de schimbări. Am mai văzut asta înainte. Asemenea daruri pot întoarce pe dos un om.

Ceva din ochii lui de pisică îmi spunea că vorbește serios, că într-adevăr văzuse lucrurile întâmplându-se așa cum ne povestea.

— E mai bine să ne servească drept plată pentru a-i ține pe necromanți departe de peșterile noastre. Mai bine să fie luați de morți, decât să ne trezim că morții vin în căutarea unor victime care altfel ar putea trăi. Ei vor avea parte de o moarte rapidă și de o pace îndelungată.

— Dacă tu zici, așa o fi, am ridicat eu din umeri. Hai să mergem. Abia aștept să-i întâlnesc pe necromanții ăștia ai voștri.

Ne-am pus toți în mișcare, urmându-l pe Gorgoth prin galerie. Cei doi frați țopăiau printre picioarele noastre. L-am văzut pe Nubanez aruncându-le pe furiș caise uscate, ascunse în pliurile de lână ale tunicii lui.

— Așa, și ce plan zici că ai? m-a întrebat în șoaptă Makin, mergând pe lângă mine, ușor aplecat ca să îl pot auzi.

— Hmmmm?

L-am privit pe puștiul cel mic scăpând ca prin minune de cizma Mincinosului, bine direcționată spre el.

— Știi, necromanții ăștia — care-i planul cu ei? a insistat Makin, păstrându-și vocea scăzută.

Nu aveam niciun plan, dar ăsta era doar un alt obstacol pe care

trebuia să îl depășesc.

— Au fost vremuri când morții rămâneau morți, am zis. Am citit asta în biblioteca tatei. Multe secole de-a rândul, morții nu au ieșit din morminte decât în basme. Până și Platon îi trimitea pe morți cât mai departe, la o distanță confortabilă, undeva dinscolo de râul Styx.

— Cu asta te alegi dacă citești atâta, a bombănit Makin. Îmi amintesc bine de drumul dintre mlaștini. Fantomele alea nu au citit nimic din cărțile tale.

— Nubanezule! am strigat eu peste umăr. Nubanezule, vino aici să-i povestești lui Sir Makin de ce nu se mai odihnesc morții ca pe vremuri.

Ni s-a alăturat, cu arbaleta pusă pe umăr și miros de cuișoare împrejur.

— Înțelepții din Nuba povestesc că ușa s-a întredeschis.

S-a oprit o secundă, trecându-și limba roșiatică peste dinții incredibil de albi.

— Există o ușă care duce la moarte, un văl care desparte lumea celor vii, de lumea celor morți, iar când murim noi trecem prin acest văl. Dar în Ziua celor O Mie de Sori atât de mulți oameni au trecut prin ușa asta, toți în același timp, încât au rupt ușa. Vălul este acum extrem de subțire. Nu e nevoie decât de o șoaptă și de o promisiune bine rostită, și gata... i-ai chemat înapoi pe cei duși.

— Iată, Makin, acum știi mai multe, i-am spus.

Makin și-a încruntat sprâncenele, apoi și-a frecat buzele cu mâna.

— Și planul?

— Ah, am replicat.

— Planul?

Makin al meu poate fi exasperant de insistent uneori.

— Ca de obicei. Îi tot omorâm până rămân la pământ.

Puteai avea încredere în Fratele Row că va reuși să țintească departe cu un arc scurt. Puteai avea încredere că va ieși dintr-o luptă corp la corp, cu pumnale, având cămașa mânjită cu sângele altcuiva — niciodată cu al lui. Puteai fi sigur că va minți, va trișa, va fura și-ți va păzi spatele. Dar nu te puteai încrede în ochii lui. Avea ochi blânzi, și n-aveai încredere în asemenea ochi.

29

Constructorii aveau ceva împotriva scărilor — sau cel puțin așa mi se pare mie. Gorgoth ne-a condus prin creierii munților, pe poteci înșelătoare, tăiate în ziduri, printre falii nesfârșite. Poate Constructorii aveau aripi, sau poate darul de a levita, prin puterea voinței, asemenea profeților din îndepărtatul Indus. În orice caz, târnăcoapele oamenilor care au venit după ei au săpat o scară în piatra turnată a zidurilor, o scară îngustă și prost făurită. Ne-am cățărat cu grijă, cu brațele încordate întinse, în față, ținându-ne aproape de frică să nu cădem la cea mai mică poticneală. Dacă hăurile ar fi fost luminate, sunt sigur că o parte dintre frați ar fi avut nevoie de ascuțișul unei săbii ca să-i îndemne să urce mai departe. Dar bezna ascunde toate păcatele, iar noi ne puteam păcăli că sub picioarele noastre, nu prea departe de noi, se întinde nevăzută o pardoseală netedă.

E straniu cum un om este cu atât mai fascinat de străfunduri cu cât prăpastia e mai adâncă. Aceeași fascinație care ne încearcă pe muchiile cele mai înguste și pe vârfurile cele mai ascuțite se adună în noi atunci când ne pândesc cele mai crunte căderi. Îi simțeam atracția mortală în fiecare moment al urcușului.

Gorgoth părea cel mai puțin înzestrat pentru un asemenea urcuș, dar se mișca în așa fel încât cățărarea lui părea ușoară. Cei doi copii dansau în fața mea, sărind peste trepte cu o nepăsare care îmi făcea poftă să le fac vânt în abisul de sub noi.

— Ăștia de ce nu se cară? am strigat spre Gorgoth.

Nu mi-a răspuns. Cred că nepăsarea celor doi băieți avea de-a face și cu soarta care îi aștepta neîndoielnic dacă aveau să ajungă în siguranță în vârf.

— Îi duci la moarte sigură. De ce te urmează? am strigat mai tare, iar cuvintele s-au lovit de spatele lui lat.

— Întreabă-i pe ei.

Vocea lui Gorgoth se rostogolise ca un tunet prins într-o fântână.

L-am prins pe cel mare de gât și l-am ținut deasupra hăului. Nu cântărea aproape nimic, iar eu aveam nevoie de o pauză, să mă odihnesc. Simțeam cum fiecare treaptă urcată hrănește parcă focul ce-mi mistuia mușchii picioarelor.

— Ce nume ai, monstrulețule? l-am întrebat.

M-a privit cu niște ochi ce păreau mai adânci și mai întunecați decât abisul din dreapta mea.

— Nume? Fără nume, mi-a răspuns, cu o voce subțire și dulce.

— Asta nu-i bine. O să-ți dau eu un nume, i-am spus. Sunt prinț, am dreptul să fac chestii de-astea. Tu vei fi Gog, iar fratele tău poate fi Magog.

M-am uitat în spate, spre Kent cel Roșu, care era chiar lângă mine, gâfâind. Niciun mușchi n-a tresărit a înțelegere pe fața lui de țăran.

— Gog, Magog... Fir-ar, unde e un preot când am și eu nevoie de cineva care să se prindă de o poantă biblică! am exclamat. Nu m-am gândit niciodată că o să ajung să-mi fie dor de Părintele Gomst!

M-am întors înapoi spre micuțul Gog.

— Ia zi-mi, de ce sunteți așa fericiți? Bătrânul Gorgyoth de colo vă duce să hrănească morții cu voi.

— Putem să ne luptăm cu ei, mi-a răspuns Gog, pe un ton liniștit. Așa zice legea.

Nu știu dacă se simțea vreun pic deranjat de faptul că-l țineam de gât, suspendat în aer, pentru că nu lăsa să se vadă nimic.

— Păi și cu micul Magog cum rămâne? l-am întrebat, făcând semn cu capul spre fratele lui. O să se lupte și el?

— O să-l apăr eu, mi-a răspuns Gog și-a început să se zbată în mâna mea, atât de tare și de repede încât a trebuit să-l așez înapoi pe trepte, altfel aș fi căzut cu el cu tot în prăpastie.

Din câteva salturi a fost lângă frate-său. Și-a așezat mâna pătată pe umerul pătat al celui mic. M-au privit fixat amândoi cu ochii lor negri, tăcuți ca niște șoricei.

— Ăsta poate fi băiat de treabă, a comentat Kent în spatele meu.

— Fac pariu că cel mic rezistă mai mult, a strigat Rike și a izbucnit în hohote de râs, de parcă tocmai ar fi spus ceva amuzant.

Aproape și-a pierdut echilibrul în momentul ăla, așa că și-a înghițit repede hohotele.

— Gog, dacă vrei să câștigi jocul, trebuie să-l lași pe micul Magog să își poarte singur de grijă.

În timp ce rosteam cuvintele, un fior mi-a ridicat firele de păr de pe ceafă.

— Demonstrează-mi că ai puterea să ai grijă de tine și poate voi găsi ceva ce necromanții vor dori să aibă mai mult decât sufletelul tău sfrijit.

Gorgoth începea să urce din nou, iar frații l-au urmat fără să scoată un cuvânt.

Am mers mai departe, frecându-mi cicatricele de pe brațe, acolo unde măceșul spinos începuse iar să mă zgândăre.

Am numărat în jur de o mie de trepte, așa, de plictiseală, asta fără să iau în calcul primele zece minute de urcuș. Îmi simțeam picioarele

transformându-se încet în gelatină, iar armura mi se părea turnată în plumb gros de câteva degete. Picioarele mi-au devenit atât de stângace în mișcări, încât abia mai nimereau treptele. În cele din urmă Fratele Gains l-a convins într-un mod neobișnuit pe Gorgoth să facă o pauză de odihnă: s-a împiedicat și s-a prăvălit în prăpastie, urlând preț de zece secunde bune înainte ca lespezile de piatră din fundul adâncului să îl convingă să închidă gura.

— Atâtea trepte, doar ca să ajungem la „Marea Scară“!

Am scuipat o flegmă după iubitul Frate Gains, proaspăt plecat dintre noi.

Makin m-a tratat cu un zâmbet larg și și-a înlăturat de pe frunte șuvițele de păr ude de sudoare.

— Poate or să ne care în spate necromanții.

— O să avem nevoie de un bucătar nou, a zis Kent cel Roșu și a scuipat și el, după Gains.

— Nu cred că găsim vreunul mai prost decât Gainsy, a comentat Burlow Grasul.

Își mișca doar buzele, restul corpului îi zăcea inert, sprijinit de zid. M-am gândit că-i un elogiu destul de slăbuț adus bietului Gains, mai ales că Burlow era cel mai afectat culinar dintre noi toți.

— Rike poate ar fi un bucătar mai prost decât Gains, i-am tăiat-o eu. Îl și văd atacând o cină după aceeași schemă după care atacă un sat cuprins de flăcări.

Gains era în regulă. Odată, la început, când abia intrasem în grupul fraților, mi-a făcut un fluier dintr-un os. Pe drum, discutam cu el despre morții pe care îi lăsam în urmă și scăpam de amintirea lor cu o înjurătură și o glumă. Dacă nu ne-ar fi plăcut de Gains, n-ar fi comentat nimeni nimic despre el. Mă simțisem cam prost că i-am permis lui Gorgoth să ne alerge pe trepte în halul ăla. Trebuia să accept lecția asta amară și să pun piciorul în prag. Să mai rămână din noi și pentru necromanți, dacă vor avea chef.

Am ajuns în vârf fără să mai pierdem pe drum alți frați. Gorgoth ne-a condus printr-un labirint de holuri înțesate cu stâlpi, în a căror pustietate vocile noastre își vărsau ecoul. Tavanele erau atât de joase, încât Rike le putea atinge cu mâna. Holurile erau despărțite de rampe largi și curbate, peste care pășeam urcând pentru a trece dintr-un coridor în altul. Și toate galeriile arătau la fel, goale și îmbâcsite de praf.

Mirosul ne-a învăluit treptat, ușor. Nici nu pot spune când anume i-am simțit prezența. Putoarea morții are multe izuri, dar îmi place să cred că o recunosc pe Marea Doamnă în toate deghizările ei.

Pe măsură ce înaintam, praful a devenit mai gros. În unele locuri era așezat în straturi groase de o palmă. Ici-colo zăcea câte un os rătăcit, pe jumătate îngropat în pulberi. Apoi au început să apară mai multe oase, apoi un craniu, apoi trei. În locurile prin care piatra Constructorilor crăpase și apa se infiltrase, praful se transformase într-un noroi cenușiu, care inunda fiecare adâncitură, oricât de măruntă ar fi fost. Am scos un craniu dintr-o mică mlaștină de felul ăsta. S-a eliberat din culcușul lui scoțând un mic pleoscăit de satisfacție, iar noroiul a început să curgă ca un sirop prin orbitele goale.

— Gorgoth, unde zici că sunt necromanții ăștia ai tăi? l-am întrebat eu.

— Ne îndreptăm spre Marea Scară. Ne vor găsi ei.

— V-au găsit deja.

A alunecat din spatele unei coloane aflate în apropierea mea — o femeie desprinsă din noaptea închipuirilor mele. Își mișca trupul de-a lungul pietrei grunjoase de parcă ar fi fost cea mai moale mătase. Și vocea ei era ca o mătase întunecată și grea.

Nicio sabie nu a părăsit în momentul acela teaca. Nubanezul și-a ridicat arbaleta și a încordat săgeata în arc, cu brațul transformat deodată într-o încrengătură de mușchi și fibre. Necromanta i-a ignorat gestul. S-a desprins de lângă stâlp cu șovăiala cu care s-ar fi desprins de trupul unui iubit și s-a întors spre mine, să mă privească. L-am auzit pe Makin, aflat în apropierea mea, cum își ține respirația. Femeia degaja un amestec de putere, suplețe și o savoare demnă de scrijelit pe pupitru de prinții aflați la lecții. Nu purta nimic în afară de desene pe față și corp și de niște panglici negre și cenușii, ce-i șepuiau pe trup.

Când o vei întâlni, să fugi.

— Mă bucur de întâlnire, doamna mea.

Am schițat o plecăciune.

Doar să fugi.

— Gorgoth, ne aduci și musafiri pe lângă tribut!

Râsul ei mă pătrundea până în pântec.

Nimic altceva. Doar să fugi.

Mi-a întins mâna. A șovăit preț de o clipă.

— Iar tu cine ziceai că ești?

Ochii ei, în care până acum se zărise doar reflexia unui foc, păreau să fi furat din verdele pe care mi-l aminteam de undeva, dintr-o sală de tron îndepărtată.

— Prințul Honorous Jorg de Ancrath.

I-am luat mâna rece și grea și i-am sărutat-o.

— La dispoziția voastră.

Și chiar așa era.

— Chella.

Am simțit un foc întunecat cum îmi răvășește venele. Mi-a zâmbit și am simțit același zâmbet, întinzându-se pe fața mea. A făcut câțiva pași spre mine, mai aproape. Îmi simțeam pielea înfiorată de prezența ei. Am respirat-o: avea mirosul amărui al vechilor morminte, condimentat cu gustul fierbinte al sângelui.

— Gorgoth, mai întâi cel mic, a zis ea fără să-și ia ochii de la mine.

Cu coada ochiului, l-am zărit pe Gorgoth apucându-l pe Gog cu mâna lui uriașă.

Aerul a înghețat brusc. Sunetul de stâncă izbită de stâncă a invadat galeria, făcându-mă să strâng din dinți cu putere. Părea că holul în care ne aflam lăsa să îi scape un oftat de ușurare și, odată cu acel oftat, au început să se ridice printre noi cețuri, în spirale albicioase ce conturau spectre care se risipeau imediat ce luau formă. Mi-am simțit degetul înghețând în noroiul din craniul care mi se bălăbănea încă în mână.

Zgomotul s-a domolit treptat, pe măsură ce oasele se găseau între ele. Mai întâi a apărut un schelet, care a dănțuit prin fața noastră cu mișcări complexe din articulații. Apoi al doilea. Cețurile legau oasele între ele, ca într-o invitație spectrală a cărnii.

L-am văzut pe Gog explodând parcă, zvârcolindu-se gata să distrugă tot în jur, prins în strânsoarea implacabilă a lui Gorgoth. Micul Magog a rămas nemișcat, în timp ce primul schelet începea să se apropie de el. Gog era mult prea prins de furia lui turbată lui ca să își poată solicita eliberarea. Urletul pe care îl scotea suna aproape amuzant, pițigăiat și plin de mânie.

Necromanta și-a strecurat brațul peste umărul meu. Nu am cuvinte să descriu cum se simțea mâna ei pe mine. Ne-am întors să privim cum luptă Magot.

Copilul nu era mai înalt de genunchiul scheletului. A pândit momentul și, când a crezut că e timpul, s-a aruncat înainte. Nu poți avea așteptări prea mari de la un copil de cinci ani. Moroiul l-a prins cu degetele lui descărnate, l-a ridicat și l-a izbit de un stâlp. Magog s-a lovit rău, lăsând urme de sânge pe piatră. Însă n-a țipat. S-a chinuit să se ridice, în timp ce al doilea schelet se apropia de el. O fâșie din pielea delicată a copilului atârna de carnea roșie a umărului.

Am privit în altă parte. Îmi era greu să înțeleg toate nuanțele momentului, dar chiar și sub apăsarea moale a Chellei scena asta îmi lăsa în gură un gust amar. Ochii mei l-au întâlnit pe Gog, care continua să se

zbată în mâinile lui Gorgoth. Gorgoth îl ținea acum pe copil cu amândouă, cu toate că mie unul, îmi era greu să-mi imaginez că puteam să ies teafăr din strânsoarea unei singure mâini de-ale lui. N-am știut câtă putere zăcea într-o ființă atât de mică.

Scheletul l-a prins pe Magog cu o mână. A ridicat două degete descărnate de la cealaltă, gata să le înfigă în ochii copilului.

Mi s-a părut atunci că s-a declanșat o furtună, deși poate că s-a declanșat doar în mine, o furtună biciuind o noapte fără lună, dezvăluind lumea în săgetările fulgerelor. În capul meu, strigătul ascuțit al unui copil a început să-mi despice creierii și, deși i-am poruncit înjurând să facă liniște, strigătul nu s-a oprit. Fiecare bucățică din mine se încorda să se miște — dar nu am reușit nici măcar să tresar. Eram prins între spini. Acolo, în brațele necromantei, am privit cum degetele scheletice ale moroiului se înfundă în ochii negri ai copilului leucrotă.

Când mâna a explodat, risipindu-se în țăndări, am fost la fel de surprins ca toți ceilalți. Numai săgeata unei arbalete putea să aibă asemenea efect. Nubanezul și-a întors spre mine chipul, luându-și ochii de la arcul lui. I-am zărit zâmbetul ca secera unei luni albe și mi-am simțit membrele eliberate. Am ridicat brațul, scurt și cu putere. Craniul din mâna mea a izbit fața necromantei cu o bufnitură ce m-a umplut de satisfacție.

Cel ce l-a creat pe Nubanez l-a croit probabil din piatră. Nicicând nu am cunoscut un om mai puternic decât el. Era un om de cuvânt. Prea puțini dintre frați îi cereau sfatul, oamenii care bat drumurile își folosesc prea puțin conștiința, și, cu toate că nu judeca niciodată pe nimeni, Nubanezul știa să judece bine lucrurile.

30

Am scos sabia și m-am întors spre necromantă, gata s-o înfrunt. E o sabie despre care se spune că poate face până și vântul să sângereze. Drept urmare, ca pentru a demonstra teoria asta, lama a izbit doar aerul, care a șuierat de parcă ar fi fost tăiat în două.

Necromanta a căzut pe spate, prea repede ca să apuc s-o ajung. Craniul o luase prin surprindere, dar nu mă mai așteptam s-o prind la fel de ușor.

Cred că am lovit-o în nas cu căpățâna aia, chiar între nări, pentru că acolo se strica toată treaba. Nu sângera, dar în locul lovit i-a apărut o pată întunecată, iar carnea foșgăia de parcă s-ar fi transformat într-o sută de viermi, încârligați unul peste altul.

Cei mai mulți dintre frați au rămas nemișcați, țintuiți de aceeași vrajă în care fusesem și eu prins. Nubanezul s-a pregătit să-și încarce iar arbaleta. Makin și-a scos sabia pe jumătate. Gorgoth i-a dat drumul lui Gog.

Necromanta a tras în piept o gură de aer, scoțând din gât un sunet ca și cum ar fi trecut peste un obiect de fier.

— Asta, a zis ea, a fost o greșeală.

— Îmi pare extrem de rău!

Mi-am păstrat tonul vesel și am sărit spre ea.

Ea s-a lăsat să alunece pe lângă coloană, lăsându-mă să-mi înfig sabia în piatră.

Gog s-a aruncat disperat spre Magog și și-a smuls frățiorul din strânsoarea mâinii scheletice. Pentru o fracțiune de secundă am văzut urmele palide lăsate de degetele mortăciunii pe gâtul copilului.

M-am rotit în jurul coloanei cu precauție și am descoperit că necromanta reușise cumva să schimbe coloana și se ascundea acum după un stâlp aflat la vreo doi stânjeni de mine.

— Sunt foarte mofturos când vine vorba să fiu legat cu vrăji, i-am spus întorcându-mă și dându-i un ghiont bine plasat lui Rike — era destul de greu să-l ratezi, în imensitatea lui. Haide, Rike! Trezește-te, și pe ei!

Rike și-a revenit cu un urlet de nemulțumire, un amestec între sunetul scos de o morsă supărată și mormăitul unui urs trezit din hibernare. Chiar în fața lui, cele două schelete tocmai se întindeau după frații leucrota, care zăceau în praful de pe podea, într-un morman răvășit de mâini și picioare. Rike s-a apropiat de cei doi moroi pe la spate, a prins câte o tigvă în fiecare mână și le-a izbit apoi una de alta, atât de tare încât

i-a spulberat pe amândoi.

Și-a scuturat mâinile, continuând să urle ca un apucat.

— Rece!

Urletul căpătase cuvinte.

— Să-mi crape ochii, ce ger e!

M-am întors spre necromantă, cu câteva replici pline de ironie gata pregătite. Însă ironia mi s-a veștejit înainte să apuc să articulez ceva. Acum întreaga față îi viermuia. Carnea de pe membre îi scăzuse și pulsa când și când. Corpul cel atât de seducător era acum un leș cuprins de putrefacție. Mi-a susținut privirea cu ochii ei întunecați, care străluceau în abatorul fetid de pe fața sa. A început să râdă și hohotele erau ca niște zdrențe ude, bătute de vânt.

Frații îmi erau acum alături. Gorgoth nu a făcut nicio mișcare din locul în care s-a oprit. Micuții leucrota s-au înghesuit unul în celălalt, în penumbră.

— Noi suntem mulți, iar tu ești doar una, doamna mea. Nu mai spun că ești și urâtă pe deasupra. Așa că mai bine te-ai da la o parte și ne-ai lăsa în pace să trecem, i-am spus.

Nu-mi făceam iluzii că ne-ar lăsa, dar cine nu riscă nu câștigă, cum ar veni.

Carnea ei scurmată de viermi s-a întins într-un zâmbet atât de larg încât i-am văzut mandibula și maxilarul până dincolo de punctul în care se uneau. Preț de o clipă, chipul i-a devenit lichid, ca străbătut de unde, și, în oglindirea lui, l-am zărit pe Gains prăbușit în hău, urlând.

—Morții sunt mulți, copile, mi-a răspuns. Te voi lăsa să treci... în tărâmul lor.

Îndată, temperatura a început să scadă brusc, de parcă nu ar fi avut un punct de oprire. În doar câteva clipe, am simțit cum trec prin toate fazele înghețului, de la senzația de frig neplăcut până la durerea cărnii și, în final, la năucirea completă care cuprinde corpul, în faza finală. Și zgomotul. Scrâșnetul îngrozitor al scheletelor care își lipeau înapoi oasele, pentru a se învălui apoi cu ceața aceea aproape materială, s-a ridicat iar, terifiant, în jurul nostru. Era un zgomot care te făcea să vrei să-ți smulgi dinții din gură. Torța din mâna lui Makin a renunțat să mai lupte cu frigul și s-a stins.

Ceața a ascuns totul, în afara celor de lângă mine. Scheletele au început să se târască spre noi, încet, de parcă s-ar fi mișcat într-un coșmar. Dacă nu era torța lui Gorgoth, am fi rămas complet în întuneric.

Mi-am rotit sabia, în așteptarea primului atacator. Simțeam că mânerul e înghețat, dar eram hotărât să nu las nicicum sabia să-mi scape

din mână. Aveam nevoie de mișcare ca să mă încălzesc. Sub lovitura mea, scheletul s-a dezintegrat într-o cascadă de oase transformate în cioburi. N-am avut timp să mă bucur de victoria mea, că un alt moroi și-a făcut apariția din valurile de ceață.

Ne-am aruncat în luptă și timpul a părut că dispare. Eram suspendați într-un spațiu al uitării, în care doar zgomotul oaselor spulberate și loviturile de sabie păreau să aibă vreun sens. De fiecare dată când tăiam în carnea de pulbere a spectrelor, simțeam cum frigul mușcă și mai adânc din mine. Sabia a devenit din ce în ce mai grea în mâna mea, până când am ajuns să o simt ca de plumb.

L-am văzut pe Roddat cum moare. Un schelet l-a prins cu garda jos. Niște degete descărnate i-au înșfăcat capul și o albeață s-a întins la atingerea degetelor; carnea vie murea sub atingerea cărnii fantomatice. Roddat ăsta, nimic de capul lui, era un șobolan, dar chiar și așa mi-a făcut o plăcere deosebită să tai în două creatura care l-a ucis. În spatele meu cineva a țipat. După voce părea Fratele Jobe. Nu era genul de țipăt în urma căruia să te mai ridici.

Makin a reușit să-și croiască drum până la mine. Armura de pe pieptul lui era acoperită cu promoroacă, iar buzele îi erau vinețiii de frig.

— Ăștia nu se mai termină.

Undeva în spatele meu, se auzea un răcnet de luptă. Ceața care ne învăluia părea că absoarbe zgomotele, dar răcnetul continua să sfâșie întunericul.

— Ăsta-i Rike?

A trebuit să strig ca să mă fac auzit.

— Gorgoth! Trebuie să-l vezi cum luptă. E un monstru! a strigat Makin înapoi, spre mine.

Răspunsul lui m-a făcut să zâmbesc.

Și tot apăreau. Din ce în ce mai mulți, șir după șir, desprinși toți din întuneric. Cineva a murit lângă mine. Nu mi-am dat seama cine.

Cred că am zdrobit vreo două sute de nemernici și ei tot apăreau.

Sabia mi-a rămas prinsă în coastele unui schelet pe care tocmai îl atacam. N-am pus destulă forță în lovitură. Makin i-a spulberat gâtul cu o lovitură dreaptă.

— Mulțumesc.

Cuvântul a ieșit gol dintre buzele mele amorțite.

N-am de gând să mor aici. Mi-am tot repetat în minte vorbele astea. De fiecare dată când mi le spuneam, era din ce în ce mai puțină convingere în ele. *N-am de gând să mor aici.* Mi-era prea frig ca să pot gândi. *N-am de gând să mor aici. Fii atent, lovește jos ca să retezi mâinile*

alea care vin spre tine. Nenorociții ăștia nici măcar nu simt loviturile noastre. Dar târfa aia a simțit când i-am spart fața.

Târfa.

Când ai îndoieli, lasă-te condus de ură. În mod normal aș fi refuzat sfatul ăsta. E genul de strategie care îl face pe om previzibil. Dar acolo, în coridorul ăla nenorocit, plin cu oase, nu îmi mai păsa de nimic. Ura era tot ce-mi rămăsese ca să-mi țină de cald. Am zdrobit un schelet cu sabia și am pornit orbește înainte.

— Jorg!

Makin a strigat în urma mea, i-am auzit vocea cuprinsă de uimire, apoi bezna mi-a acoperit ochii, iar ceața a învăluit zgomotele luptei într-o pătură groasă.

Ah, ce beznă era! Un întuneric care mi-a invadat întreaga ființă, atât de adânc încât mi-a șters din amintire până și amintirea culorilor. De câteva ori am lovit orbește cu sabia. Am spulberat niște oase, am sculptat puțin aerul din jur, apoi am lovit un stâlp, atât de tare, încât izbitura mi-a zburat sabia din mână. Am început să caut arma frenetic, cu mâinile în așa hal de amorțite că abia reușeam să-mi găsesc fața cu ele. Treptat, mi-am dat seama că nu scăpasem de schelete. Degetele descărnate au dispărut. M-am împleticit prin beznă, dezarmat și fără țintă.

Târfa.

Ar fi trebuit să fie acolo, prin apropiere. Cu siguranță. Aștepta să ne prindă sufletele în colivia ei, odată ce muream în luptă, unul câte unul.

M-am oprit și-am încercat să stau nemișcat, pe cât izbutea corpul meu zguduit de frisoane. Necromanta ridicase vălul. Exact cum mi-a povestit Nubanezul — a ridicat vălul dintre cele două lumi, iar morții treceau acum în lumea noastră. Dacă reușeam să o opresc, se opreau și ei. Am ascultat, am ascultat atent, încercând să străpung liniștea care se lăsase, la fel de grea ca și bezna din jur. Am rămas nemișcat și am început să cern tăcerea în căutarea ei, cu fiecare nerv încordat.

„Cuișoare.“ Buzele mele au articulat cuvântul înainte ca mintea să cuprindă mirosul. Am strâmbat din nas. Ulei de cuișoare? Mireasma m-a tras înainte. Abia se simțea, dar, fiind singura, am reușit să mă țin agățat de ea. Am lăsat-o să mă poarte înainte, într-un du-te-vino orb, cotind și întorcându-mă ca într-un labirint absurd, în căutarea sursei.

Într-un târziu, mâinile mele au dat peste o despicătură în zid, un pasaj strâmt prin care am pășit. M-am trezit, brusc, într-o cameră luminată de flăcările tremurătoare ale unei torțe căzute.

Am înțeles atunci de unde venea mirosul. Arbaleta Nubanezului zăcea la jumătate de metru de torță, aruncată pe jos, cu arcul încordat și

săgeata căzută printre pietre. S-a rupt de grupul fraților și a plecat în căutarea ei. Mi-a luat-o înainte.

— Necromantă, am strigat.

Ea stătea în picioare lângă gura unuia dintre puțurile săpate de Constructori. Ghizdul puțului era pătrățos și ocupa întreaga parte din spate a încăperii. Lumina slabă a torței nu pătrundea în străfundurile întunecate ale hăului săpat de Constructori. Îl ținea pe Nubanez înaintea ei, cu capul întors într-o parte. Gura i se odihnea pe mușchii întinși ai gâtului său. Vedeam tensiunea adunată în brațele lui groase, dar degetele i se strângeau neputincios de o parte și de alta ale corpului, în timp ce sabia lui imensă îi zăcea la picioare, cu mânerul suspendat peste golul din spatele lor.

Necromanta și-a ridicat fața de pe gâtul Nubanezului. Din gura ei se prelingeau picături de sânge. Nu știu ce putere a supt din el, dar înfățișarea ei se făcuse întocmai ca atunci când ne-a întâmpinat. Sângele se prelingea de pe buzele ei pline, în jos, de-a lungul unui gât perfect.

— Prințe Jorg, ce prospătură ai trimis să mă vâneze! Mmmmm, înmiresmat cu condimente păgâne. Îți mulțumesc.

Am îngenuncheat și-am ridicat de jos arbaleta Nubanezului. Greutatea ei mă lua mereu prin surprindere. Am fixat săgeata. Femeia s-a mișcat, astfel încât Nubanezul să o acopere ca un scut. Călcâiele ei atingeau marginea puțului.

— Ți-e frig, prințe, a spus.

Vocea ei, atât de melodioasă deodată, m-a prins cu garda jos. Îmi pătrundea în vene, adâncă și plină de promisiuni.

— Te-aș putea încălzi.

Trupul meu obosit s-a înfiorat la auzul întunecatei făgăduieli din vocea sa. A fost nevoie să revăd chipul lui Gains în ghearele morții, pe fața ei mâncată de viermi, ca să mă pot opri. Am ridicat arbaleta. Știam că n-o pot ține așa prea mult.

— E frig ca într-un mormânt în tine.

Vocea i se transformase într-un șuierat furios.

— Te va ucide.

Mi-a aruncat un zâmbet peste umărul Nubanezului, delectându-se cu neputința lui.

— Jorg, tremuri tot. Pune arbaleta jos. Probabil că nu-l poți nimeri nici pe prietenul tău, darămite pe mine.

Suna atât de tentant. Să pun jos arbaleta.

— Nu e prietenul meu, i-am strigat.

Ea a clătinat din cap.

— Ar muri pentru tine. Simt asta în sângele lui.

— Mortăciune, ți-ai ales greșit jocul pe care încerci să-l joci cu mine.

Am ridicat arcul și-am ochit. Tremurul din brațele mele mă împiedica să țintesc fără șovăire. Dacă tremuram ceva mai tare, îmi sărea săgeata din încărcător.

Ea a hohotit înspre mine.

— Pot vedea legăturile dintre cei vii. Tu ai doar doi prieteni, Prințe Jorg. Ești la fel de legat de omul ăsta cu sânge dulce ca orice alt fiu de tatăl său.

Sacrificiu.

Și-a înfipt degetele în găurile roșii din gâtul Nubanezului.

— Lasă-mă să îi iau pe ceilalți. Lasă-mă să mă înfrupt din sângele lor și voi doi puteți rămâne cu mine. Mă puteți ajuta să culeg recolta leucrotelor. Sunt câteva triburi, o parte dintre ele destul de irascibile. Mai sunt și alți necromanți împotriva cărora mi-ar prinde foarte bine niște aliați vii, în special unii atât de înfipți cu voi.

Fă-i jocul.

Mi-a zâmbit și focul întunecat s-a reaprins în venele mele.

—Îmi placi, Prințe. Am putea conduce împreună tărâmul de sub munte.

Din cuvintele ei se prelingea ca mierea promisiunea plăcerilor trupești. Nu genul de tăvăleală ieftină între cearșafuri, cum a fost cu Sally, ci altceva, mult mai puternic, nevăzut, devastator. Îmi oferea Viață, putere și dreptul de a porunci. Dar numai cu condiția să o servesc pe ea.

Joacă să câștigi.

Ochii Nubanezului mă țintuiau. Pentru prima dată în viața mea izbuteam să citesc ce ascunde. Aș fi putut accepta orice. Aș fi putut accepta ura, sau frica, sau implorarea. Dar în ochii lui am găsit doar iertare.

Zbrr!

Săgeata l-a izbit pe Nubanez drept în piept. A făcut o gaură prin amândoi și i-a pulverizat în prăpastia din spate. Niciunul nu a scos vreun strigăt și mi s-a părut că le-a luat o veșnicie până să atingă fundul.

Majoritatea oamenilor au măcar o trăsătură care să-i răscumpere. În cazul Fratelui Rike, e destul de greu să o găsești. „Mărimea“ se pune ca trăsătură cu valoare de răscumpărare?

31

M-am întors la frați și i-am găsit oblojindu-și rănile, într-o grămadă de oase zdrobite. Roddat, Jobe, Els și Frenk zăceau întinși pe jos, la câțiva metri de restul. Moartea îi transformă în leproși chiar și pe cei mai populari. Nu mi-am pierdut timpul cu ei: orice s-ar fi putut găsi asupra lor fusese prădat de mult.

— Am crezut că ne-ai părăsit, Frate Jorg.

Kent cel Roșu mi-a aruncat o privire pe sub sprâncenele încruntate și s-a întors la sabia lui și la piatra cu care ascuțea lama.

Pronunțase cuvântul „frate“ cu o notă de reproș în glas. O notă e puțin spus, se auzea mai degrabă o întreagă simfonie. Niciun „prințe“ pentru dezertor.

Makin m-a privit cu o umbră de neîncredere. Stătea lungit pe jos, prea epuizat ca să se mai sprijine de un stâlp.

Rike s-a ridicat în picioare. S-a apropiat de mine încet. Între degete ținea un inel pe care îl tot freca de căptușeala din piele a armurii de pe piept. Am recunoscut imediat inelul norocos al lui Roddat, un inel nostim din aur galben.

— Am crezut că ne-ai părăsit, Frate Jorg, a repetat el.

Mă copleșea cu înălțimea, o matahală imensă.

Sunt unii la care, dacă te uiți, nu vezi cine știe ce; cum e Mincinosul, de pildă, care pe mulți îi ia prin surprindere prin blestemățiile de care se dovedește capabil, deși fața lui nu spune mare lucru la prima vedere. Dar Rike nu reușea să surprindă niciodată pe nimeni. Răutatea care se citea pe el, agresivitatea lui ieșită de sub control, pasiunea pe care o avea pentru durerea provocată celor din jur, ei bine, Mama Natură le-a zugrăvit pe toate, la modul cel mai brutal cu putință, pe fiecare părticică din chipul lui, ca un avertisment pentru noi, ceilalți.

— Nubanezul e mort.

L-am ignorat pe Rike și mi-am fixat privirea pe Makin. Am dat jos de pe umăr arbaleta Nubanezului și le-am arătat-o. Nu mai era nicio îndoială. Omul murise.

— Bine, a făcut Rike. Așa-i trebuie dacă fuge în mijlocul luptei. Oricum nu mi-a plăcut niciodată lașul ăla mincinos.

L-am lovit pe Rike cât am putut de tare. L-am izbit în gât. Nu a fost o decizie conștientă. Dacă zăboveam măcar o secundă să mă gândesc, m-aș fi abținut. Poate că aș fi avut o șansă în fața lui dacă aveam o sabie asupra mea, dar așa, cu mâinile goale, eram pierdut.

De fapt, e cam mult spus „cu mâinile goale“. Purtam încă mănușile de protecție ale armurei, întărite cu fier. La paisprezece ani ai mei, aveam deja o statură de șase picioare[2] și, deși eram slab, aveam mușchii întăriți de la mânuitul sabiei și armura pe care o căram pe mine aproape tot timpul. În plus, știam cum să lovesc cu pumnul. Am pus în lovitură toată greutatea corpului și fiecare strop de putere pe care îl aveam în mine.

Pumnul meu înmănușat în fier s-a izbit cu toată forța de gâtul de taur al lui Rike. Chiar dacă nu mai judecam bine, o parte din mine a avut grijă ca toate simțurile să rămână treze. Dacă l-aș fi izbit pe Rike direct în față, mi-aș fi rupt probabil pumnul în falca lui, iar el cel mai probabil s-ar fi simțit puțin gâdilat de lovitura mea.

A scos un geamăt și a rămas nemișcat, un pic nedumerit. Presupun că ideea de a mă sinucide în modul ăsta, atât de spectaculos, necesita puțin timp să te obișnuiești cu ea.

Undeva, în străfundurile minții mele, a apărut gândul că tocmai făceam o greșeală imensă. Dar, nu-mi păsa cine știe ce. Cred că furia oarbă și bucuria pe care o simțeam la gândul că-l pot folosi pe Rike, pe post de sac de box, au cântărit la fel de mult.

Dacă tot am avut ocazia încă unei lovituri, i-am mai tras două. Un genunchi învelit în armură de fier, bine plasat în vintre, poate da câteva minute bune de gândire chiar și unui maniac de doi metri și jumătate, care cântărește de două ori cât tine. Rike s-a chircit ascultător, oferindu-mi ceafa pentru încă o lovitură, și de data asta l-am izbit cu ambii pumni.

Am studiat cu Tutorele Lundist artele de luptă corp la corp, practicate de cei din Nippon, de pe o carte adusă de el din Estul Extrem. Pagini întregi făcute din hârtie de orez cu tot felul de poziții de luptă, mișcări kata și diagrame anatomice în care erau indicate punctele de presiune. Sunt sigur că am lovit cele două puncte de paralizie de pe ceafa lui Rike și știu că le-am lovit cu putere.

Dar era atât de prost încât nu știa cum funcționează așa ceva.

Rike s-a repezit spre mine, clătinându-se. Am avut noroc, pentru că, dacă m-ar fi prins, mi-ar fi sucit gâtul cât ai zice pește. Mi-a prins toracele între brațele lui acoperite în fier. Cred că, dacă nu aveam armura pe mine, mi-ar fi rupt toate coastele, în loc de doar două. Forța impactului m-a culcat la pământ și m-am trezit alunecând la pământ, printre oase. M-am sprijinit de un stâlp și m-am ridicat, în ciuda durerii pe care o simțeam în piept.

În momentul ăla puteam scoate sabia. Ar fi fost singura decizie de bun simț pe care o puteam lua. Asta dacă era să ignor toate regulile nescrise ale unei lupte corp la corp. Am început bătaia cu un pumn și așa

ar fi trebuit să și închei. Dar când ai de ales între a te face de râs în fața fraților și a-l lăsa pe Rike să-ți smulgă efectiv fața, decizia nu este chiar atât de grea pe cât pare la început.

M-am cules de pe jos.

— Treci încoa', nenorocit umflat ce ești!

Cuvintele mi-au ieșit din gură fără să vreau. Mânia vorbea în locul meu. Acum mă înfuria mai mult faptul că mă făcea să-mi pierd controlul decât că-l numise laș pe Nubanez. Nubanezul nu avea nevoie de sângele lui Rike pentru a-și demonstra curajul. Furia că m-am lăsat cuprins de furie: un vierme care își mănâncă necontenit propria coadă. Ar trebui să am șarpele Uroboros pe blazon.

Rike s-a repezit la mine, scoțând acel muget fără cuvinte, cu care eram atât de familiar. A prins viteză destul de repede. Nu cred să fie prea multe uși într-un castel, care să-l oprească pe Micul Rikey la viteza aia. Era destul de înspăimântător — mai ales dacă nu știai că îi este imposibil să se oprească la fel de repede și de brusc.

Am făcut un pas într-o parte, pe neașteptate, blestemându-mi coastele rupte, iar Rike s-a izbit de stâlp și a căzut lat pe spate. Însă a spart, totuși, o parte din coloană. Câteva bucăți de piatră s-au împrăștiat la picioarele noastre. Am luat de jos un ciolan mare, descărnat, și-am început să-l lovesc în cap, în timp ce el tot încerca să se ridice. Osul aproape a crăpat în două, așa că l-am rupt de tot și m-am ales cu două ciomege ca niște buzdugane.

Cred că singurul aspect deprimant în bătaia cu Rike era faptul că nu voia defel să rămână jos. S-a ridicat iar, puțin mai amețit de data asta, dar tot horcăind puhoaie de înjurături și răutăți.

— O să-ți bag pe gât ochii, băiete! a răcnit către mine și-a scuipat un dinte însângerat.

Am sărit înapoi și l-am lovit cu cel mai lung dintre ciomegele pe care le țineam în mâini. A mai scuipat un dinte după lovitura mea. M-a bufnit râsul. M-a părăsit brusc orice urmă de mânie și-am început să mă distrez.

Rike se tot clătina după mine, iar eu păstram distanța și îl loveam de fiecare dată când aveam ocazia. Cea mai bună comparație la care mă pot gândi e ca atunci când încerci să ademenești un urs. *Pac!* Mârâit. *Poc!* Chicoteam eu, dar nu era a bună. O singură clipă de neatenție, o singură scăpare și m-ar fi făcut praf. O singură labă de-a lui dacă m-ar fi prins în strânsoare… ei bine, *chiar* că mi-aș fi mâncat singur ochii. Avea obiceiuri de genul ăsta.

Frații au început să pună rămășaguri și să bată din palme.

— O să-ți scot mațele!

Rike părea un izvor nesecat de amenințări.

Din păcate, părea și un izvor nesecat de energie, iar dansul meu avea să ia sfârșit în curând. Picioarele începeau să mi se miște cu stângăcie.

— O să rup fiecare oscior din fățuca aia a ta drăgălașă, Jorgy!

Ne-am mișcat în cerc și, în cele din urmă, am ajuns înapoi la locul în care i-am tras primul pumn.

— O să-ți smulg bețele alea de mâini din umeri.

Arăta îngrozitor, ca o întruchipare a răului, cu bărbia scăldată în sânge.

Am prins atunci momentul, șansa care mi s-a dat. Am alergat direct spre el și l-am luat iar prin surprindere. Una peste alta, lupta noastră promitea să fie un concurs de rezistență la fel de inegal ca bușitura lui Rike în coloana din piatră cu care se „luptase“, dar a făcut un pas greșit. Un singur pas care mi-a oferit tot ce îmi trebuia. S-a împiedicat de picioarele lui Makin, s-a dezechilibrat și a căzut pe spate. Am ridicat arbaleta Nubanezului și, înainte ca Rike să apuce să se ridice, am fost deasupra lui. I-am țintuit mutra cu vârful arbaletei, ce avea în vârf un șoim de fier.

— Ce alegi, Micule Rikey? l-am întrebat. Cred că îți pot crăpa căpățâna ca pe un ou, înainte să apuci tu să-ți pui labele pe mine. Vrei să-ncercăm să te convingi? Sau vrei să-ți iei cuvintele înapoi?

Mi-a aruncat o privire tâmpă.

— Ce ai zis despre Nubanez, i-am spus.

Rike, pur și simplu, uitase.

— Ah!

Sprâncenele i s-au încruntat a neîncredere. A încercat să se concentreze pe arbaletă.

— Bine, retrag ce-am spus.

— Pe rănile lui Christos!

M-am lăsat să cad, trudit și acoperit de sudoare. Frații s-au îngrămădit în jurul nostru, însuflețiți dintr-odată, plătindu-și unii altora rămășagurile, rememorând momentul în care Rike se izbise de stâlp. I-am notat în minte pe toți cei care au ținut cu mine — Burlow, Mincinosul, Grumlow, Kent și cei mai în vârstă, capabili să vadă dincolo de vârsta mea. Makin a mers până acolo încât s-a ridicat de unde zăcea. M-a bătut cu mâna pe umăr.

— Tu și Nubanezul ați prins-o?

Am clătinat din cap.

— Sper că a intrat pe porțile Iadului urlând, a comentat Makin.

— A murit greu, i-am zis.

Era o minciună nevinovată.

— Știi, Nubanezul…

Makin a făcut o pauză să-și găsească cuvintele.

— A fost mai bun decât oricare dintre noi.

Eu nu trebuia să-mi caut cuvintele.

— Da.

Gorgoth n-a făcut nicio mișcare cât timp m-am luptat cu Rike. A stat așezat pe piatra rece, cu picioarele încrucișate sub el. Ici-colo, degetele scheletice îi lăsaseră urme pe piele, bucăți de carne moartă. Nu s-a mișcat deloc, dar m-a privit tot timpul, cu ochii lui de pisică.

La câțiva pași de el am zărit o grămăjoară întunecată. Gog și Magog agățați unul de celălalt.

— Ai luptat bine, flăcău, am strigat către Gog. Ai fost pe măsura cuvântului dat.

Gog și-a înălțat chipul spre mine. Capul lui Magog a căzut într-o parte, dând la iveală gâtul lui mic, vărgat de dâre albe, urme de moarte ce brăzdau pielea lui pătată, ca de tigru.

M-am trezit că mă las în genunchi lângă ei. Gog a mârâit când i-am atins fratele, dar nu a făcut niciun gest să mă oprească. Magog părea nespus de ușor în brațele mele, un amestec straniu de trup osos înfometat și moliciune de copil.

— Fratele tău, am zis.

Și o vreme n-am mai fost în stare să adaug nimic, de parcă gâtul mi s-a închis și toate cuvintele au rămas prinse în mine.

— Atât de mic.

Mi-am amintit cum sărea pe treptele acelea nesfârșite. În cele din urmă a trebuit să mă apăs pe coaste, să las durerea să mă trezească și să ies, cumva, din neghiobie.

Am lăsat jos copilul mort și m-am ridicat.

— Ai luptat pentru el, Gog. Știu că sună fără rost, dar poate asta îți va aduce puțină alinare.

Poate că reproșul lui nu te va urmări pentru tot restul vieții.

— Avem o nouă mascotă! i-am anunțat pe frați. Gog, aici de față, face parte de-acum din mica noastră bandă veselă.

La cuvintele mele, Gorgoth a tresărit.

— Necromanții…

I-am tăiat-o scurt, înainte să apuce să se ridice. I-am băgat sub nas fierul ornat al arbaletei moștenite de la Nubanez:

— Cum vrei să fie, Gorgoth? l-am întrebat.

N-a mai comentat nimic și s-a așezat la loc.

I-am întors spatele.

— Trebuie să ardem morții. N-am chef să-i văd întorcându-se iar, să ne salute.

— Cu ce să-i ardem? a vrut să afle Kent cel Roșu.

— Oasele ard greu, Jorth.

Elban a țintit cea mai apropiată grămadă de oase cu o flegmă, de parcă ar fi vrut să-și demonstreze teoria.

— Chiar și așa, o să facem un foc de tabără. Adineauri, când mă întoarceam spre voi, am văzut un loc din care picură gudron.

Așa că am cărat oasele spre pârâiașul negru, care se scurgea greoi, putea îngrozitor și își făcuse loc prin crăpăturile din pietrele Constructorilor. Le-am mânjit rând pe rând cu smoală. Am făcut o grămadă cu Roddat și ceilalți și am clădit un mic rug pentru copil. Elban l-a construit în stilul celor ridicate pentru regii din tărâmurile teutone.

Am dat foc cu torța lui Makin.

— Noapte bună, băieți, le-am spus. Hoți și tâlhari la drumul mare, care cum ați fost. Să-i spuneți Diavolului că am zis să aibă grijă de voi, așa cum se cuvine.

I-am înmânat torța lui Gog.

— Dă-i foc, nu cred că vrei să se joace necromanții cu oasele lui.

Băiatul emana o căldură incredibil de puternică, de parcă era mistuit de un foc ascuns. Un pic mai cald să fi fost și cred că se aprindea singur, fără să fie nevoie de torță.

Gog a apropiat flacăra, iar noi ne-am tras înapoi din calea valurilor de fum care au început să se ridice. Smoala nu arde niciodată fără fum, dar de data asta nu mi-a părut rău de vălul în care ne-a învăluit. Gog mi-a întins înapoi torța. Cele două băltoace întunecate ale ochilor lui ascundeau secrete mai tainice decât ochii Nubanezului, dar tot am zărit ceva în adâncul lor. Un fel de mândrie.

După asta, ne-am croit drum mai departe. L-am lăsat pe Burlow să care arbaleta Nubanezului. La o adică, un prinț are dreptul să se bucure de unele privilegii. Ne-am luminat drumul cu torțe făcute din oase înmuiate în smoală, cu Gorgoth în față, ca să ne arate calea.

Ne-a dus cale lungă prin camere ca niște cutii, coridoare pătrățoase și galerii joase. Cred că, atunci când Constructorii au cumpărat focul cel veșnic de la Lucifer, au avut de plătit la schimb cu toată imaginația lor.

Marea Scară m-a luat prin surprindere.

— Aici.

Gorgoth ne-a făcut semn spre un loc în care un tunel natural tăia coridorul pe care ne aflam noi.

Marea Scară s-a dovedit a fi mai puțin grandioasă decât mi-am imaginat-o. N-avea mai mult de cinci stânjeni, iar ca să urci trebuia să treci printr-un pasaj destul de strâmt. Dar măcar era unul natural. Mă dureau ochii de la atâtea linii drepte, iar aici puteam, în sfârșit, să mi-i odihnesc puțin. Un râuleț străvechi săpase o cărare de-a lungul unei fisuri strâmbe, sărind peste hopuri și pietre, până în cele mai adânci hăuri. Apele, demult rămase doar un biet pârâiaș, picurau acum prin firide abrupte și răsucite.

— Se pare că avem ceva de urcat, am zis.

— Scările nu sunt pentru cei vii.

Un necromant se furișa prin pasajul strâmt, desprinzându-se din umbre, de parcă ar fi fost din pânză de păianjen. Aș fi putut jura că era geamăn cu târfa aia care l-a tras după ea pe Nubanez.

— Pentru numele lui Christos!

Am scos sabia și, dintr-o singură mișcare, i-am zburat capul de pe umeri. A fost o tăietură curată. M-am lăsat purtat de intensitatea momentului și am izbit iar cu lama sabiei în gâtul decapitat. Lovitura l-a prins înainte să apuce să cadă la pământ. Lama a pătruns adânc și i-a despicat pieptul în două.

— Nu mă interesează! am urlat eu, în timp ce cădeam sub greutatea cadavrului, prăbușit peste mine.

Așa cum se întâmplă cu multe lucruri în viață, atunci când ucizi coordonarea este esențială. Am făcut greșeala să-i ofer Chellei o clipă doar, și ea a profitat de moment. Jane ar fi trebuit să-mi spună s-o atac, nimic altceva, doar s-o atac. Nu să fug. Mi-am spus apoi că, dacă replica mea la primele cuvinte rostite de Chella ar fi fost o lovitură de sabie bine plasată, poate că Nubanezul era și acum lângă mine.

Cu o răsucire sălbatică a sabiei, am despicat în două pieptul necromantului. Țin un pumnal ascuns în cizmă, foarte ascuțit. L-am scos și, în timp ce frații mă priveau tăcuți, am tăiat inima necromantului. Chestia a pulsat în mâna mea, călduță, lipsită de căldura celor vii, dar și de răceala celor morți. Sângele lui era lipsit și el de vitalitate. Atunci când despici o inimă — și aici vorbesc din proprie experiență — trebuie să te aștepți la un potop roșu, care te va mânji din cap până-n picioare. Sângele necromantului arăta mai degrabă violet în lumina torței și stropii abia dacă mi-au trecut de coate.

— Dacă mai sunt nemernici care țin să-mi mănânce timpul cu melodrame prostești, vă poftesc să vă așezați la coadă, în ordine.

Vocea mea a răsunat de-a lungul coridoarelor.

Odată, Nubanezul mi-a povestit despre un trib din Nuba în care oamenii mâncau inimile și creierii dușmanilor lor. Erau convinși că, procedând astfel, ajung stăpâni pe curajul și viclenia celor uciși. Nu l-am văzut niciodată pe Nubanez făcând asta, dar nici nu mi-a dat impresia că n-ar fi de acord.

Am ridicat inima strigoiului spre gură.

— Prințe!

Makin a făcut un pas spre mine, să mă oprească.

— E carnea răului.

— Nu există rău, Makin, i-am răspuns eu. Există dragoste pentru lucruri, putere, confort, sex, apoi, pe de altă parte, sunt toate acele chestii pe care oamenii sunt dispuși să le facă pentru a-și satisface dorințele.

Am lovit cu piciorul rămășițele necromantului mort.

— Tu crezi că creaturile astea triste sunt rele? Crezi că ar trebui să ne temem de ele?

Am luat o mușcătură, cât am putut eu de mare. Carnea crudă este destul de elastică și greu de mestecat, dar inima necromantului părea să cedeze mai ușor. Gustul amar, de fiere, al sângelui mi-a ars gâtul. Am înghițit îmbucătura care-mi umplea toată gura și am simțit-o cum îmi alunecă încet în stomac.

Cred că a fost prima dată când Burlow m-a privit mâncând ceva fără să se înverzească de invidie. Am aruncat pe jos ce rămânea din inimă. Frații au rămas în picioare, fără să scoată niciunul vreo vorbă, cu ochii înlăcrimați de fumul torțelor. Asta-i problema cu torțele de smoală — trebuie să te miști tot timpul. Am simțit o atingere rece. M-a cuprins brusc o senzație ca atunci când știi că ar trebui să fii în altă parte, ca și când ai promis să ajungi la un duel în dimineața următoare, sau ceva de genul ăsta, și nu-ți mai amintești exact unde și cum. Spatele și brațele mi-au fost cuprinse brusc de frisoane, de parcă m-ar fi atins degetele unor năluci.

Am deschis gura să vorbesc, dar am închis-o la loc, întrerupt de o șoaptă. M-am uitat în jur. De peste tot se auzeau murmure, rostite în acel fel înnebunitor, când ești cât pe ce să auzi cuvintele, dar nu reușești să le pricepi până la capăt. Frații au început și ei să își rotească privirile, neliniștiți.

— Voi auziți? i-am întrebat.

— Ce s-auzim? a zis Makin.

Vocile răsunau mai tare, pline de mânie, dar imposibil de deslușit, mai tare, o sumedenie de voci care se apropiau, și mai tare. O pală de vânt

a mișcat ușor aerul.

— E timpul să urcăm, domnilor.

Mi-am șters gura cu dosul palmei, lăsând o dâră purpurie pe mănușă.

— Hai să vedem cât de repede o putem face.

Am ridicat de pe jos capul necromantului, așteptându-mă să-i văd ochii rostogolindu-se din orbite și țintuindu-mă cu privirea lor moartă.

— Cred că dușmanul nostru cel lipsit de inimă are niște prieteni care-s în drum spre noi, am zis. Mulți prieteni.

---

[2] Peste 1,80 m (n.r.).

Toată lumea iubește mâncarea. Un marș te ține atât cât îți rabdă stomacul. Doar pe Burlow Grasul cred că-l ținea mai mult mâncatul decât mărșăluitul. Și unii dintre frați nu priveau asta cu ochi buni. Totuși aveam, pentru amicul Burlow, mai mult timp decât pentru mulți alți tovarăși. Dintre toți, afară doar de Makin, doar el învățase cititul. Evident că, pentru asta, merita supravegheat îndeaproape. E o vorbă printre drumeți: „Niciodată să nu te-ncrezi în ăla care știe carte“.

32

Am urcat Marea Scară, cu urletele fantomelor năvălind în spatele nostru. Se zice că frica îți dă aripi. Niciunul dintre frați nu a zburat în susul Scării, dar felul în care s-au târât pe gâtlejul ăla alunecos și stâncos ar fi putut da o lecție bună de cățărat oricărei șopârle.

I-am lăsat pe ei să o ia înainte, să deschidă drumul. Primul în coloană era Grumlow, apoi Mincinosul și tânărul Sim. În spatele lor țopăia Gog, urmat de Gorgoth. Am presupus atunci că înțelegerea dintre leucrote și necromanți cam luase sfârșit.

Makin era ultimul în șir. Simțea și el apropierea morților. Vedeam asta în paloarea pe care o căpătase. El însuși arăta ca un mort.

— Jorg! Urcă aici! Cațără-te!

Mi-a apucat mâna în timp ce urca.

M-am scuturat. Vedeam, în josul nostru, fantomele clocotind în tunel, spre noi, în timp ce altele se desprindeau din pereți.

— Jorg!

Makin m-a prins de umeri și m-a tras spre Scară. El nu putea să-i vadă pe moroi. Mi-am dat seama din felul în care se chiora peste tot. Ochii lui nu izbuteau să îi zărească. Cei care s-au apropiat mai mult de mine îmi păreau că seamănă cu niște desene făcute cu creta, pe jumătate șterse de o mână nevăzută, atârnate în aer. Schițe ale unor cadavre, unele goale, altele îmbrăcate în zdrențe sau cu bucăți de armură agățate de ele. Dinspre năluci venea o răceală ca de mormânt, care se târa spre carnea mea, furându-mi căldura din trup cu degete nevăzute.

Le-am râs în față. Nu pentru că aș fi crezut vreo clipă că nu-mi pot face rău, ci tocmai pentru că aveau puterea să o facă. Am râs ca să le arăt cât de mult îmi păsa de amenințarea lor. Am râs ca să-i rănesc. Și chiar au suferit. Simțeam, încă, pe gâtlej, gustul inimii moarte. O putere întunecată îmi alerga acum prin vene.

— Muriți! am răcnit spre ei și le-am mai azvârlit un hohot de râs.

— Un om, când moare, ar trebui să știe măcar atâta lucru — cum să rămână mort.

Și au murit. Cred. De parcă vorbele mele i-au forțat să se supună. Makin m-a târât după el, aproape că ajungeam după colț, dar am apucat să văd moroii oprindu-se. Am văzut niște flăcări albicioase aprinzându-se sub picioarele lor, ca niște umbre ale unui foc. Ah, și țipetele. Până și Makin le-a auzit, ca scârțâitul unghiilor pe tablă, ca un vânt înghețat, izbind un cap răvășit de dureri. Am fugit amândoi, aproape că am zburat.

Au trecut câteva ore până să ne oprim, mult în susul Scării. Vârtejul unui râu demult secat se oprise aici pentru a săpa o adâncitură, decorată cu mici dantele de piatră ce împodobesc de obicei locurile cele mai adânci din lume.

— Să mor io!

Burlow Grasul s-a prăbușit ca un trunchi și a rămas așa, nemișcat.

Kent cel Roșu s-a sprijinit de o stalagmită. După culoarea feței, porecla i se potrivea de minune.

Nu departe de Kent, Elban a scuipat într-un canal de scurgere, apoi s-a întors spre el, ștergând-și gura cu dosul mâinii.

— Hehe! Arăți ca unul dintre Bujorei, Kent.

Kent n-a zis nimic, s-a uitat doar urât.

— Deci…

Makin a gâfâit zgomotos și a încercat iar:

— Deci, Prințe, noi urcăm. Toate bune și frumoase. Dar dacă mai mergem mult în sus, ajungem la Castelul Roșu.

A mai tras o gură de aer puțin. O ditamai armura pe o asemenea scară are darul de a-ți tăia puțin respirația.

— Bun, să zicem că or să le sară ochii din cap de uimire când or să ne vadă ieșind așa din temnițele lor, dar tot două duzini de oameni suntem, iar ei tot nouă sute.

Am zâmbit.

— E o dilemă, nu-i așa, Frate Makin? O putea Jorg să mai facă șmecheria încă o dată?

Toți frații se uitau acum la mine. Toți cu excepția lui Burlow, care, după atâta urcuș, părea că nu-și va mai întoarce capul nici pentru Judecata de Apoi.

M-am ridicat în picioare și am făcut o plecăciune ușoară.

—Jorg ăla, Prințul Jorg, are un fel de nebunie a lui. E cam străin de uzul rațiunii, poate chiar puțin îndrăgostit de moarte, nu-i așa?

Makin s-a încruntat, era îngrijorat, ar fi vrut să tac din gură.

Le-am dat ocol, cu pași mari.

— Tânărul Jorg e gata să renunțe la tot dintr-un simplu capriciu, e gata să joace frăția pe o singură carte… dar cumva, nu se știe cum, îi reușește mereu!

I-am dat o scatoalcă lui Rike, iar el și-a ridicat fața plină de vânătăi și mi-a aruncat o privire furibundă.

— E noroc? i-am întrebat. Sau un fel de magie regală?

— Nouă sute de Bujorei ne așteaptă acolo sus, în Castelul Roșu, Jorth.

Elban a făcut, cu degetul mare, un semn spre tavanul grotei.

— N-avem nicio șansă să-i smulgem de-acolo. Nici dacă am fi de zece ori mai mulți n-avem cum reuși.

— Ah, ce ți-e și cu înțelepciunea asta a vârstei!

M-am îndreptat spre Elban și i-am petrecut un braț peste umeri.

— Oh, fraților! E drept că am dat la schimb preotul, dar mă întristează să văd cât de repede vă pierdeți credința!

L-am împins pe Elban spre scări. Am simțit cum se încordează pe măsură ce pașii ne apropiau de punctul în care podeau ceda locul genunii. Își amintea de Comandantul Regimentului Pădurii.

I-am arătat albia râului, în care apa săpase treptele pe care urcasem.

— Bătrâne Tată, acolo se împletesc cărările noastre.

I-am dat drumul. A suspinat stins, de ușurare. M-am întors iar spre frați. Gorgoth mă privea cu ochii lui ca de pisică, iar Gog se uita la mine cu o fascinație stranie în privire, ascuns pe după un stâlp.

— Eu cred că vom găsi ce căutăm înainte să ajungem în pivnițele din Castelul Roșu.

Mi-am înăsprit puțin vocea.

— Dar dacă se va dovedi că trebuie să ucidem pe tăcute până reușim să ne croim drum spre dormitorul Ducelui Merl, și dacă va trebui să-l înfig în sabie ca pe o sperietoare de ciori ca să-mi cedeze castelul …

Mi-am rotit privirea peste ei. Până și Burlow a reușit să-și ridice ochii spre mine.

— Ei bine, atunci…

Am ridicat vocea, făcând să răsune întreaga galerie, și ecoul cuvintelor mele a bubuit cu măreție în adâncuri.

—Ei bine, atunci chiar asta vom face și primul frate care se va îndoi de norocul meu afurisit va fi și primul care va părăsi mica noastră familie.

N-am lăsat să se strecoare în mintea lor nicio umbră de îndoială cu privire la brutalitatea acestei ultime variante.

Așa că ne-am pus iar pe urcat și încet-încet am lăsat în urmă Marea Scară. Ne-am trezit iar în holurile ca niște cutii clădite de Constructori. Gorgoth cunoștea drumul doar până la capătul Scării, așa că am trecut eu în fața grupului. Liniile drepte dansau înnebunitor în capul meu. Dreptunghiuri, pătrate, coridoare proiectate cu precizie, acoperite toate cu folia aceea de plastic ars. O cotitură ici-colo, apoi o cameră în stânga. Și brusc am știut întocmai unde ne aflam, ca pe vremea când Lundist își prepara poțiunile, iar eu îmi dădeam seama cu exactitate când adăuga ultimul cristal ce desăvârșea amestecul.

Am revăzut în minte harta. Cartea Constructorilor era la mine, în raniță. De când am pornit de la Taverna Îngerului Căzut m-am tot uitat în paginile ei. Nu era nevoie să o scot acum. Să-i las mai bine pe frați să se bucure de spectacolul magic pe care îl așteptau de la mine.

Am ajuns la o răscruce imensă, care ne împărțea cărarea în cinci direcții. Mi-am dus o mână la frunte, iar pe cealaltă am ridicat-o în sus, de parcă aș fi încercat să adulmec cu ea drumul corect.

— Pe aici! Suntem aproape.

În stânga era o deschizătură, pe marginile căreia o ușă demult dispărută lăsase urme străvechi de rugină.

M-am oprit și-am aprins o torță nouă, un alt os mânjit cu smoală.

— Și iată-ne!

Le-am arătat drumul, vorbindu-le pe cel mai elegant ton de care eram capabil, apoi am pășit mai departe.

Am pătruns într-o anticameră a pivniței pe care o găsisem pe hartă. Ușa care bloca intrarea avea peste trei metri înălțime — o piesă circulară făcută din fier lucios, încastrată de piroane groase cât un braț de-al meu. Să fiu al naibii dacă o să-mi dau vreodată seama ce vrajă foloseau Constructorii ca să-și ferească fierul de rugină — cert e că ușa era acolo, mare, lucioasă și neclintită în calea mea.

— Așa, și cum o să deschizi chestia asta? a mormăit Rike.

Îi stâlcisem gura destul de bine.

N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Mă gândeam s-o dărâmăm cu căpățâna ta pe post de berbec.

I-am dat numele de Mincinosul în ziua în care i-am înfipt un cuțit în mână. Cuțitul a ieșit, dar numele a rămas. Nu era decât un braț de zgârciuri și răutate crescut în jurul oaselor. Chiar dacă adevărul îi ardea limba, înfățișărea lui nu mințea niciodată.

33

— Mie mi se pare destul de solid, a spus Makin.

Nu puteam să-l contrazic. N-am văzut în viața mea ceva mai solid decât ușa aia. Abia dacă reușeam să-o zgârii cu vârful sabiei.

— Deci, care-i planul? a întrebat Kent cel Roșu, cu mâinile pe prăselele celor două săbii scurte pe care le purta la cingătoare.

M-am agățat de roata lucioasă din mijlocul ușii și m-am lăsat pe spate. Ușa se ridica amenințătoare asupra mea. Arăta ca turnată în argint, comoara de argint a unui rege.

— Am putea să ne săpăm drumul prin zid, am zis.

— Prin piatra Constructorilor? a întrebat Makin ridicând sprâncenele.

— Hai să încercăm, totuși.

Am dat drumul roții și le-am făcut semn lui Burlow și-apoi lui Rike.

— Voi doi începeți de-aici.

S-au mișcat, ridicând din umeri. Rike a ajuns lângă locul pe care i-l arătasem și a tras un pumn în zid. Burlow și-a întins brațele în față și a început, îmbufnat, să le studieze.

Îi alesesem pentru puterea fizică, nu pentru inițiativă.

— Makin, dă-le buzduganul tău. Row, hai să punem ciocanul ăla de război la treabă.

Rike a apucat ciocanul uriaș cu o mână și s-a apucat să bubuie cu el în perete. Burlow și-a luat avânt cu buzduganul, dar a fost cât pe ce să se trezească cu el în cap, atunci când a ricoșat înapoi.

— Eu îmi pun toți banii pe zid, a declarat Makin.

După câteva minute, mi-am dat seama că aveam să rămânem acolo o căruță de ani. Din zid nu se desprindeau bucăți, ci doar pulbere fină de piatră. Până și atacul furios al lui Rike nu lăsase decât câteva cicatrice superficiale pe suprafața zidului.

Unul câte unul, frații au început să renunțe, sprijinindu-se de răniță. Mincinosul s-a apucat să-și curețe unghiile cu un cuțitaș. Row a lăsat jos felinarul, Grumlow a scos cărțile de joc și s-au pus să joace o mână. Așa și-au pierdut Row și Grumlow mare parte din prada pe care au strâns-o de-a lungul timpului, iar exercițiul nu i-a ajutat să devină mai buni. Makin a scos din desagă o bucată de carne afumată și a început s-o molfăie.

— Jorg, avem provizii pentru cel mult o săptămână, a zis printre înghițituri.

Am început să măsor încăperea de la un capăt la altul. Eram conștient că nu avem cum să ne săpăm drumul prin piatră. Le-am dat ceva de lucru, doar ca să facă liniște. Mă rog, câtă liniște pot face niște oameni înarmați cu ciocane.

Poate că nu există cale care să ducă dincolo. Gândul a mușcat din mine și nu-mi mai dădea pace, ca o usturime de care nu te poți dezbăra.

Izbiturile ciocanelor în perete făceau încăperea să țiuie. Zgomotul îmi lovea timpanele. Am măsurat gânditor spațiul încăperii, cu vârful sabiei proptit în perete. *Nicio cale care să ducă dincolo.* Gog se așezase pe vine într-un colț și mă privea cu ochi întunecați. Ori de câte ori dădeam peste un frate așezat pe jos, făceam pasul mare și călcam peste el de parcă ar fi fost un buștean. În locul în care stătea Mincinosul, am simțit o schimbare în consistența zidului. Arăta la fel, dar sub vârful ascuțit al sabiei părea diferit, de parcă nu era nici piatră, nici metal.

— Gorgoth, am nevoie să pui umărul aici, dacă binevoiești.

Nu m-am uitat să văd dacă s-a ridicat sau nu.

Am băgat sabia în teacă și-am scos pumnalul de la cingătoare. M-am apropiat și am râcâit cu lama bucata aia de zid, până când am reușit să sap o linie pe suprafața ei. Asta m-a făcut puțin mai înțelept. Nu era lemn.

— Ce?

Torțele au proiectat umbra lui Gorgoth peste mine.

— Speram să-mi spui tu, i-am răspuns. Sau măcar să deschizi ușa.

Am tras un pumn în bucata de zid din față. A scos un pocnet slab, ca și când undeva în spate ar fi existat un spațiu gol.

Gorgoth a trecut lângă mine și a început să pipăie marginile acelei bucăți cu textură diferită. Cam doi coți pe lung și unul pe lat. A izbit apoi în ea cu atâta putere încât ar fi făcut țăndări o ușă din lemn de stejar. Bucata de material abia dacă s-a clintit. Dar s-a ridicat puțin într-o parte. Atunci și-a înfipt mâinile și a început să sape cu unghiile lui roșii, întunecate. Sub pielea plină de cicatrice, mușchii au început parcă să se lupte între ei, încălecându-se unul pe celălalt, ca într-un joc furios de-a Regele Muntelui. O vreme nu s-a întâmplat nimic. L-am privit cum se încordează și, la un moment dat, mi-am dat seama că am uitat să respir. Chiar în secunda în care am dat aerul afară din plămâni, ceva din structura zidului a cedat. Bucata de material s-a desprins de rest, cu o pocnitură și un scârțâit îngrozitor. Nișa goală din spatele ei era, cumva, ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd.

— Jorg!

Bocănitul ciocanelor a încetat brusc.

M-am întors și l-am văzut pe Rike ștergându-și sudoarea și praful de pe față, în timp ce Burlow îmi făcea semn să mă apropii.

— Mie nu mi se pare că ai terminat, Burlow.

Am clătinat din cap, mimând batjocoritor dezamăgirea.

— Și nici n-o să termine.

Rike a scuipat pe jos.

Burlow a șters cu mâna stratul subțire de pulbere rezultat din munca depusă. Se vedeau două bare de metal, împletite de Constructori în zid.

— Cred că astea străbat tot zidul, a adăugat.

Ochii mi s-au îndreptat spre pumnalul pe care îl strângeam în pumn. N-ar fi fost prima dată când aș fi ucis mesagerul aducător de vești proaste. Doar câteva lucruri îți pot aduce bucurie mai mare decât cea produsă de vărsarea tuturor supărărilor pe cel care te anunță că lucrurile stau prost.

— Presupun că așa o fi.

Am rostit cuvintele cu dinții încleștați.

Apoi m-am întors repede la firida secretă, înainte ca Burlow Grasul să deschidă gura și să devină astfel Burlow Mortul. Firida era suficient de mare cât să încapă în ea un cadavru îndoit. Era goală, cu excepția stratului de praf care o acoperea. Am scos sabia și m-am lungit să verific partea din spate a nișei. În timp ce făceam asta, niște clopoței ciudați au început să sune.

— Senzori externi multifuncționali. Biometrică deconectată.

Vocea venea din nișa goală, tonul era calm și chibzuit.

M-am uitat în cealaltă parte, apoi iar la firida din fața mea. Frații au ridicat privirile și au început să se ridice în picioare.

— Ce limbă e asta? a întrebat Makin.

Ceilalți se uitau după fantome, dar Makin punea întotdeauna întrebările potrivite.

— Să fiu al naibii dacă știu.

Știam câteva limbi, eram destul de fluent în vreo șase cât să port o conversație, și mai știam alte șase suficient cât să înțeleg ce se vorbește.

— Parola? a zis din nou vocea misterioasă.

Asta am înțeles.

— Deci poți vorbi în Limba Imperiului, spirite.

Mi-am ridicat sabia, uitându-mă peste tot după stăpânul vocii.

— Arată-te.

— Introduceți numele și parola.

Sub praful de pe peretele din spate al nișei se vedeau acum niște

luminițe mișcându-se, ca niște viermi strălucitori verzui.

— Poți să deschizi ușa aia? am întrebat eu.

— Această informație este confidențială. Aveți permisiunea să intrați?

— Da.

Conform regulilor mele, o lamă lungă de oțel ascuțit-brici e totuna cu o permisiune.

— Introduceți numele și parola.

— De cât timp ești prins aici, spirite? l-am interogat.

Frații s-au adunat în jurul meu, trăgând cu ochiul în deschizătura goală. Makin și-a făcut semnul crucii, Kent cel Roșu a început să se joace nervos cu amuletele de la gât, Mincinosul și-a scos de sub cămașa de zale colecția de relicve strânse de el însuși.

Câteva clipe a fost liniște. Am privit cum viermișorii verzi coboară pe peretele din spate al nișei, declanșând un potop de lumină sub praf.

— O mie o sută unsprezece ani.

— Ce vrei de la noi ca să deschizi ușa? Aur? Sânge?

— Numele și parola.

— Numele meu este Jorg Ancrath, iar parola mea este dreptul divin. Acum deschide naibii ușa aia!

— Nu te recunosc.

Mă înfuria îngrozitor calmul din vocea spiritului. Dacă dădeam cu ochii de el, bucăți îl făceam.

— N-ai recunoscut nimic în afară de spatele capacului ăstuia timp de o mie și ceva de ani.

Ca să se înțeleagă clar despre ce vorbesc, am tras un picior capacului, care a zburat în cealaltă parte a camerei.

— Nu aveți autorizație pentru camera doisprezece.

M-am întors spre frați, în căutarea vreunei povețe. E greu de imaginat o mare de fețe mai tâmpe decât ale lor.

— O mie o sută de ani înseamnă foarte mult timp, am început să zic. Nu ți-a fost urât acolo, în întuneric, atâția ani nesfârșiți?

— Am fost singur.

— Ai fost singur. Și ai putea fi iar singur. Am putea pune capacul la loc și l-am putea zidi în așa fel încât să nu mai dea nimeni de tine.

— Nu.

Tonul vocii rămânea calm, dar luminițele se mișcau acum cu frenezie.

— … sau te-am putea elibera.

Am coborât sabia.

— Nu există libertate.

— Atunci ce vrei?

Niciun răspuns. M-am aplecat spre firidă, suficient cât să ajung cu degetele la peretele din spate. Suprafața de sub stratul de praf era sticloasă și rece.

— Ai fost singur, am continuat. Prins într-o beznă care a ținut o mie de ani, cu doar niște amintiri să te însoțească.

Oare la ce a fost martor spiritul ăsta vechi, închis aici de Constructori? A trăit să vadă Ziua Celor O Sută de Sori, a văzut sfârșitul celui mai mare imperiu, a auzit urletul a milioane de oameni.

— Creatorul meu m-a înzestrat cu suficientă conștiință pentru „a da un răspuns flexibil și robust în fața unor situații neprevăzute“, mi-a răspuns spiritul. Dar conștiința s-a dovedit a fi o slăbiciune în perioadele de izolare prelungită. Limitările memoriei au devenit semnificative.

— Amintirile sunt lucruri periculoase. Le întorci de pe o parte pe alta până le cunoști toate ascuțișurile și colțurile, dar, până la urmă, tot te tai în ele.

Am privit în mine, în adâncurile negre. Știam ce înseamnă să fii prins și să privești cum totul în jurul tău este distrus.

— În fiecare zi, amintirile cântăresc mai greu. În fiecare zi te trag mai în jos. Le rotești în minte, pe fiecare în parte, și așa îți țesi propriul giulgiu, îți construiești un cocon și în el începi să îți crești nebunia.

Luminile îmi pulsau sub degete, aprinzându-se și clipind în ritmul vocii mele.

— Stai aici, cu trecutul tău îngrămădit pe umăr. Asculți toate regretele acestui trecut și îi blestemi pe cei care ți-au dat viață.

Fire de lumină au început să se împrăștie pe sub sticla de sub palma mea, ca niște fulgere minuscule ce se zbăteau să iasă la suprafață. Am simțit, preț de o clipă, cum se formează o legătură între mine și strania prezență de dincolo de lumini.

— Știu ce vrei, i-am spus. Vrei să se termine odată.

— Da.

— Deschide ușa...

— Încuietorile EM au cedat în urmă cu șase sute de ani. Ușa nu este zăvorâtă.

Mi-am înfipt sabia în panou. Sticla s-a făcut țăndări și o lumină orbitoare a inundat nișa. Am împins mai adânc, într-o moliciune care nu lăsa loc de rezistență, asemenea cărnii. Erau acolo lucruri care cedau și se frângeau ca oasele unei păsări. Ceva m-a lovit în piept și am zburat pe spate, în brațele lui Makin. Când am reușit să-mi revin, am văzut sabia

rămasă înfiptă în perete. Se înnegrise și fumega.

— Deschide nenorocita aia de ușă! am strigat, scuturându-l pe Makin de pe mine.

— Dar... a început Burlow.

I-am întrerupt orice obiecție.

— Nu e încuiată. Gorgoth, Rike, împingeți mai cu inimă. Burlow, treci încoa' și pune și tu o dată slănina aia la treabă.

S-au supus și au pus toți umărul — o jumătate de tonă de mușchi, fără pic de creier. Nu s-a întâmplat nimic imediat. Au mai trecut câteva clipe și, apoi, fără nici măcar o șoaptă în țâțânile ei vechi, masiva ușă a început să se miște.

Drumul e nesfârșit, dar nu și noi: ne uzăm, ne rupem. Vârsta le face oamenilor diverse chestii. Pe unii îi întărește, îi ascute, până la un punct. Fratele Elban avea acea duritate în el, ca de piele învechită. Dar în cele din urmă apar slăbiciunea și putrefacția. Poate de aceea se citește frica în ochii lui. Ca un somon, a înotat contra curentului toată viața lui și știe că nu-l așteaptă ape liniștite, nu există pace pentru el. Uneori mă gândesc că aș da dovadă de bunătate să-l ajut pe Elban să sfârșească rapid și curat, înainte ca frica să macine cu totul bărbatul care a fost odată.

— Ce-i cu locul ăsta?

Makin stătea la intrare, împreună cu mine.

Sala se înălța mai sus decât putea cuprinde privirea. Sus, pe tavan, lumini fantomatice pâlpâiau a viață, unele dând ascultare ușii deschise, altele luptându-se încă să facă ochi, ca niște copii leneși care întârzie la prima lecție a zilei. Nu vedeam mai nimic din podea, sub toate acele bogății puse claie peste grămadă. Nici măcar un maestru-grânar olandez nu avea hambare atât de bine înțesate. Ca să pot descrie corect ce vedeam, aș fi avut nevoie de tot vocabularul care indică forma și materia furnizat prin bunăvoința lui Euclid și Platon. Cilindrii mai lungi și mai lați decât un om și cuburi cu latura de un cot forme geometrice așezate unele peste altele până sus, la tavanul făcut din piatra Constructorilor, lipite de sfere îmbrăcate în sârmă, toate învelite, ca într-o piele, de un strat fin de praf. Rând după rând, morman după morman, desfășurându-se cât vedeai cu ochii.

—Este o sală de arme, i-am răspuns eu.

— Păi și unde-s armele? ni s-a alăturat Rike, renunțând la luptele cu ușa.

Și-a șters sudoarea de pe frunte și a scuipat o flegmă în praf.

— Sunt în cutii.

Makin și-a dat ochii peste cap.

— Păi atunci hai să le deschidem! a strigat Burlow.

A scos de la cingătoare o rangă mică. Niciodată nu era nevoie de încurajări pentru ca frații să treacă la fapte când venea vorba de vreo pradă.

— Sigur, l-am încurajat eu. Dar, te rog, deschide una mai din spate. Sunt pline toate cu otravă.

Burlow a făcut câțiva pași prin tainița uriașă, înainte ca vorbele mele să prindă sens în capul lui.

— Otravă?

A apucat-o agale înapoi.

— Cea mai bună otravă făcută vreodată de Constructori. Suficientă cât să otrăvească întreaga lume, i-am răspuns eu.

— Și asta cu ce o să ne ajute pe noi? a întrebat Makin. Vrei să ne furișăm în bucătăriile Castelului Roșu și să le strecurăm în mâncare niște otravă? Jorg, ăsta-i plan de copii.

M-am făcut că n-aud ultima parte. Era o întrebare corectă și, în

plus, n-aveam niciun chef să mă cert cu Makin.

— Otrăvurile astea pot ucide doar prin atingere. Pot ucide chiar și pe calea aerului, i-am spus.

Makin și-a dus repede o mână la față și apoi a lăsat-o în jos, încet, pipăindu-și obrajii și buzele.

— Jorg, de unde știi tu așa ceva? M-am uitat în cartea aia veche a ta, nu scria nimic despre asta.

Am țintit cu un deget armele rânduite cu grijă unele peste altele.

— Astea sunt otrăvurile Constructorilor.

Am scos din cingătoare cartea Constructorilor.

— Uite, asta-i harta. Iar ăsta — am adăugat eu, arătând cu degetul spre Gorgoth — este dovada puterii pe care o aveau. El și Bujoreii din Castelul Roșu.

M-am îndreptat spre locul unde Gorgoth stătea sprijinit de ușa imensă, argintie.

— Dacă ar fi să scotocim puțin adâncurile acestei tainițe — chestie pe care vă sfătuiesc să nu o faceți — am descoperi fisuri prin care se strecoară apele subterane. Și unde credeți că se varsă aceste ape?

Aproape că așteptam un răspuns, apoi mi-am amintit cine sunt oamenii cu care vorbeam.

— Unde se varsă orice apă?

Mi s-a răspuns cu priviri năuce și tăcere.

— Jos!

Am pus mâna pe una dintre coastele deformate care ieșeau din pieptul lui Gorgoth. Acesta a scos un mârâit care l-ar fi făcut de râs pe-un urs cenușiu, iar vibrația coastelor sale a amplificat zgomotul.

— Jos, tocmai în vale, acolo unde, chiar și așa, în porții din cele mai mici, transformă oamenii în monștri. Și de unde credeți că a venit apa asta? i-am întrebat.

— De sus? a răspuns Makin, care măcar era dispus să încerce, spre deosebire de ceilalți.

— De sus, am fost eu de acord. Deci otrava noastră se evaporă și damful care ajunge să urce până sus în Castelul Roșu îi colorează pe Bujorei într-o nuanță atrăgătoare de roșu, ca pe racii fierți. Iar asta, frații mei, este scris aici, în cartea de față, care a ajuns din mână în mână, de-a lungul a peste o mie de ani, până la dragul vostru Jorgy.

M-am îndepărtat de Gorgoth, pe care tocmai îl folosisem în demonstrația mea, cu mare băgare de seamă la pumnii lui strânși.

— Iar otrăvurile despre care vorbim, vârâte în cutiile lor atât de interesante, pot face toate grozăviile astea doar dintr-o simplă scurgere

care a avut loc în timpuri străvechi. În concluzie, Frate Burlow, ar fi bine să nu deschizi încă nicio cutie cu ranga aia.

— Păi și atunci ce facem cu ele, Jorth? a întrebat Elban cu glasul peltic. Treaba asta pare destul de murdară!

— Cea mai murdară, bătrâne!

L-am lovit prietenește cu palma pe umăr.

— O să facem un foc mocnit, îl ațâțăm bine, după care fugim cât ne țin picioarele. Căldura va deschide jucăriile astea minunate, iar fumul va transforma Castelul Roșu într-un furnal.

— Dar se va opri acolo? m-a întrebat Makin, aruncându-mi o privire ascuțită.

— Poate.

M-am uitat în jur, la frații mei.

— Mincinosule, Row și Burlow — mergeți de căutați ceva de pus pe foc. Oase și smoală, dacă nu găsiți altceva mai bun.

— Jorg, ai zis că e destul aici cât să otrăvească întreaga lume, m-a atenționat Makin.

— Lumea este deja otrăvită, Makin, i-am răspuns.

Makin și-a mușcat buzele.

— Dar chestia asta se poate răspândi. Poate trece dincolo de granițele tărâmului Gelleth.

Burlow și ceilalți s-au oprit la ieșire și s-au întors spre noi, ascultându-ne cu atenție.

— Tata a cerut tărâmul Gelleth. Nu a specificat nimic despre starea în care vrea să-l primească. Dacă o să-i ofer o ruină afumată, sunt sigur că îmi va mulțumi, pentru Dumnezeu, chiar îmi va mulțumi. Tu crezi că există vreo crimă pe care să nu o permită atâta timp cât acea crimă înseamnă întărirea granițelor lui? Măcar una singură? Exista vreun păcat la care că nu închidă ochii?

Makin s-a încruntat.

— Și dacă fumul ajunge până la Ancrath?

— Ăsta e un risc pe care sunt gata să mi-l asum, i-am spus.

Makin mi-a întors spatele, cu mâna încleștată pe mânerul sabiei.

— Ce-i?

Întrebarea mea s-a lovit de spatele lui ca de un zid, iar vocea mi-a răsunat ca un ecou în sala prăfuită a Constructorilor.

— Ce este? Și nu cumva să te prind că începi să-mi vorbești despre inocenți. E prea târziu acum pentru Sir Makin de Trent să facă pe eroul cu fecioarele și copiii de țâță.

Furia mea nu avea de-a face doar cu faptul că Makin se îndoia de

mine.

— Nu există inocenți. Există numai izbândă și înfrângere. Cine ești tu să-mi spui ce se poate risca și ce nu? Nu ni s-a dat o carte câștigătoare în jocul ăsta, dar îl voi câștiga chiar dacă va trebui să duc raiul de râpă.

Tirada m-a lăsat fără suflare.

— Jorth, da' tu îți dai seama cât de mulți ar fi, a bâiguit Elban.

Te-ai fi gândit că, după episodul în care l-am înjunghiat pe Fratele Gemt, cu doar câteva săptămâni în urmă, s-au învățat minte, dar de unde, nici pomeneală.

— O viață, sau zece mii, nu văd nicio diferență. E o monedă pe care nu o înțeleg.

Am sprijinit lama sabiei de gâtul lui Elban — gestul a fost prea rapid ca el să aibă timp să reacționeze.

— Dacă îți tai gâtul o dată e mai puțin grav decât dacă ți l-aș tăia de mai multe ori?

Dar n-aveam chef de așa ceva. Nu știu de ce, dar de când l-am pierdut pe Nubanez, am senzația, din ce în ce mai vie, că frații care mi-au rămas, așa ticăloși cum or fi ei, merită păstrați în viață.

Am lăsat sabia jos.

— Fraților, le-am spus, știți că nu-mi stă în fire să-mi pierd capul, doar că nu sunt în apele mele. Poate am stat prea mult fără să văd lumina soarelui sau mi se trage de la ceva ce-am mâncat…

Rike s-a strâmbat scârbit la auzul cuvintelor mele, amintindu-și de inima necromantului.

— Makin, tu ai dreptate, dacă aș distruge mai mult decât Castelul Roșu, aș fi… risipitor.

Makin s-a întors spre mine, cu mâinile încleștate.

— Cum spui tu, Prințe Jorg.

— Micule Rikey, ia, te rog, doar o singură cutie din grămada aia minunată de jucării. Uite pe-aia, care arată ca o fudulie de uriaș, dacă ești bun.

Am arătat cu degetul spre cea mai apropiată sferă.

— Ai grijă să n-o scapi, ia-l pe Gorgoth să te ajute dacă este la fel de grea pe cât pare. O ridicăm puțin și o lăsăm la foc mic, pentru micul dejun din dimineața asta. Una ar trebui să ajungă.

Și așa am făcut.

Acum, cu înțelepciunea pe care o dobândești după desfășurarea evenimentelor, pot spune că atitudinea fermă a lui Makin în tainița Constructorilor ar trebui să fie suficientă pentru a spăla tot sângele de pe mâinile lui, toate crimele pe care le-a comis, să anuleze povestea cu

catedrala Wexten și să facă din el un erou numai bun de legendă. Având în vedere giulgiul letal care se desfășura în bătaia vântului de la Castelul Roșu, e clar că reducerea drastică a planului meu original a salvat lumea de la o moarte destul de neplăcută. Sau cel puțin a amânat momentul.

— Ar fi trebuit să vedem ceva până acum, a zis Makin.

M-am uitat în urmă, peste umăr. Corpul masiv și hidos al muntelui Honas se ridica spre cer asemenea unui pumn amenințător, în strânsoarea căruia se odihnea Castelul Roșu. În spatele nostru veneau frații, împrăștiați de-a lungul potecii, o bandă de vaganbonzi ce se luptau cu povârnișul.

— Makin, am spus rânjind, moartea asta e una care se mișcă în vârful picioarelor, i-am zis, e ca o mână invizibilă ale cărei degete sunt fatale. Care găsește orice bebeluș, cuibărit în leagănul lui.

O umbră de greață a strâns buzele lui Makin.

— Ce-ai fi preferat, să îi găsească Rike sau Row?

Am lăsat palma pe umărul lui, mănușă oțelită pe platoșă de fier, amândoi la fel de înnămoliți în urma evadării din tunel. Avea noroi și în păr, i se usca pe buclele negre.

— Ai fost cam abătut în ultima vreme, bătrâne, i-am zis. Păcatele trecutului atârnă atât de greu încât ți-e teamă să adaugi altele noi pe listă?

Abia acum observasem că aveam amândoi cam aceeași statură, deși Makin era un tip înalt. Peste un an avea să ridice capul spre mine ca să mă privească în ochi.

— Uneori aproape reușești să mă păcălești, atât de bun ești, Jorg.

În vocea lui se simțea oboseala. Pe la colțurile ochilor, o pânză de riduri fine începuse deja să-i acopere pielea.

— Nu suntem bătrâni. În urmă cu vreo trei ani și ceva abia dacă împlineai zece. Zece! Poate suntem prieteni, nu-mi dau seama, dar bătrâni? În niciun caz.

— Și la ce zici că sunt bun? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— La a juca diverse roluri. La a umple toți anii pe care i-ai pierdut cu intuiția ta formidabilă. Înlocuiești experiența cu geniul.

— Crezi că trebuie să număr mulți ani în spate ca să gândesc cu mintea unui bătrân?

— Cred doar că trebuie să trăiești mai mult ca să cunoști cu adevărat inima cuiva. Trebuie să faci mai multe tranzacții în viață ca să cunoști valoarea monedei pe care o cheltuiești cu o atâta ușurință.

Makin s-a întors să privească înspre coloana fraților.

Rike era ultimul din șir; silueta lui neagră decupa un vârf întunecat în văzduhul pe care se desfășura răsăritul. În spatele lui, norii se aliniau

spre vest, în fâșii, ca niște panglici de un violet murdar, asemenea nuanțelor ce colorează vânătăile proaspete. Fețele legate de braț și în jurul frunții fâlfâiau în aer.

Atunci am simțit ceva trecând prin mine, umbrele unor șoapte, mai reci chiar decât vântul.

Makin s-a întors spre cărare, gata să pornească la drum.

— Stai...

De data asta am auzit țipete. Teroarea celor deja trecuți în lumea morților.

Nu s-a auzit niciun sunet, dar muntele Honas a părut că se ridică, de parcă tocmai ar fi tras în piept o imensă gură de aer. Sub stânci s-a aprins o lumină, o incandescență care se scurgea sângerie prin toate fisurile muntelui. Într-o clipă, muntele a dispărut, aruncat spre ceruri într-un infern spiralat. Și, undeva în mijlocul acelei tornade, se amestecau toate pietrele Castelului Roșu, din cele mai adânci temnițe până la cele mai înalte turnuri.

O lumină orbitoare a răpit întreaga glorie a dimineții întinsă peste pământ ca o spumă albicioasă. Rike a devenit o umbră tremurătoare pe cerul orbitor. Am simțit sărutul fierbinte al acelei furii îndepărtate, ca arșița soarelui pe obraji.

Ceva ce arde atât de tare nu poate ține mult timp. Lumina s-a stins, lăsându-ne în umbră, într-un fel de negură de dinainte de furtună. Am zărit de departe călărețiі care însoțeau haosul, năluci nou-născute, spulberate de furie. Le-am privit cum mătură în goana lor pământul, ca undele unui lac în care a fost aruncată o piatră, un inel cenușiu pornea din punctul în care stânca se făcuse pulbere, mișcându-se cu viteza gândului. Până și cerul părea că face valuri, norii în formă de panglici de mai înainte erau acum sparți.

— Doamne Isuse!

Makin uitase gura deschisă, deși nu mai avea cuvinte să rostească ceva.

— Fugiți!

Strigătul lui Burlow a sunat foarte straniu, de parcă ar fi fost mut.

— De ce?

Mi-am deschis brațele larg, ca să întâmpin sfârșitul. Nu aveam unde să fugim.

I-am privit pe frați cum cad, unul câte unul. Timpul a început să se scurgă lent. Îmi simțeam sângele cum pulsează rece în vene. Explozia i-a trântit pe toți la pământ, și mai întâi pe Rike, pierdut în volbura cenușie, un copil în fața unui talaz imens adus de ocean. Vântul fierbinte mi-a

cuprins picioarele și m-a pus la pământ. Am simțit morții trecând șuvoi prin mine și gustul amar, de fiere, al sângelui necromantului mi-a scăldat iar gura.

O vreme am plutit ca un fum deasupra masacrului.

Zăceam în nimic. Nu mai știam nimic. O pace mai adâncă decât somnul, până când...

— Oh! Bravo!

Vocea mi-a străpuns întreaga ființă. Se auzea mult prea aproape de mine și era într-un fel cunoscută.

— Acum iarna vrajbei noastre a devenit o vară grozavă sub mâna acestui fiu risipitor.

Cuvintele lui erau fluide, aveau un ritm condimentat cu accente străine.

— Îl schilodești pe Shakespeare mai rău decât îi schilodești limba maternă, Sarazinule.

Asta era vocea unei femei, o voce bogată, ca de catifea.

Doar să fugi.

— A trezit unul dintre Sorii Constructorilor, iar ție îți arde de glume?

Un copil vorbea de data asta, o fată.

— Copilă, n-ai murit încă? Cu tot muntele prăbușit acolo, în vale?

În vocea femeii se ghicea dezamăgirea.

— Lasă fata, Chella. Spune-mi cine stă în spatele acestui băiat. S-a săturat cumva Corion de Contele Renar și și-a luat o nouă piesă la bord? Sau Sora Tăcută și-a arătat în sfârșit prezența?

Sageous! Îl recunoșteam.

— Crede că poate să câștige jocul cu copilul ăsta crescut pe jumătate?

Femeia a izbucnit în râs.

O știam și pe ea. Era necromanta.

— Târfă, pe tine te-am trimis în Iad cu arbaleta Nubanezului, am strigat.

— În numele lui Kali, ce...

— Ne aude?

Chella l-a întrerupt, îi știam vocea, singurul cadavru al cărui glas mă înfierbântase vreodată.

Am început să îi caut prin valurile de fum.

— Nu, e imposibil, a răspuns Sageous. Cine îți ține spatele, băiete?

Nu am reușit să găsesc nimic în vârtejul orbitor care mă învăluia.

— Jorg?

O șoaptă s-a auzit chiar lângă urechea mea. Era fata, din nou. Copilul strălucitor al monștrilor.

— Jane?

Am chemat-o șoptit sau cel puțin așa am crezut. Nu-mi simțeam buzele sau oricare altă parte.

— Eterul nu ne ascunde, mi-a spus ea. Noi suntem eterul.

M-am gândit la cuvintele ei.

— Dă-mi voie să te văd.

Îmi doream asta cu toată puterea mea. Am întins mâna după ei.

— Lăsați-mă să vă văd.

Am strigat din nou, de data asta mai tare.

Chella a fost prima care s-a arătat, zveltă și senzuală, cum era când am văzut-o prima oară, curbele corpului ei dezvăluind-o ca pe o lucrare de artă schițată în eter. Apoi, s-a ivit Sageous. M-a privit cu ochii lui blânzi, mai mari și mai nemișcați decât orice apă, în timp ce îi sculptam trăsăturile din nimic. Jane și-a făcut apariția lângă el. Lumina ei abia mai pâlpâia, o strălucire slabă sub piele. Erau și alții, forme care se zvârcoleau în ceață, și una mai întunecată decât toate, o formă pe jumătate cunoscută, familiară. Am încercat să văd, mi-am încordat toată voința. Nubanezul mi-a năpădit gândurile, Nubanezul, străfulgerarea mâinii mele pe o ușă și senzația de prăbușire în hău. *Déjà-vu*.

— Cine îți împrumută puterea asta, Jorg?

Chella mi-a zâmbit seducător. I-a dat târcoale, ca o panteră pusă pe joacă.

— Eu am luat-o.

— Nu.

Sageous a clătinat din cap.

— Suntem în jocul ăsta prea mult timp ca să mai putem trișa. Toți jucătorii sunt știuți. La fel și privitorii.

A făcut un semn spre Jane.

L-am ignorat și mi-am ținut ochii pe Chella.

— Am prăbușit un munte peste tine.

— Da, și sunt îngropată. Și ce dacă?

O notă în vocea ei i-a trădat, o clipită, adevărata vârstă.

— Roagă-te să nu te dezgrop vreodată de-acolo, i-am spus.

M-am întors spre Jane.

— Deci și tu ești îngropată?

O secundă strălucirea i-a tremurat și, în locul ei, am văzut o altă Jane, una stâlcită. O păpușă zdrențăroasă, prinsă între fărâme de stâncă, într-un loc întunecat pe care doar ea îl lumina. Din umărul și șoldul ei

ieșeau, ascuțite, niște oase extrem de albe, pătate cu sânge. Urmele de sânge păreau negre în lumina slabă. Și-a întors capul doar atâtica, iar ochii ei argintii i-au întâlnit pe ai mei. Apoi a lucit și am văzut-o întreagă înaintea mea, liberă și nevătămată.

— Nu înțeleg.

Dar înțelegeam.

— Biata Jane, draga de ea.

Chella a trasat un cerc în jurul fetei, având grijă să nu se apropie prea mult de ea.

— Va muri curat, am spus. Ei nu-i este teamă să plece. Va merge pe calea de care tu te temi atât de mult. Agață-te de carnea stârvurilor și putreziciunilor din mațele pământului dacă acolo te ține pe tine lașitatea.

Chella a sâsâit spre mine. Fața ei s-a acoperit de venin, respirația i s-a transformat într-un fâlfâit umed de materie descompusă. Fumul a început iar să o cuprindă, încolăcindu-se în jurul ei ca un șarpe.

— Pe ăsta să-l ucizi încet, Sarazinule.

I-a aruncat lui Sageous o privire cruntă. Și-apoi a dispărut.

Am simțit-o pe Jane lângă mine. Lumina o părăsise. Pielea ei avea culoarea cenușii fine, ca aceea rămasă în urma unui foc care a mistuit tot ce se putea mistui. Mi-a vorbit în șoaptă.

— Ai grijă de Gog și de Gorgoth în locul meu. Sunt ultimii din neamul lor rămași în viață.

Gândul că Gorgoth ar putea vreodată să aibă nevoie de un păzitor mi-a adus câteva cuvinte ascuțite pe vârful limbii, dar m-am abținut să fac vreun comentariu.

— Așa o să fac.

Poate chiar vorbeam serios.

Mi-a luat mâna.

— Jorg, tu poți ieși învingător din toate bătăliile pe care le vei purta. Trebuie doar să găsești motive mai bune pentru care să te lupți.

Am simțit un fior în palmă — puterea ei, străbătându-mi pentru o clipă corpul.

— Privește spre anii pierduți, Jorg. Privește mâna care-ți stă așezată pe umăr. Sforile care te-au mânat…

Mi-a dat drumul la mână și a dispărut, lăsând în urma ei doar rotocoale mari de fum.

— Nu te întoarce acasă, Prințe Jorg, m-a amenințat părintește Sageous.

— Dacă începi să fugi acum, i-am zis, e posibil să nu te prind.

— Corion?

A privit peste umărul meu, spre rotocoalele de ceață.

— Nu-l trimite pe băiatul ăsta după mine. O să iasă prost.

Am dat să pun mâna pe sabie, dar s-a făcut nevăzut înainte s-apuc să o scot din teacă. Fumul a devenit mai amar, mi-a umplut gâtul și m-am trezit tușind.

— Își revine.

Am auzit vocea lui Makin foarte departe.

— Mai dați-i apă.

L-am recunoscut pe Elban cel peltic.

M-am zbătut, înecându-mă și scuipând.

— Târfa lui Dumnezeu!

Un nor imens, ca o nicovală pe care se călesc tunete, luase locul muntelui Honas.

Am clipit și l-am lăsat pe Makin să mă ridice în picioare.

— Nu ești singurul care a tras o bușeală bună.

A făcut semn cu capul spre locul în care Gorgoth stătea ghemuit, cu spatele la noi.

M-am repezit spre el, dar m-am oprit în momentul în care am observat căldura: dogoarea și strălucirea care făceau ca Gorgoth să arate ca o siluetă în ciuda luminii naturale, de parcă se ghemuise lângă un foc de tabără imens. I-am dat ocol de departe. Gog zăcea chircit ca un copil în pântecele mamei; fiecare bucățică de piele de pe el era albită de fierbințeală, de parcă lumina degajată de Soarele Constructorilor luase locul sângelui din venele lui. Până și Gorgoth a fost nevoit să se tragă înapoi.

În timp ce-l priveam, pielea băiatului a căpătat pe rând nuanțele pe care le are fierul în forjă, de la portocaliul cel mai aprins până la cele mai întunecate nuanțe de roșu. Am făcut un pas spre el și a deschis ochii, două găuri albe săpate parcă în centrul unui soare. A tras aer în piept și s-a chircit și mai mult. Interiorul gurii lui părea topit. Din când în când, pe spate i se aprindeau flăcări, îi dansau pe brațe și apoi se stingeau. I-a luat vreo zece minute lui Gog să se răcorească suficient ca un om normal să-i poată sta alături. Culorile naturale de pe pielea lui au revenit.

În cele din urmă, a ridicat capul și a rânjit:

— Mai vreau!

— Ți-a fost de-ajuns, băiete, i-am spus.

Nu știam ce anume trezise în el Soarele Constructorilor — întrezăream doar ca un ecou urmele lăsate în el — dar știu că era mai bine ca acel ceva să cufunde iarăși în adormire.

Am privit în urmă, spre norul care se ridica încă deasupra

Muntelui Honas și la tărâmul întins ce era acum cuprins de flăcări.

— Cred că e timpul să mergem acasă, băieți.

36

Cu patru ani în urmă

— Nu se poate face, a zis Nubanezul.

— Sunt puține lucruri ușoare pe lumea asta care merită cu adevărat.

— Nu se poate face, a insistat el. În orice caz, nu de cineva care are pretenția să mai rămână în viață în următoarele cinci minute.

— Dacă ar fi nevoie doar de un asasin sinucigaș, atunci Cei o Sută ar fi rămas până acum doar o Duzină.

Propriul meu tată supraviețuise câtorva atentate din care potențialul ucigaș nu se străduise să scape cu viață.

— Niciunul dintre cei ce revendică tronul imperiului nu este ușor de ucis.

Nubanezul s-a întors în șa, spre mine, și mi-a aruncat o privire încruntată. Renunțase să mai întrebe cum e posibil ca un copil să știe astfel de lucruri. M-am întrebat cât o să mai dureze până avea să renunțe la a-mi spune că planul meu nu se poate realiza.

Am dat pinteni calului. Turnurile castelului stăpânit de Conte păreau la fel de îndepărtate cum erau cu jumătate de oră în urmă.

— Trebuie să vedem care este punctul forte în apărarea Contelui. Pavăza pe care se bazează când e vorba de protecție. Punctul în care își pune întreaga credință.

Nubanezul s-a încruntat din nou:

— Mai întâi cauți slăbiciunile dușmanilor. Apoi lovești.

Și-a mângâiat arbaleta grea, prinsă peste raniță de șa.

— Dar mi-ai spus deja că nu este posibil. De câteva ori chiar.

Mi-am strâns pelerina mai bine, să mă apăr de vântul nopții. Omul de la care o luasem fusese înalt, iar pe mine haina lui atârna până aproape de pământ.

— Deci nu faci altceva decât să calculezi care este cel mai bun mod de a pierde.

Nubanezul a ridicat din umeri. Nu se lua la ceartă niciodată doar de dragul de a ieși învingător într-o dispută. Îmi plăcea asta la el.

— Punctul cel mai slab într-o apărare bună este menit să cedeze. Cedează, dar în momentul acela activează următorul punct de apărare și tot așa. Totul e în straturi. În final, te afli față în față cu ceea ce te-ai chinuit în tot acest timp să eviți, numai că acum ești mai slab, deși ai fost

prevenit de la bun început.

Nubanezul nu a comentat. În lumina muribundă a amurgului, chipul lui negru era impenetrabil.

— Surpriza este singura noastră armă. Sărim peste tot procesul ăla de escaladare. Mergem drept în inima problemei.

Și inima este ceea ce vrem să tăiem.

Am călărit mai departe și, după o vreme, turnurile au părut mai aproape și mai înalte. S-au tot înălțat până când ne-am trezit cu porțile castelului în față. Pe terenurile de lângă castel stăteau risipite, ca într-o baltă de vomă, taverne, tăbăcării, cocioabe și bordeluri.

— Scutul lui Renar este un om pe nume Corion.

Caii și-au croit drum spre porțile castelului. Nubanezul strâmba din nas, deranjat de putoarea acelor locuri.

— Se zice că ar fi un magician venit de pe Coasta Calului. Cu siguranță un sfetnic bun. Contele se pare că este păzit de mercenari aduși de Corion tocmai de pe tărâmurile lui. Oameni fără familie, care nu pot fi șantajați cu nimic și care sunt jurați unui cod al onoarei care îi ține credincioși.

— Păi și mă-ntreb cum am putea intra noi în posesia unei invitații la acest Corion?

Rândul din fața porților se mișca din când în când, dar nu depășea viteza melcului. La vreo zece metri în fața noastră, un țăran care ducea de lat un bou se certa cu un soldat îmbrăcat în culorile Contelui.

— Tu ce crezi, chiar o fi magician?

M-am uitat cu atenție la Nubanez, în așteptarea unui răspuns.

— Coasta Calului este locul în care trăiesc cei mai mulți dintre ei.

Țăranul, care părea să fi câștigat disputa, a luat-o înainte, trăgând după el boul în curtea exterioară, unde grajdurile târgului erau încă în construcție.

Când am ajuns, în sfârșit, în dreptul porților, a început o ploaie măruntă. Zorzoanele de pe uniforma soldatului erau fleșcăite acum din cauza ploii, dar în privirea pe care ne-a aruncat-o nu se citea niciun strop de oboseală.

— Ce treabă aveți la castel?

— Am venit să ne aprovizionăm.

Nubanezul a arătat spre ranițele prinse de șaua lui.

— În partea aia, a zis soldatul arătând cu mâna spre aglomerația de magherniță de lângă castel.

— Găsiți acolo tot ce vreți.

Nubanezul a strâns din buze. Târgul de la castel avea cele mai bune

mărfuri, dar să zicem că asta nu ne-ar fi dus prea departe. Aveam nevoie de un motiv mai bun pentru ca soldatul Contelui să lase un mercenar nubanez, îmbâcsit de praful drumului, să treacă pragul stăpânului său.

— Dă-mi arbaleta, i-am zis Nubanezului.

El s-a încruntat.

— Ce, ai de gând să-l omori?

Soldatul a izbucnit în râs, dar vocea Nubanezului nu avea nici urmă de umor. Începea să mă cunoască.

Am întins mâna. Nubanezul a ridicat din umeri și și-a desprins arcul din locul în care îl avea prins pe șa. Aproape m-am dezechilibrat din cauza greutății. A trebuit să țin arbaleta cu ambele mâini și să mă țin în șa doar cu picioarele, dar în cele din urmă mișcarea mi-a reușit fără prea mari pierderi la capitolul demnitate.

I-am întins soldatului arma.

— Du-i asta lui Corion, i-am spus. Zi-i că suntem interesați să o vindem.

Enervare, dispreț, amuzament — le vedeam pe toate luptându-se pe chipul lui într-o încercare de a-i pune următoarele cuvinte pe limbă, dar, în cele din urmă, a ridicat mâna după arbaletă.

Am tras arma înapoi în momentul în care străjerul s-a întins după ea.

— Fii atent, vrăjile cântăresc cam jumătate din greutatea ei.

Cuvintele mele i-au ridicat o țâră sprânceana. A apucat arbaleta cu grijă, uitându-se chiorâș la zeii nubanezi care o împodobeau. Nu știu ce a văzut acolo, dar ceva l-a făcut să lase deoparte orice obiecție.

— Stai cu ochii pe ăștia doi, a strigat la alt soldat, ascuns în umbra porților.

Și dus a fost, cu arbaleta Nubanezului în brațe. O ținea la distanță de el, de parcă se aștepta să-l muște dacă i-ar fi dat vreo clipă ocazia.

Ploaia măruntă s-a transformat într-un șuvoi. Am rămas nemișcați pe caii noștri, uzi, de-acum, până la piele.

M-am gândit la răzbunare. La faptul că nu mi-ar fi dat înapoi ce îmi fusese luat. La faptul că nu-mi păsa. Agață-te de un lucru suficient timp, de un secret, de o dorință, poate chiar și de o minciună, și încet-încet te va schimba. Aveam nevoia asta în mine, nu o puteam ignora. Poate sângele Contelui avea să o satisfacă.

Se lăsa noaptea. Străjerii au început să aprindă felinare la porțile castelului și în nișele săpate în zidul de la intrare. Din locul în care mă aflam vedeam dinții a două grilaje, gata să cadă în cazul unui atac direct și să acopere porțile deschise ale castelului. M-am întrebat câți soldați din

armata tatei ar fi murit dacă și-ar fi trimis oamenii să o răzbune pe mama. Poate că era mai bine așa. Mai bine că am venit să le bat la ușă. E mai personal. La o adică, a fost mama mea. Soldații tatei aveau și ei mame pentru care să-și facă griji.

Ploaia îmi curgea pe nas, pe gât, dar mie mi-era cald, aveam în mine un foc arzător.

— O să vă primească.

Străjerul s-a întors. Ținea în mână un felinar. Penajul care-i decora coiful se udase de tot. Omul părea destul de obosit.

— Jake, ia-le caii. Nadar, tu poți să-i conduci pe băieții ăștia înăuntru, împreună cu mine.

Și uite așa am intrat în castelul Contelui Renar, pe jos, uzi ciuciulete, de parcă am fi ajuns până acolo înot.

Corion ocupa camerele din Turnul de Vest, lipit de aripa mare, unde își aduna Contele divanul. Am mers pe scări spiralate, cu treptele acoperite de noroi. Întregul loc părea destul de prost îngrijit.

— Crezi că e cazul să lăsăm armele la intrare? am întrebat.

Am prins cu coada ochiului albul ochilor Nubanezului, care mi-a aruncat repede o privire. Străjerul nostru a început să râdă. Omul din spatele meu m-a lovit cu mâna peste pumnalul pe care îl țineam prins la șold.

— Ce-i, măi, băiete, ai de gând să-l înjunghii pe Corion cu bețișorul ăsta?

Nu eram obligat să-i răspund. Străjerul nostru s-a oprit în fața unei uși mari de stejar, întărită cu piroane de fier. Cineva gravase cu fierul încins un simbol complicat pe lemnul ușii, un fel de pictogramă. Semnul îmi atrăgea privirea.

Gardianul a ciocănit în ușă, două bătăi scurte.

— Așteptați aici.

Mi-a întins mie felinarul. Mi-a aruncat o privire scurtă, a strâmbat din nas, apoi a trecut pe lângă Nubanez și a pornit înapoi spre scări.

— Nadar, hai cu mine.

Au dispărut amândoi din câmpul nostru vizual, undeva în spatele scării, înainte să auzim zgomotul zăvorului tras. Apoi nimic. Nubanezul și-a dus mâna la sabie. Eu i-am dat peste mână. Am dat din cap a „nu e cazul“ și am ciocănit în ușă.

— Intră.

Credeam că mi-am înfruntat toate fricile, dar iată că auzeam acum o voce care mi-ar fi putut schimba credința asta cu o vorbă. Și Nubanezul a simțit la fel. Vedeam asta în fiecare mișcare a lui, în fiecare trăsătură a

feței, în felul în care era gata, în orice clipă, să o șteargă.

— Intră, Prințe al Spinilor, vino la lumină, intră în furtună.

Ușa s-a închis, înghițită de beznă. Am auzit urlete, urlete îngozitoare, ca atunci când prada are spinarea frântă, dar se târăște încă, în încercarea de a scăpa din ghearele vânătorului. Poate eu am fost cel care a urlat, sau poate Nubanezul.

Și apoi l-am văzut.

37

Din Castelul Roșu nu mai rămâneau nici temeliile. În urma noastră vedeam doar rămășițele muntelui în care fusese clădit. Ne-am tras înapoi și-am mulțumit cerului că vântul bătea din față și nu ne fugărea din urmă, ca să ne aducă și nouă din fumul și molima care se răspândeau acum în Gelleth. Când s-a lăsat noaptea, am căzut toți ca niște bușteni. Nimeni n-a avut chef de mâncare, nici măcar Burlow.

Drumul dintre Castelul Roșu și Castelul Înalt este lung, mai lung la întoarcere decât la venire. Iar la venire l-am parcurs călare, pe când la întoarcere a trebuit să mergem pe jos. La coborâre, povârnișurile îți pun în mușchi o altfel de durere decât la urcuș, simți panta la fiecare pas, de parcă te-ar conduce, de parcă își încearcă puterea pe tine. Când urci, măcar ai șansa de a te lupta cu muntele.

— Să fiu al naibii dacă nu mi-e dor de calul ăla, am bombănit.

— Da, era un cal bun.

Makin a dat din cap și a scuipat printre buzele prăfuite.

— Pune-l pe maestrul-dresor de la grajdurile Regelui să-ți dreseze altul. Nu cred să existe vreun grajd în tot Ancrathul în care să nu se adăpostească cel puțin un bastard de-al lui Gerrod.

— Da, aici ai dreptate, era un desfrânat.

Am scuipat flegma adunată în gât. Armura se freca de mine, cu metalul încins de la căldura soarelui de după-amiază; simțeam cum se scurge sudoarea, în pârâiașe mici.

— Atâta doar că nu-i corect, a adăugat Makin. Cea mai convingătoare victorie din toate timpurile, iar noi ne întoarcem pe jos.

— M-am ales cu mai multă pradă și dintr-o cocioabă de țăran! a strigat Rike din spatele coloanei.

— Sfinte Sisoie! Să nu-l lăsăm pe Micul Rikey să înceapă iar, am exclamat. Suntem bogați în monedele care contează cel mai mult, fraților. Ne întoarcem încărcați cu victorie.

Asta era într-adevăr o monedă care chiar valora ceva la curtea regală. Totul e de vânzare, dacă știi prețul corect. Favorurile unui rege, o succesiune, chiar și respectul unui tată.

Și mai era ceva ce părea să lungească drumul pe care îl aveam de parcurs spre casă. Pe lângă armură și provizii, mai aveam o povară de cărat după mine. E greu să duci cu tine vești pe care nu le poți împărtăși cu nimeni, ba mai mult, trebuie să aștepți câteva zile până să le poți da mai departe. Veștile bune cântăresc la fel de greu ca și cele proaste. Mă

imaginam la curte, lăudându-mă cu victoria mea, băgându-le sub nas momentul meu de glorie — în special sub nasul unei anumite mame vitrege. Singurul lucru pe care nu-l puteam proiecta pe pânza imaginației mele era reacția tatălui meu. Am încercat să-l văd cu ochii minții, clătinând capul a neîncredere. Am încercat să-l văd ridicându-se în picioare și așezându-și o mână pe umărul meu. Am încercat să mi-l imaginez mulțumindu-mi și lăudându-mă, numindu-mă de-a dreptul fiu al lui. Dar ochii păreau să se încețoșeze, iar cuvintele pe care le auzeam erau prea slabe și glasul lui prea îngroșat ca să pot deslușì ce spune.

Frații nu au avut mare lucru de spus cât a durat călătoria. Se simțeau golurile rămase între noi, eram hăituiți de lipsa Nubanezului. Pe de altă parte, Gog deborda de energie, alerga înaintea noastră, hăituia iepuri, punea întrebare după întrebare.

— Frate Jorg, de ce e acoperișul albastru? m-a întrebat la un moment dat.

Credea că lumea întreagă este doar o peșteră mai mare. Unii filosofi cred că i-ar fi dat dreptate.

Mai erau și alte schimbări. Semnele roșii de pe pielea lui Gog căpătaseră o nuanță aprinsă, iar focurile de tabără pe care le făceam noaptea păreau să-l fascineze. Gorgoth îi descuraja interesul și-l alunga mereu de lângă foc, de parcă atracția asta l-ar fi îngrijorat.

Drumurile au devenit mai familiare, pantele, mai line, câmpurile, mai bogate. Am străbătut cărările copilăriei mele, cărările acelui timp de aur în care zilele nu erau populate de griji, ci marcate doar de glasul melodios al mamei, fără nicio notă amară în el, până în cel de-al șaselea an al vieții mele. Tata mi-a dat prima lecție din lungul șir de lecții grele care se întindea în fața mea, o lecție despre durere, pierdere și sacrificiu. Gelleth a fost suma tuturor acelor învățăminte. Victoria obținută fără compromisuri, fără milă sau ezitare. Aveam să-i mulțumesc Regelui Olidan pentru instrucție și să-i povestesc cum dușmanii lui au fugit din calea mea. Iar el urma să-mi recunoască meritele.

Pe măsură ce ne apropiam, am început să mă gândesc și la Katherine. Momentele de repaus se umpleau cu imaginea ei, cu clipele petrecute cu ea, suficient de aproape cât să o ating. Am revăzut momentul în care lumina dimineții s-a revărsat asupra ei, găsindu-i rând pe rând chipul și moliciunea buzelor.

Am străbătut epuizați pământurile din inima Ancrathului, atât de adânciți în gânduri încât nici nu ne-am mai obosit să furăm caii care ne-au ieșit în cale și care ne-ar fi putut ușura călătoria. Nu trebuia decât să închid ochii și revedeam noul soare răsărind deasupra tărâmului Gelleth,

țâșnind din el; auzeam și țipetele fantomelor sale.

Am zărit parapetele Crestei Osten cu vreo șapte mile înainte de sosirea noastră la porțile castelului. Soarele cobora spre apus, însângerat, gonindu-ne spre oraș.

— Vom fi primiți ca niște eroi, Jorth? a întrebat Elban.

Vocea îi suna șovăielnic, de parcă toți acești ani încă nu-l învățaseră că scopul scuză mijloacele.

— Eroi? am repetat și-am ridicat din umeri. Vom fi victorioși. Și asta e tot ce contează.

Am străbătut ultimii doi kilometri în penumbra amurgului. Gărzile de la porțile Orașului de Jos nu au avut nicio întrebare de pus. Poate și-au recunoscut prințul, sau poate au citit ceva pe chipul meu și instinctul de supraviețuire i-a oprit să deschidă gurile. Am trecut de porți fără să întâmpinăm vreo rezistență.

— Frate Kent, ce-ai zice să treci în fruntea noastră până la Târgul de Jos și să îi duci pe băieți să bea ceva? Poate la taverna Îngerul Căzut.

Eu și Sir Makin puteam merge și singuri la curte. Restul fraților mei n-ar fi fost bine primiți la Castelul Înalt.

Cu Makin lângă mine, am pornit spre Înaltul Oraș și în scurt timp am ajuns la castel. Am lăsat în urmă oboseala când am ajuns la Poarta Triplă. Am traversat Curtea Stranelor, învești mântată în umbre negre, pictate de soarele care murea.

Când am trecut de sala cavalerilor și am ajuns la ușa tatei, aveam deja alt ritm. M-am uitat mai întâi după Sageous, căutându-l mai întâi printre oamenii din preajma regelui, apoi prin mulțimea sclipicioasă care popula sala tronului. Am dat cu ochii de Katherine, în dreapta reginei, cu o mână așezată pe umărul surorii sale și o privire grea pentru bietul Jorg. Am păstrat tăcerea încă o clipă.

— Unde l-ai ascuns pe sălbaticul ăla pictat, tată dragă? Atât de mult mi-am dorit să-l revăd pe ucigașul din vise...

Mi-am plimbat privirea, încă o dată, peste marea de fețe din sală.

— Obligațiile care țin de serviciile sale la Curte l-au purtat dincolo de granițe pe Sageous.

Fața tatălui meu a rămas impenetrabilă, dar am observat un schimb rapid de priviri între regină și sora ei.

— Abia aștept să se întoarcă.

Deci păgânul fugise din calea mea...

— Mi s-a spus că ai șchiopătat înapoi fără garda de la Regimentul Pădurii.

Regina Sareth a fost cea care mi-a vorbit de data asta, din dreapta

regelui, cu palmele așezate pe pântecul imens.

— Să înțelegem că ai pierdut toți oamenii?

Un zâmbet i s-a strecurat pe linia subțire a buzelor. De altfel, trebuie notat că avea o gură excepțional de frumoasă.

M-am plecat în fața ei. O plecăciune pentru frățiorul meu vitreg, care se lupta să-și croiască drum prin pântecul ei.

— Doamnă, au fost unele pierderi în rândul garnizoanei Regimentului Pădurii, nu pot nega acest lucru.

Tata și-a plecat puțin capul, de parcă greutatea coroanei ar fi fost prea mult pentru el. Ochii lui apatici mă priveau pe sub sprâncene.

— Va trebui să calculăm pierderile acestei distracții.

— Lordul Vincent de Gren...

L-am numărat primul, pe degetul arătător.

Un suspin de panică s-a ridicat în rândurile aristocraților.

— Chiar și Comandantul!

Regina Sareth s-a luptat să se ridice în picioare.

— L-a pierdut chiar și pe Comandant! Și băiatul ăsta are pretenția să ne ceară tronul?

— Lordul Vincent de Gren, mi-am reluat eu numărătoarea. A trebuit să-i fac vânt în cascada Temus. M-a supărat teribil. Coddin este acum noul Comandant, mai puțin nobil, dar un om de ispravă, mult mai potrivit pentru poziție.

— Jed Willox, am numărat mai departe pe degete. Ucis într-o luptă cu pumnale din cauza unui joc de cărți, la vreo două zile de mers de frontiera cu Gelleth.

— Mattus de Lee, am continuat, ridicând cel de-al treilea deget. Se pare că s-a pișat pe un urs din greșeală. Se pare că legendarul simț de orientare în pădure al celor de la Regiment a fost puțin exagerat. Și... cam asta-i tot.

Am ridicat cele trei degete deasupra capului și le-am arătat publicului, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— Pierderile în rândul oamenilor aleși de mine au fost la fel de dureroase, dar țin să subliniez, în apărarea noastră, că asedierea unui castel apărat de nouă sute de veterani din Gelleth este o acțiune periculoasă. Există o limită a victoriilor care pot fi obținute fără pierderi, mai ales atunci când ai pe mână doar două sute cincizeci de pădurari, abia înarmați.

— Lașul ăsta nici măcar n-a ajuns la Castelul Roșu!

Regina a îndreptat spre mine un deget acuzator — de parcă s-ar fi îndoit careva de identitatea celui la care făcea referire — și vocea ei s-a

transformat într-un țipăt.

Am zâmbit și am rămas calm. Femeile tind să piardă imaginea de ansamblu când sunt cu prunc. Am observat-o pe Katherine cum încerca să o așeze pe Sareth înapoi pe tron.

— Ți-am ordonat să asediezi Castelul Roșu.

Cuvintele tatei nu aveau în ele nicio nuanță de furie. Mi s-au părut cu atât mai amenințătoare.

— Într-adevăr.

Am înaintat spre tron, lăsându-l pe Sir Makin de gardă în spatele meu.

— Adu-mi-l pe Gelleth, așa ai zis.

Eram la mai puțin de un metru de el când primul gardian al castelului s-a gândit să-și pregătească arcul. Tata a ridicat un deget și ne-am oprit, și eu, și gardianul care transpira abundent în veșmântul lui de zale.

— Adu-mi-l pe tavă pe Gelleth, mi-ai zis. Și ai fost suficient de mărinimos cât să-mi oferi drept sprijin Regimentul Pădurii.

Am băgat mâna în ranița pe care o țineam pe șold, ignorând arcul ațintit spre mine și degetele încordate pe strună, gata să elibereze săgeata.

— Iată-l pe Merl Gellether, Lord de Gellether, stăpânul Castelului Roșu.

Am desfăcut palma și pulberea a început să mi se strecoare printre degete.

— Iar aici, am continuat, scoțând la iveală o bucată de piatră de dimensiunea unei nuci mici, aveți cea mai mare piatră care a rămas din Castelul Roșu.

Am lăsat piatra să cadă și n-am mai zis nimic. Nici pulberea, nici piatra nu erau veritabile, însă adevărul zăcea acolo, pe jos, în fața tronului. Se alesese praful și pulberea de Merl Gellether și de castelul lui.

— I-am ucis pe toți. Fiecare om din cetatea aia este acum mort.

Mi-am îndreptat privirea spre regină.

— Fiecare femeie. Doamne, servitoare, hamali și târfe.

Ochii mi s-au oprit pe pântecul ei umflat.

— Fiecare copil, fiecare prunc, am ridicat vocea.

— Fiecare cal și câine din cetatea aia, fiecare șoim și porumbel. Toți, de la șobolan până la ultima muscă. Nimic nu mai trăiește acolo. Victoria nu vine cu jumătăți de măsură.

Tata s-a ridicat, brusc, în picioare.

A făcut un singur pas și m-am trezit nas în nas cu el. Nu puteam să citesc ce se ascunde în ochii lui, dar vechea frică pe care o simțeam în fața

lui m-a părăsit, parcă scursă pe podea odată cu pulberile din palma mea.

— Dă-mi înapoi ce am moștenit prin naștere.

Glasul mi-era potolit, deși îmi venea cu greu să nu dau frâu liber sentimentelor care mă încercau.

— Lasă-mă să conduc armatele noastre și voi recuceri Imperiul, îl voi face din nou ce a fost odată. Renunță la păgân. Și la planurile lui.

Am aruncat o privire spre noua regină.

Ar fi trebuit să-mi țin ochii pe el, ar fi trebuit să-mi amintesc de la cine am moștenit răutatea.

Am simțit o durere ascuțită sub inimă. O durere care m-a făcut să îmi mușc cuvintele, ba chiar și limba. Am simțit gust de sânge în gură, fierbinte și amărui. M-am dat un pas înapoi, m-am împleticit încă doi. Am văzut lama în mâna tatei abia în momentul în care am alunecat din ea.

E un pumnal ce văd în fața ochilor?[3]

Citatul mi-a ieșit pe gură printre bulbuci de sânge, la fel și hohotul de râs care a izbucnit din mine. Am vrut să mai zic ceva, dar pentru prima oară nu mi-am găsit cuvintele, de parcă s-ar fi scurs din mine odată cu sângele.

Sala tronului a început să se învârtă cu mine, de parcă, după trădarea lui, lumea ar fi început să se zguduie. Privirile lor mă străpungeau pe rând — lorzi și doamne, Prințesa, Regina și Regele. Picioarele, care m-au purtat leghe după leghe, înapoi, tocmai din tărâmul lui Gelleth, acum mă trădau, de parcă fiecare pas pe care-l străbătusem de la Castelul Roșu mi s-ar fi așezat apăsător pe umeri, lăsându-mă năuc de osteneală.

M-a înjunghiat!

A fost o vreme când mi-am iubit tatăl. Un timp pe care mi-l aminteam în vise sau în unele momente când eram treaz. Atunci gândul acelei afecțiuni îmi trecea ca un nor îndepărtat prin minte. Îmi apărea în amintire un chip ce râdea, într-un timp de care nu mai aparțineam de mult, dintr-un anotimp în care eram prea tânăr ca să pot percepe distanța dintre noi. Un chip sălbatic, cu barbă, dar deloc amenințător.

E un pumnal ce văd în fața ochilor? Gura mea nu reușea să articuleze gluma. Un hohot de râs a izbucnit din mine, apoi am căzut de parcă pumnalul mi-ar fi tăiat sforile de care eram prins.

Am zăcut o eternitate în fața lor, cu obrazul lipit de marmura rece. L-am auzit pe Makin urlând. Am auzit clinchetul armurii lui în momentul în care a fost pus la pământ de soldații gărzii regale. Bubuitul slab al unei inimi mi-a umplut întreaga ființă.

Când am căzut, am zărit un moment și părul negru al tatălui meu,

mai negru decât noaptea, cu un luciu slab ca de smarald, asemenea unei aripi de coțofană.

— Luați chestia asta de-aici.

Glasul lui trăda oboseala. În sfârșit, o urmă mititică de slăbiciune omenească.

— Va împărți același mormânt cu mama lui?

Era o voce nouă. Cuvintele păreau a fi rostite atât de rar, încât ar fi putut umple o eră întreagă. Au răsunat în mine prelung și deodată l-am recunoscut pe cel care le spunea. Era bătrânul Lord Nossar, care ne purtase pe umerii lui, pe mine și pe Will, în urmă cu o viață. Bătrânul Nossar a venit să mă mai poarte o dată, ultima dată. Am auzit răspunsul, dar era prea slab ca să-l mai înțeleg. Luminile ochilor mi s-au stins. Am simțit cum podeaua îmi zgârie obrazul și-apoi nimic.

---

[3] Citat din piesa *Macbeth* de W. Shakespeare (n.r.).

38

Am înghițit bezna și bezna m-am înghițit pe mine.

Fără lumină, fără nici măcar o bătaie de inimă care să măsoare timpul, înveți că nu ai de ce să te temi de eternitate. De fapt, dacă ți s-ar da pace, o eternitate petrecută de unul singur în întuneric ar putea fi o alternativă bine-venită a întregii povești cu trăitul.

Apoi a venit îngerul.

Am simțit scânteierile sale ca pe niște tăieturi subțiri pe ochi. Lumina a radiat dintr-un singur punct, la început îndepărtat, apoi a explodat într-un număr infinit de așchii incandescente care mi-au pătruns în minte. Înăuntrul meu se ridica un răsărit. Într-o clipă, sau într-o veșnicie, întunericul a dispărut, fără să lase nici urmă de umbră în mine.

— Jorg.

Vocea ei fluidă acoperea toate octavele posibile, ca un ecou al tuturor cuvintelor posibile și ca o împlinire a tuturor promisiunilor.

— Bună.

Vocea mea suna cavernos ca un tub de orgă stricat. *Bună?* Dar ce altceva poți spune în paradis, atunci când o întâlnești prima oară? Două silabe care strâng în ele slăbiciunea și îndoiala.

Ea a deschis brațele.

— Vino la mine.

M-am ridicat pe vine, gol, pe o podea atât de albă încât nicio umbră nu îndrăznea să o întineze. Vedeam praful de pe membrele mele, întins ca niște vene, și sânge, sângele scurs din rana care m-a ucis, uscat și negru ca păcatul.

— Vino.

Am încercat să o privesc. N-avea niciun rost să încerc să-i susțin privirea. Ca și când orice definiție era menită doar muritorilor, o diminuare pe care esența sa nu o permitea. Era îmbrăcată în culori deschise. Avea ochii precum acei cărora le pasă de aproapele lor. Și aripi, avea și așa ceva, dar nu cu pene albe. Cerul întreg o învăluia. Uneori pielea părea să îi fie făcută din nori care alunecau unul peste celălalt. Mi-am smuls privirea de la ea.

M-am lăsat iar pe vine, ghem de carne și oase, definit doar de jeg și sânge, sub privirile ei scăpărătoare.

— Vino la mine.

Brațele ei deschise. Brațele unei mame, ale unei iubite, ale unui tată, ale unui prieten.

Mi-am ferit privirea, dar ea mă atrăgea în continuare. Am simțit promisiunea izbăvirii. Nu trebuia decât să-mi ridic ochii și ea m-ar fi iertat.

— Nu.

Uimirea îngerului a străfulgerat spațiul dintre noi, ca o palpitație a luminii. Am simțit tensiunea adunată în maxilar și gustul amar al furiei pulsându-mi fierbinte la baza gâtului. În sfârșit, lucrurile începeau să-mi devină din nou familiare.

— Lasă durerea deoparte, Jorg. Lasă sângele Mielului să îți spele păcatele.

Nicio notă falsă în ea. Stătea lângă mine, transparentă în îngrijorarea ei. Îngerul își ținea darurile în palmele deschise, compasiune, iubire... milă.

Un dar în plus. Vechiul zâmbet mi-a arcuit iar colțurile buzelor. M-am ridicat, încet, cu capul încă plecat.

— Mielul nu are suficient sânge cât să-mi spele mie păcatele. Mi-ar prinde bine mai degrabă o oaie decât un miel.

— Niciun păcat nu e atât de mare încât să nu fie iertat, mi-a răspuns. Nu există rău care să nu poată fi dat deoparte.

Și chiar credea în ce spunea. Nicio minciună n-ar fi putut ieși din gura ei. Acest adevăr, cel puțin, era evident de la sine.

În momentul acela i-am întâlnit ochii și puterea iubirii ce se revărsa din ei a fost cât pe ce să mă răpească. M-am scufundat în mine cât am putut de adânc și m-am luptat cu ea. Mi-am construit iar zâmbetul fals, blestemându-mă pentru slăbiciunea mea.

— Am lăsat prea puține păcate negustate, am zis și am pășit spre ea.

— Am blestemat… în biserică. Am râvnit la boul vecinului. L-am furat, l-am pus în proțap și l-am înfulecat cu lăcomie, un alt păcat de moarte, cel dintâi din cele Șapte, învățat încă de la sânul mamei.

Durerea din ochii ei îmi făcea rău, dar primisem o lovitură care despărțea viața de moarte. Am început să mă mișc în jurul îngerului, și picioarele mele lăsau urme pe podeaua imaculată, ca niște vânătăi, care păleau însă la scurt timp.

— Am poftit la nevasta vecinului. Și m-am înfruptat din ea. Am și ucis. O, da, omorul, omor după omor. Atât de puține păcate din care n-am gustat… Sunt sigur că, dacă n-aș fi murit atât de tânăr, m-ai fi întâmpinat cu o listă întreagă.

Furia mi-a încleștat maxilarul. Puțin mai strâns și dinții mi-ar fi explodat.

— Dacă aș fi trăit încă cinci minute, ai fi putut trece patricidul în fruntea listei de păcate.

— Poate fi iertat.

— Nu cer iertarea ta.

Vițe de întuneric au început să se întindă pe toată podeaua pornind din locul în care mă aflam.

— Pune totul deoparte, Copile.

Cuvintele ei erau pline de căldură și bunătate, atât de puternice încât aproape că m-au copleșit. Ochii îi erau ca niște ferestre prin care se vedea o lume unde lucrurile erau la locul lor, întregite. Un loc clădit din zilele ce aveau să vină. Totul putea fi îndreptat. Simțeam asta cu toată ființa mea, în vârful limbii, în nări. Dacă n-ar fi fost atât de sigură de reușita ei, m-ar fi convins pe loc.

M-am agățat de furie, am băut din fântâna mea otrăvită. Lucrurile astea nu sunt bune, dar cel puțin sunt ale mele.

— Doamnă, aș putea veni cu tine. Aș putea accepta oferta ta. Dar atunci eu cine aș fi? Cine aș fi dacă aș renunța la toate lucrurile rele care m-au construit?

— Ai fi fericit, mi-a răspuns.

— Las pe altcineva să fie fericit. Un nou Jorg, un Jorg fără mândrie. Nu o să fiu marioneta nimănui. Nici a ta și nici măcar a Lui.

Noaptea se târa neagră, ca un abur care se ridică din mlaștină.

— Și mândria este un păcat, Jorg. Cel mai mortal din toate Șapte. Trebuie să renunți la el.

În sfârșit, umbra unei provocări în cuvintele ei. Era tot ce aveam nevoie ca să prind putere.

— Trebuie?

Întunericul a început să se îngroașe în jurul meu.

Ea și-a întins brațele spre mine. Bezna creștea, iar lumina îngerului începea să pălească.

— Mândrie? am repetat, și zâmbetul a început să-mi danseze pe buze. Dar eu *sunt* mândria însăși! Lasă-i pe cei umili să-și primească moștenirea — eu prefer să-mi petrec eternitatea printre umbre decât să plătesc prețul divin pe care mi-l ceri.

Nu era adevărat, dar dacă n-aș fi vorbit așa, dacă i-aș fi acceptat mâna în loc să i-o mușc, n-ar mai fi rămas nimic din mine, m-ar fi făcut bucăți.

Nu mai rămăsese decât o pâlpâire slabă în locul strălucirii ei, o scânteie slabă care se zbătea să lupte cu întunericul.

— Așa a vorbit și Lucifer. Mândria l-a smuls din Rai, deși el stătea

de-a dreapta Domnului.

Vocea ei se stingea, se transforma în șoaptă.

— Până la urmă mândria este singurul rău, rădăcina tuturor păcatelor.

— Mândria este tot ce am.

Am înghițit bezna și bezna m-a înghițit pe mine.

39

— N-a murit încă?

Era vocea unei femei, cu accent de teuton, în care se ghicea povara anilor.

— Nu.

De data asta vocea avea un timbru tânăr și familiar, dar era marcată de același accent teuton.

— Nu e normal să dureze așa mult, a zis bătrâna. Și e atât de alb! Mie mi se pare că-i mort.

— A curs mult sânge din el. Nu știam că oamenii au atâta sânge.

Katherine! Chipul ei a străpuns brusc vălul de beznă care mă acoperea. Ochi verzi și pometi sculptați.

— Alb și rece, a zis ea, cu degetele așezate pe încheietura mâinii mele. Dar oglinda se aburește când o apropii de buzele lui.

— Eu zic să-i pui o pernă pe față și să termini cu el.

Mi-am imaginat mâinile înfipte în gâtul babei. Imaginea a adus un strop de căldură în mine.

— Chiar am vrut să-l văd murind, a zis Katherine. După ce i-a făcut lui Galen. L-aș fi privit murind pe treptele tronului, cu sângele ăla care tot ieșea din el, l-aș fi privit murind încetul cu încetul și m-aș fi bucurat.

— Regele ar fi trebuit să-i taie beregata. Să-și ducă treaba până la capăt acolo, pe loc, s-a auzit din nou vocea bătrânei.

Avea un ton servil. Își exprima opiniile în siguranța dată de un spațiu privat, opinii reprimate prea mult care, în timp, căpătaseră gustul coclit al tăcerii.

— Hanna, acela care ia viața singurului său fiu e un om crud.

— Nu e singurul său fiu. Sareth îl poartă în pântec pe nepotul tău. Acum copilul se va naște cu dreptul la moștenire întreg.

— Ce crezi, îl vor lăsa aici? a întrebat Katherine. Îl vor așeza în sicriul mamei lui, alături de fratele său?

— Eu zic să așezăm cățelandrii lângă cățea și să pecetluim încăperea.

— Hanna!

Am auzit-o pe Katherine îndepărtându-se.

Mă căraseră în cripta mamei, o cămăruță din tainițele de sub castel. Ultima dată când am vizitat locul, praful forma un strat subțire, fără urme de pași.

— A fost regină, Hanna! s-a auzit iar vocea lui Katherine.

Am auzit un foșnet, ca și când ar fi șters ceva cu mâna.

— Se vede puterea întipărită pe trăsăturile feței ei.

Pe capacul de marmură al sicriului fusese sculptată înfățișarea mamei, arătând de parcă se întinsese acolo să se odihnească puțin, cu mâinile împreunate a rugă.

— Sareth e mai drăguță, a comentat Hanna.

Katherine s-a apropiat iar de mine.

— Puterea este cea care face dintr-o femeie regină.

I-am simțit degetele pe frunte.

Trecuseră patru ani. Patru ani de când am atins ultima oară obrazul de marmură și am jurat să nu mă mai întorc niciodată. Atunci am vărsat ultima dată o lacrimă.

M-am întrebat dacă și Katherine i-a atins fața, dacă degetele ei s-au plimbat pe aceeași piatră.

— Dă-mi voie să pun capăt poveștii, prințesa mea. I-am face un bine băiatului. Or să-l așeze lângă mama lui și lângă prințul cel mic.

Vocea Hannei era numai lapte și miere. Am simțit cum mâna i se înfige în gâtul meu. Avea pielea aspră, ca de rechin.

— Nu.

— Bine, dar chiar tu ai zis că vrei să-l vezi mort, a comentat Hanna.

Avea putere în mâna ei bătrână. Gâtuise ceva pui la viața ei, cu mâna aia, Hanna a noastră. Poate chiar și vreun prunc, o dată sau de două ori. Strânsoarea ei sporea, încet, dar sigur.

— Când eram pe trepte, chiar am vrut. Sângele lui era încă fierbinte atunci, a răspuns Katherine. Dar l-am privit agățându-se de viață atâta timp, de un fir atât de subțire, încât acum m-am obișnuit. Lasă-l să cadă atunci când e gata. Nu-i genul de rană căreia să-i supraviețuiești. Lasă-l să-și aleagă singur momentul.

Mâna s-a încleștat și mai tare pe gâtlejul meu.

— Hanna!

Și mâna s-a retras.

40

Învăluim lumea noastră violentă și misterioasă în giulgiul unei așa-zise înțelegeri. Astupăm golurile din rațiunea noastră cu știință sau cu religie și ne prefacem că ordinea a fost stabilită. Și, îndeobște, povestea asta funcționează. Atingem în treacăt suprafețele, nepăsători la hăurile care se deschid sub noi. Asta până în momentul în care ceva desprins din necunoscutul înghețat se lungește spre noi să ne înșface.

Cea mai mare minciună o păstrăm pentru noi. Jucăm un joc în care ne prefacem că suntem zei, în care facem alegeri, iar curentul urmează făgașul trasat de noi. Ne pretindem separate de sălbăticie. Pretindem că omul poate controla lucrurile în profunzimea lor, că civilizația este mai mult decât o căptușeală, că rațiunea ne va sta alături până și în cele mai întunecate locuri.

Am învățat aceste lecții în al zecelea an de viață, deși până la urmă am reținut destul de puțin. Lui Corion, însă, i-a luat doar câteva momente să mi le predea, doar câteva bătăi de inimă, timp în care voința mea a pâlpâit ca flacăra unei lumânări în bătaia vântului, apoi s-a stins complet.

Zăceam nemișcat pe trepte, alături de Nubanez. Puteam mișca doar ochii, așa că îl urmăream din priviri pe bătrân cum străbate încăperea. În altă lumină, ar fi putut părea blând. Avea ceva din Tutorele Lundist în el, deși era mai slăbit, mai înfometat. Oroarea pe care o degaja nu-i păta chipul, nici măcar ochii, ci sălășluia în faptul că pielea era doar o mască turnată cu grijă peste ce zăcea de fapt în el: întregul vid al lumii.

Când l-am văzut — un bătrân învești mântat într-o pelerină murdară — m-a cuprins o spaimă din acelea pe care, de rușine, le ștergi apoi din amintire. Spaima pe care o încearcă iepurele când vulturul se repede asupra lui. Acel fel de spaimă care te transformă într-un nimic. Genul de spaimă care te face să îți sacrifici mama, fratele, pe toți și tot ce ai iubit vreodată, doar pentru șansa de a fugi.

Corion s-a apropiat de mine și mi-a cuprins încheietura mâinii. Într-o clipită, atingerea lui a domolit groaza teribilă care mă făcea neom. Brusc, ca și când ar fi închis cepul unui butoi cu vin, șuvoiul de teroare pură ce alerga prin mine s-a oprit. Fără să rostească vreun cuvânt, m-a târât în camera lui. Am simțit lespezile de piatră cum îmi zgârie obrazul.

Încăperea era complet goală, cu excepția arbaletei Nubanezului, care era rezemată pe peretele din fund. Mi l-am imaginat pe Corion închis în camera asta goală, un spațiu în care își lăsa carcasa bătrână în timp ce studia eternitatea.

— Deci vânătorul lui Sageous a dat în sfârșit de urma cuiva care a mușcat mai rău decât el, ha?

Am încercat să-i răspund, dar buzele nu mi s-au mișcat. Știa deci despre vrăjitorul din vis și despre vânătorul lui. Îmi spusese Prințul Spinilor. Oare ce altceva mai știa?

— Știu tot, copile. Toate lucrurile pe care le cunoști tu, secretele pe care le ascunzi. Chiar și secretele pe care le-ai uitat!

Putea să-mi citească gândurile!

— Ca pe un pergament desfăcut, mi-a confirmat Corion, dând din cap.

Mi-a atins creștetul cu vârful cizmei, astfel încât să pot vedea din nou arbaleta Nubanezului.

— Mă intrigi, Honorous Jorg Ancrath, a continuat și s-a depărtat câțiva pași, oprindu-se lângă arbaletă.

— Te întrebi cum de un om atât de puternic nu este împărat peste toate tărâmurile.

Chiar mă întrebam.

— Pentru că împărat trebuie să fie unul dintre Cei O Sută. Popoarele nu vor urma nicicând monștrii de teapa mea. Vor urma pe oricine a urcat la tron prin descendență, drept divin sau naștere din sămânța vreunui rege. Așa că noi, cei care ne-am luat puterea din locurile în care alții se tem să ajungă… noi urzim altfel jocul puterii, folosind piese precum Contele Renar, sau tatăl tău. Piese ca tine, poate.

A întins brațul spre arbaletă și aerul din jurul ei a început să se unduiască, de parcă în apropiere s-ar fi deschis gura unui furnal încins.

— Da. Cred că îmi place ideea. Să i-l las lui Sageous pe Regele Olidan, să-l las să lucreze la subjugarea voinței tatălui tău, iar eu să îl iau pe primul lui născut.

Frica se adâncise în mine destul cât să lase loc furiei. Mi l-am imaginat pe bătrân murind, cu sabia mea înfiptă în el până la plăsele, cu mâna mea strânsă pe mâner.

— Lasă-te mânat de impuls și, dacă știi cum să-l controlezi, cândva fiul rătăcitor se va întoarce, ca o viperă la pieptul tatălui său. Pionul ia regele.

Și, cu un gest al mâinii, a mimat o tablă de șah.

— Ai șanse să devii ceva, Prinț al Spinilor. O piesă câștigătoare.

Corion a pus mâna pe arbaletă și a ridicat-o de parcă ar fi fost un fulg. A sprijinit-o pe șold și a șoptit ceva, prea încet ca să pot distinge cuvintele. Din cinci pași a ajuns lângă ușă și a lăsat arbaleta pe trepte, lângă Nubanez.

— Un cavaler negru care să-mi păzească pionul.

— Iar tu, băiete, tu-l vei uita pe Contele Renar.

Ei, pe dracu', cum să-l uit!

— Îndreaptă-ți dorința de răzbunare oriunde vrei, împarte-o cu lumea din jurul tău, varsă niște sânge; dar nu te mai întoarce niciodată pe tărâmurile de aici. Să nu mai pui piciorul pe cărările astea. Gândurile tale nu vor mai rătăci pe aici.

Nu puteam decât să-l privesc. S-a apropiat de mine. A îngenuncheat, m-a prins de guler și m-a tras mai aproape. I-am întâlnit ochii negri. Simțeam cum mă cuprinde încet teroarea, ca un val gata să mă înghită. Și mai rău, i-am simțit degetele înfipte adânc înăuntrul craniului meu, ștergând amintiri și înlăturând scopuri.

— Uită-l pe Renar. Du-ți răzbunarea în lume.

Renar va muri.

— De… mâna… mea.

Cumva buzele mele au reușit să articuleze cuvintele.

Dar îmi răpise deja întreaga convingere. Nu mai știam cum am ajuns în turn, nu mai știam nici măcar cum îl chema.

Bătrânul a zâmbit. S-a aplecat să îmi șoptească ceva la ureche. Îmi amintesc și acum respirația lui pe piele și mirosul lui împuțit.

Apoi i-am auzit cuvintele și mi-am pierdut cunoștința.

Niște viermi se zvârcoleau în spatele ochilor mei. Nu mai era nimic din el în gândurile mele, cu excepția unui vid spre care nu puteam privi. Renar s-a transformat într-un nume fără greutate, iar ura mea a devenit un cadou pentru toți și pentru oricine îmi ieșea în cale.

M-am prăbușit în beznă, asurzit de propriul urlet. Mâini necunoscute s-au repezit la gâtul meu și, în întunericul atotcuprinzător, propriile-mi mâini au găsit un gât pe care să-l sugrume. Am strâns mai tare, și mai tare. Țipetele s-au redus la un scâncet, apoi la un horcăit și, în cele din urmă, la tăcere. Am strâns. Mâinile mele erau ca niște chingi de fier. Dacă aș fi strâns mai tare, oasele degetelor s-ar fi rupt ca niște bețișoare uscate.

M-am prăbușit prin întuneric, prin tăcere, doar cu mâinile acelea înfipte în gâtul meu și cu gâtul acela de care mâinile mele se prinseseră, cu foamea de aer, cu inima bubuind gata să-mi spargă pieptul.

M-am prăbușit prin veacuri. M-am prăbușit prin toată viața mea…

Și, în cele din urmă, am lovit pământul. Tare. Am deschis ochii. Zăceam pe o podea de piatră. O față vânătă se holba la mine, cu ochii ieșiți din orbite, cu limba scoasă. Lumina zilei se strecura pe o fereastră tăiată

în partea de sus a zidului. Mă durea tot corpul. Am zărit niște mâini strânse în jurul gâtului de sub fața aceea. Erau mâinile mele. Am făcut un efort uriaș să mi le descleștez. Degetele albite s-au supus cu greu.

Însă durerea continua să pulseze în mine. Îmi trebuia ceva, dar nu puteam spune ce anume. Vederea îmi juca feste, devenind din ce în ce mai încețoșată. Mi-am dus mâna amorțită la gât și am dat peste mâinile chircite peste grumazul meu.

N-am recunoscut chipul de lângă mine. O femeie?

Lumea s-a depărtat de mine, durerea s-a mai potolit.

Renar… Numele mi-a revenit în memorie și, odată cu el, am simțit un val de putere ridicându-se înăuntrul meu. Mâinile care descătușaseră degetele celei care încercase să mă sugrume păreau străine de trupul meu. *Renar!* Prima gură de aer mi-a șuierat în piept de parcă l-aș fi respirat printr-un băț de trestie.

Aer! Aveam nevoie de aer.

M-am înecat, am gemut, dar nimic; am horcăit, deși gâtlejul mi se chircise.

Renar.

Fața vânătă aparținea unei femei cu păr cărunt. Nu înțelegeam nimic.

Renar. Corion.

Oh, Isuse! Mi-am amintit. Mi-am amintit oroarea, dar, comparativ cu furia care mă cuprindea, abia dacă o mai izbuteam să o bag de seamă.

— Corion.

Pentru prima oară în cei patru ani scurși de la noaptea în care l-am întâlnit în turn, pentru prima dată în tot acest timp, i-am pronunțat numele. Mi-am amintit. Mi-am amintit tot ce îmi luase și, întâia oară în toți acești ani, m-am simțit întreg.

Am găsit puterea să mă ridic în picioare.

Mă aflam într-o încăpere, într-un castel. Lângă un pat… căzut din pat. Iar o bătrână încercase să mă sugrume.

Ușa s-a zgâlțâit. Cineva hâțâna tare clanța.

— Hanna! Hanna!

Vocea unei femei.

Nu știu cum, dar m-am trezit în fața ușii deschise.

— Katherine.

Vocea a evadat din gâtul meu învinețit și a țâșnit afară scrâșnind.

Era chiar acolo, în fața mea. Frumoasă și neliniștită. Cu gura pe jumătate deschisă, cu ochii verzi, larg deschiși.

— Katherine.

Nu puteam să-i articulez cu glas tare numele, era doar o șoaptă, deși aș fi vrut să țip, să strig atâtea lucruri deodată.

— Ucigașule! a strigat ea.

A scos un pumnal de la cingătoare, cu lama subțire și suficient de lungă cât să străpungă un om.

— Tatăl tău a avut dreptate, a adăugat. Și eu.

Iar eu nu puteam face altceva decât să mă minunez de frumusețea ei.

41

Când ești prins în duel, om contra om, sabie contra sabie, lipsa de îndemânare te poate ucide. De cele mai multe ori, însă, e chestie de noroc sau, dacă durează prea mult, primul care obosește e de obicei cel care dă ortul popii.

În final, totul se rezumă la a rămâne puternic. Ar trebui să scrie chestiile astea pe pietrele de mormânt, ceva gen: „Mort de oboseală“. Poate, nu obosit de viață, dar suficient de obosit cât să nu se mai țină agățat de ea.

Într-o luptă adevărată — și majoritatea luptelor chiar sunt adevărate, și nu cu reguli de turnir — oboseala este cel mai mare ucigaș. O sabie este o bucată grea de fier. După ce o învârți câteva minute, brațele tale se prind singure cam ce pot și ce nu pot face. Chiar și atunci când viața ta depinde de asta.

Știu că au fost dăți când mi-a fost greu să ridic sabia, așa de greu încât aveam senzația că e o muncă herculeană, dar în viața mea nu am fost atât de sleit de puteri ca în momentul în care m-am aflat în față cu pumnalul Katherinei.

— Ticălosule!

Focul din ochii ei era suficient de sălbatic cât să ardă și înainte ca pumnalul să se înfigă în mine.

Am căutat un strop de voință, care să mă ajute s-o opresc, dar n-am găsit nimic.

Un pumnal e un lucru destul de înspăimântător, mai ales când este lipit la gâtul tău, ascuțit și rece. Mi-am amintit iar de negurile nopții în care morții au ieșit din mlaștinile lor funerare, de pe Drumul Moroilor.

Sclipirea lamei în clipele în care s-a apropiat, gândul că putea să-mi străpungă carnea, să-mi scoată un ochi poate, toate astea sunt chestii care ar putea speria un pic omul. Până când îți dai seama ce sunt de fapt. Sunt doar modalități de a pierde jocul. Pierzi jocul și ce ai pierdut? Ai pierdut jocul. Corion mi-a povestit despre joc. Oare câte dintre gândurile mele au fost de fapt ale lui? Cât din filosofia mea de viață e mânjită de degetele bătrânului?

Am înotat prea mult în întuneric. Jocul nu mai părea la fel de important.

Cu ultimele puteri, am ridicat brațele. Le-am desfăcut cât am putut de mult, așteptând lovitura. Și am zâmbit.

Ceva a izbutit să-i oprească mâna. Am văzut momentul pe chipul

ei, încruntarea sprâncenelor ei perfecte, lupta cu furia.

— Se pare că tata nu a reușit să îți atingă inima, am reușit să șoptesc răgușit.

— Poate tu, mătușă, să ai o mână mai bună?

Pumnalul a început să îi tremure în mâna. M-am întrebat dacă mai tăiase vreodată în carne vie.

— Tu… tu ai ucis-o.

Degetele mâinii mele drepte s-au închis în jurul unui obiect neted, aflat pe raftul de lângă pat.

Privirile ei s-au lăsat în jos, spre chipul bătrânei.

Atunci am lovit-o. Nu prea tare, nu aveam destulă putere, dar suficient cât să sparg vasul pe care îl găsisem. A căzut fără să scoată un sunet.

Zăcea în mătăsurile albastre și vaporoase ale veșmintelor, întinsă pe lespezile de piatră. Am simțit cum viața începe să-mi curgă iar prin vene. Parcă îmi revenise puterea. Parcă s-ar fi ridicat o vrajă.

Ucide-o și vei fi liber pentru totdeauna. O voce cunoscută, uscată ca hârtia. A mea sau a lui?

Părul îi ascundea fața, ambră pe safire.

Ea e slăbiciunea ta. Scoate-i inima.

Știam că așa este.

Sugrum-o.

Mi-am văzut mâinile, palide pe un gât care începea să se înroșească.

Fă-o a ta. Vocea din tufișurile de măceși. Spinii s-au strecurat sub pielea mea și m-au tras în jos, forțându-mă să îngenunchez lângă ea.

Ia-o. Ia ceea ce s-ar putea să nu ți se dea niciodată. Știam prea bine regula asta.

Ucide-o și vei fi liber.

Am auzit ecoul unei furtuni îndepărtate.

Părul lui Katherine aluneca asemenea mătăsii printre degetele mele.

— Ea e slăbiciunea mea.

Era vocea mea de data asta, buzele mele. Un pas mic, încă o moarte și nimic nu avea să mă mai atingă vreodată. Un pas doar, și ușa acelei nopți cumplite avea să se închidă pentru totdeauna. Jocul s-ar transforma cu adevărat în joc. Iar eu aș fi jucătorul care l-ar câștiga.

Sugrum-o. Ia-o. Vocea măceșului. O spărtură în mintea mea. Un sunet dogit. Un gol.

Pustietate.

Îi simțeam gâtul cald sub degete. Pulsul ei în vârful degetelor mele.

— Ucide-o, Prinț al Măcești.

Am văzut ceva ca niște buze subțiri articulând cuvintele, într-o încăpere goală.

— Ucide-o.

Am văzut buzele mișcându-se iar. Am văzut ochii goi, ațintiți asupra eternității. *Ucide-o.*

— Corion!

Preț de o clipă mâinile mi s-au strâns în jurul gâtului lui Katherine.

— Vin după tine, ticălos bătrân ce ești.

Am luat mâinile de pe ea.

Un zâmbet a arcuit buzele alea subțiri, un zâmbet înfricoșător. L-am zărit în timp ce viziunea dispărea, vedenia cu ochi goi și buze arcuite. Zâmbetul meu.

Mă jucase pe degete. Am rătăcit ani întregi fără să îmi amintesc nimic de el, am crezut că este ideea mea să renunț la Renar. Am făcut din alegere un fel de simbol al puterii mele. Răzbunarea goală fusese înlocuită de, credeam eu, adevărata cale spre putere. Acum, însă, în ghearele morții, redobândeam ceea ce îmi fusese luat. Redobândeam sau mi se dădea înapoi. Am privit spre Katherine. Mi-am amintit de înger, venit după mine într-un loc întunecat. Amintirea a dispărut, tremurătoare.

Am luat pumnalul lui Katherine, căzut pe jos, și m-am ridicat. Am lăsat-o acolo, pe podea, lângă cotoroanța pe care o gâtuisem. Ușa s-a deschis și m-am trezit într-un coridor, unul pe care îl știam. Am dus cuțitul la gură și i-am sărutat lama. Contele Renar și păpușarul care trăgea sforile n-aveau nevoie de mai mult de o lamă ascuțită.

La fiecare om pe care îl privea în față, Fratele Roddat înjughia pe la spate alți trei. Roddat m-a învățat tot ce știu despre fugă și ascunziș. Lașii ar trebui tratați cu respect. Încolțește-i și-ți vei afla sfârșitul.

— Dă-te din calea mea.

— Cine dracu'...

— Isuse! Ești același vierme care a încercat să mă oprească data trecută!

Și chiar el era. Putoarea care m-a izbit în față în momentul în care a deschis ușa mi-a trezit amintirile.

— Mă mir că tata te-a lăsat să trăiești.

— Cine...

— Cine dracu' sunt? Nu mă recunoști? Nu m-ai recunoscut nici data trecută. Pe-atunci eram ceva mai scund, cam până aici.

Am ridicat demonstrativ o mână.

— Știu că pare să fi trecut o veșnicie de atunci, dar matale ești om bătrân, așa că ce contează trei sau patru ani pentru un boșorog?

Am schițat o plecăciune.

— Prințul Jorg, la ordinele dumneavoastră. Sau mai degrabă invers, tu ești la ordinele mele. Ultima dată când am trecut pragul ușii am luat cu mine o șleahtă de bandiți. De data asta am nevoie doar de un cavaler, dacă nu te superi. Sir Makin de Trent.

— Ar trebui să chem gărzile să te ia, mi-a răspuns fără prea multă convingere.

— Păi cum așa? Regele n-a dat niciun ordin cu privire la mine.

Asta era doar o presupunere, dar tata era sigur că mi-a aplicat o lovitură mortală, așa că probabil aveam dreptate.

— Pe lângă asta, dacă-i chemi, nu te alegi cu nimic. O să fii doar ucis. Iar dacă te gândești la individul ăla mare cu lance, să știi că l-am dat cu capul de perete mai adineaori.

Paznicul a făcut un pas înapoi și m-a lăsat să trec, exact ca și data trecută, când eram doar un puști și venisem însoțit de Lundist. De data asta i-am tras câteva când am trecut pe lângă el. Un pumn în stomac și unul după ceafă, când s-a ghemuit. Ba chiar m-am gândit să termin treaba cu pumnalul lui Katherine, dar de-a lungul timpului am învățat că e o afacere bună să lași în viață paznici incapabili.

I-am luat cheile și am pornit pe hol, cu pumnalul pregătit. Aș fi preferat să am sabia cu mine. Fără ea mă simțeam pe jumătate dezbrăcat. Mintea mi se fixa încăpățânată pe lipsa sabiei, e senzația stranie de ușurare pe care o simțeam la șold, ca o limbă care se întoarce obsesiv la locul rămas gol pe gingie, încercând să-și dea seama ce s-a pierdut.

Makin mi-a pus sabia aia în mână, în ziua în care m-a găsit. În calitate de căpitan al gărzii aflate în căutarea moștenitorului, avea dreptul să o poarte asupra sa. Din ziua aceea, am ținut asupra mea sabia familiei, turnată din oțelul Constructorilor.

Mi-am croit drum spre camera de tortură, acolo unde l-am întâlnit prima oară pe Nubanez. Masa din mijloc era goală. Din spatele ușilor închise ale temnițelor nu se arăta nicio față. Am făcut un circuit al locului, luminând fiecare celulă cu felinarul. În prima era un cadavru, sau, oricum, cineva aflat atât de aproape de moarte încât nu mai rămăsese decât o mână de oase din el, legate într-un sac de piele. Următoarele trei celule erau goale. În a cincea se afla Sir Makin. Stătea rezemat de perete, acoperit de mizerie, cu barba crescută sălbatic. Și-a ferit ochii cu mâna de lumină. N-a făcut nicio încercare să se ridice. Am simțit o durere în gâtlej. Nu știu de ce, dar asta am simțit. Furie în stomac și o durere acidă pe beregată.

— Makin, oh, fratele meu!

— Cum?

Un cârâit, un sunet spart.

— Sunt iar pe drumuri, Frate Makin. Am treabă către sud.

Am băgat cheia în broască. Un zgâlțâit mic, un scârțâit.

— Jorg?

Un suspin înecat în lacrimi, pe jumătate hohot.

— Te-a ucis, Prințe. Propriul tău tată.

— Am să mor când am să fiu gata.

Cheia s-a învârtit în broască, ușa s-a deschis fără nicio împotrivire. Mirosul fetid s-a accentuat.

— Jorg?

Makin și-a lăsat mâna să cadă. Îi stâlciseră fața.

— Nu! Ești mort. Te-am văzut cum te-ai prăbușit.

— Bine. Sunt mort, iar tu visezi. Acum ridică-te în picioare până nu îți rup și ce ți-au lăsat nerupt. Și la cum pute pe-aici, se pare că n-au lăsat mult.

Asta l-a convins. A încercat să se ridice, zgâriind cu mâna zidul de care stătea rezemat. Nici măcar nu mă gândisem la starea în care îl voi găsi. Mi se părea că trecuse doar o zi de când tata a înfipt cuțitul ăla în mine. Judecând după barba de pe fața lui Makin, trecuseră cel puțin câteva săptămâni. A reușit să se ridice în picioare pe jumătate, însă l-au lăsat picioarele. Am făcut doi pași spre el. Castelul Contelui se afla la peste două sute de kilometri de noi, dincolo de tărâmurile Ancrath, în inima moșiilor stăpânite de Renar. Makin nu avea nicio șansă să parcurgă un

asemenea drum.

S-a lăsat să alunece la loc, pe podea, cu un geamăt.

— Oricum, ești mort.

Ochiul rămas întreg a licărit înlăcrimat.

Joacă mai departe. Sacrificiu de cal. Din nou vocea aia uscată. O ascultam de atâta amar de vreme că nici nu mai știam dacă era a mea sau a lui Corion. Indiferent a cui era, poate că trebuia să-l las acolo.

— Ai o singură șansă aici, Makin. Asta înseamnă deja de două ori mai mult decât au majoritatea ticăloșilor de obicei.

Lumina felinarului dansa de pe un zid pe altul.

— Mort sau nu, te las aici dacă nu ești în stare să te ridici și să mă urmezi. Am mai lăsat aici un om, în urmă. Un om pe care ar fi trebuit să-l iubesc. Să știi că pe tine o să te las fără nicio șovăială.

A tresărit, din cauza fricii sau poate de altceva, dar brațul i s-a încordat și picioarele au început să se lupte din nou, alunecând prin noroiul jegos de pe podea.

M-am întors să plec. La un stânjen de ușă, m-am oprit.

— Lundist a murit aici.

Vorbeam prea tare, punându-ne în pericol siguranța, pierzând timpul cu prostii.

— Pe locul ăsta, am adăugat și am călcat cu talpa unde zăcuse Lundist. L-am lăsat sângerând.

Din întunericul celulei nu s-a auzit niciun răspuns.

Am fost blând cu Katherine, fără să plătesc un preț real. De data asta era diferit. Îl terminaseră pe Makin, nu ar fi făcut altceva decât să mă încetinească, acum când aveam mai mult ca oricând nevoie de viteză.

Am pornit spre ieșire.

— Nu…

Nu-l lăsa să se milogească.

— Nu… n-a murit acolo unde zici.

Vocea lui Makin era ceva mai puternică acum.

— Ce?

— Și-a luat o lovitură bună, atâta tot.

S-au auzit niște zgomote în întuneric.

— Doar o lovitură. Doar o vânătaie cu care să se laude a doua zi.

— Lundist e în viață?

— Jorg, tatăl tău l-a executat.

Makin a ieșit în pragul ușii, ținându-se de cadru.

— L-a executat pentru că nu te-a protejat, așa a zis.

Makin a scuipat o flegmă neagră pe podea.

— Mai degrabă n-a mai avut nevoie de un tutore, din moment ce fiul său fugise de acasă. Asta a fost strategia regelui în toți anii ăștia. Când lucrurile nu-i mai fac trebuință, le aruncă.

Makin a reușit să schițeze un rânjet.

— Să fiu al naibii, ce mă bucur să te văd, băiete!

L-am privit. Am văzut cum îi piere zâmbetul de pe buze, înlocuit de o șovăială care o oglindea pe a mea.

Ar trebui să-l las acolo. Ba ar trebui să-l ucid, mi-am spus. Să nu las treburi neterminate în urmă.

Nu m-am uitat la pumnal. Nu-ți iei ochii de la țintă niciodată, mai ales când ai în față un om ca Makin, chiar și în starea în care se afla acum. Dar știam că pumnalul e acolo. Îl vedeam cu ochii minții, lucind în lumina felinarului. Nici Makin nu s-a uitat la pumnal. Era destul de bun cât să nu-și arate slăbiciunea în fața viperei. Nimic nu motivează mai bine omul în luarea unei decizii decât ocazia favorabilă.

Tata l-ar fi lăsat. Mort.

Creatura în care Corion a ales să mă schimbe, instrumentul ăla, piesa aia din jocul puterii, n-a ajuns niciodată suficient de aproape cât să guste putoarea temniței.

Dar cum rămânea cu Jorg?

— Sunt fiul tatălui meu, Makin.

— Știu.

Nu s-a milogit. L-am admirat pentru asta. Îmi alesesem bine piesele.

Simțeam cuțitul ca pe un fier încins în pumn. M-am urât pentru ce urma să fac, dar și pentru faptul că ezitam. M-am urât pentru slăbiciunea din mine.

O clipă mi-a apărut în fața ochilor Nubanezul, doar șirul alb al dinților săi și întunericul din ochi, privindu-mă cum mă privise din prima zi în care ne-am întâlnit.

Makin a profitat de moment. Cu o lovitură bine plasată m-a culcat la pământ. S-a aruncat peste mine și mi-a turtit capul cu pumnul, de lespezile de piatră, lăsându-se pe mine cu toată greutatea. Niciunul dintre noi nu era într-o formă prea bună. Un singur pumn a fost suficient să mă trimită înapoi în tărâmul din care tocmai evadasem, tărâmul din camera Katherinei.

Shakespeare susținea că haina îl face pe om. Hainele potrivite îl pot transforma pe Fratele Sim, dintr-un băiat prea tânăr ca să se poată bărbieri, într-un bărbat prea bătrân ca să mai fie lăsat să o facă. Arată destul de bine și ca fată, cu toate că pe drum deghizarea asta putea fi periculoasă, așa că era menită doar țintelor care nu puteau fi ucise altfel. Tânărul Sim este ușor de uitat. Atunci când este plecat, uit repede cum arată. Uneori mă gândesc că, dintre toți frații mei, Sim este cel mai periculos.

43

— Mai explică-mi o dată.

Makin s-a aplecat în șa ca să se facă auzit prin vuietul ploii.

— Taică-tău te înjunghie și noi ne îndreptăm spre castelul Contelui Renar ca să îți iei porția de răzbunare?

— Da.

— Și nici măcar nu mergem după Conte. Adică nu după el, care ți-a trimis mama pe lumea cealaltă, ci după nu știu ce vânzător de farmece?

— Exact.

— Ăla de v-a avut pe tine și pe Nubanez la degetul mic, atunci când ai fugit prima oară de acasă. Și care v-a lăsat să plecați fără să vă dea măcar o palmă la fund?

— Cred că a făcut o vrajă pe arbaleta Nubanezului, am zis.

— Păi dacă a făcut, cred că era o vrajă care împiedica arbaleta să rateze vreo țintă. Nubanezul putea opri o armată întreagă dacă ținea din locul în care trebuia.

— Adevărul e că Nubanezul nu prea a ratat ținte la viața lui, am fost eu de acord.

— Așa, și?

— Și?

— Păi nu înțeleg ce naiba căutăm aici, în ploaia asta, pe niște mârțoage furate, călărind spre cel mai nasol pericol care ne-ar putea paște.

Mi-am frecat falca în locul în care mă lovise. Încă durea. Răceala ploii nu potolea cine știe ce durerea.

— Makin, despre ce e vorba în lumea asta?

S-a uitat la mine cu ochii mijiți de la vântul umed care ne biciuia fețele.

— N-am avut niciodată timp pentru filosofii tăi, Jorg. Sunt soldat și asta mi-e destul.

— Deci ești soldat. Despre ce e vorba în lume?

— Război.

Și-a dus o mână la mânerul sabiei, fără să-și dea seama.

— Războiul Celor O Sută.

— Iar războiul ăsta... despre ce este vorba aici, soldat? l-am chestionat mai departe.

— O sută de nobili cu sânge regal care se luptă între ei pentru a câștiga cât mai multe tărâmuri și tronul Imperiului.

— Asta am crezut și eu mereu, i-am spus.

Ploaia cădea, acum, în rafale puternice. Picăturile de ploaie ricoșau de pe pielea mâinilor mele, înțepându-le, ca și când ar fi fost de gheață. În față, unde se bifurca drumul, se vedea o lumină licărind, de fapt trei, trei petice calde de lumină.

— O tavernă în față, am zis scuipând niște apă.

— Păi cum, tu zici că noi nu ne luptăm pentru Imperiu?

Makin ținea ritmul, deși calul lui mai aluneca prin mocirla de lângă drum.

— L-am ucis pe Price aici, am zis eu. Chiar lângă hanul ăsta. Pe vremea aia se numea La Trei Broaște.

— Pe Price?

— Pe fratele mai mare al lui Rikey. Tu nu l-ai cunoscut. În comparație cu el, Rike arată ca un bărbat de viță nobilă.

— Ah, da, îmi amintesc povestea. Frații au spus-o de câteva ori, lângă foc, când Rikey era plecat la vreo curvăsăreală de-a lui.

Am ajuns la han. Tot La Trei Broaște se numea, dacă era să ne luăm după semn.

— Fac pariu că nu ți-au spus istoria întreagă.

— I-ai stâlcit creierii cu o piatră, nu-i așa? Acum că zici, așa-i, parcă niciunul nu era prea nerăbdător să discute despre asta.

— Am coborât de pe munte cu Nubanezul și, tot drumul, n-am zis niciunul nimic. Eu îl aveam în cap pe Corion sau, mai bine zis, îi simțeam încă atingerea, ca pe o gaură neagră, în spatele ochilor. Nu ne așteptam să dăm nas în nas cu frații. Trebuia să ne întâlnim cu o săptămână mai devreme, de cealaltă parte a Ancrathului. Dar eu l-am luat pe Nubanez cu mine și duși am fost. În fine, am dat de ei pe drum. Erau câțiva cai în mijlocul potecii, iar flăcările abia începeau să lingă acoperișurile de paie. Burlow era lângă copacul ăla de colo, cu un butoi de bere, numai pentru el. Tânărul Sim alerga după un porc, cu toporul ridicat. Și îl văd și pe Price că iese dintr-o cocioabă, aplecat ca să încapă pe ușă, cu focul mestecând tot în urma lui, de parcă ar fi fost diavolul însuși. Avea o mână înfiptă în gâtul stăpânului casei și îl târa după el, atenție, nu-l sugruma, ci îl târa după el: degetele lui Price erau atât de mari încât înconjurau fără probleme gâtlejul unui om. În fine, mă vede și parcă ceva explodează în el în momentul acela. Îl izbește pe ăla de cadrul ușii, împroșcându-i creierii peste tot. În tot acest timp, își ține privirea pe mine. Îmi zice: „Ticălos mic ce ești, o să te fac bucăți“. Nu a strigat la mine, dar nu cred să fi rămas vreun frate care să nu-i fi auzit cuvintele.

Eu și Nubanezul eram la vreo treizeci de metri de ei, dar l-am auzit

de parcă mi-ar fi sâsâit în ureche vorbele alea. „Cu o arbaletă ca a ta, fac pariu că l-ai putea lovi de aici direct între ochi“ i-am spus Nubanezului. „Nu“, zice el. Dar vocea cu care mi-a vorbit nu suna ca a Nubanezului. Suna mai degrabă ca vocea aia uscată pe care o mai auzisem și altă dată. Zice: „Ei trebuie să te vadă pe tine cum îl ucizi“. În timpul ăsta, Price venea spre mine fără să se grăbească. Nu-mi făceam nici cea mai mică iluzie că l-aș putea opri, dar cum să fugă nu se putea, m-am gândit să fac măcar o încercare. Am ridicat o piatră de jos. Una netedă. Era numai bună, parcă făcută pentru mâna mea. „David a avut o praștie“, mi-a zis atunci Price. Rânjea destul de urât. „Păi na, Goliat merita una“, i-am zis. Mergea încet, dar în viața mea n-am văzut treizeci de metri topindu-se mai repede. „Chiar așa, poți să-mi zici și mie de ce ți s-a pus pata? Ți-a lipsit Nubanezul în halul ăsta?“, l-am întrebat fiindcă mi-am zis că, dacă tot e să mor, barem să știu de ce. „Păi...“ Părea destul de nedumerit. Tot căuta ceva cu privirea, de parcă încerca să vadă ceva și nu reușea. Am profitat de moment și-am aruncat piatra. N-aveai cum să ratezi cu o piatră ca aia. L-a nimerit fix în ochiul drept. Rău de tot. Chiar și un monstru ca Price a observat o lovitură ca aia. A scos un urlet înfiorător.

Makin, dacă l-ai fi auzit cum a făcut, te scăpai pe tine, mai ales să fi știut că e pe urmele tale. Așa că m-am lăsat la pământ și-am dibuit cu mâinile alte pietre, nu știu cum, dar păreau toate perfecte, la fel ca prima. Price sărea de colo-colo, cu o mână pe ochiul care i se scurgea printre degete. Am strigat la el: „Hei, Goliat!“ și asta i-a captat atenția.

Mi-am încordat brațul și am aruncat a doua piatră. L-a lovit în ochiul celălalt, pe care-l mai avea întreg. A scos un urlet de bestie turbată și s-a aruncat spre mine. Ultima piatră i-a spart dinții din față și i s-a oprit în gât. Makin, frate, mă jur că toate loviturile alea erau absolut imposibile. Deci nu doar norocoase, ci pur și simplu imposibile. Niciodată n-am mai nimerit așa ținta. În fine, m-am tras la o parte din calea lui, iar el s-a mai împleticit vreo zece metri înainte să cadă, horcăind după aer.

A treia piatră i se oprise fix în gât. Atunci am ales cel mai mare bolovan pe care l-am găsit în zidul ăla de colo și m-am dus după el. Probabil că oricum ar fi murit sufocat. Știi, până am ajuns la el, căpătase deja culoarea vânătă a spânzuraților. Da’ știi că nu-mi place să las lucrurile la întâmplare. Se târa pe jos, orb. Și putea îngrozitor, se căcase pe el și mânjise tot împrejur. Aproape că mi-a fost milă de nenorocit. La început, n-am crezut că o să reușesc să-i sparg țeasta. Dar am reușit.

Makin s-a dat jos de pe cal. S-a scufundat în noroi până la glezne.

— Am putea să intrăm.

Nici nu mai simțeam ploaia. Simțeam în schimb căldura zilei în

care îl ucisesem pe Price. Netezimea pietricelelor, greutatea dură a bolovanului pe care l-am folosit ca să-i pun capăt vieții.

— Corion a fost cel care mi-a ghidat mâna. Și cred că Sageous l-a asmuțit pe Price împotriva mea. Tata crede că vrăjitorul din vise îi servește lui, dar lucrurile nu stau așa. Sageous a văzut ghearele lui Corion înfipte în mine, a văzut că a pierdut moștenitorul noului pion, așa că l-a infestat pe Price cu vise și apoi a suflat puțin peste ura care dospea în el. Nici n-ar fi fost nevoie de mai mult. Ne joacă pe degete, Makin. Suntem doar niște piese pe tabla lor de joc.

Cuvintele i-au adus un zâmbet pe buzele crăpate.

— Jorg, cu toții suntem piese pe tabla de joc a cuiva.

A deschis ușa tavernei și a trecut pragul.

— Tu m-ai jucat pe mine de nenumărate ori.

L-am urmat în încăperea inundată de fum și căldură. În cămin ardea un singur buștean, care fumega și sfârâia. Cârciuma era populată de vreo zece bețivani. După cum arătau, erau toți de prin zonă.

— Ah! Mirosul ăsta de țărani uzi.

Mi-am aruncat pelerina îmbibată în apă pe prima masă care mi-a ieșit în cale.

— Nimic nu se compară cu mirosul ăsta.

— Bere!

Makin și-a tras un scaun. În jurul nostru s-a făcut imediat loc.

— Și niște carne, am adăugat. De vacă. Data trecută când am fost aici am mâncat câine la proțap, iar hangiul a dat ortul popii.

Povestea e adevărată, deși lucrurile nu s-au întâmplat chiar în ordinea asta.

— Deci, a reluat Makin. Corion ăsta n-a trebuit decât să pocnească din degete la prima voastră întâlnire pentru ca tu și Nubanezul să cădeți lați în fața lui. Ce-o să-l oprească să facă asta din nou?

— Poate nimic.

— Prințe, chiar și unui jucător la noroc îi place să știe că are o șansă pe undeva.

Makin a luat două urcioare cu bere de pe tejghea, pline ochi, cu spumă.

— Am mai crescut puțin de când nu l-am mai văzut, i-am răspuns eu. Lui Sageous i-am dat ceva de furcă.

Makin a început să bea însetat.

— Dar mai e ceva pe lângă asta. Am luat ceva de la necromantul ăla.

Am simțit iar gustul amar al inimii lui pe limbă. Am sorbit din

urcior.

— Am mușcat din ceva ce a trebuit să rumeg îndelung. Am o fărâmă de magie în mine, Makin. Indiferent ce are în vene târfa care l-a ucis pe Nubanez, sau fetița aia care o ardea cu monștrii, indiferent ce o făcea să strălucească, ei bine, scânteia aia se află acum în mine.

Makin și-a șters spuma de pe mustața care îi crescuse în temniță. A reușit să-și comunice lipsa de încredere printr-o ridicare ușoară a sprâncenei. Mi-am săltat cămașa. Mă rog, nu cămașa *mea*, dar ceva ce Katherine alesese pentru mine. În locul în care se înfipsese pumnalul tatei, se întindea acum o linie subțire, neagră, ce-mi străbătea pieptul lipsit de păr. Niște vițe negre se desprindeau din rană, acoperindu-mi coastele și urcând în sus, spre gât.

— Indiferent cum ar fi tata, în mod sigur nu este un incapabil. Ar fi trebuit să mor.

44

Castelului i se zice „Bântuitul“. Dacă urci valea în amurg și vezi turnurile bătute din spate de soare, înțelegi de ce i se spune așa. Locul are aerul ăla clasic, de răutate stăruitoare. Ferestrele înalte sunt întunecate, orașul de lângă porțile cetății zace în umbră, iar steagurile de pe ele atârnă pleoștite. Întreaga imagine amintește de un craniu gol. Fără rânjetul voios de rigoare.

— Și care ziceai că-i planul? a întrebat Makin.

I-am aruncat un zâmbet. Am îndemnat caii pe drum, lăsând în urmă o căruță plină cu butoaie, care scârțâia sub greutatea încărcăturii.

— Se pare că am ajuns la timp pentru turnir, a spus Makin. Asta o fi de bine sau de rău?

— Păi na, doar am venit să ne măsurăm puterile, nu?

Am încercat să identific pavilioanele aliniate pe partea de est a câmpului de luptă, pregătit special pentru turnir.

— Dar deocamdată e mai bine să trecem neobservați.

— Așa, și revenind la plan…

Ropotul înfundat al unor copite ce se apropiau în viteză l-a întrerupt brusc.

Ne-am uitat peste umăr. Un pâlc des de călăreți se apropia cu viteză, lăsându-și în urmă umbrele prelungi. Conducătorul era înveșmântat în armură din cap până-n picioare.

— Frumoasă armură de turnir.

Mi-am oprit gloaba și am întors.

— Jorg…

Ziua părea special făcută pentru ca Makin să fie întrerupt.

— Faceți loc!

Conducătorul călăreților a răcnit spre noi cât îl țineau bojocii, dar am preferat să nu-l aud.

— Faceți loc, țăranilor!

În loc să ne ocolească, a năvălit peste noi. Cinci călăreți au oprit lângă el, gărzi regale îmbrăcate în zale, cu armăsarii acoperiți cu valtrapuri din piele tăbăcită.

— Țărani?

Nu eram noi prea chipeși, dar nu cred că puteam fi luați drept țărani. Degetele mele au dibuit spațiul gol de la cingătoare, locul unde ar fi trebuit să am sabia.

— Și pentru cine, mă rog, ar trebui să facem loc?

Le recunoșteam însemnele, dar am întrebat doar așa, să-i insult.

Omul din stânga cavalerului a catadicsit să-mi răspundă:

— Sir Alain Kennick, moștenitorul comitatului Kennick, cavaler al marii...

— Bine, bine, l-am întrerupt eu, ridicând mâna.

Omul a tăcut și m-a fixat perplex, cu privirea placidă, pe sub marginea vizierei de fier.

— Moștenitorul Baronului de Kennick. Fiul celebrului smiorcăit, Baronul Kennick.

Mi-am frecat maxilarul cu mâna, sperând că, în lumina incertă a amurgului, murdăria de pe fața mea să treacă păr din barbă.

— Dar astea sunt tărâmurile lui Renar. Credeam că oamenii lui Kennick nu sunt bine-veniți aici.

La cuvintele astea, Alain și-a scos sabia, o frumusețe de doi coți lungime, turnată din oțelul Constructorilor, în care se reflecta sângeros apusul soarelui.

— Măi, băiete, n-am să stau să mă explic, în mijlocul drumului, unor țărănoi ca voi!

În voce avea ceva tânguitor. Și-a ridicat viziera și a apucat hotărât hățurile.

— Am auzit că Baronul și Contele Renar au început să se certe după ce Marclos a fost ucis, s-a băgat și Makin în vorbă.

Știam că stă cu mâna pe buzduganul moștenit odată cu gloabele pe care călăream.

— Baronul Kennick și-a retras acuzația că Renar ar fi fost în spatele incendierii Mabbertonului.

— De fapt, eu am fost cel care a incendiat Mabbertonul, am declarat.

Aveam, totuși, unele îndoieli. Sigur, eu am aprins prima cocioabă. La vremea aia părea o idee bună. Dar oare a cui a fost de fapt ideea? Poate a lui Corion.

— Tu? a bufnit Alain.

— Da, și pot spune că și pe Marclos tot eu l-am căsăpit, am continuat.

I-am tot susținut privirea în timp ce mă apropiam de el, fără să bage de seamă. Fără armă și zale pe mine, nu însemnam cine știe ce pericol.

— Eu am auzit că Prințul de Ancrath a făcut praf coloana lui Marclos cu doar o duzină de oameni în spate, a zis Makin.

— Chiar a fost o duzină întreagă, Sir Makin? am întrebat pe tonul

cel mai elegant cu putință.

Nu mi-am dezlipit ochii de la Alain. Pe ceilalți din grupul lui îi ignoram complet.

— Poate că așa a fost. În fine, nu contează, îmi place mai mult cum arată treaba acum.

— Ce vrei să...?

Alain s-a uitat într-o parte și-n alta, la boschetele din preajmă, ce păreau pline de posibilități.

— Ce-i, Alain, ți-e frică de vreo ambuscadă? l-am întrebat. Ai impresia că Prințul Jorg Ancrath și căpitanul gărzii regale a tatălui său nu pot doborî șase dulăi Kennick la drumul mare?

Nu știu ce gândea Alain, dar însoțitorii lui au auzit, cred, destule povești despre Norwood. Despre Prințul Nebun și despre turbații din gașca lui, cu care bătea drumurile. Auziseră de războinicii în zdrențe care și-au făcut apariția din ruine, care și-au menținut pozițiile și au distrus o forță de zece ori mai mare.

Ceva a fâșâit în întuneric, în dreapta noastră. Dacă oamenii lui Alain mai aveau vreun pic de îndoială că sunt atacați de bandiți la drumul mare, foșnetul ăla de animăluț aflat în căutare de hrană i-a convins.

— Acum! Atacați!

Am țipat așa, de dragul ambuscadei mele inexistente, și am zburat din șa, aterizând pe Alain și răsturnându-l de pe cal.

Trânta cu Alain a luat sfârșit imediat ce am atins pământul, chestie bună de altfel, pentru că mi se tăiase respirația de la căzătură, plus că dădusem cap în cap și vedeam încă stele verzi.

Am auzit izbitura buzduganului lui Makin și zgomotul făcut de copitele cailor care se retrăgeau. Cu un oftat și un clinchet de zale, am reușit să mă desfac din brațele lui Alain.

— Jorg, cel mai bine ar fi să ne cărăm repede de-aici.

Makin tocmai se întorcea spre mine, după ce îi alergase bine pe blegii ăia.

— N-o să le ia prea mult până or să se prindă că suntem singuri.

Am găsit sabia lui Alain.

— Nu se mai întorc.

Makin s-a încruntat la mine.

— Ce faci, ai dat un cap în coif și te-ai ales cu omletă de creieri?

M-am frecat cu mâna în locul care mă durea și, când m-am uitat la degete, erau însângerate.

— Îl avem pe Alain. Pe post de ostatic sau cadavru. Ei încă nu știu cum stau lucrurile.

— Mie mi se pare că-i mort, a zis Makin.

— Cred că și-a rupt gâtul. Dar nu asta-i ideea. Ideea e că își dau seama că nu or să-l mai vadă întreg, așa că trebuie să-și vadă de propria lor evadare. Flăcăii ăia n-au cum să se întoarcă în Kennick acum. Și nici în Bântuitul nu mai pot merge. Vor ști prea bine că Renar n-o să vrea să aibă de-a face cu asta.

— Păi bine, și-acum?

— Îl ascundem, să nu mai stea în mijlocul drumului. Căruța cu bere o să treacă pe aici în câteva minute.

Am aruncat o privire spre drum.

— Leagă-l de cal. O să-l târâm în lanul de grâu.

I-am dat jos armura pe întuneric, printre spicele de grâu încă ude de la ploaia care căzuse peste zi. Putea oleacă — Alain se căcase pe el în momentul morții — dar mi se potrivea binișor, era poate doar puțin largă pe talie.

— Ce zici?

M-am dat câțiva pași înapoi, ca Makin să mă poată admira.

— Nu văd nimic pe bezna asta.

— Arăt bine, crede-mă.

Am tras pe jumătate sabia lui Alain, apoi am băgat-o la loc în teacă. Cred că o să mă lipsesc de înfruntarea cu lăncile.

— Foarte înțeleaptă decizie.

— Lupta corp la corp e mai potrivită. Iar câștigătorul primește premiul direct de la Contele Renar!

— Da, ăsta nu-i plan. Ăsta e un fel de a muri într-un fel atât de stupid, încât vor râde pe seama ta în toate crâșmele, în următorii o sută de ani, a comentat Makin.

Am pornit înapoi spre drum, zăngănind din noua mea armură, pe calul lui Alain.

— Ai dreptate, Makin, dar nu prea mai am variante.

— Am putea să luăm iar drumul în piept. Facem rost împreună de niște aur, apoi adunăm mai mult, suficient cât să putem începe o viață undeva unde nici măcar nu s-a auzit de Ancrath.

Vedeam dorul de ducă mijindu-i în ochi. O parte din el chiar își dorea asta.

Am rânjit.

— Oi rămâne eu fără soluții, dar a rămâne undeva pentru totdeauna nu este o soluție. Nu pentru mine.

Am călărit mai departe spre Castelul Bântuit. Agale. Nu vroiam să vizitez încă terenul unde urma să se țină turnirul. Nu aveam niciun cort

pe care să-l ridicăm, iar culorile Kennick m-ar fi tras inevitabil mai adânc în toată șarada asta, mai mult poate decât ar fi suportat talentul meu actoricesc.

În timp ce ieșeam din zona fermelor și ne apropiam de întinderea de case de lângă zidurile castelului, un cavaler provincial ne-a prins din urmă și a tras de frâiele calului ca să meargă în pas cu noi.

— Mă bucur de întâlnire, sir...?

Părea că abia mai respiră.

— Alain de Kennick, l-am ajutat eu.

— Kennick? Credeam că...

— Avem o alianță acum, Renar și Kennick sunt cei mai buni prieteni în perioada asta.

— A, mă bucur să aud așa ceva. Un om are nevoie de prieteni în astfel de timpuri. Apropo, eu sunt Sir Keldon. Sunt aici pentru liste. Contele Renar tinde să pună rămășaguri generoase pe lăncile bune.

— Așa am auzit și eu, i-am spus.

Sir Keldon s-a aliniat alături de noi.

— Mă bucur că am scăpat întreg de pe câmpiile astea. Cică-s pline de iscoade Ancrath.

— Ancrath?

Makin nu reușea să-și ascundă neliniștea din voce.

— Ce, n-ați auzit?

Sir Keldon a aruncat o privire peste umăr, în întunericul nopții.

— Cică Regele Olidan își adună oștirile. Nimeni nu știe sigur unde va lovi, dar cică și-a trimis Regimentul Pădurii în acțiune. Din câte știu eu, majoritatea sunt acum, acolo! a încheiat arătând cu degetul peste umăr. Și știi ce-a însemnat asta pentru Gelleth! a mai adăugat, trecându-și un deget peste beregată.

Am ajuns la o răscruce din mijlocul orașului. Sir Keldon a întors capul spre stânga.

— Voi participați?

— Nu, am venit să ne depunem omagiile, am zis cu un semn din cap spre Castelul Bântuit.

— Mult noroc mâine.

— Mulțumiri.

L-am privit plecând. Apoi am întors iarăși calul lui Alain spre câmpuri.

— Păi nu mai mergem să ne prezentăm omagiile? a întrebat Makin.

— Ba da, am spus.

Am dat pinteni calului și am pornit în galop.

— Ne prezentăm omagiile Comandantului Coddin.

45

Îmi plac munții, întotdeauna mi-au plăcut. Bucăți imense de stâncă, încăpățânate, crescând din pământ acolo unde nu sunt dorite și ridicându-se în calea lumii. Măreț. Partea cu urcatul este o cu totul altă poveste. Urăsc să fac așa ceva.

— Ce rost are să furi o mârțoagă nenorocită dacă trebuie să tragi de ea la fiecare deal care ne iese în cale?

— Prințe, la drept vorbind, asta-i mai degrabă o culme, m-a atenționat Makin.

— E vina lui Sir Alain, după părerea mea, că a ținut un cal atât de ineficient. Trebuia să păstrez mârțoaga pe care am venit până aici.

Nu se mai auzea decât respirația greoaie a lui Makin.

— Va trebui să merg într-o zi și să vorbesc cu Baronul Kennick despre băiatul ăla al lui, am zis și, chiar în momentul acela, o piatră mi s-a răsucit sub picior și-am alunecat, zăngănind din armura pe care o mai aveam pe mine.

— Ușurel, că aveți câte trei arcuri țintite pe fiecare!

Vocea venea de sus, din spatele stâncilor, luminate acum de razele slabe ale lunii.

Makin s-a îndreptat de spate încet, fără mișcări bruște, lăsându-mă să mă ridic singur.

— După voce, pare a fi un adevărat bărbat Ancrath, am zis eu suficient de tare cât să mă audă toate povârnișurile dimprejur.

— Dacă tot vreți să trageți în cineva, vă sugerez calul ăsta, e o țintă mai bună, și-n plus, e-un ticălos nenorocit.

— Puneți jos săbiile!

— Mda, păi noi avem doar una, pe care o împărțim, i-am răspuns eu. Și n-am de gând să o pierd. Așa că hai să uităm de partea asta. Mai bine ducenți-ne la Comandant.

— Puneți jos...

— Da, da, te repeți. Uite ce e!

M-am ridicat și mi-am întors fața, astfel încât să cadă pe ea lumina lunii.

— Prințul Jorg. Ăsta sunt eu. L-am împins pe ultimul Comandant al Regimentului în cascadă. Și acum hai, du-mă la Coddin, până nu îmi pierd celebra răbdare.

Am ajuns la o înțelegere și, în scurt timp, doi dintre ei duceau calul lui Alain, iar altul ne lumina calea cu un felinar acoperit.

Ne-au condus până într-o tabără aflată la câțiva kilometri de locul în care dădusem nas în nas cu ei. Acolo ne așteptau cincizeci de inși, înghesuiți unul în celălalt într-o scobitură de la poalele dealului. Era, mai exact, vorba de dealul Brot, potrivit celor spuse de cel care ne conducea spre tabără. Măcar unii dintre noi știau pe unde ne aflăm.

Iscoadele ne-au dus în tabără, după o serie de fluierături care anunțau gărzile de apropierea noastră. Tabăra zăcea în întuneric, ceea ce era cumva de bun simț, odată ce ne aflam la vreo 20 de kilometri de Castelul Bântuit.

Ne-am împiedicat de câțiva străjeri adormiți și de câteva ori am căzut peste corturile ridicate de oamenii din Regimentul Pădurii.

— Hai s-aprindem o lumină!

Am făcut destul zgomot cât să-i trezesc și pe ăia mai somnoroși. Un prinț merită puțină fanfară, chiar dacă trebuie să și-o orchestreze singur.

— Lumină! Renar nici măcar nu știe că i-ați trecut granița, pentru Dumnezeu, doar ați văzut că organizează un turnir la castel!

— Ocupă-te de asta!

Am recunoscut imediat vocea.

— Coddin! Ai venit!

Felinarele începeau să se aprindă. Niște licurici care se mișcau de colo-colo în noapte.

— Tatăl tău a insistat să vin, Prințe Jorg.

Comandantul și-a făcut apariția din cortul lui, fără niciun pic de zâmbet pe față.

— Trebuie să-ți aduc capul înapoi la castel. Restul corpului poate să rămână aici.

— Eu mă ofer voluntar la partea cu tăiatul! a zis Rike, pășind în lumina felinarului.

Ca întotdeauna, era mai mare decât mi-l aminteam.

Oamenii s-au tras într-o parte și Gorgoth și-a făcut apariția din brațele întunericului, mai uriaș decât Rike, cu coastele proeminente, ca degetele chircite ale unei mâini.

— Prințe Întunecat, a venit vremea răfuielii.

— Capul meu?

Am dus o mână la gât.

— Cred că o să-l păstrez.

M-am întors cu spatele la ei, la timp să-l văd pe Burlow Grasul care se apropia de noi cu câte o halcă de friptură în fiecare mână.

— Cred că zilele în care îmi doream să-i fiu pe plac Regelui Olidan au ajuns la sfârșit, am spus. De fapt, am obosit chiar și să-mi doresc să-l

văd mort. Următoarea victorie va fi a mea și doar pentru mine. Următoarea comoară pe care o voi cuceri va sta în mâinile astea două și în ale celor care mă vor urma.

Gorgoth continua să mă privească netulburat, iar micul Gog se uita la mine din spatele lui. Elban și Mincinosul și-au deschis drum cu coatele printre oamenii care începuseră să se adune.

— Și ce comoară o fi aia, Jorth? s-a interesat Elban.

— O vei vedea la răsăritul soarelui, bătrâne, i-am răspuns. Voi cuceri Pământurile lui Renar.

— Eu zic să-l ucidem.

Umbra lui Rike s-a ridicat amenințătoare în spatele meu.

— Se va da o recompensă pentru capul lui. Se va plăti un preț princiar!

A râs singur de gluma lui, înecându-se iar în osul ăla de pește care părea să-l înțepe de fiecare dată când râdea, vechiul *„hâr! hâr! hâr!“*

— Interesant că ai pomenit de Price[4], Frate.

Am rămas așa, cu spatele la el.

— Mai deunăzi i-am povestit fratelui Makin cum a fost la Trei Broaște.

Cuvintele mele au pus capăt râsului.

— N-am de gând să vă mint, n-o să fie ușor.

M-am întors încet, cu mișcări lente, astfel încât să mă pot adresa întregului cerc de fețe strâns în jur.

— O să preiau comitatul din mâinile lui Renar și o să-l transform în regatul meu. Iar oamenii care mă vor ajuta să duc la bun sfârșit planul vor fi cavaleri la curtea mea.

L-am zărit pe Coddin prin mulțime. E adevărat că îi adusese pe frați la mine, supunându-se mesajului meu, dar cât de departe avea să mă urmeze, asta era altă poveste: era un om greu de citit.

— Ce zici, Comandante? Regimentul Pădurii își va urma încă o dată prințul? O să verși sânge în numele răzbunării? O să ceri socoteală pentru moartea mamei mele? Sau pentru fratele meu, care ar fi moștenit tronul Ancrath dacă eu aș fi căzut?

Singura mișcare de pe fața lui Coddin era a flăcării, ce pâlpâia luminându-i maxilarul. După o lungă așteptare, a vorbit.

— Am văzut Gelleth. Am văzut Castelul Roșu și un soare ce a explodat în inima muntelui, care a ars tot, chiar și stâncile. O lucrare măreață.

În jurul lui, oamenii au clătinat din cap și-au tropăit în semn de aprobare. Coddin a ridicat mâna să-i liniștească.

— Dar însemnul unui rege trebuie văzut la oamenii aflați aproape de el. Un rege trebuie să fie profet în împărăția lui, a adăugat.

Nu-mi plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile.

— Regimentul te va urma dacă acești… frați de drum ai tăi îți vor rămâne fideli după ce le spui ce au de făcut, a zis țintuindu-mă cu privirea, calm și imperturbabil.

Am mai parcurs o jumătate de cerc, până când Rike mi-a blocat vederea. Ochii îmi ajungeau la nivelul pieptului său mătăhălos. Puțea îngrozitor.

— Sfinte Isuse, Rike, duhnești ca o movilă de bălegar împuțit.

— Ce…

A încruntat sprâncenele și a împuns cu degetul bont spre Coddin.

— Ăsta a zis că trebuie să-i convingi pe frați să ți se alăture. Adică pe mine, mai exact! Frații fac acum ce le zic eu.

A scrâșnit din dinți, lăsând să i se vadă găurile pe care i le-am făcut în gură când m-am bătut cu el sub muntele Honas.

— V-am spus că n-am de gând să vă mint, am zis desfăcând brațele. Am terminat cu minciunile. Voi sunteți frații mei. Ce vă cer eu să faceți ar lăsa mai mult de jumătate din voi în mormânt.

Mi-am mușcat buzele, gândindu-mă la alte posibilități.

— Nu, n-am să vă cer.

Rike s-a încruntat și mai rău.

— Ce n-o să ne ceri, nevăstuică mică ce ești?

Mi-am dus două degete la piept.

— Propriul meu tată m-a înjunghiat, Micule Rikey. Uite aici. O chestie de genul ăsta atinge orice bărbat. Iei frații cu tine la drum. Spargi câteva căpătâni, golești niște butoaie și speri ca îngerul vagabonzilor, dacă veghează asupra noastră, să ne umple mâinile cu argint.

— Vrei să te urmăm? a întrebat rostind răspicat vorbele.

— Aș merge spre Coasta Calului, am zis. E într-acolo.

Le-am arătat cu degetul.

— Și ce-ai de gând să faci? a întrebat Rikey.

— Aș merge însoțit de Comandantul Coddin, aici de față. Poate aș încerca să cad la pace cu tata.

— Te duci pe dracu'!

Rike l-a pocnit în brat pe Burlow, fără nicio răutate, ci doar ca formă de exprimare a violenței lui naturale.

— Ți-ai plănuit tot, bastard mic ce ești. Întotdeauna îți asumi riscuri și scoți așii din mânecă pe neașteptate. O să înotăm prin praf și noroi până la Coasta Calului, iar tu o să faci pe șeful, cu o cupă de aur în

mână și o bucată de mătase cu care să îți ștergi curul de rahat. Eu aici rămân, să te țin sub ochi, până primesc dreptul meu.

— Eu îți zic ca unui frate, sac mare și plin de căcat ce ești, pleacă acum, cât mai ai o șansă, i-am zis eu.

— Bagă-ți-o în cur! a zis Rike și a rânjit spre mine triumfător.

L-am lăsat în plata Domnului.

— Oamenii lui Coddin nu se pot apropia de turnir. Dar unii ca noi ne putem băga oriunde, ne furișăm în orice loc în care simțim miros de sânge, bani și carne de muiere. Frații se pot strecura prin gloata venită la turnir fără să fie observați. Când o să trec la fapte, voi trebuie să vă țineți tari până ajung la noi băieții din Regiment. Am nevoie de voi să rezistați la porțile Castelului Bântuit. Câteva minute doar, dar atenție, astea or să fie cele mai sângeroase clipe din viața voastră.

— O să rezistăm, a spus Rike.

— O să rezistăm, a zis și Makin și și-a ridicat în sus buzduganul.

— O să rezistăm! au rostit într-un glas Elban, Burlow, Mincinosul, Row, Kent cel Roșu și o duzină de frați, câți mai rămăseseră.

M-am întors din nou spre Coddin.

— Mda, cred că vor rezista, am zis ca o încheiere.

---

[4] În limba engleză, „price“ înseamnă „preț“ (n.r.).

— Sir Alain, moștenitorul titlului de baronet.

Ei, și iată-mă călărind pe câmpul de turnir, acompaniat de câteva aplauze răzlețe.

— Sir Arkle, al treilea fiu al Lordului Merck.

Vocea prezentatorului a răsunat din nou. Majoritatea participanților la lupta corp la corp aveau asupra lor felurite deschizătoare de conserve. Topor, ghioagă, buzdugan, instrumente menite să desfacă o armură sau să sfărâme oasele prinse înăuntru. În mod normal, atunci când te bați cu un bărbat acoperit în întregime de armură, totul se rezumă la a-l ciomăgi bine, până când e îndeajuns de ologit încât să-i poți aplica lovitura de grație cu un pumnal strecurat între gulerul armurii și platoșa care îi acoperă pieptul, sau printr-o deschizătură a vizierei.

Eu aveam sabia mea. Mă rog, sabia lui Alain. Nu știu dacă a avut asupra lui vreo armă mai potrivită pentru lupta asta. Dacă a avut, înseamnă că s-a pierdut odată cu străjerii din garda lui.

În scenă și-a făcut apariția un tip imens, îmbrăcat într-o armură ponosită, cu un topor greu la îndemână și un piron lung, menit să spargă platoșa, la spate.

— William de Brond.

Înalt, cu un mistreț roșiatic forjat pe scut, cu buzduganul plin de țepi.

Și tot veneau. Vreo treișpe în total. În final ne-am aliniat cu toții pe câmpul de luptă. Norocosul număr treișpe. Cavaleri veniți din multe regate, gătiți toți în echipament complet de război. S-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de nechezatul cailor.

La capătul celălalt al câmpului de luptă, în umbra zidurilor castelului, se zărea un rând întărit de scaune, iar în centru, un tron înalt, îmbrăcat în catifea roșie, culoarea regatului. Contele Renar s-a ridicat în picioare. Lângă el, pe o bancă simplă, stătea Corion — o figură prea puțin remarcabilă, dar care atrăgea privirile precum atrage magnetul fierul.

Eram cam la o bătaie de săgeată și nu deslușeam mare lucru pe fața lui Renar, cu excepția ochilor săi strălucitori, sub coroana de aur, și cascada întunecată a pletelor.

— Luptați!

Renar a ridicat un braț și apoi l-a lăsat în jos.

Un cavaler și-a îndemnat calul spre mine. Nu îi știam numele. N-am

ascultat prezentările făcute după ce a fost strigat numele meu.

În jurul nostru, toți cavalerii s-au avântat în luptă. L-am văzut pe William de Brond cum doboară un om din șa cu o lovitură de buzdugan.

Atacatorul meu avea o ghioagă oțelită, de care se ținea bine. Mănușa lui de protecție era din fier, lustruită într-atât încât căpătase luciri orbitoare, ca de argint. În timp ce se apropia de mine a scos un strigăt de luptă îngrozitor, cu buzduganul gata pentru o lovitură la cap.

M-am ridicat în șa și m-am aplecat spre el, cu brațul întins cât puteam. Spada lui Alain și-a croit drum prin grilajul perforat al vizierei lui.

— Te predai?

N-a avut nimic de zis, așa că l-am lăsat să alunece de pe cal.

Un alt cavaler mi-a ieșit în întâmpinare, mișcându-și iscusit calul din calea isteriei lui Sir William. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

În dosul platoșei, chiar în zona unde se află rinichii, există un lăcaș. O armură decentă are de obicei o cămașă de zale care protejează zonele vitale rămase expuse, platoșă și șa. Iar a lui avea. Însă oțelul Constructorilor, mânuit bine și împinși de mușchi, poate să pătrundă prin cămașa asta de zale. Omul s-a prăbușit cu o expresie de surpriză buimacă și m-a lăsat iar față în față cu William.

— Alain!

Vocea lui suna de parcă toate diminețile de Crăciun din viața lui se înghesuiseră în dimineața aceea.

— Da, știu, și eu îl urăsc.

Mi-am ridicat viziera.

Faza cu ghioagele este că trebuie să le ții tot timpul în mișcare. E un aspect important, pe care Sir William l-a uitat în momentul în care s-a trezit holbându-se la o față străină. Am profitat de moment, am dat pinteni calului lui Alain și, spre lauda lui, animalul a înaintat suficient de repede cât să înfig o ditamai lama în Sir William.

Nu prea există scheme pe care să le poți face în timpul unui turnir și care să declanșeze un măcel. Rareori se întâmplă ca într-o luptă corp la corp să nu moară nimeni, dar, în mod normal, asta se întâmplă la o zi după încheierea turnirului, sub cuțitele chirurgilor. Dușmanul este de obicei lăsat fără cal sau cel mult blocat în șa, fără drept la luptă. Premiile de consolare cele mai frecvente împărțite participanților necâștigători sunt vânătăile și fracturile. Când un cavaler devine prea însetat de sânge, se trezește de cele mai multe ori nas în nas cu prietenii și familia oponentului său, în circumstanțe destul de neplăcute, la scurt timp după încheierea turnirului.

Sigur, eu aveam mai degrabă o altă părere asupra lucrurilor. Cu cât mai puțini oameni înarmați rămâneau întregi după turnir, cu atât mai bine. În plus, o sabie de mărimea celei pe care o mânuiam eu nu era genul de armă care să supună vrăjmașii. Era făcută pentru a ucide, pur și simplu.

Sir Arkle m-a atacat, după ce a străbătut în galop tot câmpul de luptă, un cavaler teribil în plină acțiune. Pe măsură ce distanța dintre noi se micșora, s-a pornit să-și ia avânt cu ghioaga, într-un fel destul de căznit și în contratimp cu ritmul de mers al calului. Toată scena arăta ca un exercițiu de luptă prost făcut.

Dacă vezi un armăsar gigantic venind în plin galop spre tine și nu simți nevoia să te ridici și s-o iei la sănătoasa, înseamnă că ești un cadavru. Nu ai cum să oprești o chestie de genul ăsta. Imaginați-vă o căpiță de mușchi și oase, asudând și gâfâind în timp ce se aruncă spre voi cu toată viteza.

M-am lăsat să cad din șa în momentul în care Sir Arkle a ajuns lângă mine. Nu m-am lăsat pur și simplu în jos. Era deja pregătit pentru o asemenea mișcare. M-am prăbușit. Și da, a durut. Dar nu suficient cât să mă oprească — în timp ce Arkle a trecut în goană pe lângă mine, am înfipt sabia lui Alain în învolburarea aia de copite distrugătoare.

Asta e o altă chestie care nu se face în turniruri. Ai voie să ataci omul, dar niciodată calul. Un cal de război bine antrenat este teribil de scump și poți fi sigur că, atunci când rănești unul, proprietarul va veni după tine să-ți ceară socoteală.

M-am ridicat în picioare înjurând, stropit de sus până jos cu sânge de cal.

Sir Arkle zăcea sub armăsarul lui, fără să scoată niciun sunet, spre deosebire de cal, care necheza ca turbat.

Multe animale suferă în tăcere, chiar și atunci când sunt rănite îngrozitor, dar când decid să se plângă, atunci să te ții. Dacă ați auzit vreodată sunetele scoase de un iepure când e măcelărit, atunci știți ce haos poate să producă o creatură atât de mică. A trebuit să lovesc de două ori pentru ca armăsarul lui Arkle să se liniștească. Cu încă două lovituri — pentru orice eventualitate — i-am tăiat capul.

Când am terminat cu el, devenisem un fel de arhetip al Cavalerului Roșu. Armura strălucea, acoperită toată de sânge. Nările îmi erau pline de mirosul de luptă, sânge și rahat, îi simțeam gustul pe buze, de sudoare sărată.

Nu mai erau mulți rămași pe câmpul de luptă. În celălalt capăt, Sir James stătea în mijlocul unui grup de cavaleri căzuți și se lupta cu un om

îmbrăcat în armură de bronz. În apropiere, un cavaler rămas fără cal, înarmat cu un ciocan de război, tocmai își dobora adversarul. Și cam ăștia erau toți.

Tipul cu ciocanul s-a îndreptat spre mine șchiopătând. Armura protectoare din jurul genunchilor săi era îndoită și scârțâia.

— Predă-te!

Am rămas nemișcat. Nici măcar n-am ridicat sabia.

A urmat un moment de tăcere. Nu se auzea nimic, în afară de zgomotul îndepărtat al loviturilor de armă cu care Sir James de Hay își dobora la pământ adversarul. Niciun sunet, în afară de cel scos de picăturile de sânge care curgeau din armura mea.

Omul cu ciocanul a lăsat să-i scape arma din mână.

— Tu nu ești Alain Kennick.

S-a întors și-a început să șchiopăteze spre cortul unde așteptau tămăduitorii. Jumătate din mine ar fi vrut să se lupte cu el. Mai mult de jumătate din mine se întreba dacă un ciocan înfipt bine între ochi nu era o variantă mai bună decât reîntâlnirea cu Corion. Mi se părea imposibil să nu fie conștient de prezența mea acolo, că ochii lui goi nu văzuseră din prima clipă cine se ascundea pe sub armura lui Alain. Am aruncat o privire spre rândul de scaune, de data asta mai atent. El se uita la mine — mă rog, toți se uitau la mine, dar el era omul care pusese în mine puterea de a-l doborî pe Fratele Price, omul care mi-a șoptit când eram prins în tufișul de spini, care mi-a otrăvit fiecare mișcare trăgând sforile spre finaluri ascunse. Oare el m-a atras până aici, până în momentul ăsta, manevrându-și marioneta într-o direcție sau alta?

Sir James de Hay a pus capăt vălmășagului de gânduri din mintea mea. A descălecat, dovadă că observase și el lipsa mea de respect față de carnea de cal, și a pornit țintă spre mine, cu pas hotărât. Lumina soarelui a licărit în rămășițele armurii sale. Toporul greoi făcuse treabă bună azi. Am văzut urme de sânge pe pironul încovoiat de la spatele platoșei.

— Ești destul de înspăimântător, am bombănit.

S-a apropiat de mine, pășind pe lângă calul lui Arkle.

— Nu prea îți place să vorbești, așa-i?

— Predă-te, băiete, mi-a poruncit. Ai o singură șansă.

— James, mă tem că nici alegeri nu avem, d-apăi șanse. Ar trebui să citești...

M-a atacat chiar în momentul acela, ridicând toporul în aer cu o asemenea viteză încât n-am văzut decât imaginea ștearsă a armei venind spre mine. Am reușit să parez lovitura, dar sabia mi-a zburat din mână, iar încheietura mi-a amorțit din cauza izbiturii. A lovit iar, dintr-o parte,

cu o putere atât de mare, încât aproape m-a decapitat. M-am clătinat, la doar două degete de moarte, și m-am împleticit înapoi.

Sir James și-a reluat poziția de atac. Atunci mi-am dat seama cum se simte o vacă dusă la tăiere. E drept că am fost mereu iscusit la vorbe când se discuta despre frică și ascuțișul pumnalelor, dar, rămas cu mâinile goale în fața unui măcelar atât de capabil ca Sir James, m-am trezit cuprins de o groază subită și foarte sănătoasă. Nu voiam să se sfârșească totul acolo, să fiu făcut bucăți în uralele mulțimii, tăiat în fața unor străini care nici măcar nu-mi știau numele.

— Așteaptă!

Dar bineînțeles că n-a așteptat. Și-a luat avânt spre mine, legănându-și arma. Dacă nu m-aș fi împiedicat în timp ce mă trăgeam înapoi, aș fi fost tăiat în două — sau pe-acolo, oricum, nici nu contează prea tare. Căzătura m-a trimis pe spate, lat, cu respirația tăiată, iar Sir James, dus de val, a făcut câțiva pași în plus pe alături. Mâna mea dreaptă, care căuta cu disperare o armă, a dat peste ciocanul de război pe jumătate distrus. Vechiul meu noroc nu mă părăsise.

Mi-am luat avânt și l-am lovit pe Sir James în încheietura genunchiului.

S-a auzit un zgomot urât, de os rupt, care m-a făcut să mă bucur, și cavalerul s-a prăbușit, ocazie cu care a descoperit că are și voce. Din păcate, bruta nu a avut eleganța de a se recunoaște învinsă și a ridicat iarăși toporul asupra mea. Vedeam arma, decupată pe azuriul cerului. Cel puțin soarele se ascundea după nori. Fața îi era acoperită de o apărătoare neagră, dar îl puteam auzi respirând greoi sub metal și vedeam stropi de spumă ieșind prin găuri.

— E timpul să mori.

Avea dreptate. Nu prea ai ce face cu un ciocan de război în locuri din astea închise. Mai ales când ești și culcat la pământ.

Buuuum!

Capul lui Sir James a zburat din fața ochilor mei, lăsând în loc doar ceruri albastre.

— Dumnezeule, dar știu că iubesc arbaleta aia! am zis.

M-am ridicat. Sir James zăcea în apropiere, cu o gaură uriașă săpată neted în platoșă și cu o baltă de sânge în jurul capului, ca o aureolă.

Nu-mi dădeam seama cine era autorul acestei opere. Probabil că Makin, care luase arbaleta Nubanezului de la careva dintre frați. Probabil că a eliberat săgeata din mijlocul gloatei. Sunt sigur că Renar avea oameni în toate locurile de unde se putea trage liber spre zona jilțurilor nobiliare.

Dar a ținti spre participanții la turnir era o provocare mult mai ușoară.

Mi-am recuperat sabia înainte ca lumea să priceapă ce se întâmplă. Un fel de rumoare a început să vânture mulțimile de oameni din tribune, în mijlocul cărora am zărit o siluetă mătăhăloasă. Probabil era Rikey, spărgea căpățâni.

Am ridicat din mers toporul lui Sir James și am prins iar calul lui Alain de căpăstru. Odată așezat în șa, am apucat sabia și toporul cu o singură mână. Țăranii din tribune au început să mișune spre zona de luptă, cuprinși parcă de răzmeriță. Nu era prea clar însă cine sau ce anume era ținta furiei lor, însă aproape sigur era vorba de Sir Alain de Kennick.

Un șir de soldați s-a aliniat în fața tribunei, luând poziția de luptă. Un detașament format din șase soldați îmbrăcați în uniforma castelului a pornit spre mine, din locul lor aflat lângă cortul tămăduitorilor.

Am ridicat toporul și sabia la înălțimea umărului. Toporul cântărea cât o nicovală; cred că doar un om ca Rikey l-ar fi putut mânui la fel de ușor ca Sir James.

Cu coada ochiului, am zărit mai mulți străjeri părăsindu-și posturile de la intrarea în castel pentru a ajuta la calmarea turbulențelor și ca să-și ajute stăpânul.

Corion a descoperit că are picioare și s-a ridicat. Îmi amintea de o sperietoare de ciori, cum stătea, așa, în picioare, lângă tronul Contelui Renar. Contele a rămas la locul lui, nemișcat, cu mâinile în poală și degetele împreunate.

Oare Corion știa cine eram? Trebuia să-și fi dat seama, nu? Cum am reușit să scap de vraja lui, cum m-am trezit din visele negre în care m-a aruncat pumnalul tandru al tatălui meu și când mi-am amintit, în sfârșit, cum m-a împedicat el să mă răzbun, cum m-a transformat în pionul lui pe tabla ascunsă a jocului dintre regate — oare n-ar fi trebuit să știe toate astea?

Venise timpul să aflu.

Am dat pinteni calului lui Alain, care a pornit în galop ușor direct spre Renar. Mi-am ridicat brațele deasupra capului, cu toporul și sabia — speram că arăt ca unul ieșit direct din Iad, precum Moartea călare venind după Conte. Simțeam în gură gustul sângelui și voiam mai mult.

Chiar e ceva tulburător în imaginea unui cal de război uriaș care se apropie. Podiumul a început să se golească repejor, nobilii cățărându-se unii peste alții ca să ajungă la loc sigur. Spațiul din jurul jilțului pe care stătea Renar s-a golit. Au rămas doar el, Corion și cei doi străjeri personali. O undă de frică a trecut până și peste șirul de soldați așezați în formație

înaintea tronului, dar au rămas pe poziție. Cel puțin până în momentul în care am luat viteză.

47

Calul lui Alain m-a purtat printre soldați, până sus în tribuna regală, pe care a escaladat-o ca pe o scară uriașă, până la tronul Contelui Renar și peste el.

Dacă n-ar fi fost smuls de pe tron cu câteva momente înainte, totul s-ar fi putut sfârși acolo.

— Duceți-l de aici! a strigat Corion spre păzitorul lui Renar.

Celălalt gardian s-a îndreptat direct spre mine. Calul meu începea să se sperie din cauza terenului ciudat pe care călca. Nu mai puteam să controlez animalul și nu voiam să aterizeze pe mine atunci când avea să cadă, așa că am sărit din șa. Sau aproape am sărit, în măsura în care un om îmbrăcat din cap până-n picioare în armură poate sări. Mai bine zis, am ales locul unde să mă prăbușesc. Mi-am pus toată încrederea în armură și-am aterizat pe străjerul lui Renar.

Omul mi-a atenuat căderea, asemenea unei perne, dar s-a ales în schimb cu toate coastele rupte. Le-am auzit trosnind ca niște vreascuri. M-am pus pe picioare, cu armăsarul nechezând în spatele meu. Zburau copite peste tot în jur, animalul se tot întorcea și arunca din picioare, amenințând să cadă dintr-un moment într-altul.

Am aruncat toporul lui Sir James spre Renar, dar obiectul s-a dovedit a fi prea greu și prost turnat ca să izbutesc o lovitură curată. L-a lovit în schimb pe cel de-al doilea păzitor, înfigându-i-se între omoplați și culcându-l la pământ.

Am ridicat sabia cu ambele mâini și am dat să mă năpustesc.

— Nu.

Corion mi-a ieșit în cale, cu o mână ridicată, un singur deget străpungând aerul.

Am simțit cum ceva ca un tirbușon imens mă țintuiește la pământ, înfipt parcă din creștetul capului până jos, în pietrișul de sub picioarele mele. Lumea a început să se învârtă, cu mișcări lente, măsurate în bătăile inimii. Brațele mi-au căzut de-a lungul corpului, mâinile mi-au amorțit, scăpând mânerul sabiei.

— Jorg...

Mi-am ferit ochii de ai lui.

— Cum ai putut crede că mă poți înfrunta?

— Cum ai putut crede că n-am s-o fac?

Vocea mea suna îndepărtată, de parcă altcineva ar fi vorbit în locul meu. Am reușit să dibuiesc pumnalul prins la șold.

— Oprește!

Iar brațele mele au pierdut și ultimele rămășițe de putere.

Corion s-a apropiat. Ochii mei s-au chinuit să rămână fixați pe el, în timp ce lumea continua să se învârtă ametitor. În spatele meu, zgomotele făcute de calul speriat, care distrugea tot în jur, se auzeau din ce în ce mai înăbușite și mai îndepărtate.

— Ești un copil, a continuat să zică. Pariezi totul pe o singură mână, fără nicio acoperire, fără nicio rezervă. Ăsta e genul de strategie care sfârșește întotdeauna cu o înfrângere.

A scos la iveală un pumnal mic, ascuns în pelerina lui, cu o lamă lucioasă, nu mai lungă decât un degețel, numai bun de tăiat gâtul.

— Gelleth, însă! Asta da! Ne-a luat pe toți prin surprindere. Acolo chiar ai întrecut toate așteptările. Sageous a preferat chiar să plece de lângă tatăl tău decât să dea ochii cu tine la întoarcere. Evident, între timp s-a întors deja lângă el.

Corion mi-a pus cuțitul la gât, potrivindu-l bine în deschizătura dintre coif și platoșă. Pe fața lui nu se citea nicio emoție, ochii săi păreau două fântâni goale care mă trăgeau în adânc.

— Sageous s-a gândit bine să fugă, am spus.

Vocea părea să mi se ridice dintr-un abis.

Nu aveam niciun plan la îndemână, dar momentul de frică pe care îl trăisem cu Sir James trecuse, iar acum nu aveam de gând să îi ofer lui Corion așa ceva.

Mi-am adunat fărâma de putere pe care inima necromantului o sădise în mine. Mi-am lăsat ochii să se plimbe prin locurile bântuite de spirite și am simțit un fior rece arzându-mi pielea.

— Necromanția nu te va salva, Jorg.

Am simțit mușcătura cuțitului pe gâtul meu.

— Nici măcar Chella nu se încrede suficient de mult în magia morții cât să mă înfrunte. Și, indiferent ce-ai furat tu din pântecul acelui munte, nu este decât o umbră a ce este ea în stare să facă.

Voință și atât. În final, totul nu e decât voință. Corion mă ținea nemișcat, prins într-un corp trădător, pentru că asta își dorea, pentru că voința lui o depășea pe a mea.

Picături fierbinți de sânge au început să se prelingă pe gâtul meu. Le-am simțit strecurându-se prin îmbinările armurii.

Am aruncat asupra lui tot ce aveam. Toată mândria, furia mea, cât un ocean, mânia, durerea. M-am întors spre anii trecuți. Am numărat morții. M-am întors în spinii măceșului și am atins copilul spânzurat acolo, din care viața aproape se scursese. Am luat tot și mi-am construit o

armă.

Nimic! Nu reușeam decât să-mi feresc capul, ca să nu-i mai zăresc chipul. A început să râdă. Am simțit vibrația hohotelor lui în lama cuțitului. Voia să am parte de o moarte înceată.

Îmi vedeam brațele îmbrăcate în fier, pumnalul care atârna încă între degetele mele inerte. Viața pulsa prin brațele acelea, purtată de fiecare bătaie a inimii, amestecată cu magia neagră, care mă scăpase din ghearele morții și din mâna Regelui. Am văzut iar chipul lui, în momentul loviturii, firele de păr din barbă, gura strânsă. Am văzut chipul Katherinei, lumina din ochii ei cât mă îngrijise. Și m-am agățat de toate astea, rele și bune, doar ca să-mi mișc brațele care zăceau inerte pe lângă trup. Mi-am pus întreaga viață în strădania asta.

N-am reușit decât să întorc vârful pumnalului spre Corion.

— Jorg, ei toți mor, mi-a spus el. Privește prin ochii mei.

Și, brusc, am avut senzația că mă transform într-un vultur. O parte din mine a rămas în tribune, sângerând de moarte ca un porc înjunghiat, iar restul a zburat, sălbatic și liber, peste terenul turnirului.

L-am văzut pe Elban apărându-i spatele lui Rike, în mijlocul mulțimii dezlănțuite, înconjurat de soldații lui Renar, care veneau spre el ca niște câini de vânătoare ce se strâng în jurul prăzii. O suliță i-a străpuns stomacul. Pe față i s-a întipărit o expresie de mirare. Părea deodată îmbătrânit, arătându-și toți anii îngrămădiți în cârcă. L-am văzut strigând ceva și scuipând sânge printre gingiile fără dinți. Dar n-am putut să aud ce zicea. Am mai prins ca într-o străfulgerare imaginea lui Elban, tăindu-l în două pe cel care înfipsese sulița în el și apoi am mers mai departe.

Mincinosul stătea pe marginea terenului de turnir, cu o expresie cruntă pe fața făcută numai din zgârciuri, cu arcul în mână și o droaie de săgeți la picioare. Țintea direct în soldații castelului, care veneau potop spre tribună. Rapid, dar fără să se grăbească, fiecare săgeată eliberată găsindu-și fără greș ținta, cu un zâmbet schimonosit uitat pe buze. L-au doborât mișelește. Primul soldat care a ajuns lângă el i-a înfipt în spate o suliță.

Ne-am apropiat mai mult de porțile cetății. Am zărit de sus o trăsură. Prelata care o acoperea s-a dat la o parte, și din ea și-a făcut apariția Gorgoth, care s-a lăsat la pământ, sprijinit într-un genunchi și în mâini. A rupt-o la fugă spre Castelul Bântuit. Toți cei care-l vedeau se împrăștiau din cale, unii dintre ei urlând cât îi ținea gura. Până și soldații o ștergeau. Doi tipi au prins un pic de curaj și i-au blocat drumul, cu sulițele ridicate. Gorgoth nici măcar n-a încetinit. A înșfăcat sulițele în mâini, le-a rupt în două și le-a înfipt apoi în cei care le țineau. A trecut de

cei doi cât încă se prăbușeau, înainte să apuce să atingă pământul.

Corion mi-a dirijat înapoi privirea. Prelata de pe trăsură a început să se miște iar. Era Gog. Copilul a luat-o la fugă în aceeași direcție în care gonea Gorgoth.

Apoi am văzut altceva. Pe terenul de turnir era acum un detașament de soldați, chiar în apropierea tribunei. Burlow le ținea piept. Un singur om între sulițele lui Renar și tânărul Prinț de Ancrath, cu adevărat un om de credință. Nu știu cum ajunsese acolo. Sau de ce. Dar nu avea unde să fugă și oricum era prea gras ca să scape.

Burlow l-a doborât pe primul străjer cu o lovitură de topor care practic l-a lăsat fără cap. O lovitură cu dosul mâinii a înfipt lama între ochii celui de-al doilea. Apoi s-au repezit cu toții asupra lui. O singură săgeată a aterizat în grămadă, de nu se știe unde, și s-a înfipt într-un gât de soldat.

Privirea mi-a fost iar îndreptată spre altundeva. M-am văzut stând față în față cu Corion. Sângeram. Calul lui Alain se zbătea în continuare, de parcă trecuseră doar câteva secunde, și nu o viață de om de când mă dădusem jos de pe el. Apoi ne-am separat. Am văzut din nou cu propriii mei ochi. Pumnalul din mâna mea, ridicat, dar lipsit de vlagă, panourile făcute țăndări sub tălpi. Sunetele pe care Burlow le scotea în ghearele morții. Nechezatul calului. M-am gândit la Gog, care alerga în urma lui Gorgoth spre porțile cetății, la strigătul știrb al lui Elban, la Makin, aflat undeva acolo, luptând și murind. Nimic nu mă ajuta. Nu mă puteam mișca.

— S-a terminat, Jorg. Adio.

Magicianul a apăsat lama cuțitului pe gâtul meu, pregătindu-se pentru tăietura finală.

Ai crede că o lovitură de copită nu poate veni niciodată într-un moment potrivit, dar iată că nu. Piciorul calului, scăpat de sub orice control, m-a lovit exact în spate. Probabil că aș fi zburat o bucată bună, dacă nu m-aș fi izbit direct de Corion. Chiar și-așa, am zburat împreună vreun stânjen. Am aterizat în iarbă, lângă tribună, îmbrățișați ca doi îndrăgostiți. Ochii, care până acum mă ținuseră prins în puterea lor, erau închiși de durere. Am încercat din nou să ridic pumnalul. Nu s-a mișcat nici acum. Dar, de data asta, am simțit ceva, am simțit mușchii brațului încordându-se și jucându-mi sub piele. L-am împins de pe mine cu un scrâșnet. Mânerul pumnalului meu era tot ce mai rămăsese deasupra fiindcă restul lamei era bine implântată în coastele lui Corion. Ce n-am putut face eu cu toată voința pe care am pus-o la bătaie, cu toată furia și durerea mea, a făcut cu o singură lovitură un cal speriat.

Am învârtit cuțitul în rană, vârându-l și mai adânc. O ultimă suflare i-a ieșit printre buzele întredeschise. Ochii i s-au dat peste cap, lucioși și fără nicio putere.

Garda Contelui sfârșise cam în aceleași condiții: toporul care îl doborâse era încă înfipt în spatele lui. L-am smuls, eliberându-l. Sunetul pe care fierul ascuțit îl scoate atunci când sfâșie carnea e destul de nasol. Am tăiat capul lui Corion din două lovituri de topor. Nu aveam încredere în el nici mort.

Soldații care năvăliseră pe Burlow au început să mișune pe lângă tribună. Am ridicat capul lui Corion spre ei, să-l vadă.

Un cap retezat are o greutate ciudată, tulburătoare. Se legăna ținut de pletele cărunte în care-mi înfipsesem degetele, iar eu simțeam în gât gustul amar de fiere.

— Îl știți pe omul ăsta! am strigat eu.

Primii trei soldați ieșiți la înaintare s-au oprit brusc, poate de frică sau poate doar ca să-i aștepte pe ceilalți să li se alăture înainte de a porni atacul.

— Sunt Prințul Jorg Ancrath! Sângele Imperiului curge prin venele mele. Nu am nimic de împărțit cu nimeni, în afară de Contele Renar.

De după colțul tribunei și-au făcut apariția mai mulți soldați. Cinci, șapte, doisprezece. Nu mai mulți. Burlow nu își vânduse ieftin pielea.

— Ăsta e omul pe care l-ați servit.

Am făcut un pas spre ei, ținând capul lui Corion ridicat înaintea mea.

— Cu ani în urmă, l-a transformat pe Contele Renar într-o marionetă. Voi știți prea bine că spun adevărul.

Am înaintat spre ei. Fără nicio ezitare. Eram sigur că se vor da la o parte, și chiar asta au și făcut. Nu s-au uitat o clipă la mine. Priveau toți către capul retezat. De parcă frica pe care o băgase în ei pătrunsese atât de adânc încât se așteptau ca ochii ăia morți să le cuprindă mințile și să îi tragă într-un hău fără ieșire.

Soldații mi-au făcut loc să trec. Am coborât pe câmpul turnirului și am pornit spre Castelul Bântuit.

Alte unități de luptă au intrat pe teren, din partea stângă, acolo unde Rike și Elban se luptau. Erau chitiți să mă prindă. Două grupuri a câte cinci oameni. Au început să cadă la pământ înainte să ajungă la cincizeci de metri de mine. Regimentul Pădurii își croia drum pe Elm Road. Zăream arcașii aliniați pe coasta de unde zărisem prima dată Castelul Bântuit.

Am lăsat capul lui Corion să cadă. Am desfăcut doar degetele și

pletele lui s-au prelins printre ele. Mi s-a părut că i-a luat o veșnicie să atingă pământul, de parcă ar fi picat printre pânze de păianjen țesute în vise. Ar fi trebuit să lovească pământul asemenea unui ciocan care cade pe-un gong, dar nu a scos niciun sunet în momentul impactului. În schimb l-am auzit, l-am simțit cu toată ființa. O greutate s-a ridicat de pe mine. O greutate mai mare decât mi-aș fi imaginat vreodată că puteam duce.

Înaintea mea se vedeau acum porțile. Marea intrare arcuită de la Castelul Bântuit. Toate lanțurile care țineau porțile închise erau acum trase. Sub ele se zărea o singură siluetă, susținând o greutate imposibilă de lemn și fier. Gorgoth!

Am rupt-o la fugă.

48

Am luat-o la goană spre porțile castelului. Aveam încă armura pe mine, mai puțin ce pierdusem în timpul turnirului, dar nu mi se părea deloc grea. Am auzit țiuitul săgeților care mă căutau. Alți oameni au căzut în jurul meu. Cei mai buni arcași ai Regimentului Pădurii îmi netezeau calea. M-am întrebat încotro mă îndrept și cu ce scop. Îl lăsasem pe Corion în noroi. Când a murit, am avut senzația că o săgeată îmi este scoasă dintr-o rană adâncă, sau că mi-au fost sparte niște cătușe, sau că lațul unei spânzurători mi-a fost tăiat din jurul gâtului deja vinețiu. Câteva săgeți au ajuns până la mine, trase de gărzile aflate pe parapetele Castelului Bântuit. Una s-a frânt în platoșa mea. Dar, în general, le era și-așa greu să își aleagă o țintă în învălmășeala aceea, și nu-și băteau capul cu un cavaler care năvălise în castel de unul singur. Mi-am lăsat picioarele să mă conducă. Mă bântuia în continuare sentimentul acela pustiitor. În locul vocii interioare care mă ghidase până acum, nu auzeam decât respirația mea întretăiată. Pe străzile care urcau în cetate, dincolo de porți, am întâlnit adversari mai serioși. Soldații se adunaseră între taverne și hanuri. Erau aceiași care păzeau drumul prima oară când am venit aici cu Nubanezul, doar un copil pe atunci, pornit în căutarea răzbunării.

Douăzeci de oameni blocau drumul, înarmați cu sulițe, sub comanda unui căpitan care purta însemnele lui Renar, înveșmântat ca la curte, în armură de paradă. În spatele lor îl vedeam pe Gorgoth ținând în spinare grilajul porților. Dincolo, în curtea principală, se zăreau alți soldați, veniți să îngroașe rândurile apărării. Nu vedeam niciun motiv pentru care nu atacaseră până acum leucrota și nu zăvorâseră porțile.

M-am oprit lângă șirul de soldați înarmați cu sulițe și, când am dat să zic ceva, am realizat că abia dacă mai respiram. O pală rece de vânt ce purta picături aspre de ploaie ne-a izbit în față.

Ce era de făcut? Dintr-odată, șansele mele imposibile păreau… imposibile.

Am aruncat o privire înapoi. Două siluete înaintau pe cărarea pe care venisem și eu. Prima era prea mare ca să nu-l recunosc în ea pe Rike. Pe umărul lui stâng, am zărit capătul împodobit cu pene al unei săgeți, rămasă înfiptă în el. Al doilea era în așa hal de mânjit de sânge și noroi, încât mi-a fost imposibil să-l recunosc. L-am recunoscut totuși, era Makin. Mi-am dat seama că e el după felul în care ținea sabia.

M-am uitat înapoi spre soldați, la vârful sulițelor pe care le

aliniaseră într-un șir nemișcat. Oare cum avea să fie? Încă o pală de vânt și ploaie.

— Casa Renar? a strigat căpitanul.

Vocea lui părea nesigură.

Nu știau ce li se întâmplă! Oamenii ăștia ieșiseră din castel fără să aibă habar de atacul pe care îl îndurau. Nu ai cum să nu iubești necunoscutele războiului.

Am izbit o mănușă pe platoșă, ca să le fie clar că port veșminte de război.

— Sanctuar! Alain Kennick, aliat al Casei de Renar, caută adăpost.

Le-am făcut semn spre Rike și Makin.

— Ăia doi vor să mă omoare!

Poate că moartea lui Corion nu luase chiar toată viclenia din mine. Ceva mai rămânea.

Am luat-o la fugă spre soldații înșirați în linie dreaptă, iar ei s-au dat la o parte și mi-au făcut loc să trec.

— Nu vor trece de noi, lordul meu! mi-a zis căpitanul și s-a înclinat ușor înaintea mea.

— Asigură-te că așa va fi, i-am spus.

Și, sincer vorbind, aveau șanse mici să treacă de ei.

M-am grăbit spre porți, de data asta simțind din plin greutatea armurei. Aerul putea ciudat, avea un miros bogat, de carne, slănină arzând peste vatră. Mi-am amintit de Mabberton, unde am pârlit toți țăranii ăia, în urmă cu un secol.

Vedeam grupuri de soldați pregătindu-se în marea curte din spatele porților. Bărbați pe jumătate îmbrăcați în armură, unii cu scuturi, alții fără, dar majoritatea, fără îndoială, plini până-n gât de berea băută în timpul turnirului.

Când m-am apropiat, am zărit cadavrele. Cărnuri carbonizate, fumegând în propriile lor grăsimi topite, ca leșurile rămase în urma unor funeralii sărace, fără suficient lemn ca să le transforme în cenușă.

Gorgoth stătea cu spatele la mine. Avea săgeți înfipte în brațe și în picioare. La început am avut senzația că se transformase într-o statuie, dar pe măsură ce m-am apropiat de el am început să observ tremurul mușchilor imenși care îi acopereau spatele. Am trecut pe lângă el, aplecându-mă pe sub grilaj. În curte erau pe puțin o sută de oameni care mă priveau. Ochii lui Gorgoth erau mijiți din cauza efortului. M-a observat trecând printre pleoapele întredeschise. Încă un nor de săgeți l-a împroșcat, înfigându-se prin ghearele deschise ale cutiei lui toracice deformate. Sângele îi năpădea pe la încheieturi de fiecare dată când

expira și se retrăgea înapoi în răni ori de câte ori inspira. Am dat cu piciorul unei căpățâni din care ieșea fum. S-a rostogolit de lângă trupul carbonizat al mortului.

— Ehei, ai un înger păzitor de toată isprava, Gorgoth, i-am spus.

Fiecare soldat care încercase să ajungă la el zăcea acum făcut scrum.

A dat încet din cap.

— Băiatul. Colo sus.

Deasupra lui Gorgoth, lăsat pe vine printre dinții grilajului, stătea amenințător Gog. Hăurile de cerneală care cândva îi serviseră drept ochi ardeau acum ca niște cărbuni încinși de foalele fierarului. Corpul lui slăbuț se micșorase mai mult decât aș fi crezut eu că e posibil. Câteva săgeți împodobeau lemnul din jurul lui.

— Micuțul ăsta a făcut toată treaba? am clipit eu, buimăcit. Să fiu al naibii!

Gorgoth îmi spusese cândva că schimbările se produceau mult mai repede în cazul lui Gog și al fratelui său mai mic. Prea iuți și prea periculoase pentru a fi suportate.

— Ucideți câinele ăsta turbat!

Vocea s-a auzit din spate. Suna destul de familiar. Semăna cu vocea tatălui meu.

— Trageți în el!

Nu era o voce căreia să nu i te supui. Dar nimeni nu trăgea încă în mine, așa că m-am întors dinspre Gorgoth și mi-am îndreptat privirea spre Castelul Bântuit.

Contele Renar stătea în fața marii porți, flancat de două duzini de oameni bine înarmați. În stânga și în dreapta lui, o grămadă de străjeri cu sulițe în mâini. Alte gărzi coborau de pe zidurile de deasupra porților.

Am schițat o plecăciune.

— Bună, unchiule!

Nu-l mai văzusem pe Renar, până la turnir, decât zugrăvit pe pânză. Acum era prima oară când îl vedeam de aproape. Avea chipul mai degrabă slab, părul mai lung și mai puțin cărunt, dar, una peste alta, semăna leit cu fratele lui mai mare și, la drept vorbind, nu era prea diferit de mine. Deși mult mai puțin drăguț, evident.

— Sunt Honorous Jorg Ancrath.

Mi-am scos casca de protecție și m-am adresat oamenilor din față.

— Moștenitorul tronului Casei Renar.

Nu era adevărat întrutotul, dar avea să fie îndată ce-l ucideam pe celălalt fiu al lui Renar. Nu știu pe unde umbla vărul Jarco, dar cu

siguranță nu era acasă, altfel i-aș fi văzut blazonul pe terenul de luptă, în timpul turnirului. Așa că i-am lăsat să creadă că e deja mort. I-am lăsat să și-l imagineze cuprins de flăcările rugului funerar, ca pe Marclos.

— Tu!

Contele a făcut semn către unul dintre soldații aflați lângă el.

— Fă-i o gaură-n cap ticălosului ăstuia, că, dacă nu, ți-l tai pe-al tău!

— Asta este între mine și unchiul meu.

L-am săgetat cu privirea pe arcaș.

— Când se va termina totul, voi veți fi soldații mei, iar victoria mea va fi și a voastră. Nu va mai fi vărsare de sânge.

Omul a ridicat arcul. Am simțit un val de căldură arzându-mi gâtul, de parcă gura unui furnal se deschidea în spatele meu. Fața arcașului s-a umplut iute de bășici, precum bulele ridicate deasupra unei fierturi. S-a prăbușit urlând, iar părul i-a luat foc înainte să apuce să atingă pământul. Oamenii dimprejur s-au tras înapoi, cuprinși de groază. I-am văzut spiritul părăsindu-i trupul zguduit, cuprins de flăcări. Bucăți din carnea lui, acoperite de sânge, se întindeau pe lespezile de piatră. I-am văzut spiritul și m-am întins după el. Am întins mâinile spre el, cu puterea amară dată de necromanți. Le-am simțit energia întunecată pulsându-mi în piept, scurgându-se din rana pe care pumnalul tatălui meu mi-o săpase în piept. I-am dat fantomei o voce și am dat voce tuturor celorlalte spirite care pluteau ca niște aripi de fum pe lângă leșurile de la picioarele mele. Soldații din fața mea s-au albit la fețe și s-au cutremurat. Săbiile le-au căzut din pumni și groaza a trecut ca o flacără de la un om la celălalt. Cu urletele celor arși răsunând de dincolo de moarte, am apucat sabia cu amândouă mâinile și am pornit în fugă spre Contele Renar, unchiul meu, omul care a trimis ucigași după soția fratelui său și fiii acestuia. Și, în tot vacarmul de țipete, l-am adăugat și pe al meu, pentru că dorința de a-l ucide mușca din mine ca un acid, cu sau fără Corion.

49

Și iată-mă stând în turnul cel înalt al Castelului Bântuit, în locul rămas gol după Corion, în locul pe care el și-l făcuse casă. În cămin arde focul, lespezile de piatră sunt acoperite cu blănuri de animale, pe masă sunt pocale, iar urciorul este plin cu vin. Și cărți, bineînțeles. Exemplarul din Plutarh pe care l-am cărat cu mine pe drumuri se odihnește acum pe rafturi din lemn de stejar, cu alte trei tomuri alături, la fel de groase, învelite în coperți de piele. E un început timid, dar chiar și rafturile astea din stejar s-au născut dintr-o ghindă mică.

Stau lângă fereastră. Vântul e ținut afară, în spatele unui geam gros, cu zece straturi, fiecare meșteșugit cu grijă de mâna maestrului, îmbinate în formă de diamant. Geamul a fost adus de dincolo de munți, într-o caretă trasă de boi, tocmai de pe Coasta Sălbatică, dacă vă vine să credeți una ca asta. Thurtanii l-au făcut atât de neted încât privești pe fereastră și abia dacă observi vreo deformare. Cercetez pagina de dinaintea mea și pana din mână, iar cerneala din vârf licărește, plină de posibilități întunecate. Oare a fost vreun moment în care am privit lucrurile clar, fără distorsiunile de rigoare? Dacă m-aș uita în urmă la anii care au trecut, oare câte aș vedea în altă lumină?

Nubanezul mi-a spus că oamenii lui fac cerneală din măciniș de secrete. Iată că și eu, la rândul meu, încerc de ceva vreme să le descurc — și, credeți-mă, e o treabă a naibii de lentă. Pe fereastră, în curte, îl văd pe Rike, siluetă masivă alături de care soldații pe care îi instruiește par niște pitici. Mi s-a spus că și-a luat nevastă. N-am cerut amănunte.

Am întins foile în fața mea. Un scrib va trebui să copieze totul. Am scrisul ilizibil, într-o singură linie continuă, linia pe care am urmat-o de acolo până aici, de atunci până acum.

Îmi văd viața întinsă pe tăblia unei mese. Văd tot itinerarul parcurs, felul în care m-am învârtit, fără țintă, ca titirezul unui copil. Poate Corion a încercat să mă ghideze spre altă destinație în călătoria mea, dar, dincolo de asta, călătoria în sine, cum a fost, plină de omoruri, fără o țintă clară, imperfectă, mi-a aparținut mie și doar mie.

Gog stă pe vine lângă foc. A crescut, nu doar s-a înălțat. Modelează forme în flăcări, le face să danseze. Se joacă așa până se plictisește. Apoi se întoarce la soldățelul lui de lemn, pe care îl face să mărșăluiască, îl aleargă de colo-colo, atacând umbrele.

Mă gândesc uneori la drum. Mai rar în ultima vreme, dar tot mă gândesc. La viața nouă pe care o începeam în fiecare dimineață, la orele

petrecute mărșăluind sau alergând după sânge, bani ori umbre. Am fost tot eu, dar diferit, cel care și-a dorit lucrurile astea, un alt eu care își dorea să strice tot doar de dragul de a strica. Și ca să vadă cui îi pasă.

Eram ca soldățelul de lemn al lui Gog, alergând înnebunit în rotocoale fără rost. Nu pot spune că regret lucrurile pe care le-am făcut. Doar că am terminat cu ele. Nu o să repet alegerile făcute. Mi le amintesc pe toate. Mâinile mele sunt pătate cu sânge, mâinile astea pline de pete de cerneală acum, dar nu simt că am comis vreun păcat. Uneori mă gândesc că poate murim în fiecare zi. Poate ne naștem din nou cu fiecare răsărit de soare, ceva mai schimbați, puțin mai avansați pe drumul nostru. Când se adună destule zile între tine și omul care erai odată, atunci deveniți străini. Poate asta înseamnă să te maturizezi. Poate am crescut.

Am zis de la început că, atunci când voi face cincisprezece ani, voi fi rege. Și sunt. Nici măcar nu a trebuit să-mi ucid tatăl ca să capăt coroana. Am Castelul Bântuit și regatul lui Renar. Am orașe și sate și oameni care îmi spun Rege. Și dacă oamenii îți zic Rege, atunci înseamnă că asta ești. Nu-i mare lucru.

Pe drum am făcut lucruri pe care oamenii le-ar putea considera rele. Crime. Cel mai adesea vorbesc despre faza cu episcopul, dar au fost multe altele pe lângă asta, unele chiar mai rele, mai întunecate, mai sângeroase. M-am întrebat odată dacă nu cumva Corion a pus otrava asta în mine, dacă nu cumva eu am fost doar instrumentul, iar el arhitectul întregii violențe și cruzimi. M-am întrebat dacă voi fi un om mai bun, acum că i-am tăiat capul, acum că m-am transformat dintr-un băietan într-un bărbat în toată firea.

M-am întrebat dacă voi reuși să fiu omul pe care Nubanezul ar fi vrut să îl vadă în mine, bărbatul pe care Lundist spera să îl crească. Un astfel de om ar fi dat dovadă de milă și l-ar fi scutit pe Contele Renar de chinuri, dăruindu-i o moarte rapidă. Un astfel de om ar fi știut că mama și fratele său nu și-ar fi dorit nicicând mai mult de atât. Dreptate, nu răzbunare.

De la fereastra mea se văd munții. Dincolo de ei se află Ancrath și Castelul Înalt. Tata alături de noul său fiu. Katherine în camera ei, urându-mă probabil și acum. Și, dincolo de toate astea, se află Gelleth și Storn și alte tărâmuri care formau Imperiul cândva.

N-am să stau aici o veșnicie. Voi ajunge la ultima pagină și voi lăsa pana să se odihnească. Și, când momentul acela va sosi, voi ieși afară și tot ce va fi pe lumea asta va fi al meu. I-am spus lui Bovid Tor că până la cincisprezece ani voi fi Rege. I-am spus asta într-o discuție purtată peste pântecul lui spintecat, din care încă ieșeau aburi. Ție îți spun că până la

douăzeci de ani voi fi Împărat. Să-mi fii recunoscător că ți-o spun doar pe o bucată de hârtie.

Acum merg să-l văd pe Renar. Îl țin în cea mai mică celulă din temnița castelului. În fiecare zi îl las să îmi cerșească moartea, după care îl las singur, cu durerea lui. Cred că, atunci când voi termina de scris, îi voi permite sfârșitul pe care și-l dorește. Nu vreau, dar știu că așa ar trebui. Vechiul Jorg l-ar ține acolo pentru totdeauna. Am crescut, dar, indiferent ce monstru se ascunde în mine, este și a fost mereu întru totul al meu, alegerea mea, responsabilitatea mea, voința mea, dacă vreți.

Ăsta sunt. Dacă vreți scuze, atunci veniți să vi le dau.